

Çeviren: Aylin Aksoy

ŞEYTANİ OYUNLAR I

PHANTASMA

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KAYLIE SMITH

PHANTASMA'YA HOŞ GELDİNİZ. OYUNUN SADECE İKİ KURALI VAR: HAYATTA KAL VE SAKIN ÂŞIK OLMA!

Phantasma görkemli balo salonlarından, şeytanlardan ve ayartmalardan oluşan bir labirentti. Ve kız kardeşi ortadan kaybolan Ophelia'nın onu geri getirmek için tek şansıydı. Kazanana bir dilek hakkı sunan Şeytan Hibesi'ni almak için her biri bir öncekinden daha tehlikeli dokuz zorlu etapla yüzleşmek zorundaydı. Oyunun yalnızca bir kazananı olabilirdi ve diğer yarışmacılar rakiplerini saf dışı bırakmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceklerdi.

Şeytan Köşkündeki hayalet dadanmaları ve grup arkadaşlarının tehdidi seviyelerin acımasızlığıyla birleşince Ophelia pes etme noktasına ulaşmıştı. Tam o noktada gizemli bir yabancı ona reddetmesi zor bir teklifle geldi. Sinir bozucu derecede yakışıklı ve küstah bir fantom olan Blackwell, ilerideki ölümcül seviyelerde ona rehberlik edebilirdi. Karşılığında ise tek istediği Ophelia'nın ömründen on yıldırı.

Ophelia ona asla güvenemeyeceğini bilerek yardımını kabul etse de zamanla onları her an birbirine biraz daha yaklaştıran karanlık ve karşı konulamaz bir çekimin etkisi altında olduğunu keşfedecekti.

Hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Phantasma'da oyunu kaybetmekten daha ölümcül olan tek bir şey vardı:
Kalbini kaptırmak...

ŞEYTANİ OYUNLAR 1

KAYLIE SMITH
PHANTASMA

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Aylin Aksoy

İ N D İ G O K İ T A P

*Büyük çabalarla kendi karanlığından çıkıp
bu dünyaya ışık olanlara...
Sizinle gurur duyuyorum.*

İÇERİK VE TETİKLEYİCİ UNSUR UYARILARI

Bu eserde, açık cinsel içerik ve korku unsuru içeren sahnelerin yanı sıra müdahaleci düşünceler ve kompulsif tik benzeri obsesif kompulsif eğilimlerin ayrıntılı tasviri yer almaktadır. Tetikleyici olabilecek unsurların daha ayrıntılı bir listesi için lütfen www.kayliesmithbooks.com sayfasına gidin.

DOĞAÜSTÜ VARLIKLARIN HİYERARŞİSİ

ŞEYTANLARIN KRALI

ŞEYTANLARIN PRENSİ

ŞEYTANLAR

İBLİSLER

Bir şeytanın ve başka bir
doğaüstü varlığın çocuğu

İFRİTLER

Bir iblisin ve başka bir
doğaüstü varlığın çocuğu

ÖLÜMSÜZ
DOĞAÜSTÜ VARLIKLAR:

VAMPİRLER
ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER
EVCİL EŞLİKÇİ RUHLAR
HAYALETLER

ÖLÜMLÜ
DOĞAÜSTÜ VARLIKLAR:

ÖLÜM BÜYÜCÜLERİ
KAHİNLER
CADILAR
TAYFLAR

HAYALETLERİN SINIFLANDIRILMASI

FANTOMLAR

En cismani ve güçlü olan hayalet türü

UMACILAR

Başka bir varlığın vücudunu ele geçirme yeteneği olan hayalet türü

TEZAHÜRLER

Diğer Taraf'a geçmeden uzun süre materyal düzlemde kalırsa yozlaşıp
gulyabaniye dönüşen, cismani olmayan en yaygın hayalet türü

GULYABANİLER

Yozlaşarak hissiz ve akılsız bir varlığa dönüşmüş tezahürler

“Zihin ne biçim bir görüntü oyunu,
birbirine benzemez şeylerin buluşma yeri!”*

–Virginia Woolf, *Orlando*

* Virginia Woolf, *Orlando*, çev., İlknur Özdemir (İstanbul: Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014).

Giriş

Şeytani

Şeytanın sözleri kötü, sesiye burbon kadar yumuşaktı.

“Kararın nedir?” diye sordu işaretparmağının ucunu kızın boğazının bir yanında gezdirirken. Dudaklarıysa boynunun diğer tarafında, kızın hızla atan nabzından sadece birkaç santimetre uzaktaydı.*

“Beni kandırdın,” diye fısıldadı kız.

Şeytan yanıt olarak güldüğünde nefesi kızın sıcak tenini okşadı. O kadar yakındı ki kız neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu.

Damarlarını bir anda dolduran adrenalin nedeniyle soruya verebileceği herhangi bir yanıt varsa da unutuverdi. Ancak bu ana kadar yaşadıkları keskin bir berraklıkla belleğine kazınmıştı.

Gece Yarısı Büyüsü

PHANTASMA'YA ÜÇ GECE

Ayışığı, cesedin soğuk boynunun etrafına sarılı altın madalyondan yansiyordu.

Ophelia Grimm, büyü çemberinden ayrılmadan önce annesinin kalp şeklindeki kolyesini hızlıca çıkarıp kızıla çalan kahverengi dağınık buklelerinin arasına uzanarak bu tanıdık ve bir ederi olmayan takıyı boynuna taktı. Soğuk metal boynuna yerleşip tenine battığında omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Ophelia annesinin solgun cesedinin solunda dizlerinin üzerine çöktü, kız kardeşi Genevieve onu birkaç metre öteden tamamen sessizce izliyordu. Ophelia, elindeki gümüş bıçağı kararlılıkla daha da sıkı tutarak keskin ucunu kolunun iç kısmına, bembeyaz yumuşak tenine bastırdı. Derin ama kusursuz bir kesik attı. Akan kan damlayarak önünde birikti ve geceliğinin narin beyaz kumaşını korkunç bir ateş kırmızısına boyadı. Havada demir ve tuzun delici kokusu vardı.

Ophelia'nın bıraktığı bıçak gürültüyle yere düştüğünde Genevieve ürkek bir tavşan gibi irkildi. Ophelia kardeşinin

korkmasına aldırış etmeden bir kibrit çaktı ve Grimm Köşk-
kü'nün derin sessizliğinde ateşin tıslamalarının tadını çıkardı.
En yakın muma uzanarak fitilin ateşle hayat bulmasını bekledi.
Uzun mumun kenarına hafifçe vururken bir yandan da her do-
kunuşunu zihninden sessizce sayıyordu.

Bir. İki. Üç.

Mum nihayet yandığında Ophelia mumu kibarca büyü çem-
berinin içine itti ve Tessie Grimm'in cansız bedeninin etrafında
dizili duran diğer mumlar bir anda alev aldı. Kadife perdeler şid-
detle dalgalanırken Grimm kız kardeşlerin gölgeleri tavana kadar
uzanıyordu. O gün, New Orleans'ın sakin gecelerinden birinde
Ophelia ter içinde uyanmış ve ardından annesini krem rengi
şambre halıda kaskatı halde uzanırken bulmuştu. Korku çığlık-
ları, panik belirtisi veya cinayet izi yoktu. Hiçbir şey olmamış
gibi duruyordu. Annesi sanki gece uykusu gelince yatağa gitme-
yip salonun ortasında uzanıvermişti. Havadaki yabancı, elektrik
yükü büyü hissi olmasa, Ophelia büyük bir sorunları olduğunu
anlamayıp annesini sabah güneş doğana kadar bulamayabilirdi
ve o zaman iş işten geçmiş olurdu.

Ophelia, kız kardeşinin gıcırdayan merdivenlerden indiğinin
hayal meyal farkındaydı ancak anılarını didik didik taramakla o
kadar meşguldü ki Genevieve'i aşağıda bekleyen korkunç man-
zara konusunda uyaramadı. Ophelia o sırada, uyumadan önce
yatak başlığına yeteri kadar tıklatıp tıklatmadığını veya parmak
eklemleriyle duvara doğru sırayla vurup vurmadığını düşün-
üyordu. Ama bunların hepsini yaptığını biliyordu. Takıntıları
onun için neredeyse bir rutin gibiydi artık. Onun suçu değildi.
Olamazdı. O her şeyi kusursuz yapmıştı.

Bir an için Ophelia cesedi olduğu gibi bırakıp yatağa dön-
meyi düşündü. Zihninin oluşturduğu diğer tüm sahneler gibi

bunun da sabaha yok olacağından emindi. Ancak Genevieve'in yürek yakan ağlayışını duyduğunda ve havada bir enerjinin nabız gibi attığını hissettiğinde fırladığı gibi işe koyuldu. Bağırarak Genevieve'den bir kutu kibrit bulmasını istedi ve Grimm Köşkü'nün içinde var gücüyle koşarak annesinin çalışma odasına gitti. Dar zaman aralığı ebediyen kapanmadan önce büyüye başlaması için gereken yedi siyah mumu aradı.

Ophelia artık Grimm ailesinin en büyük üyesiydi. Annesinin ölmesi onu yalnızca öksüz bırakmamıştı.

Sürekli zihnini ele geçiren Gölge Ses ona fısıldıyordu: ***Acele et, vaktin daralıyor. Zaman aralığını kaçıırırsan sonuçlarıyla yüzleşeceksin.***

Ophelia bu sesi zihninde geriye itip iki parmağını kanına batırırken, ömrü boyunca üzerinde çalıştığı tek görevi mahvetmemek için mum çemberini bozmamaya dikkat ediyordu. Vakit gelmişti. Son saniyeleri kalmıştı. Birazdan vereceği karar onu geri alınamaz şekilde değiştirecekti. Büyüyü tamamlamayı reddedip olduğu gibi, kendini bildiği haliyle kalmayı seçebilirdi. Ya da ailesinin mirasını sürdürmenin bedelini ödeyebilirdi.

Genevieve karanlıkta, "Ophie, bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı. Neredeyse yalvarıyordu.

Ancak Ophelia ailesinin büyüüne son veren kişi olamazdı. Bu ritüel onun bütün varlığını kökünden değiştirecek olsa bile ritüelden vazgeçmek de onu ruhunu paramparça ederek değiştirecekti. İyi biri olma, ondan bir şeyler bekleyen herkesi memnun etme ihtiyacını derinden hissediyordu. Bu, ruhunun ayrılmaz bir parçasıydı.

Gözlerini kapayan Ophelia konuşmayı öğrendiğinden beri şeytani bir dua gibi her gece tekrarladığı büyüünün sözlerini

fısıldadı. Büyülü sözleri fısıldamayı bitirirken ateşin sıcaklığının güçlendiğini hissetti, vücudu sıcak havayla ısınırken teninde çatırdayarak yayılan güce odaklanmıştı. Yanık ve acı bir koku burununu yaktı. Büyü kokusu.

Dudaklarından son sözcük dökülürken siyah mumların her biri tek tek söndü. Dairenin etrafında obsidiyen rengi sisler yükselirken Ophelia kanla kaplı parmaklarını düğmeleri açık geceliğinin yakasından içeri sokup tam kalbinin üzerine kızıl bir tılsım çizdi.

Ardından bekleme vakti geldi. Ophelia heyecanla bekliyordu. Genevieve ise korkuyla.

Köşkteki havanın sıcaklığı on derece düştü, sessizlik ağırlaştı ve karanlık daha da durgunlaştı. Ophelia aniden ona bakan gözler, tenini her yandan yakan bakışlar hissetti. Gözlerin kime ait olduğunu göremiyordu. Yine de...

Can yakacak kadar uzun bir süre boyunca karanlıkta belediler. Fuayedeki ayaklı saat henüz gece yarısı çanlarını çalmamış olsa da Ophelia büyüünün şimdiye dek etki etmesi gerektiğinden emindi. Belki de bir hata yapmıştı, belki sözleri doğru söyleyememişti veya yeterince anlaşılır konuşmamıştı. Belki gerçekten de işe yaramaz birinin tekiydi...

Ani bir ateş kemiklerini ve teninin her karışını dağlarken böğazından çığlıklar koptu. Öne, ellerinin üzerine düştü; annesinin büyüü bütün vücudunu bir anda doldururken omurgası çatırdayarak doğal olmayan bir kavisle bükülmeye, dudaklarından acı dolu ağlayışlar dökülmeye başladı. Alnını zemine dayadı ve sesi çığlık atmaktan boğuklaşırken kan yüzünü kapladı. Genevieve onu rahatlatmak için yanına gidip elini sırtına koydu, elinden izlemek dışında bir şey gelmiyordu.

Her şey bittiğinde Ophelia bir süre vücudu yere yığılmış halde bekleyip soluklanmaya çalıştı. Tekrar ayağa kalkabilecek duruma geldiğinde derin bir nefes alıp isteğini karanlığa fısıldadı. Bu, kaderini sonsuza dek mühürleyecekti.

Karanlık Ophelia'nın isteğini yanıtlayıp mumların ateşini fısıltılı emriyle tekrar yakarken Genevieve hayretle ağzını açıp bakakaldı. Ancak bu kez alevler gümüşü bir maviydi. Grimm Mavisi.

Ophelia önlerindeki pencerenin camında ışıktaki titreşen yansımasına baktı. Koyu renk saçları ve ince geceliği kanı iyice emmişti. Kırmızıya boyanan keskin elmacıkkemikleri ve ucundan kan damlayan zarif, sivri burnu porselen beyazı teniyle ürkütücü bir tezat içindeydi. Ama onun dikkatini esas çeken bu değildi. Yansımasından ona bakan gözler artık onun gözleri değilken zordu. İrisleri artık çocukluğunun o sıcak gök mavisi renginde değildi. Genevieve'in gözleri hâlâ öyleydi. Kendi gözleriyse neredeyse bütün pigmentini kaybetmişçesine rahatsız edici, soğuk bir tona bürünmüştü. Artık annesinin gözleriyle aynı ürpertici renkteydi, anneannesinin fuayede asılı olan yağlıboya portresinden bakan gözleriyle aynı renkteydi. Grimm Ailesi'nde onlardan önce büyüğü kabul eden tüm kadınlarla aynı renkteydi.

Odanın gölgelerinde dolaştığını artık görebildiği tezahürlerin bulanık, parlak ana hatlarıyla aynı renkteydi.

Grimm Mavisi'ydi.

Zehir gibi yakıcı bir gurur içini kapladı, hemen ardından gelen keder ve korku dalgası ise neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. İçten içe büyüünün aktarılmayacağım, annesinin bu âlemden gerçekten de ayrılmadığını ummuştum, oysa ayaklarının dibindeki soğuk ceset başka bir hikâye anlatıyordu.

Diğer yanı ise, ritüeli başarıyla tamamlayıp şu an damarlarında dolaşan büyüü serbest bıraktığı için tatmin olmuştu.

Camdaki yansımada titreşen korkutucu bir siluet gözüne takıldı. Meraklı bir tezahür belli belirsiz, bilmiş bir gülümsemeyle ona bakıp göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

“Beni korkutuyorsun, Ophie,” diye fısıldayan Genevieve onu tutup sarsarak transtan çıkardı. “İyi misin?”

Ophelia hiçbir şey demeden işaretparmağının yumuşak ucuyla boğazındaki madalyona uzanıp hafifçe vururken gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti.

Bir. İki. Üç.

Ophelia son vuruşunda boğuk bir lanet okuyup geriye doğru sendeledi, inanmaz gözlerle kolyesine bakıyordu. Demin hissettiği şeyin zihninin yarattığı bir illüzyon olmadığından emin olmak için nefesini tutup bekledi.

Bir süre sonra madalyon tekrar atmaya başlayarak kendi göğsünün içindeki ritme ayak uydurdu.

Kalp atışı vardı.

Elvedalar

PHANTASMA'YA İKİ GECE

Çalışkan ölüm büyücülerinin soyundan geliyorsanız yaşamınızın çok küçük bir kısmı normal geçerdi. Ophelia'nın çocukluğunun her günü Grimm Köşkü'nden içeri ve dışarı sürüklenen cesetlerle, mezarlığa yapılan yolculuklarla, annesinin New Orleans'ta yine iblis kaynaklı bir virüs salgını çıkmış olabileceğine dair şikâyetlerini dinlemekle ve bir gün karşılaşabileceği her rürden doğaüstü varlıkla ilgili derslerini saatlerce tekrarlamakla geçmişti. Şekil değiştirenler, vampirler, cadılar.

Ama annesinin cesedini bulduğunun sabahı yatak odasında ve koridorlarda hayaletler görmek onun standartlarına göre bile acayipti. Etrafında bir belirip bir kaybolan soluk mavi varlıklara alışmanın mümkün olup olmadığından emin değildi. Genevieve'le beraber annelerinin vefatından sonraki işlerle ilgilenirken hayaletler genellikle onu görmezden gelip Grimm Köşkü'nden geçerek New Orleans sokaklarında ılgımlar gibi amaçsızca dolanıyorlardı. Ophelia onlara dikkatini vermediği sürece çoğu da ona aynı nezaketi gösteriyordu. Ancak bazıları onu kıvrandırmaktan zevk alıyor gibiydi. Yanlışlıkla onlardan biriyle göz göze geldiğinde bakışlarını

başka tarafa çevirmeyi reddediyorlardı. Ophelia'nın her adımını izliyor, onlarla konuşmaya çağırıyorlardı.

Genevieve'le ikisi şafaktan beri uyanıktı. Daha doğrusu, şafaktan beri yataklarında değillerdi. O, sabahı annesini adli tabip tarafından götürülmeye hazırlayarak geçirirken Genevieve de ölüm belgesi almak ve *New Orleans Post*'ta vefat ilanı yayımlamak için gereken belgeleri topluyordu. Şimdi karanlığın çökmesine bir saat vardı ve Ophelia'yla Genevieve adli tabip bürosundan bir blok ötede, annelerine son kez veda etmek için yoldaydı. Diğer ölümlülerin aksine, ölüm büyücüleri cenaze törenleri veya taziye gibi geleneklerle uğraşmazlardı. Sevdiklerinin bedenlerine veda eder, ardından onlara öteki dünyada ulaşma fırsatı doğana dek beklerlerdi. Ölülerle böyle bir bağları varken görkemli bir tören düzenlemek onlara fazla nihai gelirdi.

Ophelia havadaki nemde asılı olan ciddi gerginliği kafasında mı kurduğunu yoksa şehrin de bir şekilde kendi insanlarından birinin ağır kaybını mı hissettiğini sorguladı. Şehrin, Ophelia'nın Tessie Grimm'in boşluğunu asla dolduramayacağını bildiği için yas tutup tutmadığını.

Vücudunun merkezindeki büyüünün yeni ağırlığı midelerini bulandırıyor. Bu gücü bir şekilde boşaltma dürtüsünün doğması an meselesiydi. Serbest bırakılmadan biriktirilen fazla enerji, onu içten içe çürütürdü.

“İyi misin?” diye mırıldandı yanındaki Genevieve.

Ophelia, “İyiyim,” diyerek yalan söyledi.

Genevieve yalanını ablasının yüzüne vurmayıp nazikçe başka konuya geçti. “Bu kadar nemli bir şehirde yaşamaktan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim hiç?”

“Sürekli söylüyorsun.”

Genevieve, Ophelia hiç konuşmamış gibi devam ederek, “Buklelerimi bozuyor hep,” diye yakındı. “Cehennem buradan daha az nemlidir.”

Ophelia burnundan alayla homurdandı. “Ne derler bilirsin. Cehennem’e gelin! Burada şeytanlar ve iblisler olsa da en azından saçınız elektriklenmez.”

Genevieve burnunu buruşturdu. “Off, *onların* adını anma. Resmen çağırıyorsun.”

Şeytan çağırma elbette böyle işlemiyordu. Pek çok doğaüstü varlıkta olduğu gibi, bir şeytana rastlamadığınız ya da o size denk gelmediği sürece, belirli bir şeytanı ancak doğru kelimeleri veya isimleri zikrettiğinizde çağırabilirdiniz. Genevieve’in de bunu bildiğini düşünüyordu ama kendisiyle aynı düzeyde eğitim almadığı için tam emin de değildi. Genevieve öğrendiyse bile, Ophelia kardeşinin bu bilgiyi aklında tutmak istemeyeceğinden emindi. Şeytanların veya bu tür diğer varlıkların adı geçtiğinde Genevieve neredeyse her seferinde konuyu değiştirirdi. Öte yandan Ophelia, annesinden çocukken aldığı dersler arasında Cehennem’in Dokuz Çemberi’yle ilgili olanları özellikle heyecan verici bulmuştu. Cesetleri canlandırıp emrin altına alma, ölümlerle konuşma ve ruhların bedenini ele geçirmesini önlemeyle ilgili konuları ardı arkası gelmeyen saatler boyunca işlemekten çok daha ilginçti... Cehennem’in bölgeleriyle ilgili hikâyeler her zaman Ophelia’nın karanlık ilgi alanlarından biri olmuştu.

Bunun nedeni belki de kendi gerçekliğinin aksine Cehennem gibi yerlerde fantastik şeylerin mümkün olmasıydı. Yakışıklı şeytanlar, ifritler ve iblisler ayağınızı yerden kesip sizi büyü, tehlikeli dünyalarına çekebilirdi. Uyuyamadığı zamanlarda Grimm Köşkü’nün kütüphanesinde okuduğu karanlık aşk

romanlarına benziyordu. Belki Ophelia tehlikeyi bu kadar çekici bulmamalıydı ancak bütün yaşamını Grimm Köşkü'nün tozlu duvarları arasında geçirdiği için kalbini küt küt attıracak bir şeylerin özlemine duyuyordu. Şu an damarlarında zonklayan o yabancı büyü dışında bir şeyin.

Tabii büyü meselesinde olduğu gibi, Ophelia bir şeyin ancak zihnindeki bir düşünceyken güzel olduğunu hızla öğreniyordu. Sadece uzak bir düşken. Herhangi bir gücü elinde bulundurmak Ophelia için maceraya atılma veya âşık olma olasılığı kadar yabancı bir histi. Ophelia bunu benimseyebildiğinden emin değildi. Annesinin ölümlerle ilgilenmesini izlemek onu hiç rahatsız etmemişti etmesine ama hayat kadar narin bir şeyi manipüle etme düşüncesi, annesinin talihsiz kaderini gece yarısından sonra fark etmeyi ve büyüsunü miras almamayı dilemesine neden oluyordu neredeyse.

Gölge Ses, Ophelia'nın gerginliğini hissedip zihnine duman saça saça uyandı ve ***Karanlık çökmeden eve dönmezseniz ikiniz de öleceksiniz***, diye fısıldadı.

Kendini bildi bileli bu ses zihninin en karanlık köşelerinde geziniyor, belirli kapılardan geçmesini yoksa ailesinin tamamının yok olacağını söylüyordu. Bir süreliğine kendi düşünceleriyle yalnız kalmak için devamlı kapılara vurmasına neden oluyordu. En savunmasız varlıklara karşı en iğrenç suçları işlemesi için baskı yapıyordu. Ophelia gençken bir ruhun onu ele geçirdiğinden endişelenmişti. Ailesini bu kötülükten kurtarmak için çantalarını toplayıp yola çıkmıştı, henüz bir kilometre ilerlenmişti ki annesi onu bulup Gölge Ses'in aslında gerçek olmadığını açıklamıştı. Yalnızca zihninin bir parçasıydı. Sonsuza dek bu parçayla yaşaması gerekiyordu.

Güneş yakında batacak, diye devam etti Gölge Ses. *Tik tak. Tik tak. Tik tak.*

Sesi zihninden uzaklaştırdı ve artık görüş alanlarına giren morga odaklandı. Genevieve tuhaf bir güzelliği olan binaya doğru ilerlerken kendini rahatlatmak için Ophelia'nın koluna girdi. Öndeki küçük oturma alanında kısık bir çan sesi duyuldu.

Tanıdık yüzlü bir adam, “Merhaba canlarım,” diyerek onları selamladı. Kasabaları o kadar küçüktü ki adam hem adli tabip hem de cenaze levazımatçısı olarak çalışıyordu... ve ölümle ilgili diğer işlerde. Altmış yaşlarındaydı, kır saçları ve kesilme vakti uzun süre önce gelmiş beyaz bir bıyığı vardı. “Buradan.”

Adli tabibin peşinden bekleme odasından çıktılar ve koridoru aşağı doğru takip ederek binanın en arkasına ilerlediler. Adam kapıyı tutup elini sallayarak onları tabutlarla dolu büyük bir odaya buyur etti.

“Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Genevieve.

Ophelia odayı hızlıca taradı ve gözleri sağ taraflarındaki tek açık tabuta takıldı. Zorlukla yutkunarak tabuta yaklaştı, içindeki kadına bakarken neredeyse korkudan boğulacaktı.

Annelerinin bir önceki gece giydiği basit krem rengi elbisenin yerini alan detaylı siyah şifon elbise kadının beyaz tenini daha da soluk göstermişti. Anneleri bu elbiseyi, olur da ruhu bu dünyada kalırsa ebediyeti korseli bir hayalet olarak geçirmemek için kendi elleriyle seçmişti. Ancak elbiseyi tabutun içinde gören Ophelia annesinin doğru bir karar vermemiş olabileceğini düşündü.

“*Hasiktir.* Bu elbise onu...” Tabuta bakmak için Ophelia'nın yanına gelen Genevieve küçük, kalkık burnunu buruşturarak başladığı cümlesine ara verdi. “Ölü gibi gösteriyor. Mor elbiseyi seçmemiz gerektiğini söylemiştim sana.”

Ophelia iç çekip zihnini sakinleştirmek için parmak boğumlarıyla tabutun kenarına vurdu: *Bir, iki, üç*. Elbise konusunda kardeşine katılıyordu ama artık çok geçti. Ayrıca, annesinin ruhunun geri dönebileceği zaman aralığı çoktan sona ermişti zaten. Diğer Taraf'a hemen geçmek istemeyen ruhlar ölümlerinden birkaç saat sonra geri gelirdi. Yani bu son elvedaları olacaktı. Seçtikleri elbisenin önemi pek yok gibiydi.

Ophelia annesinin ruhu Diğer Taraf'a geçecek kadar huzurlu olduğu için sevinmesi gerektiğini biliyordu. Adli tabip bu sabah naaşı götürmek üzere gelmeden önce annesinin narin gözkapaklarını büyük zorluklarla dikerken –ruhun zorla yeniden diriltilerek rahatsız edilmeden huzurla uyuyabilmesi için kullanılan eski bir ölüm büyücüsü yöntemi– bu düşünceyi kendine hatırlatıp durdu. Yine de zihninin gerisinden bir ses ona bu vedanın son olmadığını söylüyordu. Bu nedenle tek bir gözyaşı bile dökmemişti.

“Buraya imza atabilir misiniz, Bayan Grimm?” diye soran adli tabip onu düşüncelerinden ayırıp eline bir kalemle hafifçe vurdu.

Ophelia kalemi aldı ve elinin arkasına iki kez daha vurup adli tabibin tabutun kapalı tarafına yerleştirdiği kâğıdın alt kısmına hızlıca adını yazdı. Tikini fark eden adli tabip ona garip garip baksa da başını sallayarak teşekkür edip kâğıdı ceketinin cebine nazikçe yerleştirmek dışında bir şey yapmadı.

“İkiniz de otopsi istemediğinizden emin misiniz?” diye devam etti. “Her şeyin kalp krizine işaret ettiğini biliyorum ama başka bir sorun olmadan bu kadar genç yaşta kalbinin...”

“Annemizi kesmeni istemiyoruz,” dedi Genevieve sert bir dille. “Ophelia’nın onu dikmiş olması yeterince...”

Ophelia kardeşinin karnına dirsek attı. İblis tarafından kut-sanmış iple cesedin gözlerini dikmek ölüm büyücüleri topluluğunda çok iyi korunan bir sırdı. Aksi takdirde, normal ölümlüler bu zanaata kendileri kalkışabilir, bir ölüm büyücüsünün ölüyü diriltme veya başka bir ruhun o bedeni ele geçirmesini sağlama yetisini faydasız kılabilirdi. Anneleri de ölü sevdiklerini –artık hangi tuhaf sebeplerden ötürüyse– diriltmek isteyenlerden kazanç elde edemez ve şehirde bu kadar düzenli müşterisi olmazdı. Çoğu insanın bu tür işleri kaldıracak midesi de yoktu zaten; Ophelia son dikişleri atarken gelen Genevieve de az kalsın kahvaltıda ne yediyse çıkaracaktı. Ophelia bile adli tabip naaşı almaya gelmeden önce annelerinin cesedi üzerinde gerekli önlemleri almak için mümkün olan son ana kadar beklemişti.

Genevieve, “Her neyse,” diye mırıldanarak cümlesini bitirdi. Elbisesinin katları arasına uzanarak bütün sabah toplamakla uğraştığı belgeleri çıkardı. “Doğum belgesi ve yazdığımız vefat ilanı burada.”

Adam kalın beyaz bıyığını sıvazladı, kız kardeşlerin garip davranışlarından ne çıkarması gerektiğini çözmeye çalışırcasına gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. En sonunda, “Ölüm belgesinin bir kopyasını en kısa sürede Grimm Köşkü’ne göndereceğim,” diyerek evrakları Genevieve’in elinden aldı. “Siz annenizle vedalaşırken dışarıda bekleyeceğim ki sonrasında kapıyı kilitleyebileyim.”

Kızlar başlarıyla onaylayarak adli tabibi gönderdiler ve adam odadan çıkarken tekrar annelerine döndüler.

“Geri gelmeyecek, değil mi?” diye mırıldandı Genevieve.

Ophelia derin bir nefes aldı. “Gelecek gibi durmuyor.”

“Başımızın çaresine bakacağız,” diyen Genevieve ablasından çok kendini teskin etmeye çalışıyordu. “Kalpten gittiye bu

yalnızca talihsizlikti. Bize geçmesinden korkacağımız bir şey yok. Sonuçta anneannem hayatı boyunca turp gibiydi ve kaza geçirmemiş olsa muhtemelen daha uzun süre aramızda olurdu. Annem endişelenmemizi istemezdi.”

“Evet, bunu *atlatmamızı* isterdi. Beni burada tek başıma bırakıp aile mirasını devam ettirmemi istemesi tam ona göre bir davranış.” Ophelia’nın boğazından gülmeye ağlama arası bir ses kaçtı. “Bunu onsuz yapmamı nasıl bekler anlamıyorum. Asla onun kadar iyi olamayacağım. Anneannemiz öldüğünde o benim aldığım eğitimin iki katını almıştı.”

“Ophie, kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor,” dedi Genevieve.

Ophelia, “O bekliyordu,” diye karşılık verdi ve bir büyüü ezberden söylerken hata yaptığı veya yeterince hızlı hareket edemediği her seferinde annesinin nasıl hayal kırıklığıyla derin derin iç çektiğini hatırladı. “*Sana* mükemmel olman için hiç baskı yapmamış olabilir ama benden beklentisi her zaman farklıydı. Annem benden harikalar yaratmamı istememiş olsa bile ben kendime engel olamıyorum.”

“Ophelia,” diye kızdı Genevieve. “Kendinden bunu beklemen pek adil değil.” Ophelia burnunu buruşturdu ama bir şey söylemedi. Genevieve anlamıyordu.

Nasıl anlayabilirdi ki? Genevieve çocuklukları boyunca özgürce gezinebilmişti, oysa Ophelia aile işini öğrenmek için Grimm Köşkü’nde kapalı kalmıştı. Yaptığı her hatayı kafasına kakan Gölge Ses’le beraber.

Her ne kadar ölüm büyücülüğünü New Orleans’a getiren kişi anneannesi olsa da bu sektörü hem turistler hem de yerel halk için ilgi çekici kılan Tessie Grimm’di. Pazartesiden

cumartesiye, şafaktan günbatımına kadar Grimm Köşkü'ne ziyaretçi akını durmuyor, New Orleans halkı akla gelebilecek her ürkütücü istek için Tessie Grimm'e koşuyordu.

Diğer Taraf'taki erkek kardeşimle iletişim kurup ona özür dile-diğimi söyleyebilir misin?

Polislere benim yapmadığımı söylemesi için kız arkadaşımı di-riltebilir misin?

Kocamın daha katlanılabilir biri olması için bir ifriti onu ele geçirmeye ikna edebilir misin?

Şimdi tüm bu işleri Ophelia'nın tek başına üstlenmesi gere-kiyordu.

"Bunu atlatmalıyız," diye devam etti Genevieve ablasının düşünce akışını keserek. "Duygularımızla yüzleşip annemizin mirasını sürdürmeliyiz."

Ophelia, "Annemizin mirasını *ben* sürdüreceğim," diyerek kardeşini düzeltti. "*Sen* Grimm Köşkü'ne bağlı değilsin. Bu se-nin taşıyacağın bir yük değil ve ben de senden bunu asla iste-mem."

Ophelia altdudağını ısırp bir anlığına gözlerini kapadı, ke-derden ve endişeden patlamadan önce derin bir nefes aldı. Öf-kesine odaklanmayı tercih ederdi. Annesinin o hazır olmadan çok daha önce onu aile büyüsunü ve Grimm Köşkü'nü üst-lenmesi için yalnız bırakmasına duyduğu öfkeye. Bir ölüye bu kadar sinirlenmenin muhtemelen hoş bir davranış olmadığının farkındaydı ama ruhunun derinliklerinde gizlenen kederdense öfkesiyle baş etmek daha kolaydı. Öfke ve hınç onu ateşleyip ilerlemesini sağlayabilirdi ama kederin onu ele geçirmesine bir kere izin verirse o çukurdan çıkıp çıkamayacağından emin de-ğildi.

Genevieve ablasına dargın bir bakış attı. “Hadi ama, Ophie seni *bırakıp* gideceğim yok. Hem Grimm Köşkü konusunda hemen karar vermek zorunda değiliz, tamam mı? Annemiz ve anneannemiz New Orleans’ta önüne gelen herkese yardım etti diye senin de aynısını yapmana gerek yok. Şu an bunaldığını biliyorum ama sırf Grimm Köşkü bize geçti diye...”

Ophelia gözlerini tabuta dikip, “*Yeter,*” diyerek kardeşini susturdu.

Genevieve dudaklarını birbirine bastırdı. Genevieve hâlâ çocukken birbirlerine söz verdikleri gibi ablasıyla dünyayı dolaşmanın hayalini kuruyordu ve Ophelia bunu ona nasıl diyeceğini bilmiyordu ama anneleri artık aralarında olmadığından, Ophelia Grimm Köşkü’nün kaderine çoktan karar vermişti.

Ophelia elini uzatıp parmak uçlarıyla annesinin çökmüş yanığını okşadı. Bu odadan ayrıldığında Tessie Grimm’i, günde yedi bardak çay içmekten vanilya ve *chai* ile sihir tuzu ve büyü kokan o garip kadını artık yalnızca hatıralarında görebilecekti. Öğle yemeğinden önce köşk kütüphanesinde yüksek sesle kitap okuyan rahatlatıcı sesini ve akşamki eskrim derslerinde çarpışan kılıçlarının metalik çınlamasını hatırlayacaktı. Genevieve salonda piyano dersleri alırken annesinin ona büyü kurallarını ve ölümlerle baş etmeyi öğretmesini hatırlayacaktı. Kışın her pazar günü pişirdiği bamyalı yahni ve ballı mısır ekmeğinin kokusunu hatırlayacaktı.

“Bir gün tekrar buluşacağız,” diye söz verdi Ophelia.

Kafasındaki sinsi Gölge Ses, ***Önümüzdeki beş saniye içinde o kapıya üç kez vurmazsan,*** diye fısıldadı, ***sen de öleceksin.***

Zamansız ölümüyle ilgili görüntüler zihninde akmaya başlarken Ophelia nefesini tuttu. Gölgems bir figür önünde durup yumuşak etlerini parmak kadar uzun tırnaklarıyla deşiyordu.

Tik tak.

Adrenalin hızla vücuduna yayılırken kaslarına kramp girdi ve delirmiş gibi kapıya yöneldi.

“Ophelia? Siktir. Yine mi o sesi duyuyorsun?” diye sordu Genevieve ve pembe tafta eteğini hışırdattı hışırdattı ilerlerken endişeyle elini uzattı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Ophelia çıkışa doğru koşarken ayağı eteğinin kenarına takıldı ama Gölge Ses geri sayımını tamamlamadan önce masif kapıya parmak boğumlarıyla üç kez vurmayı başardı. Ardından zihnini sessizlik kapladı. Ses bir kez daha çekip gitmiş, zihninden bir sis kalkmıştı.

Adli tabip kapının diğer tarafından, “Kızlar?” diye seslendi. “Kapıyı mı çaldınız? Kapı kilitli değil diye söylemiştim.”

Kardeşler açıklama yapmakla uğraşmadı. Genevieve gidip kapıyı sertçe açtı. Dışarı çıktıklarında adam onlara acıyarak bakıp kapıyı kilitledi ve çıkışa kadar onlara eşlik etti. Genevieve ona öfkeli bir bakış attı. Ona acınmasından nefret ediyordu.

Kızlar akşamüzeri güneşine çıkarken adli tabip başını eğerek, “İyi şanslar,” dedi. Ophelia teşekkür niyetine başını eğdi ve herhangi bir kibarlık göstermeye tenezzül etmeden aksi yönde ilerlemeye başlayan kardeşini takip etti.

Söylentiler

New Orleans havası hâlâ Ophelia'nın morga giderken fark ettiği o garip gerginlikle vızıldıyordu ama şimdi eve dönerlerken ufak bir farklılık vardı. Annesine veda etme düşüncesi onu o kadar yoğun bir duygu sisiyle sarmalamıştı ki öncesinde kederinden başka bir şey düşünememişti. Ancak şimdi New Orleans'ın bu gece bir farklı olduğunu fark etti.

Günün son ışıkları henüz tepelerinde olmasına rağmen Garden District sokakları normalden daha karanlıktı. Ophelia ile Genevieve yolun aşağısına doğru yavaş yavaş yürürken kaldırım taşlarında Ophelia'nın botlarının topuklarının tıkırtıları duyuluyordu. Normalde bu saatlerde sokaklar mahallede gezinen arabaları ve turistlerle dolup taşar, uzaklardan bir yerlerden caz müziğinin sakın melodisi süzülürdü. Şimdiyse önlerinde uzanan sokak boştu, gölgelere gömülmüştü ve bu sessizliğin anlamı Ophelia için çok netti: Havada sinsi bir şey vardı.

Ophelia hızlı bakışlarla etrafı kolaçan edip Genevieve'e, "Eve gitmemiz lazım," dedi. "Bir sıkıntı var."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Genevieve tek kaşını kaldırarak. "Ben hiçbir sıkıntı görmüyorum. Dışarıda kimse yok zaten."

“Evet, kimse yok,” diye mırıldandı Ophelia. “Turist sezonundayız, etraf niye bu kadar sessiz?”

“Daha erken saatlerde de sessizdi,” diye hatırlattı Genevieve. “Belki insanlar yağmura yakalanma riskini almak istememiştir. Bulutlar buraya epey yaklaşmış.”

Ophelia başını yukarı kaldırıp uzaktaki kabarık gri bulutlara baktı. Belki de Genevieve haklıydı, belki de insanlar yağmura yakalanma riskini almak istememişti.

Peki o zaman içinde niye kötü bir his vardı? Veya sokaktaki meşe ağaçlarının dalları niye normalden daha eğri büğrüydü, havadaki nem niye daha boğucuydu?

Sağlarındaki evlerin süslü, ince işçilikli dövme demir çitlerinin ardındaki gölgelerin derinliklerinde bir şeyin koşuşturduğunu duyan Ophelia’nın kalp atışları hızlandı. Kızlar yavaşlayıp dörtyol ağzındaki bir kafenin hemen yanında dururken Ophelia kardeşine yaklaştı. Kalın gri etekleri hafif rüzgârda dalgalandı, hemen ardından kızarmış hamur işlerinin ve pudra şekerin o tanıdık kokusu burnuna çarptı.

“Aa!” Genevieve, Ophelia’nın kolunu sıkıca tutup onu kafeye doğru çekti. “Bir dakika bekle, Ophie, bir arkadaşımı gördüm.”

Ophelia itiraz etmeye vakit bulamadan Genevieve kafeye girmiş ve Ophelia’nın daha önce görmediği bir kıza neşeli, tiz bir sesle selam vermişti. Ophelia, kapanan kapıya doğru iyice yaklaşıp cam panelinden içeri baktı. Neşeli kardeşinin kollarını yabancı birine samimiyetle dolamasını izlerken boğazı düğümlendi. Ophelia için bu dünyada Genevieve dışında bu şekilde selamlayabileceği tek bir kişi bile yoktu.

Genevieve ise şimdi lepiska saçlı şu kızla heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Canlı gök mavisi gözleri Ophelia’nın uzun süredir tanık olmadığı bir neşe parıltısıyla doluydu.

Sen içeride kısılıp annenin ölü çağırmasına yardımcı olurken kardeşin arkadaş ediniyordu, dedi ona Gölge Ses. Bu nedenle ondan nefret etmiyor musun? Canını yakmayı istemez miydin? Kanını akıtmayı? Kardeşinin mükemmel, komik ve güzel olduğunu düşünüyorlar, sense...

“Yeter,” diye yüksek sesle fısıldayıp parmak boğumlarıyla cama vurmak için uzandı.

Bir. İki. Üç.

Ses yok oldu.

“...duydun mu? Farrow Henry gireceğini söylüyor. Söylentiler doğruysa o yerde iki gece bile kalamaz,” dedi arkasından tok bir ses.

Ophelia dönüp baktığında kendi yaşlarındaki iki erkeğin dörtyol ağzından ona doğru ilerlediğini gördü.

“Richard Henry’nin yeğeni mi?” diyerek güldü diğeri de. “Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş o. Odası yeterince lüks değil diye ilk geceden ayrılacağına yirmi gümüşe bahse girerim.”

“İlk iki *saatte* kalp krizinden ölmezse şanslıdır bence,” dedi ilk adam hemfikir olarak.

İkili sokağın karşısına geçip Ophelia’nın yanından kafeye girdiklerinde daha uzun olan ilk adam ona doğru düzgün bakmadı bile. Diğeri ise onun ürkütücü gözlerini görünce irkildi. İki adam yavaş yavaş Genevieve’e doğru ilerlerken Ophelia onları bakışlarıyla takip etti ve kardeşi başını geriye atarak bir kahkaha patlatıp uzun adamın söylediği bir şey üzerine ona sevgiyle sarılırken sertçe yutkundu. Kız kardeşinin her şey yolundaymış gibi sergilediği ikna edici tavırlara rağmen, Ophelia onu acısını saklamak için bir maske taktığını görecektik kadar iyi tanıyordu.

Annesini haberi muhtemelen New Orleans'ın sosyal çevrelerine henüz ulaşmamıştı ve Genevieve de böylesine kasvetli bir haberle kimsenin keyfini kaçırarak biri değildi.

Ophelia bakışlarını bu manzaradan kaçırmak zorunda kaldı. Genevieve'in Grimm Köşkü'nün dışında apayrı bir hayatı vardı. Kardeşinin bağ kurduğu, hatıralar biriktirdiği ve Ophelia'nın adlarını bile bilmediği kişiler vardı.

Ophelia bu düşünce akışında çok ilerleyemeden arkasındaki camda aniden bir ışık parlaması oldu. Tökezleyerek kapıdan bir adım uzaklaşıp arkasını döndü ve gördüğü şey az kalsın nefesini kesecekti.

Bir iki adım ötesinde bir tezahür vardı. Etrafında, Ophelia'nın diğer gördüklerinde olduğu gibi buz mavisi sisten bir hare vardı. Grimm Mavisî. Elbette.

Tezahür onu görünce başını yana yatırdı. Ophelia yutkundu. "Ben o değilim."

Hayalet süzülerek yaklaştı.

Ophelia eliyle tezahürü kışkırtarak "Git," dedi. "Ben o değilim, o artık yok. Ben asla onun gibi olamayacağım. Beni rahat bırak."

Çünkü New Orleans'taki herkes ünlü Ölüm Büyücüsü Tessie Grimm'i tanıyordu. Ölüler bile. Özellikle de ölüler.

Tezahür, Ophelia'nın iddiasına karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama tek kelime edemeden şeffaf gövdesinin ortasından biri yürüyerek geçince rüzgârdaki bir sis gibi dağıldı.

Bilmeden tezahürün içinden yürüyen adam partneriyle kafa kafaya vermiş, "Buraya geldiğine yemin edebilirim," diye ısrar ediyordu. "Eski katedrali geçince, zamanında mezarlığın bulunduğu yerde. Emma onu dün gördüğünü söyledi."

Ophelia adamın sözlerini duyunca aniden dikkat kesildi. Haklı çıkmıştı işte. Bu garip sessizlikte yalnızca fısıltılı söylen-tilerin dönmesi havada bir kötülüğün kol gezdiğini gösteriyor olmalıydı.

Ophelia kafeye dönüp kapıyı çekerek açtı. O yaklaşırken Genevieve ve arkadaşları başlarını bile kaldırmadan muhabbetlerine devam etti. Çok kısık sesli bir muhabbetti bu.

Ophelia boğazını temizledi. “Genevieve?”

Genevieve fısıldamayı bırakıp hafif şaşkın bakışlarını Ophelia’ya çevirdi. Onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. “Aa. Ophie.”

“Neredeyse akşam oldu,” dedi Ophelia. Başka bir açıklama yapmaya gerek yoktu. Genevieve bu basit açıklamayı duyduğunda acele etmesi gerektiğini anlamıştı.

Genevieve arkadaşlarına dönüp iç çekti. “Kusura bakmayın, gitmem gerekiyor. Ama akşam yemeğine çıkasım gelince size kesin haber vereceğim. Konuşacağımız çok şey var.”

Diğerleri baş sallayarak katıldıklarını gösterip merakla Ophelia’yı süzdü ama hiçbiri ona selam verme veya kendini tanıtırma zahmetine girmedi. Ophelia bunu sorun etmedi, zaten hiç sosyalleşme havasında değildi.

Dışarı adım atıp kapıyı arkalarından sıkıca örttüklerinde Ophelia, “Onlar kimdi?” diye sordu.

“Birkaç tanıdık sadece,” diye yanıt verdi Genevieve geçiştirircesine elini sallayarak.

“Onlarla nerede tanıştın?” diye üsteledi Ophelia.

Genevieve eğlenen gözlerle ablasına baktı. “Merak ediyorsan, şüpheli bir yerde tanışmadım.”

Ophelia, “Elbette,” diyerek başını iki yana salladı ve omzunun üzerinden aniden mavi bir ışık parladığını görünce

Genevieve'in koluna girip sokakta daha hızlı ilerlemek için onu çekti. "Bana onlardan hiç bahsetmemiştin."

"Sen iyi misin?" diye sordu Genevieve.

Sağlarında başka bir mavi ışık beliriverdi. Yeni tezahürle göz göze geldiğinde Ophelia olduğu yerde donakaldı.

"Ophie? Sanki bir şey görmüş gibis- *Aa*." Genevieve'in gözleri irileşti. "Olan bu değil mi? Şu an onları görüyorsun."

"Dikkatimi dağıt," dedi Ophelia. "Az önce kafede ne konuşuyordunuz?"

Kaldırımındaki bir çukurun üzerinden atlayarak Garden District'ten gitgide daha da uzaklaştılar.

"*Aa, şey...*" diyerek duraksadı Genevieve. "Farrow Henry! Evet. Ondan bahsediyorduk. New Orleans'ın en ünlü bekâr erkeğiyle ilgili önemsiz dedikodular sadece."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Ophelia merakla. "Diğer iki adam da içeri girerken onun hakkında konuşuyordu."

"Hayır. Evet. Hayır." Genevieve sinirle başını iki yana salladı. "Beni geçen yıl bir baloya çağırmıştı. Babası Mardi Gras Krewe'lerden birini yönetiyor. Mystick."

"O balolardan birine gitmedin diye biliyorum," diye yorum yaptı Ophelia.

"Gitmedim," dedi Genevieve oflayarak. "Gitmeyi planlıyordum, elbisemi falan her şeyi hazırlamıştım ama o orospu çocuğu beni ekip baloya başkasını götürdü. Yine de Mystick'in geçit törenine gittim tabii. Onu kıvrandırma fırsatına karşı koymadım."

Ophelia kardeşinin cüretkârlığı karşısında kaşlarını kaldırdı ve bir kahkaha boğazına kadar yükseldi. Genevieve zaman zaman denizci gibi küfredirdi. Öte yandan oğlanın tekinin

Genevieve'in kalbini kırdığı düşüncesi kanın beynine sıçramasına neden oluyor, herhangi birinin kardeşinden iyisini bulabileceği düşüncesini ise düpedüz komik buluyordu. Genevieve, Ophelia'nın ablası olduğu için bu konuda önyargılı olduğunu düşünse de her ay köşke aşk mektubu gönderen taliplerin sayısı onun haklı olduğunu gösteriyordu.

"Seninle birlikte gitme fırsatını kaçırdıysa beyinsizin tekiymiş," dedi Ophelia.

Genevieve kahkaha attı. "Aynen öyle. İntikam almak için geçit törenindeki platformun arkasında en yakın arkadaşıyla işi pişirdim."

Güneş ufukta artık iyice alçalmıştı ve şehrin içindeki renkli ev sıralarının önünden geçerken ikisi de içgüdüsel olarak daha hızlı adım atmaya başladı. Güneş battıktan sonra New Orleans'ta dolaşma konusunda anneleri onlara iki altın kural öğretmişti. İlki şuydu: Karanlık sana bakarsa *asla* geri bakma. Yoksa şeytan tarafından kolayca yakalanabilirdin.

Şeytanlar New Orleans sokaklarında cadılar ve vampirlerden daha uzun zamandır dolaşıyordu ama Ophelia hiç bizzat bir tanesini görmemişti. Bu sinsi varlıklar hakkında annesinden öğrendiği onca bilgiye rağmen gerçek bir şeytanla yüz yüze gelmeye hazır değildi. Henüz değildi.

İkinci kural da şuydu: Olur da ilk kurala *uymazsan* bir şeytanla *asla* anlaşma yapma. En azından ruhunu kaybetmek istemiyorsan. New Orleans gibi köklerinde büyü olan yerlere akın edip hiç anlamadıkları şeylerin peşine düşen aşırı meraklı turistler bu konsepti öğrenmeyi asla başaramıyor gibiydi.

Karanlıklarda gezinen varlıklara gözü dönmüş bir ilgi duyanların, aradıklarını bulduklarında başlarına gelenler hiç de hoşlarına gitmiyordu.

Ophelia sokaklarda onlarla birlikte gezinen tek tük birkaç kişiyi görmek için etrafına bakındı. İşten çıkan birkaç tezgâhtar ve çalışmaya yeni başlamış cesur sokak göstericilerini gören Ophelia endişelenmeye başladı. Yine de hiç değilse tamamen yalnız değillerdi.

Yanlarından, bu düşüncesine destek çıkarmışçasına bir at arabası geçti. At nallarının kaldırımında çıkardığı *tak tak* sesi uzakta kreşendoya yükselen tutkulu bir caz müziğinin notalarına karışıyordu. Onlara doğru yürüyen bir çift, kol kola dolaşan kardeşleri görünce başlarını iki yana salladı. Ophelia bu hareketin nedeninin çiftin herhangi bir sebeple onları onaylamamasından mı yoksa annesiyle ilgili dedikoduların şehirdeki herhangi birinin baş sağlığı dileyeceği kadar yayılmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Yine de Ophelia'nın onlara attığı buz gibi bakışlar çifti irkiltip alelacele uzaklaşmalarına yetti.

“Sanırım annemin şehirdekileri korkutma becerisi sana geçmiş,” dedi Genevieve burnunu hafifçe buruşturarak. “Ophie, yalan söyleyemeyeceğim... sana bakmak artık biraz daha zor.”

Genevieve'in Ophelia'nın yeni göz rengini rahatsız edici bulması şaşırtıcı değildi. Kardeşi anneleriyle doğrudan göz teması kurmakta her zaman zorlanmıştı ve bir trajedi yaşanır da Ophelia vâris doğurmadan ölürse aile mirasını taşımayacağını kendini bildi bileli net bir dille söylemişti.

Genevieve insanların küçük acayip ailesinden kolayca korkmasından hep rahatsız olmuştu ve belli bir yaşa geldiğinde, sosyetenin arkadaşlarına denk gelirlerse diye annesi şehre indiğinde ona eşlik etmemeye başlamıştı. Ophelia ise bunlardan hiç rahatsız olmamıştı.

Belki bunun nedeni Ophelia'nın bunun kaderinde yazdığını bilmesiydi. Ya da belki de Genevieve sırf çevresindekiler ona

utanmasını gerektiğini söylediği için utanıyordu ve Ophelia'nın hiç arkadaşı olmadığından bu tür bir akran baskısı yaşamıyordu. Ophelia'nın birkaç talibiyle hızla nihayete eren kısa, tutkulu ilişkileri olmuştu. Ama hiçbirisiyle onları ailesiyle tanıştıracak kadar yakınlaşmamıştı.

Ophelia annesi ona rehberlik etmeden normal topluma uyum sağlamak için hiç de hazır olmadığından şüpheleniyordu ister istemez. Ölümü biliyordu. Onun için esas zor olan yaşamaktı.

Yanında duran Genevieve aniden titredi ve garip garip omzunun üzerinden baktı.

“Sorun nedir?” diye sordu Ophelia merakla.

Genevieve tereddüt etti. “Az önce arkadaşlarımdan biri... bir konuda bir şey demişti...” Başını iki yana salladı. “Boş ver. Hadi eve gidelim. Üşüdüm.”

Gece artık iyice yaklaştığından, “Bir at arabasına binelim,” dedi Ophelia. “Parayı çarçur etmememiz gerektiğini biliyorum ama dışarıda bir saniye daha durmak istemiyorum.”

Ölü Diriltme İşi

PHANTASMA'YA BİR GECE

Biri ön kapıyı durmadan yumrukluyordu.

Sesi duyan Ophelia hızla gözlerini açtı. Yataktan güçbela çıktı ve gürültünün kaynağını öğrenmek üzere aşağı inmeden önce giyecek düzgün bir şey bulmak için odasında dolandı.

Başını yatak odasının kapısından çıkaran Genevieve, bu olmadık saatte rahatsız edildiği için bakışlarıyla öfke saçıyordu. Ophelia kardeşinin gözlerinin ne kadar şiş şiş olduğunu görünce ikisinin de önceki gece pek uyuyamadığını anladı. Ophelia telaşlı yolculuklarının ardından eve döndükten sonra Cadılık Saatleri'ne –fanilerin dünyasıyla Diğer Taraf arasındaki perdenin en ince olduğu, gece yarısıyla sabah dört arasındaki saatlere– kadar uyuyamamıştı. Geleceği, büyü, boğazında nabız gibi atan madalyonun garipliği hakkında düşünmekten kendini alıkoyamamıştı.

Gözlerini ovuştururken ön kapıyı hışımla çekip açtı ve antreyi aniden dolduran sabahın ilk ışıklarına karşı hızla gözlerini kırptırdı. Görüşü netleştğinde ön verandada, aslında Grimm

Köşkü sabahın köründe bulunmak istedikleri son yermiş gibi rahatsız görünen iki yabancı adam buldu. Ophelia da şu an başka yerde bulunmayı tercih ederdi.

“Ophelia Grimm siz misiniz?” diye sordu ilk adam.

Kalın, kırlaşmış bıyıkları çok hafif yamuk olan yaşlıca tıknaz bir adamdı. İş arkadaşı ise biraz daha genç ve daha zayıftı. Parlak kırmızı saçları ve sakalı, soluk gri üç parçalı takımıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. İkisi de verandanın kirişlerinden asice sarkan kırmızı güllere sanki tepelerindeki çiçek değil de bir bıçak setiymiş gibi bakıyordu. Ophelia güllerin böyle bir yerde, bu şekilde büyüdüğünü görmeyi garip bulduklarını düşündü ama annesi için güller, istenmeyen tezahürleri evden uzakta, çağırılan tezahürleri ise *içeride* tutmanın en iyi yoluydu. Gül çalıları Grimm Köşkü’nün etrafını öbek öbek çevreliyor, ön cephedeki çit örgüden yukarıya tırmanıyor, ön çiti ve kapıları kaplıyordu.

Annesi, *Ölülerin ruhları geçemez kırmızı gül çalılarını*, derdi hep.

“Bir şey mi istemiştiniz?” Ophelia bu soruyu kaba bir tavırla sormasa da ses tonu, saatin bir ziyaret için çok da uygun olmadığını ima ediyordu. Genevieve gelip ablasının arkasında durdu ve Ophelia’nın omzunun üzerinden adamlara pis pis baktı.

“Sabahın köründe hangi sik kafalı gelip milletin kapısını çalıyor? Annemiz artık aramızda değil, randevu veremeyecek. Ölü bir yakınınız varsa sizin de geri kalan herkes gibi acısını yaşamanız gerekecek!” Genevieve burnundan soluyor, Ophelia ise gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Adamlar bunu o kadar da komik bulmamıştı.

“Haber vermeden eve geldiğimiz için özür dileriz. Benim adım Bay Mouton, yanımdaki ise Bay Lafitte,” dedi bıyıklı

adam. “New Orleans Şehir Bankası’ndan geliyoruz. İçeri girebilir miyiz?”

“Ne sebeple?” diye sordu Genevieve sinirle.

“Annenizle ilgili bir mesele vardı. Yakın zamanda... yaşamını yitirdiğini öğrendik. Baş sağlığı dileriz.”

Genevieve gözlerini kıstı. “Mesele derken?”

“Ölü diriltme meseleleri mi demek istiyorsunuz?” diyerek netleştirmeye çalıştı Ophelia.

“Hayır,” dedi Bay Mouton başını iki yana sallayarak. “Grimm Köşkü’nün finansal durumuyla alakalı.”

“Siz neyden bahsediyorsunuz? Köşk neredeyse yüz yıldır ailemize ait.”

“Ne yazık ki anneniz kredi almış gibi görünüyor ve...”

Genevieve omzuyla iterek ablasının önüne geçip, “Ophie, sen uyumak istiyorsan bu meseleyle ben ilgilenebilirim,” dedi. “Bu sabah ikimizin de migreninin tutmasına gerek yok.”

Genevieve sakın konuşmuş olsa da Ophelia kardeşinin omuzlarının ne kadar gergin olduğunu görünce gözlerini kıstı.

Ancak Genevieve’in teklifini reddetmeye fırsat bulamadan kırmızı saçlı adam aniden, “Burası perili değil ya?” deyiverdi.

Bay Mouton iş arkadaşını, “Ah, Tanrı aşkına, Bay Lafitte...” diyerek azarlayıp kızlara geri döndü. “Kusura bakmayın, kendisi buralı değil de. Küçük topluluğumuzda bazı... varlıkların... olduğundan haberi yok.”

“Ölüm büyücülüğü konusunda şaka yaptığınızı sanmıştım,” diye karşılık verdi Bay Lafitte korkuyla.

Bay Mouton sinirli bir sesle, “*Dediğim gibi,*” diyerek kaldığı yerden devam etti. “Anneniz bankaya borçlu. Gelip imzalamanız

gereken birkaç belge ve konuşmamız gereken bir iki konu var. Bizimle şehre kadar gelir miydiniz?”

Genevieve, “Ben gelirim,” diyerek yine meseleyle ilgilenmeyi teklif etti.

Kardeşi eşikten dışarı adımını atamadan Ophelia, “Bay Mouton, kimliğinizi görebilir miyim?” dedi. “Bizi kaçırmaya çalışmadığınızı nereden bileceğiz?”

Adam küçümseyici bir homurdanmayla elini kabanının cebine sokup bir kart çıkardı. New Orleans Şehir Bankası’nın resmî mührü keten kâğıt üzerine kabartmayla basılmıştı ve damganın altında adamın adı yer alıyordu.

“Gördün mü, Ophie? Bir sıkıntı yok,” dedi Genevieve. “Yatağa geri dön. Ben...”

Bay Mouton onun sözünü kesip, “Maalesef,” dedi. “Mirasta eşit hakkınız bulunduğundan ikinizin de benimle gelmesi gerekiyor.”

Genevieve adamı başıyla onaylarken çenesi hafiften kasılmıştı. “Biz kapıları kilitleyene kadar biraz bekleyin o zaman.”

Bay Lafitte, “Sanki birileri buraya zorla girmek istemiş gibi,” diye söylenirken Bay Mouton da aynı anda, “Arabamız dış kapının önünde. Bekliyoruz,” dedi.

Ophelia geri dönüp antredeki masadan köşkün anahtarını aldı. Adamın sözlerinden ve Genevieve’in garip davranışlarından ötürü içinde kötü bir his vardı. Grimm Köşkü’nün finansal durumuyla ilgili herhangi bir sorun olmamalıydı. Dileseler miraslarıyla üç ayrı köşk daha alabilmelilerdi.

Ophelia derin bir nefes aldı ve elindeki anahtara üç kez vurup anahtarı ince çizgili siyah eteğinin cebine koydu. Antredeki masanın üzerinde bıraktığı siyah kadife kurdeleyi alarak dalgalı

saçlarına dolayıp başının üstünde bir fiyonk yaptı. Ardından ne olur ne olmaz diye, kurdelenin yanında duran bir iki bozukluğu da cebine attı.

İki kardeş evin kapısını kilitledikten sonra uzun giriş yolunu geçip dış kapının önünde bekleyen otomobile doğru ilerledi. Gürültülü otomobil berbat kokulu bir duman salıyordu, Ophelia yüzünü ekşitip cebinden eldivenlerini çıkardı ve ellerine geçirdi. Bay Lafitte yolcu tarafından çıktı ve yüzünde şüpheli bir ifadeyle kardeşlerin yaklaşmasını izlerken koltuğun arkasındaki metal kolu çekip öne katladı ve kızlara arkaya geçmelerini işaret etti. Kızlar arkaya doluşamadan, ötedeki bir at arabasından gelen nal sesleri hepsinin başını yaklaşan arabaya çevirmesine neden oldu.

“Şimdi ne oldu?” diye mırıldandı Ophelia.

Orta yaşlı, mat kahverengi saçlı bir kadın at arabasının penceresinden dışarı sarktı. “Merhaba... Randevum vardı. Saat sekizde. Tessie Grimm’le. Burası onun evi, değil mi?”

Genevieve doğrudan kadının gözlerinin içine baktı. “O öldü.”

Ophelia, kardeşi sırtını dönüp Bay Lafitte’in istemeye istemeye uzattığı elini tutarak otomobile binerken onu kınadığını belirten bir ses çıkardı.

Ophelia kadına döndü. “Kusura bakmayın ama tüm randevular iptal edildi. Henüz herkesi arama fırsatımız olmadı.”

Kadının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı, duruma ne kadar üzüldüğünü göstererek elini hafifçe göğsüne vuruyordu. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm, daha geçen gün konuşmuştum onunla...”

Genevieve arabanın içinden, “Biz de öyle,” diye bağırdı.

“Kız kardeşimin kusuruna bakmayın.” Ophelia burun köprüsünü sıkıp kadına el salladı ve ardından arabanın arkasında Genevieve’in yanına sığıştı. İkisi de yerlerine geçtiğinde Bay Lafitte koltuğunu doğrultup bindi ve kapıyı sertçe çekti.

“İnsanlarla bu kadar sert konuşmak zorunda mısınız?” diye fısıldadı Ophelia.

Genevieve gözlerini devirip döşemeli koltuğa iyice yerleşti.

“Koltuklar rahat, değil mi?” Soruyu cevap beklemeyen bir tonla soran Bay Mouton kendisiyle Bay Lafitte arasında duran çubuğu öne doğru itti. “En yeni model.”

Kızların ikisi de yanıt vermeye tenezzül etmeden ellerini nazikçe kucaklarında kavuşturup pencerelerinden dışarı baktı ve Grimm Köşkü’nün görüş açılarından çıkarak arkalarında kalmasını izlediler.

Adamlar on dakika boyunca arabalardan bahsetti. Bu, Ophelia’nın ömründe duyduğu en sıkıcı konuşma olabilirdi. Ardından ikisi de aniden sessizleşti.

“Denilenler doğru o zaman.” İki adam sürücü tarafındaki pencereden dikkatle dışarıyı izlerken Bay Mouton’ın sesi kısık çıkmıştı.

“Sana *demıştim*,” dedi Bay Lafitte titreyerek. “Durup dururken... belirivermiş diye duydum.”

Ophelia dışarı bakabilmek için arabanın arka koltuğunda kayarak Genevieve’in sıcak bacağına dayandı. Boğazındaki madalyon aniden atmaya başladı ama o küçük pencereden baktığında yalnızca bir insan kalabalığı gördü. Genevieve ona bakıp omuz silkti.

Bay Mouton, “Bu söylentilere inananların deli olduğunu düşünmüştüm hep,” dedi ürpererek. “O kapılardan içeri giren aptallar başlarına gelen her şeyi hak ediyor.”

Ophelia başını sabah neminden yapış yapış olan cama dayadı ve adamların seslerinin arka plan uğultusuna karışmasına müsaade etti. Çok yorgundu. Daha da kötüsü endişeliydi de. Annesinin mali durumunun nasıl bankanın birilerini yollamasını gerektirecek kadar kötü olabileceğini anlamıyordu. Annesi, mülklerinin ödemesinin uzun süre önce tamamlandığını ve köşkün bakımı ile günlük harcamaları dışında herhangi bir maliyetleri olmadığını ima etmişti hep. Elbette, kemer sıkamak zorunda kaldıkları da olmuştu. Annelerinin işine ve New Orleans halkının kapılarına getirdiği paraya yine de büyük oranda muhtaçtılar.

Bir anlığına, bir tür veraset vergisi ödemelerine gerek olup olmadığını düşündü. Mülkün tapusunu üzerlerine almak için değerli mallarını rehin vermeleri gerekip gerekmeyeceğini merak etti. Ophelia'nın aklına birkaç mücevher ve annelerinin birkaç antika eşyası dışında para edecek bir şey gelmiyordu. En değerli eşyası boynunda asılıydı.

Madalyon, Ophelia'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi tekrar zonklamaya başladı. Bu altın rengi takı nesillerdir ailesine aitti ve üzerinde onu, takan kişiye bağlayan güçlü bir büyü vardı. Annesi hep madalyonun en zor zamanlarında ona rehberlik ettiğini ve bir gün Ophelia'ya da rehberlik edeceğini iddia ederdi.

Ophelia kolyeye baktı, başparmağını dış yüzeyindeki damasko desenli kabartmanın ve tam ortasına yerleştirilmiş kan kırmızısı mücevherin üzerinde gezdirdi. Kolyeyi ters çevirdi ve arkasına kazınmış o tanıdık sözleri okudu: *Kalbini dinle*.

Gülesi geldi. Bu klişe lafı söylemesi, uygulamasından çok daha kolaydı. Tırnağını madalyon kilidinin arasına geçirip açmaya çalıştı. Kımıldamıyordu bile. Ophelia'nın madalyonun

içinde ne olduğunu sorduğu onca seferde demek ki annesi ona yalan söylememişti.

Bakımlı tırnaklarıyla dalgın dalgın oynayan Genevieve, “Kıpır kıpırsın,” dedi.

Ophelia kardeşine şöyle bir baktı. “Gerginim. Sen değil misin?”

Genevieve ellerini kucağına bırakıp bakışlarına penceresine doğru çevirdi. Yüz ifadesini Ophelia’nın görmesini istemiyordu. “Her şey iyi olacak.”

Ophelia gözlerini kıstı. “Bildiğin bir şey mi var?”

Genevieve yanıt vermeye fırsat bulamadan araba hızla sağa dönerek Ophelia’yı Genevieve’e doğru savurdu.

“Geldik,” dedi Bay Mouton. “New Orleans Şehir Bankası.”

Mesele

“Ama... anlamıyorum.”

Bay Mouton ya Ophelia'ya durumu üçüncü kez anlatmak zorunda kaldığı için bunaldığından ya da Ophelia'nın olan biteni anlayamayacak kadar kalın kafalı olduğunu düşünmeye başladığından bir kez daha iç çekti.

Kravatıyla oynayarak öne eğildi ve diğer eliyle Ophelia'nın önündeki belgede kalın harflerle yazılmış kelimeleri işaret etti. “Anneniz bu yılın başlarında köşk için ödeme yapmayı bıraktı. O, topluluğumuzun önemli bir parçasıydı ve yas tutan New Orleanslı aileler için ne kadar uğraştığını biliyoruz. Bu tatsız meseleyi olabildiğince ertelemeye çalıştık ama banka iki ay önce haciz işlemine başladı. Bugünden itibaren, otuz gün içinde köşk bizim mülkümüz olacak. Bu durumun size haber verildiğini onaylamak için ikinizin de bu belgeyi imzalaması gerekiyor.”

“Ama neden kredi çeksin ki? Grimm Köşkü nesillerdir ailemize ait. Ben de kardeşim de hayatımız boyunca orada yaşadık ve biz kez bile tahsil mektubu görmedim ya da...”

Bay Mouton, “İşte burada yazıyor,” diyerek sözünü kesip masada duran belgedeki bir satıra parmağıyla iki kez

vurdu. “Kişisel kullanım için köşkü ipotek ettirerek nakit kredi çekmiş. Neredeyse otuz beş bin dolar. Faizi de var. Sadece beş binini geri ödemiş. Görüyor musunuz? Çeklerin karbon kopyası burada.”

Ophelia neredeyse içgüdüsel olarak elini uzatıp adamın az önce işaret ettiği satıra bir kere daha vurdu ve ardından ellerini kucağına geri çekip aralarındaki kâğıtları okumak için eğildi. Adamın ona garip garip bakmasına aldırış etmedi. Aldığı haberdan dolayı zihni hız kesmeden düşünceden düşünceye atlıyordu.

Bin dolarlık çeklerden üçü annesinin kusursuz el yazısıyla yazılmıştı. Diğer ikisi ise... Ophelia gözlerini kıstı. Tessie Grimm’in imzasındaki “s” harflerinin birbirlerine hafif titreke bağlanmış olması imzanın sahte olduğunun tek kanıtıydı. Genevieve’e hızlıca bir bakış attı ama bu haberi duyduğundan beri mizacına aykırı bir şekilde sessizleşen kardeşi ona karşılık vermedi.

“Bunu durdurmak için hangi adımları atabiliriz?” diye sordu Ophelia. “Haczedilecekse köşkü bankadan geri satın alamaz mıyız?”

Bay Mouton cep saatini çıkarıp kadranına bakarak yanıt verdi: “İkinizden biri gelecek aya kadar bu meblağı getiremeyecekse bence *yapabileceğiniz* hiçbir şey yok. Yıkım tarihi kararlaştırıldı bile. Şehir o araziye –ve komşularınızın arazisine– gözünü dikmiş durumda. Modern evler, belki de turistler için bir iki otel inşa etmek istiyorlar. Benim size önerim haklarınızdan şu an vazgeçip yaşayacak yeni yerler düşünmeye başlamanız.”

Ophelia, “O zaman sizin önerinize ihtiyacımız yok,” deyip sandalyeyi yere sürterek ayağa kalktı. Tiz sestten rahatsız olan adam yüzünü buruşturdu. “Hiçbir şey imzalamayacağız. Evimizi size vermeyeceğiz.”

Adam acır gibi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “İsteseniz de istemeseniz de ev yıkılacak, Bayan Grimm. Belgeleri imzalamak yasal bir formalite sadece.”

Bunu duyan Ophelia adamın masasındaki kâğıtları yere fırlatıp hızlı adımlarda binadan çıktı. Genevieve de sessizce onu takip etti. Kendisiyle hemen ilgilenilmesini talep eden sinirli bir müşteriden dolayı toplantıya katılamamış olan Bay Lafitte kızların masasının önünden geçtiğini görünce onlara ukala ukala baktı. Ophelia ona el hareketi çekmemek için kendini çok zor tuttu. Genevieve ise hiç öyle bir çabaya girmedi.

Ophelia hışımla dışarıya çıkıp sokakta hızlı hızlı yürümeye başladı. O adamlar ve banklaya arasına olabildiğince mesafe koymak istiyordu.

“*Ophie*,” diye bağırdı Genevieve arkasından. “Yavaşla!”

Ophelia bir sokağa dönüp büyük bir tahta kasa yığınının arkasına saklandı ve sırtını kirli tuğla duvara dayayıp kendini yere bıraktı. Alnını dizlerine dayayıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Can havliyle elindeki kırıışmış kâğıtları sıkıyordu.

Gölge Ses ona, *Daha başlamadan aile mirasını batırdın, dedi. Duvara üç kez vurursan her şey yoluna girecek.*

Ses’in sözünü dinledi. *Bir. İki. Üç.*

Sonunda ablasına yetişen Genevieve, “Ophie,” diye seslenirken adım attığı ara sokağı pislik götürdüğünü görünce burnunu buruşturdu. “Ophelia, bu konuyu bir konuşalım. Mesele konusunda gerçekçi davranmamız lazım.”

“Konuşacak bir şey yok,” diyen Ophelia’nın ses tonu öfkesini açığa vuruyordu. “İmza atıp o dolandırıcılara evimizi kaptırmayacağız. Çekleri görmedin mi? İkisinin üzerinde sahte imza

vardı. Kimbilir başka hangi konularda yalan söylüyorlardır? Buna izin veremem.”

Genevieve sahte çeklerin bahsinin geçmesiyle dudağını ısırıldı. “Ama borç içindeyssek... anlaşmalarını kabul edip kurtulsak daha iyi olmaz mı? Bu mesele sonunda buradan ayrılıp *gezme* baha-nemiz olabilir! Burada kalıp sonsuza kadar Grimm Köşkü’yle ilgilenmen gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama belki de bu bir işarettir.”

Ophelia içten içe Genevieve’in haklı olduğunu biliyordu. Normal biri Grimm Köşkü’nün yıkılmasına sevinirdi. Bir yanı bunun gerçekten de sonunda özgür olma fırsatı olduğuna katılıyordu. Sonuçta içine düştükleri durum *onun* suçu değildi. Aile mirasının çöküşünden o sorumlu tutulamazdı. Öte yandan, evi kaybetmek için uğraşmazsa bariz bir seçim yapmış olacağını da biliyordu.

“Başarısız olamam. Olmayacağım,” diye fısıldadı Ophelia başını iki yana sallayarak.

Grimm Köşkü onların *yuvasıydı*. Hayaller bir yana, Ophelia büyüdüğü yeri terk etmeyi düşünemiyordu. Annesini ve anne-annesini hissedebildiği son yeri. Onu *tanıyan* tek yeri. Bedenini ve ruhunu. Derisini ve kemiklerini. Köşkün tozları elbisesinin eteğini, kirleri tırnaklarının arasını, yaban gülü kokusu saçlarını kaplamıştı. Yaşamının yirmi üç yılını köşkün gıcırdayan parke-lerinde koşturarak, duvarlarıyla saklambaç oynayarak, mutfak dolaplarından yürüttüğü absenti yudumladıktan sonra salonda sızarak geçirmişti.

“O kadar kolay vazgeçmeyeceğim, Genevieve,” dedi kendini yerden iterek kaldırarak.

“Neden *vazgeçmek* olsun ki?” diye sorguladı Genevieve ablasını. “Annemizin senin için oluşturduğu kalıba sığmak için kendine baskı yaptığını neden göremiyorsun? Seni tanıyorum,

Ophie. Hayatının sonuna kadar Grimm Köşkü'nde kalmaktan fazlasını istediğini..."

"Benim ne *istediğim* önemli değil," dedi Ophelia başını iki yana sallayarak.

"Ama Ophie..."

"Siktir, Genevieve çeneni kapa," diye parladı Ophelia. Sesindeki öfke onu bile şaşırtmıştı. Kardeşinin aksine Ophelia çok sık bu kadar kaba konuşmazdı. Ama Genevieve'in iyimserliği sabrını zorluyordu. "Ben burada kendimi dağılmamak için zar zor tutarken senin buradan gidip dünyayı gezme konusunda zırvalaman hiç faydalı olmuyor. Artık çocuk değiliz. Annemiz burada değil ve sen çok fevri davrandın veya kararlarını tam düşünmeden verdin diye hata yapınca artık kimse sorunlarını çözüp seni şımartmayacak. Senin arkanı artık *ben* toplayacağım."

"Senden arkamı toplamanı isteyen olmadı. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu sorunu da çözmene yardımcı olabilirim. Neden *yardım etmeme* izin vermiyorsun?" diye sordu Genevieve.

"Nasıl yardım edeceksin?" diye karşılık verdi Ophelia. "Sahte çek yazarak mı?"

Genevieve irkildi. "Ben..."

"Biliyorum. Annemin el yazısını herkesten iyi bilirim, Vivi," dedi Ophelia. "Sen dışarıda arkadaşlarınla gününü gün ederken ben bütün hayatımı onun notlarını ve büyü kitaplarını okuyarak geçirdim. Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"O an neyin doğru olduğunu düşündüysem onu yaptım," dedi Genevieve meydan okuyan bir tavırla başını kaldırarak.

"Neden benimle konuşmadın?" diye sordu Ophelia. "Neden yardım istemedin? Hem o çekleri yazacak parayı nereden buldun?"

Genevieve bakışlarını uzaklara kaçırdı. “Parayı nereden bulduğumun önemi yok. Önemli olan tek şey meseleyi halletmiş olmam, tamam mı? Vakte ihtiyacımız vardı ve parayla bize zaman kazandırdım. *Şimdi* hayatımızda yepyeni bir sayfa açabiliriz. Sürekli bizden daha da büyük olacak bir sorunla savaşmayı bırakalım.”

“Parayı nereden buldun?” diye directti Ophelia.

Genevieve ellerini sıkarak yumruk yaptı. “Üstelemesen olmaz, değil mi?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Yanıtın, bilmem gereken her şeyi söylüyor. Demek istediğim tam da bu: Boyunu aşan bir soruna batacakşan iyi niyetinin hiç önemi yok. Sonra o sorunu benim ortadan kaldırmam gerekecek. İçinde bulunduğumuz boktan durum tam da bu.”

Ophelia’nın sözleri Genevieve’i incitti ve yüzü düştü. Bir anda geri dönüp sokaktan dışarı doğru koşmaya başladı.

“*Siktir*. Genevieve, bekle!” Ophelia kardeşinin arkasından bağırdı.

Genevieve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ophelia eteklerini toplayıp kardeşinin peşinden koşsa da o iğrenç kokulu dar sokaktan çıktığında Genevieve’den hiçbir iz yoktu.

İzinsiz Giriş

Saatler sonra Ophelia şehrin sokaklarında amaçsızca dolanırken günün akıp gittiğini fark etti. Genevieve'in bir at arabasına atlayıp eve gittiğini düşündü ve peşinden gitmeden önce her ikisine de biraz alan tanımanın iyi olacağına karar verdi. Ne yazık ki, düşüncelerine bu kadar dalıp gideceğini tahmin edememiş ve saat eve tek başına yürümeyi asla istemeyeceği kadar geç olmuştu. Ama ikinci bir at arabası tutacak durumda değillerdi.

Yanında aniden, "Yarın gece kapıları açıyorlar," diyen bir ses duydu. "Son yarışmada ölen sayısı son yirmi yılın toplamı kadarmış diye duydum. Yirmi yedi kişinin öldüğü bildirilmiş. Bu kötü bir alamet."

Ophelia başını çevirdiğinde sadece birkaç metre ötesinde iki genç adamın bir berberin girişindeki gazete standının önünde kafa kafaya vermiş, ellerindeki gazeteyi incelediklerini gördü.

"Sadece yirmi yedi mi? Ben neredeyse yüz kişi girdi sanıyordum," diye sordu arkadaşı.

İlk adam omuz silkti. "Çoğu yarışmacı ölmeden yarışmadan çekiliyor. En azından akıllı olanlar öyle yapıyor."

Arkadaşı alayla homurdandı. “Akıllı olsalar en başta katılmazlardı.”

İlk adam başını sallayarak arkadaşına katıldı ve sigarasını yere atıp botunun topuğuyla ezerek tuğla zeminde küçük bir leke bıraktı. Gazeteyi kapayıp yığının üzerine bıraktıktan sonra hızla sokağın yukarısına doğru yürümeye başladılar.

Ophelia gazete standına ilerleyip en tepedekini açtı ve sözkonusu yazıyı bulana kadar sayfaları hızlı hızlı geçti.

23 EKİM: ŞEYTANIN KÖŞKÜ PHANTASMA NEW ORLEANS’A GELDİ

Alttaki kalın siyah harflerle yazılmış paragrafları gözüyle taradı.

Kötü namlı bu yarışma kıtaya dehşet saçıp arkasından kanlı bir iz bırakmaya devam ediyor. Pek çok yarışmacı kâbusun özgürce kol gezdiği bu yere büyümlü ödüllü kazanmanın hayaliyle akın ediyor.

Ophelia gazeteyi koltuk altına sıkıştırıp eve doğru yola koyuldu. Bu doğru olamazdı. Şeytanın Köşkü sadece bir söylentiden, medyanın insanları coşturmak ve daha çok gazete satmak için uydurduğu bir eğlenceden ibaretti. Ancak Bay Mouton’la Bay Lafitte’in arabadaki muhabbeti aniden anlam kazanmıştı. Ophelia, Genevieve’e öyle davrandığı için, tam da şeytanların oynamaya dışarı çıktığı saatlerde –hem de şehre şeytan kaynayan bir etkinlik gelmişken– karanlıkta tek başına eve yürümeyi hak etmişti.

Hızını artırdı. Mahalledeki beyaz, pembe ve yeşil tonlarına boyanmış evler en az iki katlıydı ve hepsinin cumbaları, evi çevreleyen verandaları ve parlak renkli kapıları vardı. Ophelia her daim Grimm Köşkü'nde kalacağını bilse de bazen şehirde pastel yeşili bir evde yaşadığını hayal ederdi. Her sabah kafelere, her akşam ise kitapçıya yürüyebileceği bir yerde, Fransız Mahallesi'nin yakınlarında olurdu. Ama annesi bu dünyadan göçtüğünden beri bu hayali de annesiyle birlikte toprağa gömülmüştü.

Annemizin senin için oluşturduğu kalıba sığmak için kendine baskı yaptığını neden göremiyorsun?

Başını iki yana sallayarak Genevieve'in sözlerini zihninden atmaya çalıştı.

Her şey iyi olacak, dedi kendi kendine.

Şehrin içindeki anayolun aşağısına ilerlerken nefesini sakinleştirmeye odaklandı. Dışarıda yalnız başına karanlıkta yürürken takıntılarının zihnini ele geçirmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Zihninde dakikaları sayıyordu. Grimm Köşkü'nün ön kapısına varmasına yaklaşık otuz altı dakika kaldığını biliyordu. Ancak yolda henüz beş dakika bile ilerleyememişken gözünün ucuyla hayaletimsi bir mavi parlaklık gördü.

Ophelia hemen durdu. Şu an eski katedralin bulunduğu yerde olmalıydı ama aniden yoğunlaşan siste binanın şeklini seçemiyordu. Kalbi göğsünde küt küt atmaya başladığında ilk ana kuralı çiğnedi: Gözlerini kısıp boşluğa baktı. Tezahürü göremese de tüylerinin hafifçe diken diken olmasına neden olan havadaki varla yok arası titreşimden orada olduğunu anlamıştı.

Dış kapıya yaklaştı, gözleriyle o bilindik mavi parıltıyı aradı. Yeri kaplayan meşe yapraklarını ve palamutları topuklu botlarıyla eze eze ilerliyordu. Ellerini dış kapının çubuklarına dayadı.

dı ve paslı kapı gıcırdayarak açıldığında öne doğru tökezledi. Ophealia hemen doğruldu ve ellerini eteğinden çekip aralanan demir kapıdaki boşluktan ilerledi.

“Merhaba,” diye fısıldadı Ophelia. Zihninde annesinin onu azarlayışını duyar gibi oldu. Karanlığa bakmaması gerekiyorsa muhtemelen karanlıkla konuşmaması da gerekiyordu.

Ama herhangi bir tezahür görmüyordu. Çıkmak için arkasını döndü. Garip. Birini gördüğüne yemin edebilirdi...

“Beni görebiliyor musun?” diye sordu hafif, tiz bir ses.

Ophelia sesin olduğu tarafa doğru bakındı ama hiçbir şey göremedi. Annesi Diğer Taraf’taki hayaletleri dört kategoriye ayırmıştı: Fantomlar, umacılar, tezahürler ve gulyabaniler. Liste ilerledikçe yaratıklar daha da güçleniyor ve davranışları tahmin edilemez hale geliyordu. Ophelia biraz bile şeffaf olan varlıkların sıradan ruhlar, yani ölmesine rağmen henüz Diğer Taraf’a geçememiş kişiler olduğunu biliyordu. Geriye kalan tüm varlıklar ise biraz daha somuttu ve yalnızca gömüldükleri günkü gibi görünebilen sıradan tezahürlerin aksine görünüşlerini değiştirme yetenekleri vardı. Yine de tüm bu varlıkların *görünür* olması gerekirdi. En azından onun gözüne.

“Seni göremiyorum ama duyuyorum,” diye yanıt verdi Ophelia temkinli bir tonla.

“Beni eğlendirmeye mi geldin?”

Ophelia, “Hayır,” dedi, havadaki enerjinin değişmesiyle kelime boğazına takılmıştı. Başta hafif bir titreşim olarak hissettiği enerji şimdi teninde sıcak ve ağır bir statik his oluşturunuyordu.

Bu bir tuzak mı?

Ophelia çift kanatlı kapıya dönerken sendeledi.

“Neden?” diye sordu ses şımarık bir tonla. “Sıkıldım. Oyun oynayabiliriz.”

Ophelia teklifi tekrar reddetmek için ağzını açtığı anda boğazının etrafındaki madalyon aniden garip bir hareketle titremeye başladı. Uzaklardan bir yerden ona doğru yaklaşan ayak sesleri geliyordu.

“Burada olmamalısın,” dedi sisin içindeki çok daha kalın, yeni ses ağır ağır.

İlk tezahür, “Eyvah,” diye fısıldadıktan hemen sonra enerjisi havadan kayboldu.

Ophelia yutkundu. Diğer tezahürde olduğu gibi bu yeni gelen yabancıyı da göremediği halde *gayet iyi* hissedebiliyordu. Hem de yaydığı his çok daha farklıydı.

Ses yaklaştıkça tenini saran statik güçlenerek her karışını okşamaya, kolları ve bacaklarındaki tüyleri diken diken etmeye başladı. Rahatsız edici bu sıcaklık... başka hisler de... uyandırmaya başlayınca Ophelia'nın yüzü kıpkırmızı oldu ellerini göğsünün etrafına doladı.

“Kayıp mı oldun?” diye sordu ikinci yabancı hafif eğlenen bir tonla.

Karanlık sana bakarsa ona geri bakma. Ama kendine alıkoymıyordu. İçindeki bir şey onu bulunduğu yerde kalmaya itiyordu.

“Hayır?” diye fısıldadı.

“Sesin çok da emin çıkmıyor,” diye alayla sataşan yabancı daha da yaklaştı.

Ophelia gözlerini kısıp tekrar karanlığa baktı. Öne doğru bir adım daha atmaya çalıştı ama önünde onu geri iten görünmez bir duvar var gibiydi.

“Bu da ne böyle?..” diye sesli düşündü.

“Burada koruyucu büyü var,” diye açıkladı o tok ses. “İzinsiz girdiğin için büyü uyanmış. İzin verilmezse daha fazla ilerleyemezsin.”

Ophelia şakayla karışık, “Vampir gibi mi?” dese de tonunda hafif bir ciddiyet duyuluyordu.

Ophelia yabancının gülümseyişini sesinde duyduğuna yemin edebilirdi. “Az önce kiminle konuşuyordun?”

“Bir hayalet gördüğümü sandım...”

Aniden sağ kulağının dibinde nefes alışı andırān bir fısıltı duyuldu. “*Böö.*”

Yabancının yaydığı enerjinin bedenine bastırıldığını hisseden Ophelia yerinde sıçradı ve yüzü daha da kızardı.

“Hayaletler tam bir baş belası,” diye mırıldandı önündeki boşluğa ters ters bakarak.

Yabancı sanki o hiç konuşmamış gibi, “Adın ne?” diye sordu öncekinden daha ciddi bir ses tonuyla. “Gözüme çok tanıdık geldin...”

Ophelia iç çekti. Artık gözleri sayesinde neredeyse Tessie Grimm’in ikizi gibi görüldüğüne göre, New Orleans hayaletlerinin bunu söylemesine alışmaya başlasa iyi olacaktı.

“Eh, ben seni göremiyorum,” dedi havaya. “O yüzden bu benzerlik meselesinde sana yardımcı olamayacağım.”

“Yazık,” dedi ses. “Olağanüstü yakışıklı yüzümü göremiyor olman büyük kayıp.”

Ophelia kahkaha atma dürtüsüne engel oldu. “Bu konuda sözüne güvenmek zorundayım sanırım.”

Yanağında nazik bir okşama hissetti. “Meleğim...”

Ophelia kaşlarını çattı. “Ah, hayır, ben bir melek...”

“Adın ne?” diye sözünü kesti yabancı. Talebinde bir çaresizlik vardı.

Ophelia nedenini bilmese de yanıt vermek, adını yeni birine –ya da belki yeni bir şeye– söylemek istiyordu. Biri dikkatini ona yöneltmiş, tıpkı hayalini kurduğu gibi kalp atışlarını hızlandırmıştı. Ama cevap vermeye cesaret edemedi. Bu bir hayal değildi. Aksine, çok gerçektir. Ve Ophelia isimlerin bazı yerlerde, bazı varlıklar için içlerinde öyle herkese söylenemeyecek kadar büyük bir güç barındırdığını biliyordu.

“*Senin* adın ne?” diye karşılık verdi.

“Akıllı kız.” Bu övgüye rağmen yabancıнын ses tonu hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. “Buraya gizlice girmeye çalışan turistlerden çok daha zeki duruyorsun. Yine de burada karanlıkta tek başınasın. Karanlıkta neler olduğunu bilmiyor musun?”

“Karanlık, davranışlarıyla ışıktaki yüzleşmekten korkanlar içindir,” diyerek ezbere bir yanıt verdi. Annesi bu sözü sık sık söylerdi.

Yabancı uzun süre sessiz kaldı, gecenin karanlığında yalnızca öten cırcırböceklerinin sesi duyuluyordu. Hâlâ bedenini saran belirgin sıcaklık olmasa Ophelia yabancıнын gidip gitmediğini sorgulayabilirdi. Ve bu sıcaklık hissinin... hoşuna gitmesi ona yavaş yavaş delirdiğini düşündürdü. Tamamen, umutsuzca yapayalnız olmamak için birazcık daha burada kalmak istiyordu.

“Acele edip yolunu bulmalısın,” dedi yabancı en nihayetinde uyarıcı gibi bir sesle. “Burada olmak istemezsin.”

“Öyleyse *sen* niye buradasın?” diye sordu Ophelia. “Hem sen kimsin? Seni neden göremiyorum?”

“Bunların hiçbirisi doğru sorular değil.”

Ophelia gözlerini kısıp önündeki boşluğa baktı. “Peki doğru soru ne?”

Yabancı, “Buradan nasıl kaçılır?” diye fısıldadığında Ophelia yabancının nefesini kulağının dibinde hissetti.

Bu sözleri duymasıyla Ophelia’nın kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibi atmaya başladı. Zihninde çalan alarm zillerini duymazdan gelip kararlılıkla olduğu yerde kaldı. Fazla meraklanmıştı. Az önce çenesinde hissettiği dokunuş, boynunun kenarına ve oradan omzunun kıvrımına doğru inince ürperdi.

“*Kaçmak* derken neden bahsediyorsun?” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

“Nerede olduğunu bildiğini sanıyordum?” dedi ses, soru sorar gibi.

Ophelia, “Burası eski katedral değil mi?..” diye başladığı cümlesini bitirmeden neler olduğunu bir anda fark etti. Sonunda harekete geçip hafif aralık kapıdan zar zor dışarı çıkmaya çalışırken yabancından kısık sesli bir kahkaha geldi.

Koruma büyüleri. Yok olan kilise. Sabah otomobille yanlarından geçtikleri kalabalık. Fısıltılı söylentiler. Gazete haberi.

Geriye doğru bir adım attı ve farkındalık gözlerine inen perdeyi kaldırmışçasına sisin arasındaki manzarayı sonunda görmeyi başardı.

Ürpertici, gotik bir köşk.

Araba yolunun başında dikilen dövme demir kapıların yüksekliği altı metreyi aşıyordu. Kapının parmaklıklarına sivri dikenler ve oniksten güllerle bezenmiş metal sarmaşıklar dolanmıştı. Kapının sol üstünde “PHAN”, iki kapının ayrıldığı orta kısımda “T”, sağ üstte ise “ASMA” yazıyordu.

Phantasma.

Şeytanın Köşkü. Yalnızca fısıltıyla paylaşılan söylentilerde ve karanlıkta anlatılan uyarı dolu hikâyelerde adı geçen yer.

Öncesinde fazla meraklı turistlerle dolup taşan kapıların ardında, Ophelia'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük köşk bulunuyordu. Grimm Köşkü kütüphanesinde mum ışığında okuduğu gotik fantastik romanlardan fırlamış gibiydi. Gökyüzünü iğne gibi delen tehditkâr siyah kuleleri ve Ophelia'nın orada yaşayanların nasıl olup da kaybolmadıklarını idrak edemediği kadar geniş doğu ve batı kanatları vardı. Binanın dış kaplaması obsidiyendi ve o kadar koyuydu ki arazinin ön tarafını çevreleyen meşe ağaçlarının rengi atmış gibi duruyordu.

“Eve git,” diye salık verdi yabancı. “Şeytanların evi senin gibi meleklerle uygun değil.” Yabancı'nın ona *melek* demeye devam etmesi Ophelia'ya onunla alay ettiğini düşündürdü.

Belki de uyarısını dikkate alıp uzaklaşmalıydı. Belki daha derin bir korku hissetmeliydi. Ama şu an tek düşünebildiği, şu an yalnız olmadığıydı ve bu hissi olabildiğince uzatmak istiyordu.

“Burada mahsur mu kaldın?” diye sordu Ophelia.

Yanıt gelmedi. Sessizliği *evet* olarak algıladı.

“Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?” Yabancıdan gelen sıcaklığın on katına çıktığına yemin edebilirdi.

Yabancı'nın sonraki sözleri yavaş ve temkinliydi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“İstemesem neden sorayım?” dedi Ophelia. “Bu benim işim. Tezahürlere yardım etmek.”

“Peki ya bana yardım etmek sana zarar verecekse?” diye karşılık verdi yabancı. “Yine de bana yardım etmek ister miydin?”

Ophelia bir anlığına durup yanıtını düşünürken ayakları zihninden önce hareket edip kararını onun yerine verdi. Yabancı

alay ediyor olsun olmasın, haklıydı. Buradan gitmesi lazımdı. Bu yerle arasına olabildiğince mesafe koyması gerekiyordu.

Ophelia giderken son bir ihtirash fısıltı duydu.

“Bir kalp ve bir anahtar beni özgür bırakmaya yeter,” dedi ses.
“Ama benimle bir daha karşılaşmamayı ummalısın, meleğim.”

Yalnız

Yaklaşık yirmi dakika sonra Ophelia hâlâ yabancıнын söylediği son sözlerin etkisinden çıkmaya çalışıyordu.

Ama benimle bir daha karşılaşmamayı ummalısın, meleğim.

Katedralden –daha doğrusu Phantasma’dan– Grimm Köşkü’ne kadarki üç kilometrelik yolun aslında hoş bir manzarası vardı. Şehrin iç kısımlarından dışarı uzanan yolun etrafı meşe ve pikan cevizi ağaçlarıyla bezeliydi. Ağaçların arkasında kalan devasa evler yolun gürültüsünden uzaktaydı. Ayak değmeyen her yerde bataklık otları bitiyordu ve Ophelia baharda açan manolyaların kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi. Ancak bu gece gölgeler ve paranoya Ophelia’nın hoş bulabileceği her şeyi boğuyordu. Fazla geç bir vakte kadar dışarıda kalmıştı ve yabancı varlığın vücudunda bıraktığı statik hissin geçmesi onu endişelendirecek kadar uzun sürüyordu.

Zihninde, ***Beş dakika içinde eve varmazsan Grimm Köşkü yerle bir olacak,*** diye fısıldadı Gölge Ses ona.

Bu görevi duyunca omuzları gerildi. Beş dakika yeterli bir süre değildi. Sırf düşünceleriyle böyle bir felakete yol açmasının

mümkün olmadığını mantıken bilmesinin bir önemi yoktu. Yine de adımlarını hızlandırdı.

Beş dakika içinde eve varmazsam bir şey olacağı yok, dedi kendine kızarak. *Gölge Ses gerçek değil.*

Fakat bunu ne kadar sık tekrar ederse etsin, bir önemi yoktu. İstilacı düşünceleri hep zihninin ona ihanet etmesine neden oluyordu.

Kalp atışının sesi, yeri döven ayaklarının sesini bastırdı. Grimm Köşkü'nün çok da uzakta olmadığını gösteren gül çalılarının yanından geçerken ellerini yumruk yaparak sıktı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak, diyerek onu uyarıyordu Gölge Ses.

Son iki dakikayı saymaya başlayınca Ophelia sertçe yutkundu ve gözlerinin tam ortasında artan basınçla birlikte kendini koşmaya zorladı. Kapılara sadece kısa bir koşu mesafesi kalmıştı ki, yoldaki düşmüş bir dal parçasına takılıp tökezledi. Kendini korumak için ellerini öne doğru uzattığı anda avuç içlerinden mavi kıvılcımlar boşaldı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak. Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Bacakları eteklerine dolanmış, panik bütün vücudunu ele geçirmiş halde zeminde debelendi. Sırtüstü döndü ama süresi bitmek üzereydi. Cırcırböcekleri sustu. Kendisine dayattığı bu zaman aralığını aşma düşüncesi vücudunu korkuya esir etti. Eteklerini toplayıp sendeleyerek ayağa kalktı.

Koş.

Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Hayır. Bu sefer direnecekti. Titreyerek bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Çok ama çok yakındı.

Çat.

Ophelia donup kaldı. Yavaşça başını çevirip arkasına baktı ve endişe verici sesin kaynağını bulmak için gözleriyle karanlığı hızla taradı.

Hiçbir şey yoktu.

Öne doğru bir adım daha attı.

Çıt. Topuğunun altındaki bir dal ikiye ayrıldı.

Bu sesi duymasıyla aniden var gücüyle depar atmaya başladı. Ophelia yolun son kısmını yeri gümbürdeterek aşarken gölgeler hızla önünden çekiliyordu. Arkasında bir şey yokken böyle kaçarcasına koştuğu için aptal gibi görünüyor olmalıydı ama Grimm Köşkü'nün dış kapılarına yaklaştıkça göğsündeki daralma hissi hafiflemeye başladı.

Otuz saniye kaldı, diye uyardı Gölge Ses.

Küfrederek sağa saptı, kestirme olsun diye ıslak çimlerde koşarken botları çamura batıp çıkıyordu. Köşkün giriş yoluna açılan dövme demir çift kanatlı kapıya elleri açık şekilde vurdu. Kapının bir tarafı savrularak sonuna kadar açılırken çınlayan metal sesi havada yankılandı. Kapının demir parmaklıklarını kaplayan gül sarmaşıklarının dikenleri avuçlarının içine battı. Çok da derin olmayan bu yaralardan kan sızmaya başladı. Hissettiği acı hakkında düşünecek vakti yoktu. Giriş yolu boyunca koşup evin ön verandasına doğru fırladı. Bir yandan elbisesinin ön cebini yoklayarak anahtarını arıyordu.

On... Dokuz... Sekiz...

Anahtarı çıkarmaya çalışırken yeni salgılanan bir adrenalın dalgası damarlarında gezinmeye başladı. Kandan ıslanan eli anahtarı tutmayı zorlaştırmıştı. Küçük metal parçasını sonunda cebinden çıkarmayı başardığında anahtarı titrek elleriyle sertçe kilide takıp kapıyı iterek açtı. Sendeleyerek eve girdi ve kapıyı

arkasından çarparak kapadı. Kilitleri çevirirken hep kan bulaştırırsa da kendini güvene aldığında kapı çerçevesine yaslanarak kalp atışlarını sakinleştirmek için derin nefesler almaya başladı.

Kıl payı yetiştin.

Sesi duyunca gözlerini sertçe yumdu. Şu an da daha önce de her şey zihnindeydi. Başını aşağı çevirip ellerine, avuçlarını kaplayan kırmızılığa baktı. Manzara onu derinden sarstı. Salonda annesinin cansız yatan bedeninin görüntüleri zihninde dönmeye başladı. Genevieve'e sokakta duygusuzca bağırırken kardeşinin yüzünün aldığı halin görüntüleri.

Kanın temizlenmesi gerekiyordu. Ellerinin kanla kaplı olmasına katlanamıyordu.

Mutfağa doğru koşuştururken kendi ayağına takılıp sendeledi. Musluğu açıp eviyeyi doldurmaya başladı. Diken kesiklerinin hafif acısına aldırış etmeden avuçlarındaki kanı ovalayarak çıkarmaya başladı. Uğraşları sonucunda porselen eviye pembeye döndü.

“Temizlemem lazım,” diyerek ağlıyordu. “Çıkması lazım.”

Kanadığın için kötü hissetme, Ophelia, diyen annesinin sesi belirdi zihninde. *Kanının akması hayatta olduğunu gösterir.*

Boğazı düğümlenir gibi oldu ama kendini hıçkırmaktan alıkoymdu. Teni yıkayıp çıkardığı kan kadar kırmızı olunca ellerini elbisesinin eteğine silerek kuruladı.

“Genevieve?” diye bağırdı umutsuz, titrek bir sesle. “Genevieve? Neredesin?”

Seninle konuşmam gerekiyor? Lütfen.”

Aldığı tek yanıt, kendi sesinin karanlıkta ona geri gelen yankısıydı. Doğrudan merdivene yöneldi ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Sonunda Genevieve'in kapısına vardığında nefes nefese kalmıştı. Kapıyı çaldı.

“Vivi, *lütfen*. Özür dilerim. Lütfen, beni yalnız bırakma.”

Yanıt gelmedi.

Ophelia kardeşinin kapısının önünde yere çöküp dizlerini göğsüne doğru çekerken gözleri yanmaya başladı.

“Lütfen,” diye fısıldadı son kez. “Çok yalnızım.”

Sonunda kalkıp kendi odasına gitti ve yatağa girmeden önce banyo yapıp üzüntüsünün kalanını suyla birlikte üzerinden akıttı. Uyuyabilmeyi başardığında saat gece yarısını geçeli çok olmuştu ve şafağın söktüğünü haber veren çanları duyup uyan-
dığına bir şeylerin fazlasıyla ters gittiğini anlamıştı.

. . .

Ophelia ilk önce Genevieve’in odasını kontrol etti. Bir sorun yok gibi görünüyordu ama kardeşinin dekorasyon anlayışı *dağınıklık* olduğu için bunu anlamak epey zordu.

Ophelia, Genevieve’in kütüphanede olduğunu düşünüp günlük giysilerini giydi ve aşağı indi. Antredeki masanın üzerindeki küçük ve pembe bir nesne dikkatini çekti. Bir zarftı. Eve doğru koştururken gözden kaçırmış olmalıydı. Üzerinde Genevieve’in kibar yazısıyla Ophelia’nın adı yazıyordu. Mektuba doğru atılıp zarfı tek hamleyle yırtarak açtı. Uyandığından beri vücudunda hissettiği o uğursuz önsezi zirve noktasına ulaşmıştı.

Canım ablacığım,

Böyle apar topar ayrılmayı istemezdim ama çünkü konuşmamızdan sonra bu şekilde hareket etmem gerektiğini fark ettim. Dediklerini duyunca... planlarımı sana önceden anlatırsam beni durdurmaya çalışacağını anladım. Bu nedenle sen bu mektubu bulduğunda ben çoktan gitmiş olacağım. Annemi o tabutun içinde görmeye çok zor dayandım

ama geleceğin konusunda hiçbir umut beslemediğini görmek benim için katlanılabilir gibi değil. Her şey yolunda giderse iki haftadan kısa süre içinde döneceğim.

Bu seferliğine yükü benim taşımama izin ver.

Bütün kalbimle,

Genevieve

“Ne yaptım ben?” diye karanlığa doğru fısıldadı Ophelia.

Ophelia mektubu ön cebine tıkıp ayaklarını sürüyerek üst kata çıktı. Bu sefer Genevieve’in odasına girince daha önce fark etmediği şeyler dikkatini çekmeye başladı. Yatağın üstüne saçılmış, yarısı şifoniyerden taşan giysiler veya makyaj masasını kaplayan ıvır zıvırlardan bahsetmiyordu. Bu dağınıklık normaldi. Dikkatini çeken şey, Genevieve’in bavullarının ortalıkta görünmemesi, kardeşinin takmadan hayatta evden çıkmayacağı takıların yokluğu ve yazı malzemelerinin masaya saçılmış olmasıydı.

Genevieve gerçekten gitmişti.

Ophelia makyaj ve çalışma masasını karıştırarak onun izini sürebileceği ipuçları aradı. Çekmeceleri sertçe açıp içlerinde yuvarlanan ıvır zıvırları kurcaladı. Parkeleri bile kaldırarak odayı baştan sona didik didik aradı. Dolabının arkasındaki bir tahta parçasının altına tıkılmış bir günlük, daha önce hiç görmediği bir broş ve bir tomar para bulunca Ophelia omuzlarında bir ağırlık hissetmeye başladı.

Deri ciltli günlüğü saklandığı yerden alan Ophelia oturup günlüğün ortasındaki yazılardan birini açtı.

30 Nisan

Başka bir mektup daha buldum. Önceki mektup konusunda henüz annemle konuşmadım ve konuşana kadar da Ophelia'ya haber vermek istemiyorum. Bence annem Ophie'ye zaten fazla yükleniyor ve bunları öğrenmeyi kaldıramayacağından korkuyorum. Ophie bunu ondan gizlediğimi bir gün öğrenirse aramızdaki ilişkinin bozulmasından da endişeleniyorum ama annem bu hafta sonu gezisinden döndüğünde sonunda onunla konuşacağım. Umuyorum ki Ophie bunların hiçbirini öğrenmek zorunda kalmaz.

Öptüm,

Genevieve

Ophelia gözlerini sıkıca kapadı. Kardeşinin sınırlarına saygısızlık ettiğinin farkındaydı. Yine de arayışına başka nereden başlayabileceğinden emin değildi. Annesi artık yanında değildi, Genevieve ise hem kayıptı hem de ondan sakladığı sırları vardı. Ophelia'nın zihnindeki karanlık yeniden uyanmaya başladı.

Zihnindeki Gölge Ses'e, *Hayır*, diyerek kızdı, *Şu an dikkatimi dağıtacak şeylere vaktim yok.*

Ophelia günlüğü biraz kuvvetlice duvara doğru fırlattığında sayfaların arasından bir şey uçtu. Havada süzülen kâğıt parçasını yakalamak için ellerinin ve dizlerinin üzerinde hızlıca emekledi. Kâğıdı arkasını arkaya çevirdi. Bir gazete kupürüydü bu.

PHANTASMA BU SONBAHARDA GELİYOR

“Hayır,” diye fısıldadı. Günlüğü yine almaya gitti ve bir kez daha açıp Genevieve'in Şeytanın Köşkü hakkında bilgi

topladığına işaret eden başka deliller aramak için sayfaları karıştırdı.

Sararmış sayfaların arasına tıklanmış daha çok gazete ve dergi kupürü görünce bütün vücudu uyuştı. Hepsini önüne serince makalelerin son birkaç yıl içinde toplanmış olduğunu fark etti.

Ophelia nefesini tuttu.

Hayır. Bu olamaz.

Her makaleyi ikişer kez okuyup bilgilerin olabildiğince çoğunu aklında tutmaya çalıştı. Bazı makaleler bu dehşet dolu yarışmada ölenlerle ilgiliydi, kimileriye bu yarışmayı düzenleyen şeytanla ilgiliydi. Onun dünya üzerindeki en kalpsiz ve sinsi şeytan olduğu hakkında söylentiler vardı. Kupürlerden birinde daha önceden yarışmaya katılan biri bu lanetli evde görülen dehşet verici olayları anlattığı bir röportaj vermişti. Gözlerini kısıp o makalenin köşesine baktığında yazının kenarına aceleyle karalanmış iki kelime fark etti.

Gabriel'i bul.

Ophelia günlüğün sayfalarını tekrar tarayarak Gabriel ismini aradı. Bazı sayfaların yırtıldığını fark etti. Sonunda temmuz ayından bir yazıda durdu.

23 Temmuz

Sonunda Gabriel'i bulmaya yaklaştım, biliyorum. Annemin son zamanlarda sorduğum sorulardan şüphelenmeye başladığından endişeleniyorum, o nedenle biraz ağırdan almam lazım. Ama bulgularım doğruysa bir dahakine nerede olacağını biliyorum.

Öptüm,

Genevieve

Ophelia kendini topladı, kupürleri günlüğün içine geri tıktı ve defteri yanına alıp hızla odasına döndü. Bavul hazırlaması lazımdı.

Bedel

PHANTASMA'NIN İLK GECESİ

Ophelia at arabasından indiğinde madalyonunun kalp atışları deli gibi hızlandı. Sürücü, kapıların önünde toplanmış sirk benzeri kalabalığı bir süre izledikten sonra Ophelia'yı şüpheyle süzdü. Ardından Ophelia, Genevieve'in dolabındaki tomardan yürüttüğü az miktardaki parayı sürücüye uzattı. Adam ona şüpheli bakışlar attı.

Kardeşine olan borcunu bir araya geldiklerinde onu boğazlamayarak ödeyecekti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı sürücü. Ophelia eşyalarını arka koltuktan toplarken adam stresten bacaklarını sallıyordu.

At arabası rahvan bir koşuyla oradan ayrılırken Ophelia, Phantasma'nın devasa çift kanatlı kapısının önünde büyülenmiş gibi duran New Orleanslıları ve turist güruhunu aşarak ilerledi. Öne doğru yürürken birkaç kişi ona şok olmuş gözlerle baktı ama Ophelia onları görmezden geldi. Şu an önemseydiği tek bir kişi vardı ama kalabalığı incelerken hayal kırıklığı içine taş gibi oturdu.

Belki de yanlış düşünmüştü, Genevieve buraya gelmemişti. Belki de kardeşi tüm o kupürleri dehşete duyulan bir merakla

toplamıştı. Ama Ophelia içten içte durumun böyle olmadığını biliyordu. *Genevieve* ve *dehşet* kelimeleri aynı cümlede bile yer alamazdı. En büyük kanıt ise Ophelia'nın boğazındaki madalyondu.

Kalbini dinle. Derin bir nefes aldı.

İnsan kalabalığının en önünde hoş giyimli bir adam vardı. İpek kumaştan siyah bir yelek, onunla uyumlu eldivenler ve bir silindir şapkayla kapalı dış kapıların hemen arkasında duruyordu. Koyu esmer teni sıcak tonluydu, gözlerinin çevresine siyah kalem çekmiş, gözkapaklarına sim sürmüştü.

Dün geceki yabancı mı? diye sordu Ophelia kendi kendine. Ancak adam konuşmaya başladığında farklı biri olduğunu anladı.

Ophelia ona doğru yaklaşıncı adam, "Phantasma'ya hoş geldin," dedi. "İçeri girecek misin? Son çağrı on beş dakikaya sona erecek."

Ophelia, "Birini arıyorum," diyerek durumunu açıkladı. "Yirmi bir yaşında, kumral saçlı, gök mavisi gözlü bir kız. Benden çok daha kıvrımlı. Muhtemelen pembe bir şey giyiyordur."

"Şimdiye kadar kimlerin girdiğini söyleyemem," dedi adam başını iki yana sallayarak.

"Lütfen, küçük kardeşimi arıyorum. O burada değilse girmek gibi bir niyetim yok."

Adam söylenenlerden hiç etkilenmemiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Dediklerimi tekrarlamam mı gerekiyor?"

Ophelia aniden "Peki ya Gabriel diye biri var mı?" dedi. "O burada mı çalışıyor? Yoksa o *sen* misin?"

Bunu duyan adam ona *dikkatle* bakınca omurgasından bir ürperti geçti.

Adam sonunda, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Şimdi ya gir ya da vaktimi çalmayı bırak.”

Başka bir çarem var mı ki?

Ophelia derin bir nefes aldı. “Peki. Nasıl girebilirim?”

Adam kulağa daha önce üzerinde çalışılmış gibi gelen bir tonla, “Öncelikle, Phantasma’ya giriş ücretsiz değil,” dedi. “Ödemen gereken bedel en büyük korkun.”

Ophelia rahatlayarak iç çekti. En büyük korkuları zaten başına gelmişti. Paylaşabileceği herhangi bir korkunun geçen hafta başına gelenlerden daha kötü olamayacağını düşünüyordu.

Adam, “İkincisi ise,” diyerek devam etti. “İçeri girerek Phantasma’yı ve personelinin mülk sınırları içerisinde gerçekleştirilecek tüm olaylardan sorumlu tutma hakkından feragat etmeyi ve yaptığın anlaşmaların gerekliliklerini en ince ayrıntısına kadar yerine getirmeyi kabul etmiş olursun. Bu olaylara, tesiste alabileceğin tüm fiziksel ve zihinsel hasarlar dahildir ancak bunlarla sınırlı değildir. Ayrıca dilediğin zaman, herhangi bir sebepten ötürü Phantasma’dan ayrılmaya iznin olduğunu anladığını da kabul etmiş olursun ancak etaplar bu kurala dahil değildir. Etap dışında ise tek yapman gereken, ‘Ben, tam adın, Phantasma’dan çekiliyorum,’ demek. Bu durumda oyundan çıkarılırsın. Dokuz seviyeden birine adımını attığında, tek kurtuluşun yardım çığlıklarına lütfedip cevap veren şeytanlar olacak.”

Ophelia arkasındaki kalabalığın sustuğunu fark etti. Onu izliyorlardı. Dikkatle.

“Oyunu kazanmak için dokuz seviyenin hepsini tamamlayıp Phantasma’dan canlı ayrılan son kişi olman gerekir. Yarından itibaren her gece birer seviye yapılacak. Yarışmalar tam günbatımında başlayacak ve geç kalanlar diskalifiye edilecek.”

“Seviyelerde neler var?”

“Girip kendin görmeyen lazım.” Adam kötü kötü sırıttı. “Son ve belki de en önemli kuralımız: Phantasma’da âşık olursan başına gelenlerden sen sorumlu olursun.”

Ophelia az kalsın kahkahayı basacaktı.

“Hâlâ girmek istediğinden emin misin?” diye sordu adam.

Ophelia’nın midesi tereddütle kasıldı. Bu, vazgeçmek için son şansıydı ama Genevieve’in yazdığı veda mektubunun ağırlığını cebinde hissedince başını kaldırıp, “Evet,” yanıtını verdi.

Adam, “Tam adını söyle,” derken dipsiz obsidiyen gözlerinde meraklı bir ışıltı belirdi.

Aklına bir önceki gece yabancının adını soruşu gelince Ophelia bir anlığına duraksadı. Bu sefer yanıt verecekti. “Ophelia Marie Grimm.”

Adını söylediğinde adamın gözlerinin akının bir anlığına simsiyah olduğuna yemin edebilirdi ve havadan bir elektrik akımının geçtiğini hissetti. Büyü yapılmıştı.

“Rahatsız edici bir his olacak,” diye uyardı adam.

Ophelia gözlerini sıkıca kapadı. Zihninin köşelerinde bir karanlığın ilerlediğini hissettiğinde burnundan nefes alıp vermeye odaklandı. Sisten oluşan pençeli eller zihnini didik didik inceliyor, anılarını ve en derin sırlarını sanki evrak dolabındaki dosyaların gibi kurcalıyordu. Ophelia ve annesinin kışın ateş başında birlikte kitap okuduğu anıları hızla geçti. Çok fazla absent içtiği ilk seferinde oturma odasındaki safir rengi tüylü halıya kustuğu an. Devasa meşe ağaçlarının dallarına tırmandığı ve annesi onu akşam yemeği için eve çağırana kadar yumuşak, gri yosunlar üzerinde uyuyakaldığı görüntüler.

Bu çocukluk sahnelerinin altında en derin istekleri ve onların altında da korkuları yatıyordu. Zihninin altını üstüne getiren pençeler en baskın korkularının birkaçını yokladı: canlı gömülme, Genevieve'i kaybetmek, yalnız ölmek... Ophelia ürperdi.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Bu kadar çok korkusu olan birine hiç denk gelmemiştim. Zihninin köşelerinde böylesi yoğun bir karanlık kol gezerken uyumayı nasıl başarıyorsun merak ettim."

Ophelia dişlerini gıcırdattı. Bilinçaltının en karanlık yerlerini başkasının görebildiği düşüncesinden nefret ediyordu. Sis aniden bilincinin derinliklerine dalıp Ophelia'nın sonsuza kadar içine gömdüğünü sandığı o korkuyu zorla çekip aldığı anda çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Gözlerini tekrar açtığı anda nefes alıp verişleri hırıltılıydı.

Adamın gözleri neşeyle parlıyordu. "Bu sayede yarışma senin için tam bir cehennem olacak." Ona vahşi bir gülümsemeyle baktı. "Tabii bizim içinse daha eğlenceli."

Dehşet

Ophelia, Phantasma köşkünün dışarıdan etkileyici durduğunu düşünmüştü. Ancak içerisi tek kelimeyle görkemliydi. Ön kapıya kadar uzanan giriş yolunu yürümesi neredeyse on dakika sürmüştü, kolları ağır bavullarını taşımaktan kopmuştu. Vitraylı, devasa antreye varınca bavullarını şaşkınlıktan yere düşürecek gibi oldu.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler siyah-beyaz mermer zemine mükemmel uyum sağlayan ağır, siyah kadife perdelerle bezeliydi. Süslü duvarkâğıtları taze dökülmüş kan rengindeydi ve tepede sivri demir çubuklardan yapılma devasa avize ortaçağdan fırlama bir çivili gürz gibi sarkıyordu. Fuayenin sağında ve solunda, hilal şeklindeki oniks merdivenler ikinci kata çıkıyordu.

Ophelia ağzı hâlâ şaşkınlıktan açık halde sarmal merdivenlerden birine doğru ilerlerken biri yolunu kesti. Masmavi parlıyordu.

“Senin adın ne, güzel kız?” diye soran tezahürün ağzının köşeleri, iki korkunç kesikle sonsuz bir sırtışı hapsedilmişti.

Tezahürün paramparça beyaz gömleğinin önü kanla kaplandı, iç organları karın boşluğundan dökülüp yerde birikti. Ophelia safrasının boğazına yükseldiğini hissedip kusmamak için dilini sertçe ısırıldı.

Bu kadar hafif bir şeyi bile kaldıramayacaksan burada Genevieve'i bulacak kadar uzun nasıl kalacaksın? Kendini toparla.

Parmaklarıyla bavuluna üç kez vurdu: *Bir, iki, üç.* Kendini tezahürün gözlerinin içine bakmaya zorlayıp sorusunu yanıtladı. "Adım Ophelia Grimm. İçeride grubumla buluşmam söylendi."

"Hımm. Şimdiye kadar kusmayan veya bayılmayan beşinci yarışmacısın."

"Biri bayıldı mı?" Ophelia kusmaya ne kadar yakın olduğunu tezahüre söylemedi.

Tezahür kötücül bir kahkaha atarak, "Birden çok kişi bayıldı," diye düzeltti onu. "Birkaç kişi de altına yaptı. Biri Phantasma'dan ayrıldı. İlk geceden ayrılan en az bir kişi olur hep."

"Gelenler arasında benden yaklaşık üç yaş küçük duran bir kız var mıydı? Kumral saçlı..."

Tezahür başını iki yana sallayıp, "Grubun dışındaki herhangi bir yarışmacının adını söyleyemem," dedi. "Hadi gel."

Ophelia sinirle iç geçirse de tezahürü takip etti. Ana koridorun aşağısındaki sarmal merdivenin oluşturduğu kemerin altından geçip yaklaşık yirmi kişinin beklediği oturma odasına açılan büyük çift kanatlı kapıdan girdiler. Bekleyenlerden hiçbiri Genevieve değildi.

Bütün oda aynı anda dönüp ona baktı. Kimisi onu merakla inceliyor, kimisi de meraktan daha haince hisler besleyen bakışlarla onu ölçüp biçiyordu.

“Siz son grupsunuz,” diye açıkladı yanındaki tezahür. “Oda-larınız, size ait bir koridorda bulunuyor. Akşam yemekleri her gece akşam karanlığı çökmeden önce servis edilecek ve ilk seviye yarın *tam* günbatımında başlayacak. Yedinci seviyeyi tamamlama-dan önce köşkün grubunuza ait kanadından ayrılırsanız ya-rışmadan diskalifiye olursunuz. İyi şanslar.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Ophelia.

İlk tezahür başka tek kelime etmeden göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve yerini anında başka bir tezahür aldı. Bu ru-hun boğazındaki kesik o kadar derindi ki kafası zar zor yerinde duruyordu.

“Sizin kanadınız dördüncü katta,” diye açıkladı yeni tezahür. “Beni takip edin.”

Ophelia yabancılardan oluşan kalabalıkla birlikte önce tekrar ön fuayeye inip ardından sağ merdivenden yukarı çıktı. Sonra bir kat daha çıktılar. Sonra bir kat daha. Dördüncü kata vardık-larında gruptakilerin çoğu nefes nefese kalmıştı.

Ophelia’yla yürümek için adımlarını ona uydurup bilerek grubun arkasında kalan bir adam, “Aa, kim varmış burada?” dedi. Uzun ve zayıf bir tipti, ten rengi Ophelia’nınkinden bile beyazdı, soluk kahverengi saçları geriye doğru yapıştırılmıştı. “Amma garip bir şeysin sen öyle, küçük fare.”

Ophelia burnunu buruşturdu ama hiçbir şey demedi. Adamı görmezden gelirse onu rahat bırakılır diye umuyordu. Planı işe yaramadı.

“Sen kendini ne sandın da böyle bir şeye katılabileceğini dü-şündün?” diye üsteledi adam. “Kendini özel sanıyor olmalısın...”

“Aynısını sana da sormalı,” diye çıkıştı Ophelia. Adam, “Eminim sen...” diye konuşmaya başlamışken biri sözünü kesti.

“Cade, git başka yerde götlük yap,” diye uyardı yumuşak bir ses.

Cade büyük bir öfkeyle dişlerini gösterse de en azından denileni yaptı ve öndeki başka bir adama yetişmek için ileri fırladı. Ophelia onu kurtaran kişiye baktı. Lepiska saçları özenle örülmüş, elbisesi giyilmekten biraz yıpranmış olan kısa boylu bir kızdı. Ophelia’ya biraz tanıdık gelmişti ama nedenini tam olarak anlayamadı.

“O tam bir pislik,” dedi kız. “Seni etkilemesine izin verme. Adım Lucinda. Ama herkes bana Luci der.”

Ophelia, “Tanışıyor musunuz?” diye sordu, meraklanmış gibi konuşmaya çalışsa da aslında hiç umurunda değildi.

“Kuzeniz,” dedi Luci neredeyse kederli bir tonda. “Ailemizin içinde bulunduğu mali bir... *durum* nedeniyle ikimizin de buraya gelmesi gerekti.”

“Ayrıntıları bilmeme gerek yok,” dedi Ophelia. “Ama sayende adamın yüzüne yumruğumu geçirmeme gerek kalmadı, sağ ol.”

Luci dudağını ısırды. “Sen Ophelia Grimm’sin, değil mi?”

Ophelia derin bir iç çekti. “Evet, öyle. Şimdi, izin verirsen...”

Ophelia adımlarını hızlandırdığında diğer kız onun sohbetlerini böyle aniden bitirmesine şaşırmişti. Ama Ophelia büyük, ahşap çift kanatlı kapıya demin ulaşmış gruba yetişmek için acele ederken özür diler gibi görünmeye bile tenezzül etmedi. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştir. Kız kardeşini bulmak, sonra da buradan defolup gitmek istiyordu.

“Bu kapılardan içeri bir kez adım attığınızda, oyunu bırakmadığınız takdirde Phantasma’nın yedinci seviyesini tamamlamadan ayrılamazsınız,” diye açıklama yaptı tezahür. “Yarışmadan çekilmeniz durumunda köşkten anında çıkarılırsınız. Odalarınız

arkadaki dört koridorda yer alıyor. Yemek salonu içeri girince hemen solunuzda kalacak. Oda numaralarınızı dikkatlice dinleyin.”

Tezahür isimleri ve numaraları hızla art arda söylemeye başladı. Ophelia birkaç tanesini aklında tutmayı başarsa da bir noktadan sonra listeyi takip edemez oldu. *Luci, 401 numaralı oda. Cade, 402 numaralı oda. Beau, 403 numaralı oda. James, 404 numaralı oda. Eric, 407 numaralı oda. Charlotte, 412 numaralı oda.*

Adını duyan yarışmacılar çift kanatlı kapılardan geçip odalarını bulmaya giderken kalanlar da diğerlerinin buraya gelme sebepleri hakkında dedikodu yapmaya başladı. Hem Luci ve Cade’in hem de Eric’in ailesi iflas etmişti. Beau’nun babası bir seks skandalı nedeniyle yakın zamanda hapse girmişti. James’in eşi doğum sırasında ölmüştü. Charlotte’in neden orada olduğunu kimse bilmiyordu ama birileri işin içinde cinayet olduğuna dair bir söylenti çıkarmıştı. Kısa süre içinde gruptaki herkes ayrıldı ve geriye yalnızca Ophelia kaldı, diğerlerinin onun niye geldiğiyle ilgili teorilerini duymak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Tezahür sonunda, “Ophelia,” diyerek ona seslendi: “426 numaralı oda.”

Ophelia yerinden kımıldamadı. “Bu yarışmada kaç grup var?”

Hayalet başını yana yatırarak ona baktı. “Sizin grup dahil olmak üzere toplamda dokuz grup var.”

“Tüm gruplardaki yarışmacı sayısı aynı mı?”

Rehber başını iki yana salladı. “Hayır, kimi gruplarda daha çok, kimi gruplarda daha az kişi var. Sen gelmeden önce bu gruptaki iki kişi, daha bekleme odasındayken yarışmadan çekildi. Şimdi, giriyor musun girmiyor musun? Son katılımcı geçmeden buradan ayrılamıyorum.”

Bunu duyan Ophelia kendini hazırlayıp kapılardan içeri girdi. Koridora adım attığında Gölge Ses'in zihninin arkalarına aniden yayıldığını hissetti, niyeyse varlığı normalden daha ağırdı ve şakaklarının zonklamasına neden oluyordu. Geniş koridorda nereye gitmesi gerektiğini söyleyen bir tabela yoktu, Ophelia da geniş koridor boyunca ilerleyip koridorun dört farklı yöne ayrıldığı yere gelince rasgele birini seçti. İlk odanın sağındaki duvarda bulunan ahşap levhada 420 sayısını görünce hafifçe gülümsedi.

Zihnindeki Gölge Ses, *Yalnızca şanslı bir tahmin*, diye fısıldadı. *Bütün şansını hemen harcama...*

Ophelia koridorun aşağısında kendi kapısını bulunca başını dikkatle içeri soktu ve kendini en kötüsüne hazırladı. Taş bir hücre, yer yatağı, sıçanlar... Ama odası tamamen normaldi, hatta şirin bile denebilirdi. Bavullarını geniş yatağın üzerine koydu ve onları dört kat boyunca taşımaktan ağrıyan kollarını sallarken rahatlamayla iç geçirdi.

Desenli yorgan ve antika mobilyalar bu küçük alana huzurlu, evi andıran bir hava katmıştı. İki komodinden birinin üzerinde eski bir gaz lambası yanıyordu ve odanın uzak köşesinde, yere serilmiş jakar desenli halıya uyumlu, çirkin pembe bir koltuk duruyordu. Ophelia koltuğun yanındaki kitaplığa yürüyüp raflardaki tuhaf kitaplara ve ıvır zıvır süslere göz attı. Kitaplardan birini almak için uzandığında yüksek bir *klik* sesi geldi ve bütün kitaplık öne doğru kaydı.

Ophelia, "Şansıma bak... dokunduğum ilk şey hileli çıktı..." diye mırıldandı kendi kendine. Bu mekânın onu korkutmak veya yaralamak için tasarlandığından emin olmasa bu tür bir yeri keşfetmekten ne kadar zevk alacağını düşünmeden edemedi. Elbette kardeşinin burada bir yerde kayıp olması da bir sorundu.

Arkasındaki yatak odası kapısından yavaş yavaş ürkütücü bir gıcırtı yükselince Ophelia kimin geldiğine bakmak için hemen arkasına döndü. Biraz zaman geçip de kimse görünmeyince Ophelia omuzlarını kasmayı bırakıp kitaplığa döndü. Tam o sırada yatağında bir şey beliriverdi. Nefesini tutup kendini hazırladı ama yatakta ne olduğunu görünce buna gerek olmadığını fark etti.

“Ah,” Ophelia gözlerini kısıp yatağın üzerinde oturan tüylü, beyaz şeye baktı. “Sen bir hayalet *kedisin*.”

Kedi arka bacağıyla rahat rahat bir kulağını kaşdı. Ophelia elini sallayarak, “Hadi,” dedi. “*Pisst*.”

Kedinin hayaletimsi mavi irislerinde normal olmayan bir şey vardı, gözlerindeki insansı bir yan Ophelia’yı tedirgin etmişti.

“*Pisst*,” dedi biraz daha sert bir sesle.

Yaratık onu hiç umursamadan yavaşça gözlerini kırpıştırıp yataktan sıçradı ve duvarda Ophelia’nın açtığı delikten içeri girdi.

“İmkânı yok. Öyle rasgele gizli bir geçitten içeri girmeyeceğim.”

Kedi karanlığın içinden bir yerden miyavladı. Ona acele etmesini söylüyor gibiydi.

Kahretsin, Ophelia da merak etmediğini söylese yalan olurdu. Zifiri karanlığa bakmak için çekinerek bir adım attı. İçten içe, kitaplığı itip kapamanın bir yolunu bulması ve geçidin nereye çıktığını aklından bile geçirmemesi gerektiğini biliyordu. Ancak boynundaki madalyon farklı bir şey söylüyordu.

Nedenini bilmiyordu ama farkında bile olmadan madalyonu takip etmeye başlamıştı, tıpkı annesinin de hep yaptığından şüphelendiği gibi. Bazen müşterileriyle görüşürken, annesinin elini sanki madalyonun müşteriye onaylayıp onaylamadığını anlamaya çalışır gibi sürekli onun üzerinde tuttuğunu hatırlıyordu.

Ophelia odayı inceledi. Şifoniyerin üzerinde farklı boyutlarda, yarısı erimiş üç mumun bulunduğu şamdanı görüp eline aldı. Büyüsüne odaklanarak üç mumun da fitilini yaktı ve gizli geçide doğru bir adım attı. Bu alana geçit demek çok da doğru olmazdı gerçi. Onu endişelendirecek kadar dar bir koridordaydı ve omuzları iki yana sürtüyordu.

Karanlık alanda yavaş yavaş ilerlerken kedinin ortalıkta olmadığını fark etti. Mum ışığı dışında gördüğü tek aydınlık yatak odasında parlayan lambanın ışığıydı. Pirinç şamdanı kaldırıp duvara yaklaştırdı ve daha fazla gizli kapı var mı diye çatlak aradı ama beyaz duvar boyası tamamen kusursuzdu.

Seni yakalayacak.

Ophelia zihnine saldıran müdahaleci sesi duyduğunda az kalsın olduğu yerde zıplayacaktı. Bu, Gölge Ses'ti ama... farklıydı. Daha yüksekti. Daha da kötüsü, kitaplığın kayarak kapandığını ve arkasındaki yolu kapadığını duymuştu.

"Siktir," dedi titrek sesle. Elbette bu bir tuzaktı. Niye bir kedi ve kolyenin onu iyi bir yere götüreceğine güvenme aptallığına düşmüştü ki sanki?

Gölge Ses tiz bir kıkırtıyla, *Koşmaya başlasan iyi olur*, dedi. Ses'te Ophelia'nın daha önce fark etmediği bir art niyet vardı.

Ophelia donup kaldı.

"Pisi pisi?" diye fısıldadı karanlığa doğru ama kedi tamamen kaybolmuştu.

Madalyonun atışları da durmuştu. *Siktir*. Koridorun diğer ucundan kısık sesli, ürkütücü bir yankı geldi ve ardından ağır bir *pat* sesi duyuldu. Ophelia gözlerini kısıp boşluğa doğru baktı. Vücudundaki her kas gerilmişti.

Geliyor.

Zihnindeki Gölge Ses konuştuğu sırada birkaç metre ötesinde ani bir kırmızılık parladı. Bir çift kan çanağı göz ve jilet gibi keskin dişlerle bezeli gülümseyen bir ağız.

Ophelia, “*Hasiktir,*” diye tıslayıp elindeki şamdanı gürültüyle yere fırlattı ve kendini karanlık boşluğa attı.

Ayak sesleri ona yaklaşırken tiz bir ağıt başladı. Ophelia eteklerini kaldırıp arkasını döndü ve *koştı*.

Yaklaşıyor.

Ayağı takıldığında ciyakladı ve son anda kendini toplamayı başardı. Yanlış adım atmasıyla duyduğu kulak tırmalayıcı kahkaha fazla yakından gelmişti. Koridorda bir iki adım ötesini bile göremeden koşarken madalyonu gitgide ısındı ve Ophelia’nın kalbiyle aynı hızda atmaya başladı.

On saniye sonra öleceksin.

Ophelia kendini daha da zorladı, baldırları acıdan cayır cayır yanıyordu.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Yalnızca birkaç saniyesi kalmışken koridorun sonuna ulaştığında duvara o kadar sert çarptı ki bütün vücudu sarsıldı ve dişleri sertçe birbirine vurdu. Canı yandı. Burnu ezilmişti, yüzüne, çenesine ve elbisesinin önlüğüne hızla kan boşanıyordu.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Önündeki duvarı elleriyle yoklayarak telaşla kapı kulpu ararken delirmiş gibi kıkırdamaya başladı.

“*Lütfen, lütfen, lütfen,*” diyerek inledi. Ağzında kendi kanının demir tadı vardı.

Ayak sesleri artık yalnızca birkaç metre gerisindeydi, onu kovalayan kişinin veya şeyin alçak sesli hırıltıları duyuluyordu.

Duvarı yoklayıp bir çıkış aramaya devam etti ve sonunda, *en nihayet*, bir kulp buldu.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Kulpu var gücüyle çekip kapıyı iterek araladı. Tam da canını yakma pahasına bu aralıktan omzu önde geçmişti ki...

...vücuduna pençeli bir el saplandı.

Keskin oniks rengi tırnaklar ön kolunu deşince acı çığlıkları atmaya başladı. Onu geriye çekmeye çalışan eller gri ve benekliydi ama Ophelia karanlıkta deliye dönmüş, kan çanağı gözler dışında hiçbir şey göremiyordu.

Yaratığı üzerinden atmak için silkinirken sinirden ve korkudan tiz bir çığlık koyuverdi ve gözlerini kapayıp daha önce elini sürmediği merkezindeki büyüyü olabildiğince dışavurmaya çalıştı. Teninden hafif statik sesleri eşliğinde mavi kıvılcımlar saçılmaya başladı, onu tutan yaratığı elektrik şokuyla çarpıyordu. Yaratık acıyla tıslayıp onu bıraktı. Ophelia kolunu çekip göğsüne götürdü ve aralıktan geçtiği gibi vücudunu kapıya atarak sertçe kapadı.

Çeşit çeşit pirinç kilitleri döndürmeye başladı, bunların yaratığı durdurmaya yetmesini umuyordu. Yaratık kapının diğer tarafına birkaç kez şiddetle vurup bütün duvarı titretse de Ophelia omzunu kapıya yaslayıp canavarın mücadele etmeyi bırakmasını bekledi. Birkaç kez derin derin nefes aldı. Kolundaki diş izlerine baktı ve yere akan kırmızı damlaları görünce korkudan eli ayağı buz kesildi.

Bu canavarı zihni oluşturmuş olabilir miydi? Yoksa Phantasma mı yaratmıştı?

Belki ikisi de eşit pay almıştır, dedi Gölge Ses ona. Kafanı kurcalamalarına izin verdin sonuçta. Demek ki küçük, tatlı ölüm büyücümüzün düşüncelerine dikkat etmesi gerekiyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Zihnindekilerin *gerçek* olmaması gerekiyordu. Kafasındaki ses yıllar boyunca pek çok yanıltıcı, korkunç senaryolar üretip durmuştu ama Ophelia içten içe onların sadece zihninde kalacağını hep biliyordu. Ama buradayken... İçini katlanılmaz bir korku kapladı. Genevieve'i bulup hem onu hem kendini en kısa sürede buradan çıkarması gerekiyordu.

Kararlılıkla kapıdan uzaklaşıp etrafındaki odayı inceledi ve başka bir çıkış yolu aradı. Bakışları, kafasını merakla yana yatırmış halde ona bakan kediye takıldı. Dünyada hiçbir derdi tasası yokmuşçasına masanın kenarında oturuyordu. Ophelia, tiz bir sesle miyavlayan kediye öfkeyle baktı.

Hayalet yaratık, Ophelia'nın delici bakışlarına hiç aldırış etmeden masadan atladı ve onun daha önce fark etmediği, en uzak uçtaki duvarda bulunan kapıya doğru neşeyle ilerledi. Ophelia da onun peşinden gidip tam olarak nereye çıktığına bakmak için kapıyı araladı. Kapının ardında yine karanlık bir koridor varsa sonsuza kadar bu küçük odada kalmayı planlıyordu. Neyse ki kapının diğer ucunda yarışmacı odalarına çıkan ana koridorlardan biri yer alıyordu.

Ophelia, "Bu gecelik bu kadar heyecan yeter kesinlikle," diye fısıldayıp ardındaki kapıyı çarparak kapadı. Kediye baktı ve öfkeyle, "Beni ölüm tuzağına sürüklediğin için çok teşekkürler bu arada," dedi.

Kedi miyavladığında Ophelia ses tonunun yargılayıcı olduğuna yemin edebilirdi. Gidip de bir kediden yardım beklediği için deli olduğunu düşünüyordu sanki. Ophelia hoşnutsuzca homurdanıp koridorda sağa dönüyordu ki...

...tam o anda geriye fırlayıp kapı çerçevesine yapıştı.

Eteği takılmıştı. Eteğinin ucunu kapıdan kurtarmak için kapıyı itti ve ardındaki odayı görünce aniden durdu. Az önce çıktığı küçük oda gitmiş, yerini ufacık ve rutubetli bir temizlik odası almıştı. Uzun bir dakika boyunca bekledikten sonra aceleyle kapıyı yeniden kapadı.

“Buranın insanları delirtmesine şaşmamalı,” diyerek yakındı.

Tam o anda koridorun karşı ucundaki duvarda bir şeyler genişlemeye başladı. Ophelia etrafında elektrik çıtırtısına benzer bir his duymaya başladı ve karşısında hiç yoktan büyüleyici bir geçit var olunca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Kedi koridordaki bu şaşırtıcı yeniliğe doğru koşturdu, gözlerinin önünde iki kırmızı mozaik panel ve altın renkli bir kulp belirirken başını merakla yana yatırdı.

Daha da garibi, omuzlarına karanlık bir ağırlık çökmüş ve nedenini açıklayamasa da bariz bir şekilde izlendiğini hissettiği için tüyleri diken diken olmuştu. Ancak etrafına baktığında kimseyi göremiyordu. Yalnızca kendisi ve kedi vardı.

Orada dikilip geçide bakarken madalyonu gitgide ısınıyordu. Az önce başına gelenlerden sonra geçidi dikkate almaması gerektiğini bilecek kadar aklını başına toplamıştı. Yüzünden ve kolundan hâlâ kan akıyordu ama bir yanı kolyeye bir şans daha vermek istiyordu. Madalyonu, geçidin oluşmasına tepki veriyorsa bunun nedenini öğrenmek istiyordu.

Uzanıp parmağıyla kolyeye vurdu.

Bir. İki. Üç.

“Beni nereye götürüyorsun?” dedi yüksek sesle ve kapıya doğru ilerledi.

Yabancı

Ophelia yaklaşık on dakika boyunca büyüğü geçidi kurcaladıktan sonra çabasımdan vazgeçmeye karar verdi. Masif ahşaba sağ omzuyla kaç kere sertçe vursa da kapı bana mısın dememişti. Sabaha omzu kesin mosmor olacaktı.

Ayaklarının dibinde yalanan kediye, “Şimdiye kadar gördüğüm en kötü tur rehberisin, biliyor musun?” diye kızdı.

“Sonuçta bir kedi,” dedi arkasından gelen kalın ve biraz tanıdık bir ses. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Ophelia irkildi ve kedi de şaşkınlıktan tiz bir sesle miyavladı. Ophelia ona gizlice yaklaşan kişiye çıkışmak için hemen döndü ama kimin geldiğini görünce sus pus oldu.

Yirmilerinin ortalarında, Ophelia’dan yalnızca birkaç yaş büyük görünen adam karşısındaki sahne onu eğlendiriyormuş gibi başını yana eğmiş, kedi kucağına atlasın diye kollarını iki yana açmıştı. Ophelia bir an az önce onu izleyen bu adam mıydı diye düşünse de yabancıнын bakışlarının hissettiği varlığına kadar huzursuz edici olmadığını farkındaydı.

“Sen...” dedi biraz nefes nefese. “Şey...”

Kedinin beyaz tüylerini uzun uzun okşayan adam ona sırıttı. Kafasını adamı tanıyormuş gibi çenesinin altına sürten hayalet kedi yüksek sesle mırıliyordu. “Ben ne? Çok mu yakışıklıyım? Gördüğün en etkileyici kişi miyim?”

Ophelia başını yukarı aşağı sallamaya başlamıştı ki bu davranışının epey utanç verici olduğunu fark etti. Adam gülüp kediyi yere bırakırken Ophelia’nın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Adamı başkası görmüş olsa muhtemelen çok uzun olduğunu düşünürdü ama Ophelia da 1.80’di ve adam ondan yalnızca on santim kadar uzundu. Göze çarpan beyaz saçları, parlak zümrüt yeşili gözleri vardı, yüz hatlarının geri kalanı neredeyse Ophelia’nınki kadar keskin ve kibar olsa da adamın yüzü onunki kadar çökük durmuyordu.

Ophelia’da hafif bir kıskançlık uyandıran diğer bir detay ise adamın şık giyim tarzıydı. Gözleriyle neredeyse aynı renk, koyu zümrüt yeşili bir yelek giymişti, gömleğiyle kravatı ise koyu oniks rengindeydi ve her iki parçanın nakışlı detayları tek renkli ipek ipe işlenmişti. Pantolonu, gömleğiyle aynı kumaştan yapılmıştı ve kusursuz bir işçilik ürünüydü. Saçları bu kadar dağınık olmasa ve gömleğinin kollarını şaşırtıcı derecede kaslı pazılarına kadar özensizce kıvrımış olmasa Ophelia adamın bir tür aristokrat olduğunu düşünebilirdi.

Ama Ophelia’nın en çok dikkatini çeken özelliği, şimdiye kadar gördüklerinden farklı olsa da adamın bir *hayalet* olmasıydı. Siluetini diğer tezahürlerde bulunan ışıltılı mavi hale yerine hafif beyaz bir parlaklık çevreliyordu. Aşırı dikkatli bakılmadığında vücudu pek şeffaf da durmuyordu. Ophelia’nın da çok dikkatli baktığı yoktu gerçi.

Doğru, adam kendisi kadar kanlı canlı duruyordu ama Ophelia onda bir şeyin farklı olduğunu *hissedebiliyordu*. Cildinde gezinen yoğun ve sıcak statığın hissi tam da...

O yabancı gibiydi.

“Sen,” dedi Ophelia hafif suçlar gibi bir tonla.

Ama adamın zümrüt bakışlarında onu tanıdığına dair bir iz yoktu. Sadece bir anlığına kafası karışmış gibi durdu. “Dün gece,” diye devam etti, “biz... sen...”

“Her zamanki gibi buradaydım.”

“Evet ama...”

Adam ona keskin bir bakış atıp kısık sesle konuştu: “Herkesin seni duyabileceği yerlerde ağzından çıkanlara dikkat et. Burada duvarların bile kulağı vardır, meleşim.”

Ophelia kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Ama yalnızca, “Bana böyle seslenmeyi bırak,” demekle yetindi.

Adamın bakışları keskinleşti. “Sana daha önce de öyle seslendiğimi mi ima ediyorsun?”

Ophelia bir önceki geceyi düşündü. Adamın yaydığı sıcaklığın hissi o kadar güzeldi ki yaptığığın doğru olmadığını bilmesine rağmen bir süre daha karanlıkta kalmak istemişti. Adını yabancıya söylemek için yanıp tutuşmuştu. Yüzündeki görünmez dokunuşların hissi...

“Beni hatırlamıyormuşsun gibi mi davranacaksın?” diye sordu. Adamın belli ki hatırlayacak kadar önemli bulmadığı bir anın detaylarına sarıldığı için kendine kızıyordu.

“Maalesef buraya çok fani geliyor.” Başını yana yatırmış, Ophelia’yı baştan aşağı süzüyordu. “Gerçi senin kadar kırmızı olan birini daha önce görmedim.”

Bunu duyan Ophelia bakışlarını vücuduna çevirip ne kadar berbat görüldüğünü hatırladı. Burnundan fışkıran kan sonunda kurumuş, arkasında yalnızca hafif bir zonklama ve korkunç bir kırmızı leke bırakmıştı.

Adam bakışlarını bir anlığına Ophelia'nın koluna çevirip, "Yaran kötü duruyor," dedi.

Ophelia omuz silkti. Damarlarında yeni akmaya başlayan büyü onu iyileştirebiliyordu. Kolu şimdiden kabuk tutmaya başlamıştı. Annesinden öğrendiğine göre, iyileşmesi normal fanilere kıyasla dört kat hızlıydı ve yaranın iltihaplanması konusunda endişelenmesine de artık gerek yoktu. Bir de Ophelia acının yoğun hissini seviyordu. Ona dikkatli olması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Beni hatırlamıyorsan niye rahatsız ediyorsun?" diye sorguladı.

"Meraktan olabilir. Can sıkıntısı da diyebiliriz. İstedliğini seç ama köşkün ortasında kan içinde dikilip geçit çağıran bir yarışmacıyı göz ardı etmek epey zor," diyerek güldü. "Yine de bana tanışmamızı hatırlatmak ister misin?"

Ophelia, "Dün akşam tanıştık," derken her anını bu kadar canlı hatırladığı için hissettiği utancı bastırmaya çalışıyordu. "Ön kapının orada. Ama seni görememiştım, yalnızca sesini duymuştım."

"O zaman benim olduğumu nereden biliyorsun?" dedi adam tek kaşını kaldırarak.

"Nasıl ki her insanın parmak izi farklıysa hayaletlerin de her birinin enerjisi farklıdır ve senin enerjin benzersiz. Daha önce böyle bir şey hiç hissetmemiştim."

Adam sırtınca Ophelia savunmaya geçti.

"Delirmedim. Dün tanıştığım kişinin sen olduğunu biliyorum," diye çıkıştı. "Kabul edip etmemen önemli değil."

Adamın bakışları yumuşadı ve “Delirmedin,” diyerek ona katıldı. “Daha önce hiç fantom görmediğin belli.”

Fantom. Şimdi olmuştu. Hayalet türleri arasında en güçlüleri onlardı. Bu kadar... somut olmasına şaşdırmamak gerekirdi.

Tezahürler ölmelerine rağmen Diğer Taraf’a geçmeyen normal fani ruhlardı. Herhangi bir fiziksel yapıları yoktu, diğer hayaletler ve elbette ölüm büyücüleri dışında kimse onlara dokunamazdı. Annesinin dediğine göre en kötü hayalet türü gulyabanilerdi. Diğer Taraf’a geçmeden uzun süre beklediklerinden hayalet enerjileri materyal düzlemle birleşmeye başlıyor, neredeyse yarı somut olacak kadar güçleniyor ama bu süreçte akıllarını tamamen kaybediyorlar ve zombi benzeri yaratıklara dönüşüyorlardı. Güçlü olup ahlak anlayışını yitirmek çok korkunç bir kombinasyondur. Ophelia gizli koridorda karşılaştığı yaratığın bu tür bir hayalet olup olmadığını merak etti.

Umacılar ve fantomlar ise hayaletimsi doğaüstü varlıklar arasında en nadir olanlarıydı.

Ve en güçlü olanları.

Adam Ophelia’nın düşünce akışını kesip, “Dün gece tanıştığımızda ne hakkında konuştuk?” diye sordu.

Ophelia ona öfkeyle baktı. “Benimle alay mı ediyorsun sen? Cidden hatırlamıyor musun?”

“Benim anılarım... biraz karmaşık.”

“Burada takılı kalıp kalmadığını, yardıma ihtiyacın olup olmadığını sordum,” dedi Ophelia. “Bana eve gitmemi söyledin. Şeytanların evinin bana uygun bir yer olmadığını söyledin.”

“Görüyorum ki önerimi dinlememişsin. Yazık olmuş,” diye mırıldandı. “Hoş bir karşılaşmaydı o zaman?”

“Hoş mu?” Ophelia alayla homurdandı. “Ben o kelimeyi kullanmazdım. Can sıkıcı daha uygun olabilir belki. Şu anki konuşmamız da öyle. Ama rahatsız edici veya kötü bir şey olmadı, sormak istediğin buysa.”

Adam bir anlığına başını dalgınca yukarı aşağı sallayıp gözlerini Ophelia’nın arkasına dikti. “Bunu nasıl yaptın?”

“*Neyi* nasıl yaptım?”

“Bu kapıyı nasıl çağırdın?” Adamın sesindeki ciddiyetten bunun öylesine sorulmuş bir soru olmadığı anlaşılıyordu.

“Ben çağırmadım. Önümde beliriverdi,” diye durumu izah etti Ophelia.

Adam, “Hımm,” demek dışında bir tepki vermedi.

“Sen burada mı çalışıyorsun?” diye sordu Ophelia. “Phantasma’nın personeli misin?”

Adam keskin bakışlarını yeniden Ophelia’ya doğrulttu. “Personel mi? Yok, tam olarak öyle değil.”

“Peki bu *senin* kedin mi?”

“Poe bence buradaki herkesin kedisi sayılabilir.”

Ophelia burnunun köprüsünü sıkıp konuyu tekrar kapalı kapıya getirdi. “Bunun nasıl açılacağını biliyor musun?”

“Evet.”

Ophelia adamın öne çıkıp ona yardım etmesini bekledi ama adam yerinden kıpırdamayınca sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. *Bir, iki, üç.* Adam yine hiçbir şey demeyince Ophelia sonunda, “Peki *açar mısın?*” diye sordu.

Adam, “Hayır,” deyip sıırttı.

“Öyleyse az önce neden yardımını teklif ettin?” diye sordu Ophelia bir elini beline koyup. Hâlâ kanla kaplı olan elini.

Adamın bakışları Ophelia'nın tenindeki uzun, şerit şerit kan lekelerine kaydı ve "Yardım teklif etmedim aslında. Yalnızca yardıma *ihtiyacın var mı* diye sordum," dedi.

"Bu çok yanıltıcı bir soru," dedi Ophelia öfleyip püfleyerek.

"Özür dilerim, meleğim ama Phantasma esnasında herhangi bir yarışmacıya yardım etmem mümkün değil."

Ophelia somurttu.

"En azından bedavaya."

Ophelia yanıt veremeden koridorda kulak acıtan bir çığlık yükseldi.

Ophelia yabancının yanından geçip, "*Genevieve?*" diye seslendi. Kardeşinin sesini duyunca kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Çığlığın gerçek olup olmadığını sormak için tekrar arkasına döndüğünde yabancının ve kedinin orada olmadığını gördü.

Fısıltılar

Ophelia odasına dönerken bir yandan duyduğu çığlık gerçekten Genevieve'e mi ait yoksa evin onu kandırmak için yaptığı bir numara mı diye düşünüyordu. Onu kandırmak için numara yapan şeyin ev değil zihni olabileceğini de hesaba katmıştı elbette.

Gerçek yarışma daha başlamadı bile, diye kendine kızdı. Daha yarışma seni yıkma fırsatı edinememişken moralini bozup oyunu baştan kaybetme.

Bir iki kez yanlış yola sapıp geri döndükten sonra 426 numaralı odayı tam da bıraktığı gibi buldu. Tabii, o yaratığın muhtemelen hâlâ arkasında gezindiğini bildiğinden kitaplığa daha şüpheyle yaklaşıyordu. Biraz düşündükten sonra bu gece rahat rahat uyuyabilmek için o çirkin berjeri kitaplığın önüne itmeye karar verdi.

O işi de hallettikten sonra bavulunu açıp daha önce koyduğu şarap rengi elbiseyi bulmak için eşyalarını karıştırdı. Hafif şifon kumaştan yapılmış bu elbisenin uzun, balon kolları ve yüksek bir yakası vardı. Bileklerine kadar uzanan katlı eteği sayesinde şu an giydiği sıkı korseli giysiye kıyasla daha rahat yürüyebilecekti.

Diğer bir deyişle, kaçması daha kolay olacaktı ve elbisenin kan rengine yakın olması da başka bir artıydı.

Elbiseyi bulduktan sonra, hızla iyileşen kolundaki kurumuş kanı yıkamak için odanın bitişiğindeki banyoya gitti. Elini önünde sallayarak büyüsunü makyaj masasındaki aynanın iki kenarında bulunan duvar şamdanlarına yöneltti. İnci gibi beyaz mumlardan yavaşça yükselen alevler etrafı aydınlatınca aynada korkunç yansımasını gördü.

İyice batmış olan elbisesini üzerinden çıkarıp küveti kaynar suyla doldurdu. Makyaj masasından bir bez ve bir kalıp sabun alıp suya girdi. Omzu tamamen suyun içine girene kadar aşağı kayıp etrafında biriken buharın keyfini çıkardı. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu. Biraz durup nefes alabilmek. Düşünebilmek.

Yedinci seviyeye gelene kadar evin bu bölümünden ayrılamayacaktı. Bu da en azından gelecek haftaya kadar bu oyuna devam etmek dışında bir çaresi olmadığı anlamına geliyordu. Kafayı yememesi çok önemliydi onun için.

Başını küvetin kenarına dayayıp gözlerini kapadı ve bezi sabunlamaya başladı.

Kesinlikle gerekmedikçe artık tuzaklı koridorları keşfe çıkmaması veya odasından ayrılmaması gerekiyordu. Karnını doyurmak için yemek salonuna gidecek ve ona verilen direktifleri takip ederek seviyelerin başlangıcında bulunacaktı. Başka hiçbir şey yapmayacaktı. İstenmeyen heyecanlardan kaçınmak için olabildiğince az risk alacaktı.

Sabunlu bezi kaynar sudan kızarmış cildinde gezdirmeye başladı. Omuzlarını ve göğsünü kibar dairesel hareketlerle yıkadı.

Olabildiğince az risk alması aynı zamanda o yeşil gözlü fantomla artık buluşamayacağı anlamına da geliyordu... Ne zaman onun yanında olsa kendini savunma içgüdüğü tamamen yok

oluyordu ve dikkatinin bu şekilde dağılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Çok ilgi çekici biri olsa da. Ve yakışıklı. Tam da yardım etmek için eğitildiği bir varlık türünden olsa da. Gerçi fantomun onun yardımına ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Yardıma ihtiyacı olsa bile adam bilmece gibi konuşuyordu ve Ophelia onu çözemiyordu. Ağzı iyi laf yapıyordu.

Ah, o ağzı...

O dudakları teninin üzerinde hissetmek nasıl bir his olurdu diye düşündü. Dokunuşları köprücük kemiğinden aşağıya, göğsüne, karnına ve sonra da...

Ophelia birden dimdik doğrulduğunda küvetten yere su sıçradı. O ne yaptığını, ne düşündüğünü fark etmeden önce elindeki sabunlu bez karnından aşağı doğru yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Aceleci hareketlerle işini bitirip küveti boşalttı. Yıldırım hızıyla kurulanıp geceliğini giydikten sonra yorganın altına girip kendini uyumaya zorladı.

Bu ev cidden ona kafayı yedirtecekti.

. . .

Ophelia ertesi sabah uyandığında saat sekizi çeyrek geçiyordu. Oturup kollarını ve bacaklarını esnettikten sonra yataktan çıkarak banyoya doğru gitti. Gözleri henüz aydınlığı kaldırmayacak kadar yorgun olduğundan sabah rutinine şamdanları yakmadan başladı.

Bu yüzden aynanın yanındaki duvara bulanmış taze kan izlerini görmesi neredeyse on dakika sürdü. Şaşkınlık dolu bir çığlık boğazında yükselirken kanla kaplı tek yerin duvar olmadığını fark etti. Musluktan akan kan büyük, beyaz porselen küvete damlıyordu.

Şıp. Şıp. Şıp.

Bir. İki. Üç.

Kızıl su birikintisinden bir şey sanki fark edilmeyi beklermişçesine yükseldiğinde başka bir çığlık boğazına takıldı. İnsan şeklindeki yaratığın yüzünü uzun ve ince saç telleri örtüyordu. Şu an karşındaki Cehennem'den çıkma yaratığın ne olduğundan kesin emindi. Bir gulyabaniydi. Beyinsizdi, vücudu parçalanıyordu ve fani etine açtı.

Geriye doğru tökezleyip odasından çıkmak için arkasına döndü. Var gücüyle tokmağı çevirdi ama hareket ettiremedi. Tokmağı delicesine zorlarken omzunun üzerinden geriye baktı ve gulyabaninin yavaş yavaş kendini sürükleyerek banyodan çıktığını görünce kalbi çılgınca atmaya başladı.

"Buradaki kapıların hepsi böyle mi?" diye bağırdı. "Çıkarın beni!"

Klik.

Tokmak sonunda döndüğünde ve kapı hızla açıldığında mutluluktan ağlayacak gibi hissetti ama kapının diğer ucunda koridor yoktu. Onun yerine simsiyah bir boşluk vardı. Odanın hemen kenarında durmuştu, az kalsın düşecekti. Omzundan geriye baktığında gulyabaninin saçlarının arasından gitgide genişleyen iğrenç sırtıtışını görünce irkilerek geri çekildi. Bu sefer tehlikenin ona o kadar yaklaşmasını beklemeden kara hiçliğe dönüp kendini hazırladı.

Ve karanlığa doğru bir adım attı.

...

Ophelia dakikalardır mı yoksa saatlerdir mi düştüğünden emin değildi. Etrafında bir tane bile ışık kaynağı yoktu. Yalnızca fısıltılar vardı.

Düşerken bir kelime sarmalının arasından geçti. Utanç verici sırlar ve aşk itirafları. Muhabbetlerin ufak bölümleri ve fısıltılı tartışmalar. Bir ses diğerlerinden çok daha yüksekti. Ürkütücü derecede tanıdık gelen bir ses. Bu sesi daha iyi duymak için kulak kabarttı ama çok hızlı düşüyordu ve ses gitgide uzaklaştı. Bağırıp yardım istemeye çalıştı ama ağzından tek kelime bile çıkmadı. Sonsuza kadar karanlıkta süzülecek miyim diye düşünürken çakılıp zemini parçaladı.

“Etkileyici bir giriş.”

Sağlam ve yumuşak bir zemine düşmüştü ve üzerine moloz yağıyordu. Ophelia yavaş yavaş yerinde doğrulup oturdu, acıdan inleyemeyecek kadar sersemlemişti. Bakışları, koyu zümrüt yeşili gözlere denk geldiğinde gördüğüne inanamayıp keskin bir nefes aldı.

“Demek şimdiden beni özledin,” dedi yabancı ağır ağır konuşarak.

Ophelia titreyen elleriyle üstündeki tozu silkeleyip bu kadar şaşkıncı yapabildiği kadar kızgın bir bakış attı adama. “Aa, *demek* diğer hayaletlerle fantomlar arasındaki gerçek fark buymuş: Ego.”

Adam, “Hem o hem de ellerimi daha iyi kullanabiliyor olmam,” derken dudaklarının kenarları alaycı bir sırıtışla hafifçe kıvrıldı. “Kahvaltıdan önce odana falan yerleşmen gerekmiyor mu? Yoksa odanla ilgili bir sıkıntı mı var?” Kehribar renkli bir sıvıyla dolu kristal kadehi kaldırıp ağzına doğru götürdü.

Bunu gören Ophelia kaşlarını kaldırdı. “Sen *içiyor* musun?”

“Sen de ister miydin? İhtiyacın var gibi duruyor.”

“Hayır,” diye yanıt verdi Ophelia duygusuz bir sesle. Gerçi, bu adamla tekrar hiçbir yere varmayan bir muhabbete başlayacaklarsa sarhoş olmayı tercih ederdi.

“Buyur.” Adam parmaklarını şıklattığında Ophelia’nın elbisesine yapışmış tavan parçaları ve toz bir anda yok oldu. Ophelia’nın yüzündeki ve kollarındaki çoktan unuttuğu kurumuş kan lekeleri bile gitmişti. Adam kadehini yaslandığı masaya bırakıp Ophelia’nın yanına gitti ve önünde çömeldi. “Bu odaya gelmeyi nasıl başardın?”

Adam bu kadar dibine girince Ophelia yüzünün kızarmaması için başka her şeyi düşündü. Vücudunun bu tepkisine kızmıştı.

“Hayaletler yiyip içemez,” dedi soruyu duymazdan gelerek.

“Ben özelim,” diye yanıt verdi yabancı. “Şimdi, *odaklan*. Buraya nasıl geldin?”

“*Burası* neresi ondan bile emin değilim ki,” dedi ve üzerine düştüğü uzun koltuktan kalkabilmek için elini sallayarak adama uzaklaşmasını işaret etti.

Adam isteğini yerine getirerek ayağa kalkıp uzaklaştı. Ophelia’ya sanki bir yapbozmuş da çözmeye zahmet etse mi etmese mi karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Ophelia iç geçirip durumunu açıkladı. “Elimi yüzümü yıkamak için banyoya gitmişim ve hem ayna hem de küvet tamamen kanla...”

“Evet, bildiğim bir sahne,” dedi adam. “Gulyabaniler ve tezahürler yıllardır hep aynı sahneleri kurgular. Pek yaratıcı değiller.”

“Hep aynı numaraları mı kullanıyorlar diyorsun?”

“Evet. Gulyabaniler o kadar uzun süre aynı şeyi yapıp durunca yeni şeyler öğrenme becerisini yitiriyor. Şeytanlar bile her yarışmada aynı dokuz seviyeyi kullanıp duruyor. Yine de başarı oranı hâlâ çok düşük.” Adam omuz silkti. “Buradakiler bir şey işe yarıyorsa değiştirmemeliyiz kafasında genelde.”

“Şeytanlar,” diye fısıldadı Ophelia daha çok kendine. Henüz onlar hakkında endişelenmeye vakit bulamamıştı. Ancak bir

şeytana denk gelmesi an meselesiydi. Sonuçta burasının adı Şeytanın Köşkü'ydü. Böyle bir yeri işletebilecek kadar güçlü büyüleri olan tek varlık onlardı.

Yabancıнын yüzünde yavaşça bir sırıtış belirmeye başladı. “Bana sakın daha önce şeytan görmedim deme.”

“Başıma dert açmak pek huyum değildir.”

Adam gümüşü kaşlarından birini kaldırdı. “Değil mi gerçekten? Seni kaçman konusunda uyardığımı iddia ediyorsun ama şu an buradasın.”

Ophelia karşı çıkmak için ağzını açtı ama karşısındaki yabancıнын haklı olduğunu biliyordu. Onun tarafından bakıldığında Ophelia ceza çekmek için yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyor olmalıydı.

“Eh, önceden böyle değildim,” diye mırıldanarak bakışlarını yabancından ayırıp sonunda etraflarındaki odaya göz gezdirdi.

Odanın merkezinde, siyah ve altın rengi orta süsleriyle bezeli devasa bir masa, iki tarafında da en az on beş tane kan kırmızısı döşemeli sandalye vardı. Süslü tavan göbeğine asılı büyük kristal avize etraftaki karanlık duvarlara gökkuşakları saçıyordu.

“Burası yemek salonu mu?” diye sordu Ophelia.

“Evet ve salon hazırlanırken burada olmaman lazım,” yanıtını aldı. “Hatta odandan hiç ayrılmamış olman ve hâlâ kilitli kalman gerekirdi.”

“Odada *kilitliydim*,” diye çıkıştı Ophelia. “Sonunda kapıyı açmayı becerdiğimde koridor yok olmuştu. Bu yerde çok fazla büyülu kapı var.”

Adam konuşmak için ağzını açtı ama bir şey onu durdurdu. Gözlerini kısıp odada gezinmeye başlayınca Ophelia ona bir

sıkıntı olup olmadığını soracaktı ama birden kendisi de hissetti. O karanlık, görünmez bakış.

Biri beni mi izliyor? Yoksa takip ettikleri kişi o mu?

Kısa süre sonra yabancı bunaldığını gösteren bir ses çıkarıp harekete geçti. Ophelia'yı dirseğinden tuttuğu gibi koltuğun etrafından yönlendirerek büyük, kemerli girişten nazikçe geçirip odadan dışarı çıkardı.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu Ophelia sert bir sesle.

“Başının daha da derde girmemesi için konuşabileceğimiz güvenli bir yere,” diye mırıldandı yabancı. “Gerçi seni beladan uzak tutmanın kolay olmayacağını düşünmeye başladım.”

Ophelia homurdanarak karşı çıksa da adam onu duymazdan geldi. Ophelia'yı ana koridordan aşağıya götürüp karşılarına çıkan ilk odaya soktu. Bu oda, daha önce büyülü bir şekilde diğer koridorda ortaya çıkan temizlik odasıyla tamamen aynıydı. Adam arkalarındaki kapıyı tekmeleyerek kaparken parmaklarını şıklattı ve ahşap raflardan birinde duran mum yanmaya başladı.

“Beni odama geri götürmen gerekmiyor mu?” Bu köhne odanın detaylarını inceleyen Ophelia kaşlarını kaldırdı ve karşılarındaki devasa adamla arasına olabildiğince mesafe bırakmaya çalıştı. Ama bu ufacık odada bir metreden fazla mesafe bırakmak pek kolay değildi.

Yabancı kollarını göğsünde kavuşturup, “Odana geri dönüp hayaletlerin sana dadanmaya devam etmesini mi *istiyorsun?*” diye sordu.

“Gidip gitmememi neden umursuyorsun ki?”

“Bence *umursamak* kelimesinin anlamını bilmiyorsun sen.”

“Peki sen hangi kelimeyi kullanırdın o zaman?” diye sordu Ophelia ağırlığını sabırsızca bir ayağından diğerine vererek. “Endişelenmek mi?”

“Daha çok, böyle sürekli birbirimize denk geleceksek kendini koruma içgüdüğü de denebilir,” diyerek Ophelia’yı düzeltti. “Şimdi *benim* soruma dönelim. Yemek salonunun tavanından düşme hikâyesinin kalanını anlat.”

“Ama oraya nasıl geldiğimi *bilmiyorum*,” dedi Ophelia ellerini havaya savurarak. “Dediğim gibi yatak odamın kapısını açtım ve bir adım atmamla düştüm.”

“Nereye düştün?” diyerek Ophelia’yı sıkıştırdı adam.

“Bir tür hiçliğe. Etrafta hiçbir şey yoktu, her şey kapkaraydı. Yalnızca... fısıltılar vardı.”

Adam donup kaldı. “Fısıltılar mı?”

“Evet.” Adamın tepkisini gören Ophelia merakla kaşlarını kaldırdı. “Çeşitli fısıltılı konuşmalar ve...”

“Fısıldayan Kapı’yı mı buldun sen?” Yabancıнын gözleri kocaman açıldı.

“Fısıldayan Kapı ne?”

“Senin erişememen gereken bir yer. Diğer Taraf’ta yer alıyor.”

“Diğer Taraf. Yani...”

“Yalnızca cismani olmayan varlıklar veya şeytanlar Fısıldayan Kapı’ya erişebilir,” diye Ophelia’yı onayladı. “Kapının senin için ortaya çıkması... gerçekten çok ilginç.”

“Eminim Phantasma’nın beni kandırmak için uydurduğu bir numaradır,” diye akıl yürüttü Ophelia.

“Yok, Fısıldayan Kapı *çağırıldığında* gelir ve normal bir faninin onu çağıramaması gerekir.”

“Sana normal olduğumu kim söyledi?” diyerek karşılık verdi Ophelia.

Yabancı, “Normal olmadığın kesin,” diye yanıtlayıp yavaşça Ophelia’yı baştan ayağa süzdü. Niyetinin ona pis pis bakmak değil de yakından incelemek olduğu belliydi. “Sen ne tür bir varlıksın o zaman?”

Ophelia çenesini kaldırdı. “Ben ölüm büyücüsüyüm.”

“*Bunu* duymayı beklemiyordum işte.” Ophelia’nın iddiasını duyunca yüzünde beliren sırıtiş ona kedileri anımsattı. “Belki bu, dün nasıl birbirimize denk geldiğimizi de açıklıyordur.”

“Bu arada... Sence seni o zaman niye göremedim? Hem beni uyarma zahmetine niye girdin ki? Buradaki herkesin insanların yarışmaya katılmasını istemesi gerekmiyor mu?”

“Köşkün çevresinde fanilerin yarışmaya katılmadan önce içeri girip herhangi bir varlıkla iletişim kurmalarını önleyen koruma büyülerini var. Ölü diriltme yeteneklerinden dolayı koruma büyülerinin etkisi zayıflamış olmalı. Phantasma’daki herhangi bir varlığın iyi niyetli olduğunu veya *sana* yardım etmeyi amaçladığını düşünmeyi bırak ve bu varlıkların *kendilerine* fayda sağlamak için neler yaptığını sorgulamaya başla.”

“Senin bilmecelerini çok sevemedim galiba,” diye yanıt verdi Ophelia.

Yabancı’nın bakışlarındaki parıltılı çok daha günahkâr bir hal aldı. “Çok yazık. Ben bilmeceleri ve bulmacaları çok heyecan verici bulurum. Bu yarışmaya katılan çoğu fani de genelde bu tür şeyleri sever.”

“Buraya kendi arzumla gelmedim. Kız kardeşimi bulmaya geldim.” Yabancı’nın her şeyi en ince detayına kadar bilmesine gerek yoktu. Örneğin, Genevieve’in buraya kaçtığı düşüncesinin yalnızca bilgiye dayalı bir tahminden ibaret olduğunu

bilmese de olurdu. “Kardeşim ölmesine yol açacak hatalar yapmadan önce onu bulup eve dönmeye ikna etmem lazım.”

“Kardeşin buraya kendi isteğiyle geldiyse nasıl bir şeye katıldığını tam olarak bilmiyor mudur?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Genevieve düşünmeden hareket edebilen biri. Tam olarak nasıl bir şeye katıldığını tüm ayrıntılarıyla anlamadığından endişeleniyorum.”

“Madem ikiniz de buradasınız yarışmayı kazanıp kazanamayacağını öğrenmek istemez misin?”

“Kazanmak umurumda değil. Bu cehennem ne ödülleri vaat ettiği umurumda değil. Sadece kız kardeşimi eve götürmek istiyorum.” Ophelia gözlerinin kenarlarında yaşların biriktiğini hissedince bakışlarını adamdan uzaklaştırdı. Zayıf yanlarını ona göstermek istemiyordu. “Arkasında çok bilgi bırakmamış ve buradaki kimse de bana onu görüp görmediğini söylemiyor. Ha, bir de günlüğüne Gabriel diye birini bulmaya çalıştığını yazmış.”

Ophelia bu adı söylediğinde yabancının gözlerinin parladığını görüp gardım aldı.

“*Sen* Gabriel diye birini tanıyor musun?” diye sordu.

Yabancı yüzüne dikkatli bir ifadesizlik maskesi geçirmişti. “Ben çok kişiyi tanırım.”

“Bu kaçamak bir yanıt,” dedi Ophelia kızarak. “Ayrıca yardımcı olmayacaksan beni bu temizlik odasında rehin tutmayı bırakmanı istiyorum.”

“Şu an etrafı keşfetmenin zamanı değil,” diye uyardı adam. “Hayaletler yarışmacılara dadanırken yanlış biri seni odanın dışında yakalarsa farklı olduğunu anlar. Hem sana yardım

edemeyeceğimi kim söylemiş? Kardeşine gitmeni sağlayabileceğimi söylesem ne yapardın?”

Şimdi kollarını kavuşturup dikilme sırası Ophelia’ya gelmişti. “Peki yardımının bedeli ne?”

“Meseleyi kapmaya başlıyorsun,” diye mırıldandı yabancı.

“Dün sana yardım etmeyi teklif ettim,” diye açıkladı Ophelia. “Sen de bunun sağlığım için iyi olmayacağı gibi bir şey dedin. Şimdi, izin verirsen gitmek istiyorum.”

Yabancıнын gözleri şaşkınlıkla parladı. “Bana yardım mı teklif etmiştin?”

“Evet. Ben ölüm büyücüsüyüm. İşimin bir parçası da yoldan çıkmış hayaletlere yardım etmek.”

Yabancıнын yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Adın ne?”

Ophelia bu sefer adını söyleme riskini almalı mı karar vermeye çalışırken bir süreliğine adama baktı. Adam, abartılı bir tavırla iç çekti. “İlk önce ben kendi adım söylesem için rahat eder mi?”

“Olabilir,” dedi Ophelia.

“Bana Blackwell diyebilirsin. Seninle tanışmak çok güzel...”

Uzun süreli bir sessizlik oldu. Ardından Ophelia, “Ophelia Grimm,” diyerek Blackwell’i yanıtladı.

Adam her hecenin keyfini çıkararak, “*Ophelia*,” diye tekrar etti. Ophelia’nın adı dilinden sanki bir beddua gibi dökülmüştü. “Tam beklediğim kişisin.”

Adil Oyun

Ophelia karşısındaki yabancıya, *Blackwell'e*, sanki aniden ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Sana bir anlaşma teklif edeceğim," dedi yabancı.

"Kusura bakma ama yardım teklifimin kullanma süresi doldu. Sana hiçbir şey vermeyeceğim ve bu tür bir yerde çalışmayı seçen birine kesinlikle güvenmeyeceğim."

Ophelia adamın yanından geçip gitmek için bir adım attı ama Blackwell önüne geçerek yolunu tıkadı.

"Sana Phantasma'nın personeli olmadığımı söylemedim mi?"

Ophelia yabancıнын önceki sözlerini tekrarlayarak, "*Tam olarak değilsin*," dedi.

Adamın gözleri muzip bir keyifle parladı, kovalanmaktan hoşlanmayı öğrenme ihtimali olan bir fare bulmuş bir kediye benziyordu.

"Ben diğerleri gibi sana karşı çalışmıyorum," diye teminat verdi adam. "Hatta aksine, bu yarışmayı kazanmana yardımcı olacağım."

Ophelia şaşkınlıktan kollarını iki yanına indirdi. "Nasıl?"

“İlk yedi seviyeyi sağ salim atlatmayı başaramazsan evin bu bölümünden ayrılıp kardeşini aramaya gidemezsin. Daha önce gördüğüm kadarıyla, bu yarışmaya katılan yarışmacıların en az yarısı beşinci seviyeye kadar ya ölüyor ya da yarışmadan çekiliyor,” diye açıkladı Blackwell. “Ama ben son iki seviyeye kadar hayatta kalmanı sağlayabilirim ve sen de o zaman kardeşine ne olduğunu öğrenebilirsin. Karşılığında senden sadece kan pazarlığı yapmamızı isteyeceğim.”

“Kan pazarlığı mı?” Bu saçma fikri duyan Ophelia’nın boğazından delirmiş gibi bir kıkırtı kaçtı. Büyüsü olan her varlık birine kan pazarlığı teklif edebilirdi. Bu, her şartı harfiyen yerine getirilene dek bozulamayan bir yemindi. Şeytanlar gibi daha kudretli varlıklarla yapılan böylesi anlaşmaların sonuçları, ölümden sonra bile kaçınılmazdı “Başiboş fantomlarla kan pazarlığı yapacak değilim. Başka biriyle de yapmam zaten.”

Ancak bunları söylerken bile yabancının teklifinin çok ilgisini çektiğini inkâr edemezdi. Bu Cehennem’den fırlama yerde hayatta kalmasına gerçekten yardımcı olabilecekse ve küvetinden çıkan daha fazla şeytani sürprizle baş etmesine gerek kalmayacaksa böyle bir konforun bedeli paha biçilemezdi. Hem annesi onu hep şeytanlarla anlaşma yapmaması konusunda uyarmıştı ama hayaletler hakkında hiçbir şey dememişti...

Blackwell bakışları aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğildi, burunlarının ucu neredeyse birbirine değecekti. “Daha önce kimse teklifimi reddetmedi.”

Ophelia’nın yüzü, onun bu söylediklerini duyunca alaycı bir ifadeye bürünse de hain kalbi bu yakınlıklarından ötürü deli gibi atıyordu. Blackwell hafif vanilya ve tütün kokuyordu ve bu iki

kokunun karışımının ona bu kadar güzel gelmesi Ophelia'yı sinirlendirdi.

Boğazını temizledi ve "Buna şaşırdığımı söylesem yalan olur çünkü böyle bir yere girmeyi kabul eden bir ahmağın böyle aptalca bir anlaşmayı kabul etmesi hiç de garip değil. Sana iyi günler dilerim, Blackwell. Sakın beni takip etme," diye çıkıştı.

Bu sefer hiç tereddüt etmeden adamın yanından geçip dolaptan dışarı çıktı. Koridorda başı dik yürürken hemen yanında ufak bir şey beliriverdi ve onunla aynı hızda yürümeye başladı.

"Hoş geldin kedi," diye homurdandı. "Onu savunmaya mı geldin? Yoksa bu berbat yerde yalpalamamı izlemekten zevk mi alıyorsun?"

Arkasından, "Kesinlikle ikincisi," diye bağırان Blackwell'in sesi geldi.

Ophelia arkasına dönüp fantoma bakmaya tenezzül etmeden, "Sana beni takip etmemeni söylememiş miydin?" diye azarladı.

"Kendisine söylenen her şeyi yapan biriymişim imajı verdiysem özür dilerim." Adamın sözlerinde kesinlikle özür dileyen bir tını yoktu.

Ophelia şimdi arkasına dönüp baktı. "Beni durmadan takip etmekten başka işin gücün yok mu senin?"

Blackwell ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, arkasında aylak aylak yürüyordu. Hayaletler genelde havada süzüldüğünden bir hayaleti böyle yürürken görmek garipti. Ophelia bir kez daha onu daha yakından tanımak için yanıp tutuştu. Fantomlar nadir görülen varlıklardı ve Ophelia diğer hayaletler hakkındaki bilgileriyle kıyaslandığında fantomların yetenekleri konusunda cahil kalıyordu. Merakını bastırmak için çok büyük bir çaba sarf etmesi gerekti.

“Yardımcı olmaya çalışıyordum,” diye üsteledi Blackwell.

Ophelia, “Hiç de bile,” diye oflayarak aniden sağa dönüp başka bir koridora girdi. “Kan pazarlıklarının teklif eden kişi dışında kimseye yararı olmaz.”

Ophelia bir adım daha atamadan Blackwell önünde beliriverdi ve Ophelia’nın ona çarpmamak için aniden durması gerekti.

“Yanlış tarafa gidiyorsun,” diye uyardı Ophelia’yı. “Ayrıca, anlaşmanın karşılığında ne istediğimi söyleme fırsatı vermedin bana.”

Ophelia kendini tutamadı ve “*Peki*, defolup gitmeni sağlamanın tek yolu buysa seni dinleyeceğim. Teklifin nedir?” diye sordu.

Blackwell, “Hatırlarsan, *beni* bulup duran kişi *sensin*,” diyerek ona imalı imalı baktığında Ophelia bu adamın saçmalıklarını dinlemeyi kabul ettiğine şimdiden pişman olmuştu.

“Doğru ve şu an banyomdaki gulyabaninin beni öldürmesine izin versem her şey daha kolay olurdu diye düşünmeye başladım.”

“Daha ilk günden sana ölümcül hasar vermezler,” diye yanıt verdi Blackwell. “İlk başta kurbanlarıyla biraz oynamayı seviyorlar.”

“Her şeye verecek bir cevabın var, değil mi?”

“Evet.” Blackwell göz kırptı ve Ophelia bu hareketi çekici bulduğu için kendine kızdı. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Adamın yaptığı *her şey* can sıkıcı derecede çekiciydi ve kişisel alanını istila ederken bu gerçeği görmezden gelmesi imkânsıza yakındı. Sinir bozucu bir biçimde, Blackwell de ne kadar çekici olduğunun aynı ölçüde farkındaydı ve bu durum Ophelia’yı sinirlendirmeye başlamıştı. Yakışıklı yüzü sayesinde dilediğini yaptırabileceğini düşünen bir adamdı ve Ophelia ona haksız olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

“En azından önce odama gitmeme yardımcı olabilir misin?” diye sordu Ophelia alaycı bir sesle. “Açıkçası şu ana kadar kedi senden daha çok yardımcı oldu.”

“Buradan.” Blackwell göz önünden kaybolup Ophelia’nın arkasındaki bir koridorda yeniden belirdi. Ophelia’nın bariz kızgınlığına aldırmış etmiyordu.

Ophelia iç çekip yön değiştirdi, hareket ettikçe eteği de sağa sola savruluyordu. Poe tiz bir miyavlamayla yok olup Blackwell’in yanında belirdiğinde adam adımlarını hiç aksatmadan hayvanı kollarına alıverdi. Ophelia onu takip ederken, yeniden Blackwell’den yardım alması gerekmesin diye odasına giden yolu olabildiğince ezberlemeye çalışıyordu.

Sonunda kapısının önüne gelip durduklarında Ophelia içeride ne bulacağından endişelenip tereddüt etti.

Blackwell kediyi yere bırakıp, “Teklifimin ilk şartı şu,” dedi. “Dokuz seviye dışında tesadüfen denk geleceğin tüm yaratıklarla ben ilgileneceğim. Öte yandan seviyeler esnasında işi senin yapman gerekiyor... Ama yine de yardımcı olabilirim.”

Blackwell yatak odasının kapısını açtı ve Ophelia’ya eliyle önden buyur der gibi bir işaret yaptı. Ophelia bir anlığına duraksassa da Blackwell başını sallayarak ona cesaret verince kafasını kaldırıp içeriye baktı. Odanın her tarafında kanlı ayak izleri vardı. Hem duvarkâğıdında hem de kapı çerçevesinde uzun ve tırtıklı oyuklar yer alıyordu. Ophelia ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken Blackwell arkalarından kapıyı örtmeye başladı ve tamamen kapamadan önce bekleyerek Poe’nun geçmesine izin verdi. Kedi doğrudan Ophelia’nın yatağına gitti ve beyaz patileriyle yorganı yoğurduktan sonra köşeye kıvrıldı.

Ophelia odanın dağınıklığı hakkında bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ama onun yerine çığlık attı. Kanlı gulyabani kendini sürükleye sürükleye banyo kapısının eşiğinden geçiyordu. Ophelia geriye doğru yalpalayınca Blackwell'in şaşırtıcı derecede sert olan vücuduna çarptı. Adam hayal ettiğinden bile kaslıydı.

Blackwell başını eğip kulağına usul usul, "İzle şimdi," diye mırıldanırken Ophelia adamın göğsünün sessiz bir kahkahayla titrediğini hissetti.

Bir elini kaldırıp parmaklarını sertçe şıklattığında hepsi yok oldu. Gulyabani, kanlar, tırnak izleri. Her şey bir saniyeden kısa süre içinde tertemiz olmuştu.

Ophelia yutkundu. "Nereye gitti?"

"Diğer Taraf'ta bir yere. Nesneleri materyal düzlemle Diğer Taraf arasında hareket ettirebiliyorum."

Ophelia başını yana eğdi. "Bunu tüm fantomlar yapabiliyor mu? Ayrıca, dadanmaları engelleme hile sayılmaz mı?"

"Başka fantom tanımıyorum," diye itiraf etti Blackwell. "Phantasma'ya girmeden önce sayılan kurallar arasında yoksa adil oyun sayılır."

"Tamam artık lafı dolandırmayı bırak." Ophelia adama doğru döndü. "Bana becerilerini gösterdiğine göre benden karşılık olarak tam ne istiyorsun? O anahtarı mı?"

"Meleğim, becerilerimin binde birini bile görmedin," diye yanıt veren Blackwell'in yeşil gözleri Ophelia'nın tam çıkaramadığı bir duyguyla üzerinde gezindikten sonra bakışları ciddileşti. "Ayrıca *hangi* anahtardan bahsediyorsun?"

"Kalp ve anahtar meselesi işte, biliyorsun." Ophelia elini sabırsızca salladı. "Dün gece ben gitmeden önce seni neyin serbest

bırakacağını söylemiştin... Ben de bunun bir tür bilmece olduğunu düşünmüştüm, haksız mıyım?”

Blackwell donakaldı.

Ophelia kaşlarını çattı. “Ne? Sorun ne?”

Blackwell kesin bir dille, “*Tam olarak ne dediğimi söyle,*” dedi.

“Hatıraların gerçekten delik deşik senin, değil mi?” Ophelia, Blackwell’in bunu duymasıyla bir anlığına irkildiğine yemin edebilirdi ama adam kendini toparlamakta ustaydı.

“Öyle bir şey, evet,” dışında bir yorum yapmadı.

Ophelia’nın farklı bir kişiliği olsaydı Blackwell’e acırdı belki. Bunun yerine sadece durumu açıkladı. “Sana burada mahsur kalıp kalmadığını ve yardım etmemin bir yolu olup olmadığını sorduğumda dedin ki...” Ophelia tam olarak doğru kelimeleri bulmak için uzun uzun düşündü. “...*bir kalp ve anahtar beni özgür bırakmaya yeter. Ama benimle bir daha karşılaşmamayı ummalısın...*”

Meleğim.

Özgür iradesini kullanarak son kısmı söylememeye karar verdi.

“Bu detayı niye daha önce söylemedin?” diye sordu Blackwell oldukça gergin bir sesle.

“Söylemem gerektiğini nereden bileyim?” diye karşılık verdi Ophelia sertçe. “Meseleyi niye bu kadar büyütüyorsun?”

Adamın gözlerindeki parıltı biraz vahşileşti. “Meseleyi büyütmemin nedeni, zihnimdeki demin de bahsi geçen boşluklardan dolayı burada hatırlayamadığım kadar uzun süredir hapis olmam ve beni buraya bağlı tutan şeyin ne olduğunu keşfedip kendimi serbest bırakmanın bir yolunu bulamazsam esaretimin sonsuza dek devam edecek olması. Sen nasıl olduysa zihnimin

yerinde olduğu –ve çoktan unuttuğum– bir an yakalamışsın ve dediğine göre burayla olan bağımı koparmam için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu sana söylemişim. Bunun ne kadar acayip olduğunu *kesinlikle* anlayamazsın.”

Ophelia anlatılanları takip etmeye çalışırken başının dönme-ye başladığını hissetti. “Burada *sonsuz* kadar mahsur kalacağım mı dedin? Yani öteki hayaletler gibi Diğer Taraf’a geçmeyi seçmiyor musun?”

“Doğru.” Blackwell hüsrarla bir elini saçlarından geçirdi. “Beni burada tutan şeyin ne olduğunu bulmaya her yaklaştığımda yine unutuyorum. *Sen*, gerçekten bulmam gereken bir şey olduğuna dair ilk kesin kanıtımsın. Bunu yapabileceğime dair ilk kesin kanıtım.”

Ophelia bir elini beline koydu. “Yani benden ne olduğunu bile bilmediğin bir şeyi bulmamı mı isteyecektin?”

“Gizemli kapılar ve büyülü geçitler çağırma yeteneklerini düşününce en büyük umudumun sen olduğunu düşünmüştüm. Eh, haklıymışım da.”

“Ama ben bunların hiçbirini *isteyerek* yapmadım. O gece tanışmamız bile tamamen tesadüftü, dışarıda olmamam gerekiyordu aslında.”

“İstesen de istemesen de bunları yaptın,” dedi Blackwell yalvarırcasına. “Tesadüflere inanmam ben. O gece dışarıda olmaman gerektiğini iddia ediyorsun. Ama dışarıdaydın. Ve beni buldun. Gerçekten bir ölüm büyücüsüysen başkalarının görmediğı şeyleri görebiliyorsundur. Bu da benim için bu yeri daha önce başkalarının yapamadığı gibi arayabileceğin anlamına geliyor.”

“Peki ya bahsettiğin anahtarı bulamazsam?” diye sordu Ophelia. “Başarısız olursam ödeyeceğim bedel nedir?”

“Kan pazarlığı, sen başarısız olursan ödeme almamı garantiliyor,” diye yanıt verdi. “Başarılı olursan endişelenmene gerek olmaz.”

“Sorumu yanıtlamadın,” diyerek üsteledi Ophelia.

“Başarısız olursan...” diye cümleye başlayan Blackwell’in dudakları kasvetli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “...öm-rünün on yılı bana aktarılır.”

Gerginlik

PHANTASMA'NIN İKİNCİ GECESİ

“Meleğim, becerilerimin binde birini bile görmedin,” diye fısıldayan yeşil gözlü yakışıklı piç kurusu bir elini beline dolayıp onu duvara dayadı. “Sana sunacaklarımın tadına sadece bir kez bakabilmek için, söylemeye asla cüret edemeyeceğini düşündüğün şeylerin dudaklarından dökülmesini sağlayabilirim...”

Sözlerini vurgulamak istercesine dilini çıkardı ve Ophelia'nın boğazında zonklayan nabzını yaladı.

Ophelia vücudunun arzuladığı o sürtünmenin peşine düşerek kendi iradesi dışında adama doğru kıvrılmasından nefret ediyordu. Blackwell bir eliyle belini tutmaya devam ederken, diğer elini saçlarının arasına daldırdı ve Ophelia'nın dudaklarını kendininkilere çekti. Altdudağını sertçe ısırduğunda Ophelia'nın boğazından haz dolu, nefes nefese bir inleme kaçtı. Kalçalarını öne doğru hareket ettirerek adamın pantolonunun önünde büyüyen o sertliğe sürtünmeye başladı. Blackwell'in belindeki eli ise aşağı doğru kayarak elbisesinin eteklerini yırtarcasına...

Bir an sesi duyulmaya başladı.

Ophelia anında yatakta doğruldu. Saçları terden alnına ve akaklarına yapışmıştı. Gözlerini odanın karşısındaki saate çevirdi ve uyuyakalıp hem kahvaltıyı hem de öğle yemeğini kaçırdığını fark edince pek aşırmadı. Son bir iki gün hem fiziksel hem de zihinsel olarak onu aşırı yıpratmıştı ve yaralanmıştı da. Damarlarında dolaşan büyüünün yaralarını iyileştirmesi için uyku şarttı.

Yeniden an sesi duyuldu.

Bir eliyle yüzünü sildikten sonra kollarını uzatıp penelenmiş olanı inceledi. Derisi hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Rahatlamayla omuzları gevşedi. Ailesinden gelen büyü yeteneğinin güzel avantajlarından biriydi bu kesinlikle.

Örtüleri üzerinden atıp ayağa kalkınca etrafına bakarak odayı inceledi ve onu tuzaya düşürmek için sinsice bekleyen korkunç bir gulyabani olmadığını gördü. Hâlâ iliklerine kadar hissettiği bitkinlik ve bu yerden kaynaklanan, içini yiyip bitiren daimi paranoya nedeniyle Blackwell'in anlaşmasını reddettiğine neredeyse pişmanlık duyacak gibi oldu.

Neredeyse.

Saçma sapan teklifini duyunca Genevieve'i kendi başına bulabilecekken ömrünün on senesinden vazgeçme düşüncesine gülererek Blackwell'i odadan kovmuştu. Öncelikle, geriye kaç senesi kaldığını kim bilebilirdi ki? On seneden vazgeçmek çok tehlikeli bir karar olurdu. Ayrıca, Blackwell reddedilince çok da karşı çıkmaya uğraşmamıştı. Yalnızca başıyla onaylamış ve Ophelia'yı uyuz etmek veya rahatını bozmak için rasgele karşısına çıkmadığı anlarda köşkün her neresinde takılıyorsa oraya kaybolmuştu. Uyanıkken çevresinde yeterince hayalet yokmuş gibi, şimdi de kendini beğenmiş bir fantom rüyalarında ona dadanmıştı.

Güne, daha doğrusu geceye, hazırlanmak için giyinirken rahat rahat uyuyabilmek için korkunç bir bedel ödemeye razı olacağı bir anın geleceğinden endişelenmeye başladı.

Bu düşünceyi üzerinden silkeleyerek siyah kadife elbisesinin korsesinin iplerini zar zor nefes alabileceği kadar çekip çevik bir hareketle bağladı. Daha sonra korseyi çıkarmak için boğuşurken pişman olacağı bir şeydi bu. Bazen korselerini o kadar sıkı bağlardı ki, onları çözmek için hem annesinin hem de Genevieve'in yardımını gerekirdi ama Phantasma'nın etaplarından ne bekleyeceğini bilmiyordu ve isteyeceği son şey, gevşek iplerin ona ayak bağı olmasıydı.

Saçına elbiseyle uyumlu bir kurdele takıp hızla odasından çıktı. Her şey başlamadan önce bir şeyler atıştırabilmek için yemek salonuna giden yolu bulmasının çok vaktini almayacağını umuyordu. Bir önceki akşam yemeğini atladığı için açlıktan ölüyordu. Ayrıca birini –tamamen somut olan birini– bulup Genevieve hakkında soru sorabilmeyi umuyordu.

Yolunu bulabilmesi biraz vakit alsa da sonunda hedefine ulaştı. Artık tanıdık gelen kemerli koridordan geçti ve geniş yemek masasını donatan envai çeşit yemeği görünce midesi guruldadı. Yemek salonunun mimarisi hatırladığından daha süslüydü ama belki de o sırada tavandan düşmekle meşgul olduğundan fark etmemişti. O olaydan geriye hiçbir iz kalmamıştı, tavan tamamen sağlamdı, hiçbir yerde moloz kalıntısı yoktu. Zeminin tamamını siyah ve altın renkli büyük bir halı kaplıyordu ve süslü resim çerçevesinin altındaki yaldızlı, kabartmalı duvarkâğıdı şatafatın sözlük tanımıydı. Kemerli koridorun iki tarafında uzanan mermer kaideler ve heykellerin yanı sıra taş sütunların arasında, dün tavandan üzerine düştüğü koltuğun aynıları yer alıyordu.

Bu şık detayları ağız açık halde izlemeyi bitirdiğinde yalnız olmadığını fark edip şaşırdı. Lepiska saç örgüleri olan kız –adının Luci olduğunu hatırladı– bir kâse çorbanın üzerine eğilmişti ve aşırı bitkin duruyordu. Luci’nin boş bakan gözlerinin altı mordu ve torba torba olmuştu, beyaz ten rengi neredeyse griye dönmüştü ve Ophelia’yı, o masaya oturup tabağını doldurmaya başlayana kadar fark etmedi.

“Aa,” diye ciyakladı Luci şaşkınlıkla.

“Yorucu bir gün müydü?” diye sordu Ophelia ifadesiz bir sesle.

Luci başını sessizce yukarı aşağı sallayıp bakışlarını tekrar çorbasına çevirdi. Demek Luci’nin uykusunu kaçıran şey her neyse, kızın sıcakkanlılığını da etkilemişti. Ophelia bunu kesinlikle sorun etmiyordu. İki sessizce yemek yerken gruplarından başka birkaç yarışmacı da yavaş yavaş odayı doldurmaya başladı. Gelenlerden biri, aşırı sırnaşık duran ve yeleşinde bir düğmesi eksik olan bir adamdı. Onun arkasında şarap rengi bukleleri olan ve burnuna oniks rengi halka piercing takmış bir kadın vardı. Kadının yalnızlığından memnun halde yemek masasının en uzak ucuna oturduğunu gören Ophelia, şimdiye kadar en sevdiği kişinin o olduğuna karar verdi.

Özellikle de adam solundaki sandalyeye kendini sertçe bırakıp önündeki tabakların şingirdamasına sebep olunca.

“Eric Greensborough,” diye selam verdi adam. “Babam Donald Greensborough, şehrin en büyük tütün fabrikasının sahibi. Peki sen?”

“Sosyalleşmek istemiyorum,” diye yanıt verdi Ophelia. Buradaki erkekler sabrını fazlaca sınıyordu.

Eric’in bakışları biraz sertleşse de yüzündeki gülümseme hiç bozulmadan Luci’ye dönüp tekrar konuşmayı denedi. “Sen

Lucinda'sın, değil mi? Cade'in kuzeni? Dün gece zar zor hayatta kalmışsın diye duydum.”

Luci biraz irkilse de yanıt vermedi ve Eric derin derin iç çekti.

“Bu yerdeki en sıkıcı grup bula bula *beni* buldu tabii ki,” diye kendi kendine söylenip biraz daha yüksek sesle konuşmaya başladı: “Sorun değil. Hepiniz eninde sonunda yarışmadan çekildiğinde veya geberdiğinde işim daha kolay olur. Benden yardım beklemeyin.”

“Yeleşini bile düzgün ilikleyememişsin,” diye uyardı onu Ophelia. “Kimsenin çok zorda kalmadıkça senden yardım isteyeceğini sanmıyorum.”

Çorbasından bir yudum daha alan Luci hafifçe gülümsedi. Bu aşağılanma karşısında Eric yüzünü ekşitti ama yine de Ophelia'nın haklı olup olmadığını kontrol etmek için aşağı baktı ve onun doğru söylediğini fark edince yerinden kalkıp hızla uzaklaştı.

“Katlanılır biri değil,” diye mırıldandı Luci.

“Buradaki her erkek için aynısı söylenebilir gibi,” diye yorum yaptı Ophelia.

Luci neşesiz bir kahkaha attı, ardından biraz öne eğilip fısıldayarak, “Emlak vergisini ödemedikleri için babasının işletmesi iflasın eşiğindeymiş, o da bu yüzden buraya gelmiş diyorlar. Tüm mal varlıklarını teminat olarak kullanmışlar. Ben kesinlikle yargılayacak pozisyonda değilim...” diye konuşmaya başladı.

Ophelia nezaketen başını yukarı aşağı sallayıp başka bir yorum yapmayınca yine sessizliğe büründüler. Genevieve'i arayabilmek için yedinci seviyeye ulaşması gerekiyordu ve bir yandan göze batmaktansa gruba uyum sağlamanın daha iyi bir strateji olacağını düşünse de öte yandan diğerleriyle bağ kurma riskine girmek istemiyordu. Phantasma'nın oyuncularını hangi amaçla

gruplara ayırdığından emin değildi ama kazanmalarına *yardım etmek* olmadığından emindi. Bu nedenle buradaki birine güvenmek mantıklı bir hamle olmazdı.

Gruplarındaki herkes yemek salonuna geldiğinde ve Ophelia yemeğini bitirdiğinde günbatımı iyiden iyiye yaklaşmıştı. İlk yarışmaları başlamak üzereydi ve karşılarına neler çıkabileceğiyle ilgili gergin konuşmaların uğultusu odayı kaplamaya başladı.

Saman sarısı saçları ve gür bir sakalı olan James adlı orta yaşlı bir adam, “Seviyeler Cehennem’in Dokuz Çemberi’ne dayanıyor,” diyordu. “Eski yarışmacılardan birinin *New York Post*’a verdiği bir röportajda okumuştum. Hile, Gazap, Ağgözlülük, Araf...”

Eric artık düzgün iliklenmiş olan yeğinin önünü eliyle düzeltirken, “Bizi Araf’a mı yollayacaklar diyorsun?” diye sordu alaycı bir tavırla.

James ofladı. “Diğer Taraf’taki *gerçek* Araf’ı demiyorum. En azından bence öyle değil. Daha çok illüzyon gibi diye duydum. Çok gerçekçi bir illüzyon.”

“Birlikte çalışmamız gerekmeyecek, değil mi?” diye sordu başka biri.

Arkadaki duvara yaslanmış Cade, “Umarım gerekmez,” dedi sırtarak.

“Ne? Bizden o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye karşılık verdi James.

Cade kısa, gürültülü bir kahkaha attı. “Yaşlı herif, ilk gidenin sen olacağına kalıbımı basarım.”

Burun piercingli kadın, “Bu kahrolasica yarışma artık başlasa da hepiniz çenenizi kapasanız...” diye söylendi köşesinden.

Bunu der demez de odadaki tüm ışıklar söndü. “Birinci seviyeye hoş geldiniz,” diyen kalın, maskülen bir ses bangır bangır

yankılandı. Ophelia'nın gözleri karanlığa yavaş yavaş alışırken ses devam etti: "Ben sunucunuz, Zel."

Bu sözlerle birlikte kemerin yanından bir duman bulutu yükseldi. Ophelia yemeğini tamamen unutup ağzı açık şekilde bakakaldı. Karşılarında bir şeytan vardı.

Üzerine kusursuz dikilmiş kırmızı bir takım elbise giyen, devasa uzun adamı gören herkesin nefesi kesildi. Esmer tenine ve kehribar gözlerine çok yakışan bronz rengi buklelerinin arasından kıvrımlı boynuzlar yükseliyordu.

Boynuzlar. Şeytan İşareti.

Etrafındaki korkmuş yüzlere bakan Zel tam da umduğu tepkiyi almış gibi ağzı kulaklarına vararak sırtıyordu. Ophelia bu *teatral* girişe gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Tam o an, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Zel'in kehribar rengi bakışları ona çevrildi. Ophelia donup kaldı.

Her şeytanın farklı yetenekleri olduğundan insanın biriyle yolu kesiştiğinde neyle karşı karşıya olduğunu tahmin etmesi zor oluyordu. Ayrıca annesinin derslerinden öğrendiği kadarıyla Ophelia kimilerinin zihin okuyabildiğini biliyordu.

"Her seviyenin nasıl gerçekleşeceğini açıklama zevki bana ait. Beni dikkatle dinleyin çünkü kendimi tekrar etmem," diye uyardı Zel ve solundaki duvara doğru elini salladığında orada bir kapı belirdi. "Bu, sizi birinci seviyeye götürecek olan portal. Sunucularınızın her biri size içeride neyle karşılaşacağınıza dair bir ipucu verecek. Bu, yarışmadan çekilmek için son şansınız olacak. İçeri adımınızı attığınız anda seviye başlar ve oradan çıkmanın tek yolu kazanmak, pazarlığa oturmak ya da ölmektir."

İnsanlar huzursuzca kıpırdanmaya başlarken odadaki gerilim daha da yoğunlaştı. Sanki başkalarının varlığı, böylesi riskli bir

oyuna katıldıkları için deli olamayacaklarına dair iç rahatlatıcı bir kanıtmış gibi etraflarına bakınıyorlardı. Nasılsa herkes aynı şeyi yapıyordu, değil mi?

“Eğer etabı başarıyla tamamlarsanız,” diye devam etti Zel, “Phantasma’ya geri getirileceksiniz ve galip işaretinizi alacaksınız. Bu seviyenin ipucuna hazır mısınız?”

Kimse hazır olduğunu onaylayamadan yaşça büyük James araya girdi. “Galip işareti mi? Bu ne anlama geliyor? Kalıcı mı olacak? Peki ya etabı tamamlayamazsak bir kaybeden işareti de var mı?”

Zel’in yüzündeki gülümseme acımasızdı. “Sanırım başarısız olursanız bunu bizzat öğreneceksiniz, öyle değil mi? Şimdi dikkatinizi verin, ipucunuz şöyle.”

Şeytan elini portala doğru savururken hepsi gözünü bile kırpmadan izledi. Zel’in büyüyle alev alev yanan kelimeler kapının yüzeyine işlenmeye başladı.

İŞIĞIN YİTİP GİTTİĞİ, DUYULARIN KÖRELDİĞİ YERDE
UÇSUZ BUCAKSIZ, ÜRKÜTÜCÜ BİR LABİRENT BEKLER SENİ.
YOL GÖSTERECEK NE BİR SES, NE BİR IŞIK, NE DE BİR
DOKUNUŞ VAR.
GİT DOĞRU YOLDAN YA DA EZİL ÖLÜMÜNE.
DİKKAT ET, ASIL CANAVAR KALPTEDİR.
BUL O KAPIYI VE DÖN BAŞLADIĞIN YERE.

Ophelia bilmecenin mümkün olduğunca büyük bir kısmını hafızasına kazımaya çalıştı ama şeytan çabucak konuşmaya devam etti.

“Adınızı söylediğimde öne çıkın,” diye talimat verdi Zel. “Lucinda.”

Herkes başını beti benzi atmış Luci’ye çevirdi. Kız tereddüt edince Cade kıs kıs güldü. Bu ses nasıl olduysa Luci’nin azmini ateşlemiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp sırtını dikleştirdi ve kapıya doğru adım attı. Gruptaki herkes nefesini tutmuş beklerken Luci geçidi açtı. Ophelia diğer tarafta ne olmasını beklediğinden emin değildi ama düz beyaz duvar görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

“İçeri adım at,” diye emretti Zel. Luci derin bir nefes alıp denileni yaptı.

Odadaki herkes gerginlikle kızın acı çığlığını veya başka bir korku belirtisi bekliyordu ama öyle bir şey gelmedi ve Luci kısa süre sonra görünmez oldu. Şeytan sırayla diğer adları söyledi ve sıra sonunda Ophelia’ya geldiğinde bekleyen yalnızca bir iki yarışmacı kalmıştı. Hâlâ geri dönebilirdi ve utanması gereken yalnızca bir iki tanık olurdu ama kendini cesaretlendirdi. Bunu yapabiliirdi. Bunu *yapacaktı*. Genevieve için. Grimm Köşkü için. Annesin ona bıraktığı miras için.

Portaldan içeri, hiçliğe doğru bir adım attı.

Birinci Seviye

ARAF

Portaldan çıkınca etraf, kulaklarındaki tiz çınlama dışında sınırlı bozucu derecede sessizdi. Aşırı parlak taş koridorda çevresine bakınca gözleri acıdı. Kimsecikler yoktu.

İleri doğru bir adım atmaya çalışınca tökezledi. Yön algısını bozan bir his bütün vücudunu ele geçirdi ve pürüzsüz çimento zemine tam yüzüstü çakılmak üzereyken zar zor karşısındaki duvara tutunup dengesini sağladı. Dudaklarından şaşkınlık dolu bir nida döküldü ve elini önündeki taştan hızla çekip göğsünde kavuşturdu. Duvarı hissedememişti. *Hiçbir şeyi* hissedemiyordu. Görüşü dışında hiçbir duyusunun çalışmıyordu.

Zihnini didik didik edip ipucunda yazanları hatırlamaya çalıştı.

...ÜRKÜTÜCÜ BİR LABİRENT. YOL GÖSTERECEK NE BİR
DOKUNUŞ VAR... DİKKAT ET... CANAVAR...

Off. Her detayı aklına kazımaya vakti yetmemişti ama dokunma duyusunun ona yol göstermeyeceği kısmı kesinlikle

doğruydu. Buranın Cehennem'in hangi çemberini baz aldığını merak etmeden duramadı.

Annesinin Cehennem'in Dokuz Çemberi'yle ilgili verdiği dersleri düşündü. Şeytanların Kralı'nın hüküm sürdüğü Cehennem'in Dokuz Çemberi, farklı türden ölümsüz doğaüstü varlıkların bulunduğu Diğer Taraf'taki bir krallıktı. Ölümsüz doğaüstü varlıklar diledikleri zaman Dokuz Çember'e gidebiliyor ve ölümlerin ruhlarıyla aynı bölgeleri paylaşıyordu. Ölümlü bir doğaüstü varlık olarak Ophelia'nın en büyük avantajı normalden uzun ömrüydü.

Gerçi şu an Cehennem'de olmayı tercih edebilirdi.

Bazı fanilerin inandığının aksine Cehennem, ölmeden önce günah işleyen insanlara verilen bir ceza değildi. Sonuçta insan ahlakı, ölümden sonraki yaşamı etkileyemeyecek kadar çeşitli ve değişkendi. Cehennem'de ceza gören kişiler genellikle insanlığa veya evrenin yapısına karşı suçlar işleyenler olurdu. Cennet, Diğer Taraf'taki ikinci büyük krallıktı ve orada farklı türden fani varlıklar bulunurdu. Ve insan efsanelerinin iddia etmeye bayıldığıının aksine, Cennet'in sakinleri Cehennem'inkilerden daha erdemli ya da daha zalim değildi. Mesele sadece bir görev dağılımıydı. Cehennem kötücül ruhları cezalandırmakla, Cennet ise üstün bir yiğitlik sergileyerek can verenleri ödüllendirmekle yükümlü kılınmıştı. Ancak annesi fani varlıklar ve onların güçleri üzerinde pek durmamıştı. Ophelia da bunu çok önemsememişti çünkü melek ve serafim gibi varlıkları ve hüküm sürdükleri bölgeleri Cehennem'e kıyasla daha sıkıcı bulacağını düşünüyordu. Dokuz Çember'in hikâyeleri ise kesinlikle hiç sıkıcı değildi.

Şiddet Çemberi'nde cezalandırılanların uzuvları her sabah tek tek koparılıyor ve ertesi güne iyileşip tekrar aynı şeye maruz

kalıyorlardı. Açıgözlülük Çemberi'nde cezalandırılanlar istedikleri her şeyin fokur fokur lavla dolu bir çukura dökülüp erimesini izliyordu. Oburluk Çemberi'nde cezalandırılanlar sonsuza kadar durmadan koşmaya zorlanıyordu. Araf Çemberi'nde cezalandırılanlar...

Demek mesele buydu.

Burası Phantasma'nın Arafı'ydı. Yüzde yüz duyusal yoksunluk.

Annesinin Diğer Taraf'ta hangi çemberde kalmayı tercih ettiğini merak etti.

Kafasındaki art niyetli ses, *Buradan asla çıkamayacaksın*, diye fısıldamaya başladı. *Buradan çıkmanın yolunu tam beş dakika içinde bulamazsan öleceksin.*

"Sus," diye bağırmaya çalıştı ama hiçbir ses çıkmadı. Zihninin ona dayatmaya çalıştığı istilacı geri sayımın etkisini sıfırlamak için parmağıyla vurmak üzere tekrar duvara uzandı. Ancak Ses'in ona buyurduğu saçma sapan görevleri geçersiz kılan bu rahatlatıcı dürtü, duvarı hissedemediği için aynı etkiyi yaratmadı.

Yavaş yavaş paniklemeye başladığını hissetti.

İyisin. Bir zaman sınırı yok. Nefes almaya odaklan sadece.

Dikkatlice ilerlemeye başladı, bu hissizliğe alışırken adımları biraz dengesizdi. Dar ve uzun koridorda ilerleyip sonunda taştta bir açıklık buldu. Açıklığın diğer ucunda iki farklı yöne ayrılan başka bir uzun koridor vardı. Labirent başlamıştı.

Solu seçti. Adımlarını hızlandırıp birkaç kez daha yol ayrımına geldikten sonra devasa bir daire çizdiğini fark etti ve iyice tersi döndü, o kadar ki yere kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

İnsan burada kafayı yer. Burası Cehennem gibi.

Sonra her şey daha da kötüleşti.

Etrafındaki ışık azalmaya başlayınca dehşete düştü. Ellerinde kalan tek duyuyu da kaybedecekti.

Bir plan yapması lazımdı.

Şimdiye kadar geçtiğim yolları işaretlemenin bir yöntemini bulmalıyım, diye dank etti aklına.

Aşağıya, ellerine doğru baktı. Büyüsünü kullanmanın bir yolu olmalıydı. Parmaklarının ucuna odaklanıp büyü yaptığını gösteren kıvılcımları beklemeye başladı. Küçük, titreşen ışıklar her yöne gelişigüzel uçuşmaya başlayınca kendinden çok gurur duydu. Duvara doğru uzanıp kıvılcımlarla taş *BAŞLANGIÇ* kelimesini kazıdı. Sonra yola koyuldu.

Yolun ikiye ayrıldığı her seferinde ilk seçimini yanık “X” harfiyle işaretledi ve neredeyse on bir benzersiz yoldan geçtiği sürede ışık iki kere daha kısıldı.

Bunu fark edip, *Işık değişimi başına yaklaşık beş koridor gidebiliyorum*, diye düşündü. *Tamamen karanlıkta kalana kadar ışık yaklaşık on kere daha azalacak...*

Bir sonraki açıklığa geldiğinde solunda “X” işareti olduğunu gördü. Bu sefer sağa döndüğünde...

...koridorun sonundaki duvarın ona yaklaştığını gördü.

Zel’in verdiği ipucundan başka bir kısım aklına geldi:

GİT DOĞRU YOLDAN YA DA EZİL ÖLÜMÜNE.

Siktir.

Hemen harekete geçti. Duvarın ona ulaşmasına birkaç metre kala bir sonraki boşluğa hızlıca atıldı. Artık güvende olduğunu umuyordu ama yeni koridorda karşılaştığı manzara göğsünün

sıkışmasına neden oldu. Bu koridordaki duvarlar da hareket ediyordu. Yani duvardan önce bir sonraki açıklığa ulaşamazsa burada kapana kısılacaktı.

Eteğini toplayıp koridorda koşmaya başladı.

Bir sonraki açıklığa giden yolu yarılادığında, hareket eden duvarın neredeyse eşiğe vardığını gördü ve zamanında yetişmek için kendini daha da zorlaması gerektiğini fark etti. Cığerlerinin yandığını hissedemese de zar zor nefes alıp veriyordu. Çıkışa vardığında, hareket eden duvar çoktan açıklığın yarısını kapadığı için vücudunu bu dar aralığa sokup kıpırdana kıpırdana diğer tarafa geçmesi gerekti.

Nefes almak için öne eğilip ellerini dizlerine dayadı. Terliyor olması gerektiğini içten içe bilse de hissedemiyordu. Hissede-bildiğı tek şey, vücudu daha fazla oksijen almak için yalvarırken göğsünde oluşan baskı ve bacaklarıyla uyluklarındaki ağırlık his-siydi. Sonunda dikleşip öne adım attı...

...ama bir şey onu geriye duvara doğru çekti. Kahrolasıca etekleri takılmıştı.

Hüsran dolu bir çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. O kadar öfkelenmişti ki sinirden gözlerinin kenarlarında gözyaşları birikmeye başladı ama akıp akmadıklarını bilmiyordu. Etekleri-ni avuçlayıp sertçe çekti ve kumaşı yamuk yumuk yırttı. Grimm Köşkü'nde öğleden sonralarını kalbini hızla çarptıracak türden tehlikelerin hayalini kurarak geçirdiğinde kesinlikle böyle bir şeyi hayal etmemişti.

Yeni koridorda etrafına bakınca hiçbir şeyin hareket etme-diğini gördü. *Şimdilik*. Labirentte daha da ilerleyerek keşfine devam etti. Ne kadar zaman geçtiğini ışığın ne kadar sönük-leştiğine göre ölçebiliyordu sadece. Yeni bir koridora girdiği

her seferde yürümesi gereken yol gitgide kısalıyordu. Merkeze yaklaşmıştı.

Ophelia tam başka bir duvarı daha işaretleyip sola doğru ilerlemeye başlamıştı ki ışık azaldı ama yanlış yola saptığı hemen belli oldu. Uzakta, solda bulunan duvar az öncekiler gibi öne doğru kaymaya başladı ve Ophelia hemen topukları üzerinde dönüp karşı tarafa depar atmaya davrandı. Yanıt olarak duvarın ona doğru daha hızla kaymaya başladığını göz ucuyla gördü. Duvar onu kovalıyordu.

Siktir.

Önünde başka bir duvar hareket ediyordu ve bu sefer çıkış ulaşılmaz gibiydi. Bundan daha hızlı koşması mümkün değildi, arkasındaki duvarsa iyice topuklarına yaklaşmıştı.

Çıkışın ağzına ulaştığında içine bir korku saplandı, arkasındaki duvarın sırtına dayanmasına birkaç santim kalmıştı. Önündeki duvar da kapanmaya başlayınca yan döndü ve gitgide daralan aralığa kendini sıkıştırıp yanlamasına yavaş yavaş ilerledi.

Gölge Ses zihninde kahkaha atıyordu. Bu kahkahayı duyunca düşecek gibi olsa da duvarlar çarpışmadan hemen önce kendini ilerlediği daracık aralıktan yeni koridora atmaya başardı.

Midesinin gerginlikle çalkalanması az kalsın bir böcek gibi ezilecek olmasından kaynaklanmalıydı aslında. Ama korkusunun tek sebebi, kafasındaki sesin ölme ihtimali karşısında gülümüş olmasıydı.

Elbette, Gölge Ses onunla hep konuşmuştu ama hiç... böyle bir tepki vermemişti. Hiç alaylarıyla onu kışkırtmamış veya cidden acı çekmesini dilememişti. Ona tamamen duygusuz bir noktadan her gün saçma sapan görevler vermiş, o da her zaman kendini denileni yapmaya mecbur hissetmişti. Sanki başka bir

seçeneği yokmuş gibi, rasgele belirlenen bir zaman sınırına uymak için karanlıkta eve koşturmasını veya ailesini güvende tutmak için uyumadan önce yatak başlığına tam dokuz kez vurmasını istemişti. Şimdiyse Ophelia'ya gülüyordu.

Minik ölü dirilticimizin bir derdi mi var? diye mırıldandı.
Benim gerçek halimi kaldıramadı mı?

Ophelia ellerini yumruk yapıp Ses'i zihninden kovdu. Yeni koridoru incelemek için etrafa bakındığında bu sefer aslında başka bir koridorda olmadığını görüp şaşırdı. Bunun yerine, sonunda labirentin merkezine ulaşmıştı.

Ancak zaferi kısa ömürlü oldu. Bunun nedeni labirentin tam ortasında devasa bir yaratığın uyuyor olmasıydı.

Bir cehennem tazısı.

Devasa yaratığı, annesinin Grimm Köşkü kütüphanesinde bulunan cehennem yaratıklarıyla ilgili bir kitaptan tanımıştı. Tazının köseleyi andıran derisi kar beyazıydı, pençeleri ve dişleriye parlak siyahtı. Bu yaratıklar Şeytanların Kralı tarafından değerli eserleri koruması için yaratılmıştı. Vahşi olmalarına ve zehirli dişlerine rağmen korudukları eşyaya kimse dokunmadığı sürece uyanmazlardı.

Ophelia cehennem tazısının etrafından büyük bir dikkatle yavaşça dolanırken aralarında olabildiğince geniş bir mesafe bırakmaya gayret etti ama tam koruduğu eşyayı görmek üzereyken iki yarışmacı büyük bir gümbürtüyle labirentin açıklığına daldı: Luci'nin kuzeni Cade ve adının Buford olduğunu düşündüğü biri. Beau da olabilirdi. Veya Bradley. Artık adı her neydiyse, yarışmacı önlerinde yatan şeytani yaratığa ağzı açık bakakaldı ve gözü Ophelia'yı görmedi. Cade arkadaşına onu takip etmesi için işaret edip yaratığa doğru hızla ilerlemeye başlayınca Ophelia kendini şaşkınlıktan şak diye düşüp bayılacak gibi hissetti.

“Yapmayın!” diye bağırmaya çalışsa da elbette onu duyamadılar. Zaten duyabilseler bile Ophelia onu dinleyeceklerini hiç sanmıyordu.

İkili, cehennem tazısına yandan yaklaşmaya başlayınca Ophelia nihayet canavarın koruduğu şeyi görebildi. Altın kaplamalı bir zemin kapısı vardı.

Donakaldı.

Çıkış buradaydı. Tazı çıkışı koruyordu. Kapıdan geçen ilk kişiye hiçbir şey olmayacaktı...

...ama geri kalan herkesin uyanmış yaratıkla başa çıkması gerekecekti.

Durumu fark edince korkudan bakakaldı. Cade ve arkadaşı buradan ayrılacak ve canavar da geri kalan herkesi parçalayacaktı. Hemen harekete geçse de artık çok geçti. Cade çoktan kapıya ulaşmış, kapıyı çat diye açmıştı. Tazı anında uyandı.

Duyuları bir anda geri gelen Ophelia'nın kulaklarına yoğun bir acı saplanınca dizleri boşaldı ve ellerini başının iki yanına kapayarak yere devrildi. İki adam eşikten geçip kapıyı arkalarından kaparken önünde kısa süreli bir ışık belirip söndü.

Etrafta başka hiçbir varlık olmadığı için yaratık gözlerini Ophelia'ya kenetlemişti.

“Siktir,” diye fısıldadı.

Cehennem tazısı ona doğru atıldı.

Ophelia ayağa fırladı ve cehennem tazısı onu kovalarken labirentin dolambaçlı iç kısımlarına doğru geri koştu. Bu sefer yolunu işaretleyecek vakti yoktu, yalnızca hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyor ve çıkmaz bir yola girmemeyi umuyordu. Beyaz taşlı koridorlarda var gücüyle ilerlerken bir yandan da ona yaklaşan vahşi yaratığın ekşi, sıcak nefesinin havayı

doldurduğunu hissediyordu. Yeri döven pençeleri altlarındaki zemini sallıyordu.

Ophelia dişlerini gıcırdattı. Hepsi o şerefsizlerin suçuydu. Doğrusu, bu kadar bencil davranmalarına şaşmamalıydı. İnsanın can havliyle ne yapacağı belli olmazdı ama kendi olsa kapıdan geçip hayvanı uyandırmadan önce en azından diğer herkesin çıkışa ulaşmasını beklerdi. Cade adlı tiple yapmak zorunda kaldığı o kısa muhabbet zaten ağzında çok kötü bir tat bırakmıştı ve onu bir daha gördüğünde yaptıkları için bir güzel haşlayacaktı.

“Piçler,” diye tıslayarak sola döndü ve...

...tam o sırada başka birine çarptı. Çarpmanın etkisiyle görüşü karardı.

Bu yarışmacının adını hatırlamıyordu. Daha genç, cılız bir oğlandı. Genevieve’in yaşlarında, bronz tenli ve ela gözlüydü. Oğlandan uzaklaşıp dengesini yeniden kazandı. Tam ağzını açıp ona koşmasını söyleyecekken köşeyi dönen cehennem tazısı lafı ağzına tıktı.

“Siktir...” Oğlanın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Ophelia durup oğlanın cümlesini bitirmesini beklemeden koşturmaya başladı. Oğlan da apar topar peşinden geldi, Ophelia’dan ayrı düşmemek için bütün hızıyla koşuyordu.

Ophelia, “Nereden geldiğini hatırlıyor musun?” diye bağırdı nefes nefese.

“Soldan ileri!” diye yanıt veren oğlanın da nefesleri kesik kesikti. “Ama yol artık kapalı!”

Ophelia başını yukarı aşağı salladı ve bir sonraki açıklığa geldiğinde sağa döndü. Yolun dönüp dolaşıp ortadaki büyük alana çıkmasını ve tazi artık kapıyı korumadığı için buradan çıkabilme-yi umuyordu. Yaratık hızlanıyor, yeni arkadaşı ise yavaşlıyordu.

Ophelia dişlerini sıkarak arkasına baktı. “Hızlan!” diye emretti.

Oğlan kendini daha da zorlamaya devam ederken yüzü acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve kaçışlarının bir noktasında altına işemişti. Ophelia oğlanın bacaklarının bitkinlikten onu taşımadığı anı fark etti. Cehennem tazısı fazla yakındı. Oğlanın hayatta kalması mümkün değildi. Ophelia bir anlığına koşturaya devam etmeyi ve köpeğin dikkati dağılırsa daha kolay kaçabileceğini düşündü.

Boğazındaki madalyon ısındı. Sanki onu azarlıyordu.

Kahretsin, peki.

Ophelia patinaj çekerek durup arkasına döndü. Merkezindeki büyüü en son damlasına kadar topladı ve sıcaklığın damarlarında, kollarında, ellerinde yayıldığını hissedene kadar odaklanmaya devam etti. Ardından bütün bu gücü, mavi kıvılcımlar halinde doğrudan cehennem tazısının yüzüne fırlattı.

Büyü biraz kabaca yapılmış ve Ophelia düzgün nişan almamış olsa da epey etkiliydi. Yaratık büyüünün gözlerine çarpmasıyla acıyla inledi ve Ophelia oğlanı gömleğinin önünden tuttuğu gibi peşinden sürükledi. Dolambaçlı koridorlarda beraber ilerlediler, birkaç kez geldikleri yoldan geri dönmeleri gerekse de Ophelia onlara yeterince zaman kazandırdığı için birkaç hata yapmaları sorun olmadı. Sonunda açıklık görüş açlarına girdi.

Labirentin ortasına geldiklerinde oğlan, “Meleklerle şükür,” deyip ağlamaya başladı. Altın kaplamalı kapı birkaç metre ötelelerindeydi.

Altın çıkışa ulaştıklarında Ophelia’yı büyük bir rahatlama hissi sardı. Tokmağı çevirip kapıyı büyük bir güçle açtığında oğlan bir an bile düşünmeden içeri atladı. Ophelia, arkasındaki

labirentte kan donduran bir ıglık ve dal gibi kırılan kemiklerin yankısını duydu. Tazı büyüsünün etkisinden çoktan kurtulmuş olmalıydı. Sertçe yutkundu, büyük bir pişmanlıkla kapıdan içeri atladı ve kapı arkasından kapandı.

Haşere

Portal onları doğrudan yemek salonuna çıkardı ve büyük bir gürültüyle zemine düştüler. Ophelia çarpmanın acısıyla inleyerek ayağa kalktı. Oğlan ise yerde kalıp kustu ve midesinde ne varsa halının üstüne boşalttı. Ophelia yüzünü ekşitip oğlanın önünden çekildi. Etrafa bakınca Cade'le suç ortağının masasının en ucuna oturmuş, yemek tıkındıklarını gördü.

Büyük bir öfkeyle, "Az kalsın insanları *öldürecektiniz*," diyerek üzerlerine yürüdü. "Şimdi de burada oturmuş tıkınıyorsunuz."

"Bizim sorunumuz değil," dedi Cade. "Sen oraya ikimizden önce varmıştın. Fırsatın varken çıkmalıydın."

"Bu yarışmayı tek bir kişi kazanabilir," diye ekledi Beau. "Herkesin kendi başının çaresine bakması lazım."

Ophelia onlara tiksintiyle baktı. Kalpsiz, alçak tiplerdi. Ophelia, Phantasma'nın önüne çıkaracağı sinsi tehlikelere fazla odaklanıp diğer yarışmacılarının oluşturduğu tehdidi görmezden gelmişti.

"Biraz daha durup tazıyı uyandırmadan önce çoğumuzun labirentten geçmesini bekleyebilirdiniz! Bencil *piçler*."

Cade kemirdiği kızarmış tavuk budunu tabağına geri koyup güldü. Ophelia'ya ömründe duyduğu en saçma şeyi söylemiş gibi bakıyordu. "O kadar saf olma, küçük fare."

"Burada haşere olan biri varsa bence o da sensin," diye karşılık verdi Ophelia sinirle.

Cade küçümseyici bir ifade takındı. "İkimizden birini seçmem gerekirse kendimi seçerim. Burada olmak *istediğimi* mi sanıyorsun? Ailem bana ya ödülü alıp gel ya da hiç gelme dedi. O yüzden senin o asalet zırvaların hiç sikimde değil."

Cade'in alnındaki damarlar öfkeden patlamak üzereyken Beau, "Hem o Zel adlı şeytan," diyerek lafa karıştı, "içeride ihtiyacı olanlarla pazarlık yapmak için gitti. Burası böyle işliyor. Azıcık akılları varsa teklifini kabul ederler. Etmezlerse ölümlerinden kendileri sorumlu olur."

"Şeytanla yapılan bir pazarlık merhamet değildir," diyerek azarladı Ophelia. "Kurbanları bu şekilde avlamaları çok aşağılıkça."

Bunların Ophelia'nın günahkâr hayallerindeki şeytanlar olmadığı gitgide açığa çıkıyordu. Savunmasız ruhları suistimal edebilecek güçte olup da bunu yapmamayı seçenler... Büyülerini sinsi oyunlar yerine şehvet dolu arzuları için kullananlar... Ama zaten bu yüzden annesinin kurallarına her zaman sıkı sıkıya bağlı kalmamış mıydı?

Bir şeytanın gerçek doğası buydu işte. Bir zamanlar böylesine karanlık ve sapkın varlıklar tarafından alıp götürülmeyi hayal ettiğini düşündükçe midesi bulanıyordu.

Beau konuşmadan önce elinin tersini çilli yüzünde gezdirip yemeğinden kalan parlak yağı dudaklarından sildi. "O şeytan içeri girmeden önce herkesin vazgeçme hakkı olduğunu gayet

net bir dille belirtti,” dedi. “Aptallar tekliflerini kabul ediyor diye şeytanı suçlayamazsın.”

Cade arkadaşına katılarak güldü. “Çaresizlik insanı en korkunç bedelleri ödemeyi bile kabul edecek hale getirir. Eminim şeytanın buradaki başarı oranı, güneş battıktan sonra Fransız Mahallesi’nde takılan turistlerle olduğundan on kat daha yüksektir. Şeytanların sinsi sinsi sokaklarımızda gezmelerindense burada anlaşma koparmasını tercih ederim.”

Ophelia, “İğrençsiniz,” diyerek geriye doğru bir adım attı. “Birinin o labirentte şeytanla anlaşma yapması gerektiyse bunun tek sebebi siz iki pisliğin birkaç dakika beklemek istememesi.”

Cade yerinden hızla kalkıp Ophelia’yı bileğinden tuttu. “Bana hakaret edilmesinden hiç hoşlanmam.”

Ophelia kendini kurtarmaya çalışıp, “*Bırak*,” dese de adam onu daha da sıkı tuttu.

“Küçük fare, bu acı gerçeklerle baş edemiyorsan yarışmayı nasıl kazanacağını sanıyorsun?” dedi Cade alay ederek.

Ophelia öfkeyle bakarak kolunu çekti ve “Bana fare demeyi bırak,” dedi.

Adam da, “Bana engel ol o zaman,” diye yanıt verdi.

Gözlerindeki art niyet Ophelia’nın kanını dondurdu. Erkeklerle baş başa kaldığı zaman bir elin parmaklarını geçmezdi ve kesinlikle *bu tür* bir adamla rastlaşmamıştı. Yakalanacak bir avmış gibi bakıyordu ona.

Gücünü toplayıp yine elini sertçe çekti. Adam onu bırakmayınca garip bir şey oldu. Bileği adamın avucundan kurtuluverdi. Adam daha yumuşak tuttuğu için değil, Ophelia’nın bütün kolu *şeffaflaştığı* için oldu bu. Ophelia kolunun bir iki saniye sonra eski somut haline dönüşmesini ağzı açık izledi.

“Bu da ne?..” Cade ondan apar topar uzaklaştı. “Sen... sen de onlardansın. Köşkün şeytanlarından birisin. Bu bir tuzak!”

Beau bir patırtıyla sandalyesinden fırladı. “Ona nasıl dokunabildin ki o zaman?”

“Ne bileyim! İlk başta somuttu!” Cade bir küfür savurdu.

Ophelia kendini tutamayarak güldü. İlk etabın dehşetinden sonra artık kafayı yemenin eşiğine varmıştı. Göz ucuyla, kurtardığı oğlanın kendi kusmuğu içinde bayıldığını görünce daha da yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

“Buradan defolup gidelim,” diye ısrar etti Beau, halinden tavrından panik akıyordu. Cade’i itip geçti, sofradaki yemeğini tamamen unutmuştu.

Cade gözlerini kısıp arkadaşını takip etti ama çok ilerleyemeden bütün oda zifiri karanlığa gömüldü.

“Kız şimdi ne yapıyor?” diye bağırdı Beau. “Hiçbir şey göremiyorum!”

Bunu der demez birkaç mum yandı ve Ophelia ortamın değişmesini fal taşı gibi açılmış gözlerle izledi. Masadaki yemeklerin üzerinde örümcekler ve çeşit çeşit iğrenç canlılar dolaşıyordu. Şimdi tamamen didiklenmiş duran kızarmış tavukta kıpır kıpır kırkayaklar ve kurtçuklar sürünüyordu. Şarapların yerini kan dolu kadehler almıştı.

Beau öğürüp akşam yemeğinin tamamını haliya kustu.

Cade, “Şunu yapmayı kes,” diye hırladı Ophelia’ya. Dans eden alevlerin ışığı adamın yüzüne ürkütücü bir turuncu parıltı düşürüyordu. “Defol git, şeytan orospu!”

Ophelia gülmeyi bıraktı. “Ben şeytan *değilim!*”

“Sana inanmıyorum,” dedi Cade öfkeyle üzerine yürüyerek. “Olanları durdurmazsan...”

Masanın üstünde metalik bir parıltı görünce sustu. Gümüş bir et bıçağı belirmişti. Lanet ev Cade'i kışkırtıyordu.

İkisi de aynı anda öne atıldı. Ophelia yalnızca bir saniyeyle kaçırıldı ve Cade bıçağı ona doğrulttu.

Ophelia'nın damarlarına adrenalin hücum etti. "Phantasma için çalışmıyorum," dedi yalvarır gibi. "Olanlardan ben sorumlu değilim!"

Cade, "Kolunun kaybolduğunu gördüm, seni yalancı orospu," diyerek gümüş bıçağı Ophelia'ya doğru savurdu.

Pek çok doğaüstü varlık gümüşten ölebilirdi. Bir umacı bu doğrusal düzlemde katı bir form edinmeyi başarırca gümüş onu ele geçirdiği vücuttan ayırıp Diğer Taraf'a gönderebilirdi. Bir ifritin veya şeytanın kalbine gümüş saplamayı başarabilerseniz onu sonsuza kadar Cehennem'e yollayabilirdiniz. Öte yandan, ölüm büyücülerinin bu metale karşı herhangi bir büyüsel zaafı yoktu.

Normal bir insan gibi kanayıp ölürdü.

Cade öne atılıp Ophelia'yı yere yığdı. Adamın ağırlığı altında ezilen Ophelia onu üstünden atmak için kalçasını ve bacaklarını şiddetle sağa sola savursa da adam beline oturmuşken herhangi bir yerden kuvvet almak zordu. Cade bıçağı kalbine doğru indirildiğinde Ophelia ellerini kaldırıp bıçağı durdurmaya çalıştı ama buna hiç gerek kalmadı. Bıçak göğsüne indi ama hiçbir yerde kan yoktu. Acı hissetmemişti. Boğazından aşağısı *görünmez olmuştu*.

Bunu gören Ophelia'nın boğazından boğulur gibi bir ses kaçtı.

Yukarılardan bir yerden, "Meleğim, sakın bu saldırıya karşılık vermeyeceğini söyleme bana," dedi tembel bir ses. "Dikkatli ol yoksa tüm o cesaret gösterilerini bana sakladığını düşünmeye başlayacağım."

Blackwell'in kışkırtıcı sözlerini duyan Ophelia'nın kan beynine sıçradı. Cade ise omzunun hemen arkasında duran gerçek tehdidin farkında değildi. Ama Blackwell haklıydı.

Cade'in bıçağı tekrar indirmesine fırsat vermeden cehennem tazisiyle savaşımdan geriye kalan bütün büyü gücünü toplayıp o piçin karnına fırlattı. Avuçlarından çatırdayarak çıkan buz mavisi kıvılcımlar odayı aydınlatınca Cade geriye doğru uçu ve Blackwell'in şeffaf gövdesinin içinden geçip küt diye sırtüstü yere yığıldı. Ophelia hızla ayağa kalktı.

Cade toparlanmayı beklemeden kendini yerden iterek ayağa kalktı, şimdi daha da sinirliydi. Blackwell, Ophelia'ya şeytani bir sırıtışla baktı. Adamın şeffaf formunu Cade'i yakasından tutacak kadar değiştirmesini ve yeniden Ophelia'nın üzerine atılmasına izin vermeden onu geri çekmesini Ophelia nefesini tutarak izledi.

Cade kafası karışıklığıyla yalpaladı. Kollarını panikle sağa sola sallıyor, onu yakalayan şeyi görmek için arkasına dönmeye çalışıyordu. Blackwell onu sıkıca tutmaya devam etti.

Cade ona bakıp, "Beni bırak!" dedi.

Ophelia, "Seni ben tutmuyorum," deyip suçsuz olduğunu kanıtlamak için ellerini havaya kaldırdı.

"Bana yalan söylemeyi bırak, orospu... Ah!"

Blackwell onu görmesi için adamı döndürdüğünde Cade şok içinde elindeki bıçağı yere düşürdü.

Ardından Blackwell tamamen somut formuna büründü. "Hadi ona bir kere daha küfret," diye tehdit eden Blackwell'in ses tonu sıkılmış gibi çıksa da gözleri şeytanlık peşindeymiş gibi parlıyordu. "Hadi, sana meydan okuyorum."

Cade, Blackwell'in boyunun uzunluğuna bir an ağzı açık bakakaldı ama yüzünü hızlıca ekşitip, "Çok garip, şeytanların bile orospusu var demek..." dedi.

Blackwell, Cade'in bileğini tuttu ve adam acı içinde çığlık atmaya başlayana kadar kolunu çevirdi.

Blackwell, "Çok garip," diye onun sözlerini tekrarladı. "Tozdan değersiz heriflerin bile küstahlık yapacak cesareti var demek."

Ophelia kendini tutamadan şaşkın bir kahkaha atınca Blackwell başını hafifçe çevirip ona göz kırptı. Ancak sağ kolunda bir şeyin yürüdüğünü hisseden Ophelia'nın gülüşü yarım kaldı. Aşağıya baktığında eli kadar büyük örümceklerin elbisesinde gezindiğini gördü. "İğrenç."

Ophelia haşereleri üzerinden atmaya çalışırken Blackwell, Cade'i uzak duvara fırlatıp gözden kayboldu, ardından yeniden şeffaf formunda Ophelia'nın yanında belirdi.

Blackwell onun omzundaki örümceklerden birini atıp, "Buradan gitmenin vakti geldi," dedi. "Bir iki böcekten daha büyük belalar geliyor."

"Cehennem tazısından da mı kötü?"

Ophelia ağzını kapadığı anda sorduğuna pişman oldu. Yemek salonunun tavanından kafasından daha büyük örümcekler düşmeye başladı. Ophelia bir şeyin karanlık bir köşeden sürünerek çıktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Phantasma kutlama yemeği düzenlemeyi kesinlikle çok iyi biliyor.

Ophelia, "Etraf fazla karanlık, hiçbir şey göremiyorum," diye şikâyet edip döndü ve masadaki mumlardan birini kapınca üzerindeki böcekler etrafa saçıldı.

Yolunu aydınlatmak için mumu önünde tutsa da mum anında tamamen eridi. Ophelia, sıcak sıvı eline damlayınca tısladı.

Blackwell, “Şu taraftan çık,” deyip onu dirseğinden tutarak yönlendirdi. “Adımına dikkat et.”

Ophelia, *Demesi kolay*, diye düşünse de hiç karşı koymadan Blackwell’in onu çıkışa götürmesine izin verdi. Önlerine çıkan yılanlara tekme ata ata ilerliyorlardı. Dikkatle birkaç adım attıktan sonra Blackwell dirseğini daha sıkı tutmaya başladı ve Ophelia’yı durdurdu.

Ardından ağzını kulağına yaklaştırdı. “Sakın. Kımıldama.”

Ophelia ağzını açmış, nedenini soracaktı ki Blackwell eliyle ağzını kapayıp konuşmasına engel oldu. Ophelia kaşlarını çattı, bu kadar kaba bir hareket yaptığı için elini ısırma mı diye düşünürken bir şey gördü.

Önündeki yaratığa kâbustan çıkma demek az bile kalırdı. Bu da yılandı ama bunu tekmeleyip atmak o kadar kolay olmayacaktı. Sivri dişleri Ophelia’nın ön kolu kadar uzundu. Saldırı pozisyonu alırken etrafı inceleyen kurnaz sarı gözleri tüyler ürperticiydi. Onu bütün olarak yutabilecek kadar büyük ağzını açtığında Ophelia o sivri dişlerin ardında üç sıra jilet gibi keskin diş olduğunu gördü.

Blackwell, Ophelia’nın korkudan ses çıkaramayacak kadar donakaldığına emin olunca elini yavaş yavaş indirdi. Arkasına geçip kendini sıkıca Ophelia’nın sırtına dayadı ve onu sabit tutabilmek için ellerini beline doladı. Yılanın Blackwell’in hareketlerini izlemediğini gören Ophelia, adamın yalnızca onun görüp hissedebileceği kadar görünür olduğu yarı şeffaf biçimine büründüğünü anladı. O kadar korkuyordu ki Blackwell yanında olduğu için mutlu değilmiş numarası yapabilecek durumda değildi. Yine de Blackwell’in göğsünün tamamen hareketsiz olmasının garip bir ürperticiliği vardı. Göğsü nefes alıp verdikçe inip çıkmıyor, kalbi atmıyordu.

Diğer yandan, Ophelia'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Yavaş yavaş geri yürüyeceksin,” diye açıkladı Blackwell. “Ve sana koşmanı söylediğimde koşacaksın. Anladın mı?”

“Onu buradan gönderemez misin?” diye fısıldadı Ophelia arkasına doğru.

“Ödeme almadan olmaz,” diye yanıtladı Blackwell. “Teklifim konusunda fikrini değiştirmediyse yılandan kurtulacak veya seni kendimle birlikte başka yere ışınlayacak gücüm yok.”

Ophelia ellerini sıkıp yumruk yaptı. “Sırf köşeye sıkıştım diye hayatımı bu kadar etkileyecek bir karar vermeyeceğim. Bu, şeytanla anlaşma yapmaktan farksız.”

Blackwell'in omuz silktiğini hissetti. “O zaman koşmaya hazır ol. Talimatımı bekle.”

Ophelia derin bir nefes aldı. Blackwell ise onu cesaretlendirmek için belini son kez sıkıp kayboldu ve Ophelia'nın göremediği karanlık bir yerde yeniden ortaya çıktı. Ophelia artık yaratıkla baş başa kalmıştı.

Odanın gerisinde bir yerde zemine bardak düşünce yılan ne olduğunu incelemek için başını çevirdi. Ophelia, Blackwell'in işaretini bekledi.

İşkence gibi gelen bir yavaşlıkla bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Beklediği işaret gelmeyince o hainin onu terk edip etmediğini düşündü. Yılan çoktan ona doğru dönmeye başlamıştı ve Ophelia bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ya daha yeni tanıştığı fantoma hayatını emanet edecek ya da kaçacaktı.

Boğazındaki madalyonun karar vermesine yardımcı olmasını umuyordu ama buz gibi soğuktu. Blackwell'e bir dakika daha

tanıdı. Fantom yine bir şey yapmayınca, yılan bütün dikkatini tekrar ona çevirmeden önce derin bir nefes alıp depar atmaya başladı.

Yanlış tercihti.

Hareketi yılanın dikkatini yine üzerine çekmişti ve yaratık ileri atılıp kafasıyla saldırdı. Ophelia çığlık atmaya bile fırsat bulamadan kendini yana atınca mermer kaidenin keskin kenarına çarptı ve kaideyi süsleyen taş büst yere devrilip kırıldı. Ophelia dizleriyle ellerinin üzerine düşünce heykelin bir parçası sol avucunu kesti.

“*Siktir.*” Avucunu göğsüne dayadı ve tam tepesinde pozisyon alan yılanı bakmak için döndü. Yılan ona saldırdığında Ophelia bu sefer yeterince hızlı değildi.

Yaratık keskin dişlerini omzunun yumuşak etine geçirdiğinde Ophelia bütün odayı inleyen bir çığlık attı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bela

Sıcak kan iç gömleğini aşır artık mahvolmuş korsesini ıslattı. Yılan çenesini açıp dişlerini omzundan çekti ve yeniden saldırma-ya hazırlandı. Ophelia yaralı olmayan kolunu kaldırıp avuç içi-ni yaratığa doğrulttu ve az da olsa kalan gücüyle büyü yapmaya çalıştı. İçindeki güç kuyusunun neredeyse tamamen boşaldığını biliyordu; çıkarmayı başardığı bir iki mavi kıvılcım hemen yok oluyor, şöminede kalan son köz taneleri gibi hızla sönüyordu.

Ophelia'nın büyüğü cadılarinkinden veya şeytanlarinkinden farklıydı; buza, ateşe veya diğer elementlere dönüşemiyordu. Ölüm büyücülerinin büyüğü saf enerji olarak dışavururdu. Yani kalan büyüğüyle belki bir mumun fitilini yakabilirdi ama alevlere hükmedemezdi. Ölüm büyücülerinin amacı materyal düzlemle Diğer Taraf arasında köprü görevi görmek, ölümlere ve yaşayan ölümlere yaşam ve enerji vermektir. Bu tür bir enerjiyi hızlıca yenilemek için yapabileceği iki şey vardı: Başka bir varlığın yaşam gücünü kullanmak veya dinlenmek. Şu an ikisini de yapması mümkün değildi.

Küçük kıvılcımlarını gören yılan sadece on saniye duraksadı ama bu süre, Ophelia'nın devirdiği kaidenin üzerindeki duvarda

asılı duran uzun kılıcı görmesi için yeterliydi. Kalan bütün gücünü toplayıp kendini yerden kaldırdı ve tek eliyle kılıcı asılı olduğu yerden çekti. Dönüp kılıcı yaratığa doğrulttuğunda o da kendini toparlamıştı. Çenesini Ophelia'ya saldırmak için açınca Ophelia kılıcı ve kolunun yarısını yaratığın kocaman ağzına geçirdi.

Her yere kan fışkırdı. Ophelia sıcak ve yapışkan sıvının yüzüne çarpıp kolundan aşağı aktığını hissetti. Kılıcı bırakıp kolunu yılanın ağzından çıkardı. Yaratık acıyla kıvranmaya başladı, vücudu kendi etrafında dönerken kafasını havada savuruyordu. Kısa bir süre sonra sürüngenin bütün vücudu yok olup yerini bir sis bulutuna bıraktı. Phantasma'nın oluşturduğu illüzyon yok edilmişti.

Ophelia önündeki artık boş olan noktaya bakıyor, nefeslenmeye çalışırken göğsü deli gibi inip kalkıyordu. Bu yaratıkla başa çıkmak yarışma etabından bile daha zordu.

Arkasından tanıdık bir ses endişeyle, "Ophie?" dedi.

"Genevieve?" Ophelia etrafında döndü. Kemerli koridorda kız kardeşinin silüetini gördü.

Ophelia sendeleyerek öne bir adım attı. "Genevieve..."

"Ophie! Acele et!" Yüzü gölgeler içinde kalan Genevieve ona seslendikten sonra arkasına dönüp odadan dışarı koştu.

Ophelia bir an bile tereddüt etmedi. Koridor boyunca yalpalaya yalpalaya kardeşinin peşinden gitti.

"Daha hızlı," diye yakardı Genevieve uzun koridorun sonundan.

Ophelia kardeşinin nasıl o kadar hızlı hareket edebildiğinden emin değildi, belki de kendisi çok yavaş yürüyordu. Yine de attığı her adımla vücuduna yayılan acıyı görmezden gelip

ilerlemeye devam etti. Tam Genevieve'e ulaşacakken kardeşi köşeden dönüp ortadan kayboldu.

"Genevieve, bekle!" diye bağırdı Ophelia. Hızlanmaya çalıştı ama bir sorun vardı. Ayakları istediği kadar hızlı hareket edemiyor, görüşü gitgide bulanıklaşıyor ve omzundaki zonklayan yara daha da beter yanıyordu. Yine de kendini zorlayıp köşeyi döndü ve karanlıkta kardeşini aradı.

Genevieve, "Buradayım, Ophie," diyerek onu yönlendirdi ama ses tonu biraz garipti.

"Vivi, kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Ophelia sertçe yutkunarak. Kardeşinin sesine doğru sendeleyerek yaklaşırken oda etrafında dönmeye başladı, Genevieve'in silueti sanki gitgide daha da uzaklaşıyordu. "Neredeydin?" Seni arıyordum..."

Kardeşi şarkı mırıldanır bir tonda, "Ben de seni arıyordum," derken sözlerinde tehlikeli bir tını vardı. "Biraz daha yaklaş da sana seni ne kadar özlediğimi göstereyim."

"Ayaklarım düzgün çalışmıyor..." diyen Ophelia dilinin dolanmaya başladığını fark etti. "Çok... yorgunum."

Oda artık iyice yan yatmıştı, Ophelia bir adım daha atmaya çalışırken görüş alanını çevreleyen karanlık genişliyordu. Vücutta hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı ama tek düşünebildiği, kardeşine ulaşmaya ne kadar yakın olduğuydu. İki adım daha atsa yeterdi.

Ancak bu iki adımı atamadan önce önünde bir patırtı duydu ve iki kol onu havaya kaldırdığı gibi gölgelerin arasından taşımaya başladı.

Kadife sesli birinin yukarıdan, "Başıma bela olacaksın," diye fısıldadığını duydu karanlıkta.

Ophelia kimin konuştuğunu görmek için gözlerini aralamaya çalışana kadar gözlerinin tamamen kapandığını fark etmemişti. Ama gözlerini açamadı. Gözkapakları fazla ağırlaşmıştı.

Sesin Genevieve'e ait olmadığını bilse de fısıltıyla yanıt vermeye çalışıp sesten onu eve geri götürmesini rica etti.

Yanıt gelmedi. Bir süreliğine yerçekimi onu etkilemiyormuş da havada uçuyormuş gibi hissetti. Ardından yumuşak bir şeye battığını. Bir şeyin yırtıldığını duydu, ardından anlayamadığı birkaç kelime geldi ve bir süre sonra alev alev yanan alnına soğuk bir şey yerleştirildi.

Kadife ses bir şey daha dedi ama Ophelia çoktan sızmaya başlamıştı.

Yemin

PHANTASMA'NIN ÜÇÜNCÜ GECESİ

Ophelia ertesi gün uyandığında ter içindeydi. Alnında nemli bir bez vardı, kalçasına ise sıcak bir şey bastırıyordu. Doğrulup oturmaya çalıştığında ona karşı çıkan kibar sesler duydu.

Tam koluna bir acı saplandığı anda biri, “Dikkatli ol,” diye uyardı.

Gözlerini açtığında Blackwell’in yatağının karşısındaki berjerde oturduğunu, Poe’nun da yanında yattığını gördü. Kedi uykusundan uyandırıldığı için Ophelia’ya pis pis bakıyordu.

Ophelia ikisine de hırıltılı bir sesle, “Odamda ne işiniz var?” diye sorduktan sonra bezi yüzünden çekmek için elini uzattı. Ama yüzündeki kumaş parçası bir bez değil... bir gömlek miydi?

“Neredeyse devasa bir yılan tarafından yutulmak üzereydin ve sorduğun ilk soru *bu* mu?” Blackwell kaşlarını kaldırdı ve öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Bunun yerine, ‘Tüm uzuvlarım yerinde mi?’ diye sorsan daha mantıklı olmaz mıydı? Hepsi yerinde bu arada.”

Ophelia uzun bir an boyunca karşısındaki adamı inceledi. Bir şeyler farklı görünüyordu, adam giysisini değiştirmişti.

Üzerinde siyah jakar takım elbisesi ve gömleği yerine şimdi tamamen zümrüt yeşili, üç parçalı ipek bir takım vardı. Uzun ceketinin cilalı altın düğmelerle süslenmişti ve yeleğinin içine soktuğu kravatı biraz yamuk duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Ophelia incelemesini bitirince. Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu.

“Olan şu; aşırı derecede sabırsız birisin,” diye yanıt verdi Blackwell donuk bir sesle.

Ophelia tekrar kalkmaya çalıştı ama sağ koluna baskı uygulayınca acıdan irkildi. Blackwell yardım etmek için ayağa fırladı.

O, başını nazikçe yatak başlığına yerleştirirken Ophelia yaşananları anımsayıp, “Yılan...” dedi. “Beni terk ettiğini sanmıştım...”

“Sana işaretimi beklemen söylemiştim.” Blackwell’in sesi sinirli çıkıyordu.

“Ne yani, sana güvenmemi mi bekliyorsun?” Ophelia burnunu buruşturdu. “Bu mekân tamamen beni öldürmek için tasarlanmış. İlk seviyeyi zar zor atlatmışım ve bir bakıyorum dışarıda beni bekleyen daha çok canavar var. Takipçi sapık gibi her adımımı izleyen bir hayaletin sözüne güvenmediğim için çok özür dilerim.”

“Takipçi sapık biraz ağır kaçtı,” dedi Blackwell ağır ağır konuşarak.

Ophelia pis pis bakmak dışında bir yanıt vermedi.

Blackwell öfkeyle iç çekti. “Sana yardımımı teklif etmeyebilirdim. Bunu bilmek seni öldürmeye çalışmadığım konusunda biraz olsun güvence vermiyor mu?” Adam tek kaşını kaldırdı ve her kelimesinde daha da sinirlenerek konuşmaya devam etti. “Koridorda pervasızca kovalamaya karar verdiğin umacının seni

ele geçirmesine de karışmayabilirdim. Sende hiç akıl yok mu diye sorardım ama bu saçma gezintiye vücudunda dolaşan zehrin neden olduğundan oldukça eminim.”

“Umacı mı?” diye sordu Ophelia.

Umacılar, Diğer Taraf’tan sinsice kaçmayı başaran ölü iblislerin ruhlarıydı. Normal tezahürlerle aynı yetenekleri taşıyorlardı ama aralarında tek bir büyük fark vardı: Umacılar insanları ele geçirebiliyorlardı. Hem de bir insanı yeterince uzun süre kontrol edebilirlerse bu insanın ruhunu çalıp eski iblis biçimlerinde yeniden doğabiliyorlardı.

Blackwell gözlerini kısarak baktı. “Evet. Birkaç saniye daha yalnız kalsanız seni kandırıp ele geçirecekti. Umacılar sevdiğin insanların biçimine bürünebildiği için, burada tanıdığını düşündüğün hiç kimseye güvenmemelisin. Kardeşin Phantasma’da olsa bile sizin grubunuzda veya binanın bu kanadında değil. Yedinci seviyeye ulaşana kadar onu aramayı bırakman mantıklı olur. Ölüm büyücüleri bu tür numaralar konusunda daha dikkatli olması gerektiğini bilir sanıyordum.”

Son dediği Ophelia’nın tepesinin tasını attırmıştı.

“Çok affedersin, devasa bir yılanla savaşmamın hemen ardından kafam çok iyi çalışmamış! Zehir etkisindeyken bir hata yapmış olmam ölüm büyücüsü olarak becerilerimin kötü olduğunu göstermez,” dedi öfkeli bakışlarla. “Cehennem tazısıyla karşı karşıya gelip kendi kendime o labirentten çıkarken epey başarılıydım bence. Hem o kadar beceriksiz olduğumu düşünüyorsan neden saçma sapan arayışında sana yardımcı olmam için beni darlayıp duruyorsun?”

Blackwell alayla homurdandı. “*Beceriksiz* olduğunu söylemedim. Hatta, birinci seviyeden nasıl çıktığını görünce biraz

etkilendiğimi bile söyleyebilirim. Ayrıca çoğu kişi zehirlenince bir iki saniye içinde devrilirdi, tabii yarattığı görür görmez bayılmadıklarını varsayarsak. Bence o açıdan da hafife alınmaması gereken bir güçsün.”

Ophelia ağzı açık halde ona baktı. “Beni labirentte gördün mü? Nasıl?”

Blackwell omuz silkti. “Phantasma’nın seviyeleri buradakinden farklı bir doğrusal düzlemde yapılıyor. Vücudu ve ruhu olan varlıklar yalnızca her seviyeyi yöneten şeytanın oluşturduğu şeyleri görebiliyor. Öte yandan bizim gibi düzlemler arasında geçiş yapabilen varlıklar olan bitenleri dışarıdan izleyebiliyor.”

“Yani başımıza gelen her şey buradaki tezahürler için iğrenç bir eğlence, öyle mi?”

Adam başını iki yana salladı. “Tezahürler borçları dışında Phantasma’da olan bitenlerle pek ilgilenmez. Şeytanlar için durum farklı... Her grup için bahis oynuyorlar. Merak etme, senin kazanma şansının düşük olduğunu düşünmüyorlar. Henüz.”

Ophelia ona tiksintiyle baktı. “Bu çok hastalıklı.”

Blackwell tekrar omuz silkti. “Şeytan şeytandır.”

“Peki ya sen?” diye sordu Ophelia.

Blackwell, “Ne olmuş bana?” diye yanıt verip tek kaşını kaldırdı.

“Sen fanilerin ölümden kaçmak için ortalıkta karınca gibi koşuşturmasını sık sık izliyor musun? Bu senin için eğlenceli mi?”

“Hayır, ben genelde seçtiğim yarışmacının hayatta kalmasına yardımcı oluyorum,” diye yanıt verdi Blackwell. “Sen teklifimi reddettiğin için bu sefer yapacak başka bir şeyim yoktu. Ayrıca, yarışmacılar arasındaki gruplaşmaları izlemek bence çok daha zevkli. Grubunuzdaki iki kişi şimdiden anlaşıp çok pis işlere girebilir.”

Ophelia son kısmı duymazdan geldi. “Senin anlaşmanı kabul etmediğim için başarısız olmamı izlemek mi istedin yani?”

Blackwell oflayarak güldü. “Kısmen. Seviyeyi iyi kotardın ama etapların ne kadar zorlaşabileceğini anlamıyorsun bence. İlk seviye diğerlerine kıyasla kolaydı.”

“Bu *etaba* kolay mı diyorsun?”

Blackwell sırtıttı. “Ne demek istediğimi şimdi anladın.”

Ophelia kendine sarılmak için kollarını önünde kavuşturmaya çalıştı ama bu hareket omzundaki yarayı gerince irkildi. Giysisinin kolunu aşağı çektiğinde uzun, tırtıklı bir ısırtık izi gördü. Başka bir şey daha vardı. Daha önce hiç görmediği, yıldız benzeyen küçük, altın rengi bir işaret. İlk etabı tamamlamasının ödülü. Bu parıltılı dövmenin kalıcı olup olmayacağını merak etti.

“Kolun çok kötü durumda,” diye uyardı Blackwell tekrar hareket etmeye çalıştığında. “Ve iyileşmene yardım edebilmem için...”

Ophelia suçlayıcı bir tonla, “Lafı sürekli *aynı şeye* getiriyorsun,” deyip işaretparmağını Blackwell’e doğru uzattı. Bu sefer uykusu iyice bozulan Poe en sonunda odadan kayboldu. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sırf beni kurtarıyormuş numarası yapabilmek ve sana güveneyim diye beni kandırabilmek için o yılanı sen çağırdın.”

“Yılanın benimle hiçbir ilgisi yok,” dedi Blackwell. “Cehennem tazısından kurtardığın yarışmacının en kötü korkularının bir yansımasıydı. Phantasma’ya girmek için verdiği sırtıydı. Bu sırların ne zaman kullanılacağına köşk karar veriyor. Ayrıca bana güvenesin diye seni *kandırma*ya çalışmıyorum, sadece birbirimize yardımcı olabileceğimizi göstermeye çalışıyorum.

Beni dinleseydin anlardın.” Blackwell son cümleyi mırıldanarak söylemişti.

Aniden içinden adama dilini çıkarmak geldi ama kendini tuttu. Blackwell, Ophelia’nın ne yapmak istediğini tam olarak biliyormuş gibi hafifçe sıırtmaya başladı.

Ophelia fikrini değıştirmemişti ve “Yardıma ihtiyacım yok,” dedi. “Ayrıca, kendi kolumu kendim iyileştirebilirim. Sadece iyi bir uykuya ihtiyacım var.”

Blackwell burnundan alayla güldü. “Burada rahatça uyuyabileceğini pek sanmıyorum. Bu arada aklıma gelmişken diyeyim, büyüünü fazla hızlı harcıyorsun. Kendini fazla yorup gücünü tüketeceksin. Öte yandan ben çok az bir çaba harcayarak omzunu tamamen iyileştirebilirim. Daha da iyisi, başın tekrar korkunç bir belaya girdiğinde seni doğrudan başka bir yere ışınlarım ve bir sonraki seviyeye kadar büyüünü harcama konusunda endişelenmene gerek kalmaz.”

“Peki bunları kan pazarlığı olmadan neden yapamıyorsun? Beni odama getirdin sonuçta.”

“Seni buraya taşıyacak kadar uzun süre somut formumu korumak beni çok yordu,” diye açıkladı Blackwell. “Bu tür şeyleri sürekli yapabilmemin tek yolu canlı biriyle bağlantımın olması.”

“İstediğin on yıllık ömür...” diyen Ophelia durumu daha yeni anlamıştı. “Bu sayede fantom oldun. Bu sayede normal hayaletlerden daha güçlü kalmaya devam edebiliyorsun. O yüzden daha katısın.”

Blackwell, “Evet,” dediğinde Ophelia adamın, sanki farklı bir şey ima etmiş gibi gülümsediğini sesinden duyduğuna yemin edebilirdi. “Ayrıca, kan pazarlığı esnasında normalden daha da güçlü oluyorum. Ne zaman ihtiyacın olursa beni çağırabileceksin.”

Ophelia dudağını ısırdı. Üzerinde düşünmeye devam ettikçe Blackwell'in teklifi gitgide daha cazip gelmeye başlıyordu. Ayrıca, Blackwell'in de dediği gibi önündeki altı seviyeyi geçmediği sürece Genevieve'i bulma fırsatı olmayacağından sonraki birkaç gün boyunca onun anahtarını aramak için bol bol boş vakti olacaktı...

"Peki ömrümden on yıl alırsan ve on yıllık ömrüm varsa? O durumda ölür müyüm?"

"Şimdiye kadar bu köşkte on kez ölebilirdin zaten," diye yanıt verdi Blackwell. "Ama haklısın, bu mümkün. Yine de kulağa bir cehennem tazısı tarafından paramparça edilmeye kıyasla daha az acı verici bir ölüm gibi geliyor."

"Bu anahtarı bulsam bile Diğer Taraf'a tamamen geçememekten hiç korkmuyor musun? Ya Phantasma'dan ayrılabilsen bile gidecek başka yerin yoksa?"

"Bu riski almaya razıyım. Hayat, ölümlerin karşısına bile garip şeyler çıkarabiliyor. Henüz yaşanmamış olaylar için endişelenmenin anlamı yok."

Ophelia bir süreliğine sessiz kalıp Blackwell'in sözlerini uzun uzun düşündü ama içten içte kararını çoktan verdiğini biliyordu. Birazdan yapacakları için annesinin onu azarladığını neredeyse duyar gibi oldu ama bunu dikkate almadı. Annesi burada değildi.

Ayağa kalkabilmek için Blackwell'i yatağın kenarından eliyle kovdu. Blackwell'in karşısına dikildiğinde sağ kolu işe yaramaz halde yanında sallanıyordu. "Koşullar *tam olarak* ne?"

Blackwell'in yeşil gözleri heyecanla parlamaya başladı ve boğazını temizleyip açıklamaya koyuldu: "Kan pazarlığını kabul edersen bağlantımızı yalnızca çağrılarına yanıt vermek ve

acil durumlarda sana yardımcı olmak için kullanacağıma yemin ediyorum. Bunun karşılığında, Phantasma arazisinden ayrılana kadar beni buraya bağlayan şeyi bulman gerek. Dediğine göre, bir kalp ve bir anahtar. Beni bağlayan şeyi bulmayı başaramazsan ömrünün saniyesi saniyesine tam on yılı kan pazarlığı aracılığıyla doğrudan bana aktarılacak.”

“Peki anahtarı bulmayı *başarırsam* ne olacak?” deyip başını yana eğdi Ophelia. “Bunun için ödeme istiyorum.”

Bu talebi duyan Blackwell’in gözleri ışıldadı. “Ne istersin?”

Ophelia bir an bile duraksamadı. “Evimizin ipotek olarak verildiği bir aile borcumuz var. Ödemek için paraya ihtiyacım var.”

“Ben bir hayaletim,” dedi Blackwell ifadesiz bir yüzle. “Fani-lerin para birimlerine erişimim yok.”

“Peki o zaman, kardeşimi bulmaya ve neler yaptığını takip etmeye ne dersin? Başka bir gruptaysa onu görebiliyor olmalısın, değil mi?”

“Ödülünü ancak anlaşılmamızı tamamladıktan *sonra* alabileceğini unutma,” diye hatırlattı Blackwell. “Ama yarışmayı kazanırsan Phantasma’nın ödülü benim teklif edebileceğim herhangi bir şeyden çok daha iyi olacağı için sana hediye vermemin pek anlamı olmayacak zaten.”

“Kazanmak umurumda değil,” dedi Ophelia.

“Umurunda olmalı. Kazanana Şeytan Hibesi verilecek ve bu, varoluştaki en çok istenen, en güçlü hediyelerden biridir. Bu hibeyi kullanarak borcunu ödeyebilirsin. Yedinci seviyeye ulaştınca kardeşini bulup onu yarışmadan çekilmeye ikna et. Sonrasında yarışmada kal, ben de kazanmana yardımcı olayım. Kardeşini bulmak için bu cehennemin yedi seviyesini atlatmışken neden iki seviye kala vazgeçip eve dönesin ki?”

Bunu kabul etmekten nefret etse de Blackwell'in haklı olduğunu düşünüyordu. Ophelia, onun içten olup olmadığını anlamak için gözlerini incelerken adam elini uzatıp Ophelia'nın sağ elini kaldırdı ve avucunu yukarı çevirdi. Blackwell işaretparmağıyla ortadaki uzun çizgilerden birini takip ederken Ophelia tenine değen madalyonun ısınmaya başladığını hissetti.

Blackwell, "Bu yaşam çizgin," diye anlatırken Ophelia kollarındaki tüyler diken diken olmuş halde onu izliyordu. "Yaşamının çok uzun olacağını görüyorum buradan. Gerçi bu konuda endişelenmene gerek olduğunu da sanmıyorum."

Ophelia sakın sakın, "Nedenmiş o?" diye sordu. Blackwell'in dokunuşu o kadar nazikti ki karnında kelekler uçuşmaya başladı.

"Çünkü içimde başarısız olmayacağına dair bir his var," dedi Blackwell ciddiyetle ve bakışları daha da yoğunlaştı. "Bu kadar yetenekliken başarısız olamazsın. Sen..."

Sesi gitgide kısılarak sustu, sanki söylemek istediği şeyin ona zararı dokunup dokunmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Uzun süredir bu kadar umutlanmamıştım," demeye karar verdi.

"Kontrol etmeyi bile beceremediğim yeteneklere fazla güveniyorsun," diye mırıldandı Ophelia. "Cade beni bıçaklamaya çalıştığında *gözden kayboldum*. Bunu daha önce yapmamıştım. Annem bana ölüm büyücülerinin böyle bir becerisi olduğunu söylememişti bile."

"Belki o güç özel olarak senin büyü yeteneğinle alakalıdır," diye yorum yaptı Blackwell. "Aynı tür varlıkların kendilerine özgü yetenekleri olması gayet muhtemel."

Ophelia iç çekti. "Seninle şu an bu konuşmayı yaptığım için annem mezarında ters dönüyor. Gerçi ilk başta Genevieve'in kaçmasına neden olduğum için daha çok kızmıştır."

“Anlaşmayı kabul ediyor musun, etmiyor musun?” diye sordu Blackwell.

“Tek bir sorum kaldı,” dedi Ophelia. “Kalple ilgili meseleye gelirsek... Ben birini öldüremem. Bu bulmacayı etik yollarla çözenin bir yöntemini bulmamız gerekecek.”

“Doğru koşullar altında neler yapabileceğini bilemezsin,” diye yanıt verdi Blackwell.

“Cümlemi tekrar kurayım öyleyse. Bunu yapabilmeyi *istemiyorum*.” Ophelia bakışlarını aşağıya, ellerine çevirdi. “Pek çok insan zaten ölüm büyücülerinin karanlık, hatta kötü insanlar olduğunu düşünüyor. Ellerimi kana bulayıp onları haklı çıkarmak istemiyorum.”

Blackwell iç çekti. “Burada her yerde kalp var. İlk önce anahara odaklanalım, kalbi de zamanı gelince düşünürüz. Anlaşmayı kabul ediyor musun?”

Ophelia derin bir nefes alıp sonunda başını yukarı aşağı salladı. “Anlaşmayı kabul ediyorum. Ritüeline başlayabiliriz.”

Blackwell aniden gözden kayboldu ve bir iki saniye sonra elinde süslü bir oniks hançerle geri geldi. Avucunu ona doğru uzatarak elini vermesini istedi ve Ophelia çelik bıçağın narin tenini kesmesini dikkatle izledi. Ophelia acıdan tıslarken Blackwell kendi elini kaldırıp benzer bir kesik attı, ardından kanayan avuçlarını bir araya getirip gözlerini kapadı ve Ophelia’nın, annesinin randevularını gizlice dinlerken duyduğu dilde birkaç kelime söyledi. Vücudu nabız gibi atan bir sıcaklıkla sarmalanınca Ophelia keskin bir nefes aldı. Uyuşturucu kullanmanın da benzer bir his olduğunu tahmin ediyordu ama sıcaklık geldiği gibi aniden yok oldu.

Blackwell, Ophelia'nın elini kibarca bıraktı. "Beni çağırman gerekirse tek yapman gereken adımı üç kez söylemen. Sonrasında geleceğim."

Üç kez, diye mırladı Gölge Ses tatmin dolu bir tınıyla.

"Her an mı?" Tek kaşını kaldırdı. "Yani, günün her saniyesi emrime amade olmanı istersem?.."

"Evet," diye onayladı Blackwell, sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. "Beni istediğin zaman çağırabilirsin. Sabah, öğleden sonra, gecenin bir yarısı..."

Ophelia boğazını temizledi. Adamın düşünceleri her nereye kayıyorsa, onu oraya kadar takip etmesine gerek yoktu. "Anladım. Peki ya yaralarım?"

Blackwell elini omzuna koyduğunda Ophelia dişlerini sıktı. Yine o dilde söylenen birkaç kelimenin ardından bütün acısı tamamen yok olmuştu. Blackwell'in ne kadar iyi bir iş çıkardığını incelemek için omzuna baktı ve kolunu hareket ettirince yeni gibi sapasağlam olduğunu gördü. Dün gece yaşananlardan geriye kalan tek kanıt derisindeki ve giysilerindeki kuru kandı.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi işe koyulacağız."

Can Alıcı Soru

Ophelia kanlı giysilerini çıkarıp temiz bir şeyler giydiğinde akşam yemeğinin servis edilip bir sonraki seviyenin başlamasına yaklaşık iki saat kalmıştı. Ophelia banyoda paramparça olmuş kıyafetlerinden kurtulurken, Blackwell köşkte adımını attığı her yeri ona tek tek anlattırmıştı. O korkunç geçidi ağzından kaçırma gafletinde bulunarak büyük bir hata yapmıştı. Şimdi, Blackwell barikat niyetine kullandığı sandalyeyi kitaplığın arkasındaki gizli kapıyı açmak için kenara çekerken onu isteksiz gözlerle izlemekten başka çaresi yoktu.

Omzunun üzerinden alaycı bir sırıtışla bakan Blackwell, “Buradan geçerken elini tutmam gerekecek mi?” dedi.

“Götümü ye,” diye yanıt verdi Ophelia ifadesiz bir yüzle.

Adam daha da sırıtmaya başladı. “Bu bir davet mi?”

Ophelia onun sataşmalarını duymazdan geldi ve “Neden geçen yaptığın gibi gözden kaybolup bizi gitmemiz gereken yere ışınlanıyorsun? Yoksa sadece davet edilmediğin yerlerde mi ortaya çıkabiliyorsun?” diye sordu.

Blackwell hafif kızgın bir ifadeyle ona baktı. “Yalnızca daha önce bulunduğum yerlere ışınlanabiliyorum. Ayrıca, bu materyal

düzleme girip çıkmak görüldüğü kadar kolay değil. Özellikle de yanında birini taşıyınca daha zor oluyor. Bir sonraki etaba kadar enerjimi çok harcamamak istiyorum... Tabii etabı kendi başına halletmeyi denemek gibi bir planın yoksa?”

Ophelia gözlerini devirdi. “Kardeşim belki de şu an zarar görüyorken alaycı bir hayaletle uğraşmak zorunda kaldığıma inanmıyorum.”

“Kardeşin kendine bakmaktan o kadar mı aciz?”

“Hayır,” diye itiraf etti Ophelia. “Genevieve pek çok konuda benden daha beceriklidir. Büyürken ben annemle yalnız kalırken o... dışarıdaydı. Ama niye bu yerle kafayı bozmuş, son birkaç senedir yarışmanın gittiği tüm şehirlerden gazete kupürleri toplamış. Ödülün tüm problemlerimizi çözebileceği hayali gözünü fazla boyamış ve buraya gelmenin ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünmemiş olabilir diye korkuyorum.”

Blackwell düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi. “Çözmez mi ki? Tüm problemlerinizi yani?”

“Borçlarımızı ödememizi sağlar mı? Elbette. Hayatımızdaki tüm sorunları çözer mi? Sanmıyorum. Annemizin ölümüyle daha kolay baş etmemizi veya daha az kavga etmemizi sağlamaz.” Kendiyle ilgili fazla bilgi verdiğinin farkındaydı ama Genevieve dışında içini dökebileceği kimsesi olmamıştı şimdiye kadar. Tabii ilk seçeneği Blackwell olmazdı ama şu an konuşabileceği kim vardı ki? Ayrıca, bu kan pazarlığından olabildiğince faydalanmak istiyordu.

“Annen ne zaman vefat etti?”

Ophelia bir anlığına Blackwell’e bakıp merakında samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Yaklaşık beş gün oldu,” diye yanıt verdi.

Blackwell konuyu daha fazla irdelemedi ve biraz sonra gizli geçidi açtı. “Şimdi, kaybolan odaya buradan mı gidiliyor?”

Ophelia karanlığa bakarken yutkunup, “Evet,” dedi. Bir yanı, geçen seferki kâbustan fırlama yaratığın geçitten üzerlerine atılmasını bekliyordu. “Yaratık hâlâ oradadır, değil mi?”

Blackwell omuz silkti. “Köşk, dadanmalara ve tuzaklara göre odaların yerini sürekli değiştirir. Sen yaratığı burada bulduysan ve içeride başına bir şey gelmediyse bu kesinlikle kazara olmuştur.”

Ophelia kollarını göğsünde kavuşturup, “Bana hayaletlerin dadanma sistemini açıklayabilir misin?” dedi. “Her yarışmacıya özel bir plan mı var? Arkada bir yerlerde zaman çizelgesi oluşturan bir hayalet sekreteriniz mi var?”

Blackwell, “Sekreter yok,” derken Poe aniden belirip tüylü başını adamın bacağına sürtmeye başladı. “Sadece şeytanlar, hayaletler ve Phantasma’nın kendisi var. Fark ettin mi bilmiyorum ama köşkün kendine ait bir zihni var. Konukların en büyük korkularını ne zaman ortaya çıkaracağını seçiyor ve tezahürlerle gulyabanilerden yardım alıyor. Ama diğer dadanmaları canları sıkılan şeytanlar kontrol ediyor. Tüm bunlar yarışmacıları kaçırmaya yetmezse iş seviyelere ve diğer yarışmacılara düşüyor.”

Blackwell ayağıyla kediye karanlığa doğru itelerken Ophelia, “Peki,” dedi. “Buranın başında kim var o zaman?”

“Bunu sadece şeytanlar biliyor... onlar da bu sırrı saklamaya yemin etmişler. Şeytanlar dışında buranın yaratıcısıyla tanışan tek varlık, dokuzuncu seviyeye geçmek için ihaleyi kazanan yarışmacılar.”

“Ne ihalesi?”

“Eğer sekizinci seviyeyi tamamlayan ve geceyi sağ çıkarıp dokuzuncu seviyeye ulaşan birden fazla yarışmacı olursa, ya tek bir

kişi kalana dek birbirlerini öldürmek zorundalar ya da seviyeye girmek için en yüksek teklifi sunmak...”

Bu kadar çok insan o aşamaya ulaştığında yaşanması kaçınılmaz ölüm düellolarını düşünmek Ophelia’yı titretti. Sırf burayı yaratan o canavarla tanışma şansı elde etmek için birini öldürmeyi hayal dahi edemiyordu.

Blackwell onun odasındaki ahşap şifonyere yürüyüp çekmecelerin birinden iki mum aldı ve birini Ophelia’ya verip elini şıklatarak fitillerini yaktı. “Hazır mısın?”

Ophelia başını ciddiyetle yukarı aşağı salladı. Vücudu o şeytani geçide girmemek için yalvarıp soğuk terler dökse de Ophelia korkusunun onu ele geçirmesine izin vermedi. Geçitten içeri adım atınca mumunu gölgelere doğru uzatıp geçen geceki yaratığın etrafta olmadığından iyice emin oldu. Olanları hatırlayınca omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Blackwell yeşil gözlerinde hafif bir neşeyle Ophelia’nın duraksamasını izlerken, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Ophelia adamın onunla biraz daha alay etmesine fırsat vermeden. Blackwell’in yüzünde şüpheli bir ifade vardı ama Ophelia bunu görmezden gelip konuyu değiştirdi. “Sen hayalet dadanmalarında rol almıyorsan nasıl oldu da burada mahsur kaldın?”

“İşte,” dedi Blackwell, “can alıcı soru da *bu*, değil mi?”

Blackwell, Ophelia’nın yolu göstermesine izin verdi; kordondan aşağı doğru ilerlerlerken ona olabildiğince yakın yürüyor, hemen arkasında olduğuna dair güvence vermek için bir elini omzunda tutuyordu. Ophelia, karanlık koridora girme konusunda bir çekincesi yokmuş gibi yapsa da rolünde pek başarılı olmadığını fark edip Blackwell’in bu düşünceli tavrından

etkilendi. Onlar ilerledikçe Ophelia'nın elindeki mumun alevi gitgide yükseliyor, gölgesini taş duvarlara savuruyordu. Duvarlarda Blackwell'in gölgesinin olmaması kör göze parmak gibiydi.

"Phantasma dışında bir yerde bulunduğumu hiç hatırlamıyorum," diyen Blackwell'in ağzından kelimeler sanki daha önce defalarca sarf edilmiş gibi çıkıyordu. "Buraya nasıl geldiğimle ve diğer hayaletlerin böyle bir lüksü yokken niye istediğim gibi davranabildiğimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bildiğim tek rutin yarışmacılarla pazarlık yapmak, başarısız olmalarını izlemek, sonra da bir sonraki yarışma başlayınca yeni birini bulabilmek için Phantasma'nın başka şehre taşınmasını beklemek. Tekrar ve tekrar. Diğer hayaletlerin buraya bağlı olmasının nedeni ya bu duvarlar arasında ölmüş olmaları ya da geçmiş hayatlarında bir şeytanla kötü bir anlaşma yaptıkları için borçlarını ödeyip Diğer Taraf'a geçebilene kadar burada kalmaları gerekmesi. Bazıları başarılı olamayıp zamanla Phantasma'nın dadanmalarda kullandığı hortlaklara dönüşüyor."

"Seninle anlaşıp başarısız olan diğer yarışmacılara ne oldu?" diye fısıldadı Ophelia.

"Çoğu hayatta kaldı, sorduğun buysa," diye teminat verdi Blackwell. "Birçoğu yarışmadan çekildi... ama çoğunluk Phantasma'yı kazandı."

Ophelia omzunun üzerinden Blackwell'e baktı. "Ödüllerini aldılar ama sen de ömürlerinden on yıl kazandın."

Adam en ufak bir pişmanlık olmadan Ophelia'nın gözlerinin içine baktı. "Doğru."

Akıllı olsalardı kan pazarlığının feshedilmesini isterlerdi, diye düşündü Ophelia. Ama bu seçeneği fark eder etmez, yarışmayı kendi kazansa Şeytan Hibesi'ni böyle çarçur edip

etmeyeceğini düşündü. Ömrünün on yılı veya bu hayatta isteyebileceği herhangi bir şey...

“Ölenleri izlemek zor muydu?” Ophelia durup arkasını döndü ve başını yana eğip merakla Blackwell’e baktı. “Ben böyle bir şeyi tekrar tekrar izlemeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

“Böyle bir yerde fazla merhametli olmak hatadır,” diye uyardı onu Blackwell. “Yumuşak yürekler burada hayatta kalmaz.”

“Nasıl yürekler kalır?”

Blackwell bakışları Ophelia’yla aynı hizaya gelene kadar eğildi. “Dişli yürekler.” Adam uzanıp çenesini kibarca avucuna aldı ve başparmağıyla dolgun altdudağını okşadı.

Ophelia yerinde donakaldı.

“Hadi, meleşim, bana dişlerini göster.”

Blackwell, ateş ışığının zümrüt yeşili gözlerinde dans ettiğini görebileceği kadar yakınında olduğu için Ophelia kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı. Bakışları adamın dudaklarına kaydı ve önceki gece küvette olduğu gibi kısa bir anlığına kendini kontrol edemeyip Blackwell’i öpmenin nasıl bir his olacağını düşündü. Etrafına yaydığı vanilya ve tütün kokusunun tadını alır mıydı? Hayalet olduğu için soğuk mu olurdu?

Blackwell’in dudakları hafifçe yukarı kıvrılmaya başlayınca Ophelia fazla uzun bir süre boyunca sessizce adamı izlediğini fark etti. Blackwell tok bir kahkaha atıp Ophelia’nın arkasındaki bir şeye doğru uzandı, öne eğilmesiyle dudakları daha da yakınlaşmıştı. Ophelia başını yana çevirip yutkundu. Arkasına bir bakış atınca koridorun sonuna ulaştıklarını gördü. Blackwell kapının kolunu itip kapıyı ardına kadar açtı.

Gözlerinde hâlâ hoşnut bir parıltı olan adam elini sallayarak işaret edip, “Bak,” dedi. “Normal bir temizlik odası.”

Poe ayaklarının dibinde miyavlayınca, kedinin yanlarında olduğunu tamamen unutmuş olan Ophelia şaşırıp olduğu yerde sıçradı. Açık kapıyı incelemek için arkasına döndüğünde Blackwell'in haklı olduğunu ve karşılarında sadece bir temizlik odası bulunduğunu gördü.

"Belki de kapıyı açan kişi ben olmalıyım?" dedi Ophelia biraz boğuk bir sesle ve kapıyı kapadı. Bir saniye bile beklemeden kapıyı itip geri açtığı anda odanın değişmediğini görüp hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Acele etme," diye önerdi Blackwell. "İlk önce gitmek istediğin yeri zihninde canlandır. Kapıyı sonra aç."

Ophelia ona şüpheyle baksa da kapıyı ikinci kez kapayıp gözlerini yumdu ve odaklanmayı denedi. Bu sefer o sade, gizli odayı hayal etti. Odanın merkezinde uzun masalar, duvarların önünde ise boylu boyunca boş raflar vardı. Poe'nun o masalardan birine çıkıp kendini yalayarak yargılayıcı gözlerle ona bakışını hatırladı.

Önündeki kapı gıcırdayarak açıldı ve "Ophelia," dendiğini duydu.

Gözlerini tekrar açtığı anda karşılarındaki yeni odaya ağzı açık bir halde bakakaldı.

Blackwell ona onaylayıcı bir bakış attı. "İyi iş çıkardın, meleşim. Şimdi, burada ne bulabileceğine bakalım."

Ambiyans

Bir buçuk saat boyunca üç farklı yeri didik didik ederek herhangi bir anahtar veya bu anahtarın nerede olabileceği konusunda Blackwell'in anılarını tazeleyebilecek bir ipucu aramışlardı. Hiçbir şey bulamamışlardı. Gizli koridorun ucundaki sade odada bakılacak pek bir şey olmadığından orayı elemek kolay olmuştu. Blackwell'in önerdiği bir sonraki yer, her şeyin bulunduğu bir barı ve ürpertici bir havası olan içki salonuydu.

"Beni buraya sırf içki içebilmek için mi getirdin?" diye suçladı Ophelia.

Blackwell, "Elbette hayır," dedikten hemen sonra bir bardak dolusu kehribar rengi sıvıyı iki yudumda bitirdi. "Seni buraya romantik ambiyansı için getirdim."

Oda tamamen örümcek ağı ve kir tabakasıyla kaplıydı.

Blackwell'in önerdiği son yer kütüphaneydi. Bu devasa oda uçtan uca koyu renkli meşe kitaplıklarla, kitaplıklarsa sayısız roman ve günlükle doluydu. Raflarla kaplı arka duvarın ortasında kocaman bir tuğla şömine ve detaylı bir işçilikle oyulmuş rafının hemen üzerinde altın kaplı bir göz pencere vardı. Yanık toprak

ve eski kitap kokan bu oda köşkün geri kalanına kıyasla daha az havadardı.

Blackwell yanan ocağın önündeki oturma alanında zeytin yeşili bir koltuğa uzanmıştı. Ophelia iki kitaplığı baştan sona tek başına inceledikten sonra fantomu boğazlamak istemeye başladı. Adam başını eski bir masala gömmüşken Ophelia tozlu kitap üstüne tozlu kitap çıkarıp içlerinde anahtarın saklanmış olabileceği bölmeler var mı diye bakıyordu.

Ophelia bir kez daha tozdan öksürmeyi bitirince, “Buradaki herhangi bir şey sana tanıdık geliyor mu?” dedi agresif bir sesle.

Blackwell, “Olabilir,” diye yanıt verip keyif dolu bakışlarını Ophelia’nın elindeki yıpranmış kahverengi deri ciltli, altın varak kabartmalı kalın ansiklopediye çevirdi. “Olmayabilir de.”

Ophelia’nın sabrı taşmıştı artık. Cildi bütün gücüyle adamın kafasına fırlattı. Blackwell kitap yüzüne çarpmadan hemen önce görünmez oluverdi.

Bu hiç tatmin edici olmamıştı.

Blackwell tekrar vücut bulduğunda yüzünde miskin bir sırıtış vardı. “Sert oynamak istiyorsan,” diye devam etti ağır ağır, “oynayabileceğimiz daha iyi oyunlar biliyorum. Daha az giysiyle oynanan oyunlar...”

Ophelia, “Öff,” diye söylenip ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Kimsenin aradığın şeyi bulamamasına şaşmamalı. Seninle birlikte çalışmak *imkânsız*.”

“Bir ihtimal, bunların hepsine daha önce zaten baktığım hiç aklına geldi mi? Biri bu kitaplarda önemli bir şey bulmuş olsaydı hatırlardım.”

“Hatırlar mıydın gerçekten? Benimle tanıştığını bile hatırlamadığını söylemiştin.”

“Bunun nedeni seninle yarışmadan önce tanışmış olmam. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti.”

“Yani yarışma sırasında gerçekleşen her şeyi hatırlıyorsun ama aradaki zaman diliminde ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok,” dedi Ophelia durumu idrak ederek. İlk buluşmalarının hoş olup olmadığını sorması artık mantıklı gelmeye başlamıştı.

“Doğru.”

Ophelia hüsrarla ellerini havaya savurdu. “O zaman *neden* burada durup elbisemi toza buluyorum ki?”

Blackwell bir anda ortadan kaybolup sonra da tam karşısında belirerek Ophelia’yı korkuttu.

“Böö,” dedi sıırıtarak.

“Ah, harika, bunu alışkanlık haline getirdiğini gördüğüme sevindim,” dedi Ophelia, sesinden alaycılık damlıyordu.

Blackwell, Ophelia’nın kafasına fırlatmak için aldığı bir sonraki kitabı nazikçe elinden kurtarıp yere bıraktı ve kendini açıklamaya başladı. “Başka kimsenin göremediği ve bulamadığı şeyleri görüp bulabildiğin için seni seçtim. Ama şu an hâlâ yüzeysel bir araştırma yapıyorsun. Daha derine inmen lazım.”

“Bir kez olsun şifresiz konuşsan ölür müsün?” dedi Ophelia öfleyerek.

Blackwell uzanıp elini Ophelia’nın arkasındaki kitaplığın çerçevesine dayadı. “Ortaklığımızın başarılı olması için bir şeyi iyi anlamam lazım: İkimiz de aynı taraftayız. Senin başarılı olmanı senden çok istiyorum, *yemin ederim*. Fısıldayan Kapı’yı buldun ve gizli geçitte o odayı oluşturmakta hiç zorlanmadın. Derine inmekten kastım bu. Benim zaten milyonlarca kez bakmadığım şeyleri bulmanı istiyorum. Kitapların, bariz olanın ötesine bak.”

“Peki, anlıyorum.” Ophelia kollarını göğsünde kavuşturmuş, Blackwell ona ne zaman bu kadar yaklaşıp deliren kalp atışlarının uğultusundan başka bir şey duyamaz hale gelmesini yok saymaya çalışıyordu. “Şimdilik *herhangi bir şekilde* bana yardım etmeye çalışsan güzel olurdu. Belki seni daha yakından tanıma yardımcı olsan? O yerleri kazara bulduğumda bunun nedeni içimdeki bir şeyin oraya tam o sırada ihtiyacı olması oluyor. Aradığım şeyle... bir bağlantım olduğunu hissetmem gerekiyor.”

Blackwell başını yana eğdi. “Olur. Ne bilmek istersin?”

Ophelia doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “Buraya dair hatırladığın en eski anın ne? Daha önce başka bir yerde bulunduğunu hatırlıyor musun?”

Blackwell soruyu bir anlığına düşündü ve yanıtı hafızasında ararken parmaklarını Ophelia’nın başının üstündeki rafa vurmaya başladı. *Bir. İki.* Ophelia, onun başlattığı üçlü vuruşu tamamlamak için geriye uzanıp rafa bir kez de kendi vurdu.

Blackwell yeşil gözleriyle bu hareketi izlese de bir yorum yapmaya tenezzül etmedi. Sadece, “Hayır. Zihnimde buranın *öncesi* yok. Birlikte çalıştığım her yarışmacıyı ve gittiğimiz her şehri hatırlıyorum ama Phantasma’nın yarışmaları dışında aklıma hiçbir şey gelmiyor. Çok yazık. Seni ilk kez gördüğüm anın benden çalındığını hissediyorum,” diye yanıtladı.

Ophelia yanaklarının bir anda ısındığını ve midesinde keleklerin uçuşmaya başladığını hissetti. Adam, Ophelia için tehlike arz edecek kadar etkileyiciydi.

Ophelia, “Belki de...” diye söze başlayıp boğazını temizledi ve “belki de Phantasma’nın içinde ölmüşsündür?” diye devam etti. “Belki bir zamanlar sen de yarışmacıydın ve bu yüzden buraya bağlısındır?”

“Bu olasılığı ben de düşündüm,” diyerek başını yukarı aşağı sallayan Blackwell’in yüzü kasvetli bir ifadeye bürünmüştü. “Ama buradaki pek çok tezahür zamanında yarışmada ölmüş yarışmacılar. Onlar sıradan tezahürlerken ben fantom oldum. Neyse ki yapabildiğim anlaşmalar hortlak olmamamı garanti altına alıyor.”

“Fantomlar çok farklı şekillerde oluşabilir,” diye yanıt verdi Ophelia. “Çoğunlukla ölümsüz bir varlık öldükten sonra Diğer Taraf’a geçmezse fantom olur. Ölümsüz varlıkların ruhu güçlü olduğu için daha kuvvetli türde bir hayalet yaratırlar. Ama kesinlikle farklı yöntemler de var.”

Özellikle de hiç yaşanmayan ve neredeyse hiçbir şeyden zarar görmeyen ölümsüzlerin ölümü pek görülmediğinden. Yine de imkânsız değildi tabii ve Ophelia, burada da benzer bir durumun olup olmadığını merak ediyordu. Ne yazık ki fantomlar o kadar nadir varlıklardı ki, ölüm büyücülüğü alanındaki çalışmaları ona konu üzerine bundan fazlasını öğretememişti. Annesi bile bir fantomla karşılaşmamış olabilirdi.

“Hımm,” dedi Blackwell düşünceli bir ifadeyle. “Belki de mesele budur. Belki de geçmiş yaşamımda ölümsüz bir varlıktım. Belki de bir vampirdim. Isırmayı severim sonuçta.” Dişlerini birbirine vurup Ophelia’ya göz kırptı.

Ophelia’nın ağzından şaşkınlık dolu bir nida kaçtı ve Blackwell’in dişlerini tenine geçirdiği düşüncesiyle yanakları ısındı.

Blackwell kızın istemedi kızırdığını görünce kendinden memnun bir halde sırıttı.

“Belki temel bilgilerle başlamalıyız,” diyerek hemen konuyu değiştirdi Ophelia. “En sevdiğin renk ne?”

Bu sıradan soruyu duyan Blackwell ilk başta tek kaşını kaldırarak tepki verse de sonra yaslanmadığı elini uzatarak Ophelia'nın saçına bağlı kadife kurdelenin ucunu çekiştirirdi. "Kırmızı," dedi.

Kurdele, kıyafetinin geri kalanına mükemmel uyuyordu: Omuz kısmı kabarık olan ve kolundan aşağı indikçe daralarak bileklerinde tekrar açılan, ince bürümcük kumaştan yapılmış uzun kollu, yüksek yakalı kırmızı iç gömleğini ve altına da siyah kadife korsesini giymişti.

"En azından ortak bir noktamız var," diye yorum yaptı Ophelia. "En sevdiğin kitap ne?"

"Farklı cesetleri kullanarak kendi yaratığını yapan doktorla ilgili bir kitap var burada. O kitabı sevmiştim."

Ophelia heyecanla daha dik durmaya başladı. "O kitabı biliyorum..."

Ophelia cümlesini bitiremeden önce odada başka biri belirdi, Fransız Mahallesi'nde duyabileceğiniz türden bir caz melodisi mırıldanıyordu. Gelen kişi, Ophelia'yı Phantasma'ya sokan adamdı. Silindir şapkasını ve siyah kalem çektiği gözlerini tanımamak mümkün değildi. İkisini görünce şarkı söylemeyi bıraktı.

"Blackwell." Adam, fantoma başını eğerek selam verdi ama sinsi gözlerini Ophelia'nın üzerinden bir saniye bile ayırmadı.

Blackwell, Ophelia'nın üzerinden çekilip dik durmaya başladı. Kollarını kavuşturup diğer adamı bakışlarıyla tarttı. "İyi akşamlar Jasper."

Jasper silindir şapkasını çıkarıp bir masaya koyduğunda Ophelia bir şaşkınlık nidasını yutkunmak zorunda kaldı. Şapkanın altında alnına gömülü bir üçüncü göz saklıydı. Şeytan İşareti.

Jasper, Ophelia'ya ne düşündüğünü anlamış gibi sırttı. "Senin Blackwell'in ilk seçimi olacağını düşünmezdim. Onun dikkatini çekecek ne yaptın?" Ardından bakışlarını Blackwell'e çevirdi. "Yoksa bu da en güzel yarışmacıyı seçip onu karanlık bir köşede becermeyi umduğun seferlerden biri mi?"

"Jasper," diye mırıldanan Blackwell'in yumuşak sesinde saldırgan bir tını vardı. "Defol."

Jasper, "Kusura bakma, yakışıklı," diyerek başını iki yana salladı. "Gidemem. Bence siz gidip birbirinizin kıyafetlerini başka yerde parçalayın."

Bunu duyan Ophelia'nın bütün vücudu utançtan kıpkırmızı kesildi. "Biz öyle bir şey... Bu doğru..."

"Yoksa bu adam seni daha öpmedi mi?" Jasper'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Bu sefer ağırdan mı alıyorsun, Blackwell?"

Hem sıkılmış hem uyuz olmuş gibi görünen Blackwell yanıt vermeye tenezzül bile etmedi.

"Bu yakışıklı arkadaşımızın anlaşma yaptığı birkaç yarışmacı az kalsın onun için Phantasma'nın en önemli kuralını çiğneyecekti," diye devam etti Jasper. "Gönlünü bu adamdan korumazsan yarışmanın etapları başına gelen en kötü şey olmaz."

"Buradan gidelim," dedi Blackwell eliyle Ophelia'ya onu takip etmesi için işaret ederek.

Ophelia onu takip ederken şüpheli bakışlarını Jasper'dan ayırmadı ve şeytanın üçüncü gözünü açtığını gördü. Üçüncü göz diğer gözler gibi sıcak kahverengi değil, parlak altın rengiydi ve bu gözün yüzüne odaklandığını gören Ophelia'nın içi ürperdi. Hızlıca kütüphaneden çıkıp koridorda Blackwell'in peşinden koşturdu. Ophelia'nın yatak odasına vardıklarında, sakinmiş

gibi davranmaya çalışmasına rağmen adamın çok gergin olduğu belliydi.

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Ophelia en sonunda dayanamayıp konuştu. “Öpüşmek anlaşmalarının bir parçası mıdır genelde? Ben tipin değil miyim?”

Blackwell bir anlığına donup kaldı. Ardından başını arkaya atıp tok bir kahkaha koyuverdi. Sonra da doğrudan gözlerinin içine bakıp imalı bir bakışla, “Herkes benim tipimdir,” dedi. “Jasper her zamanki gibi götlük ediyor sadece. Yakın zamanda öptüğümü hatırladığım *tek bir* yarışmacı var, onun da muhabbeti aşırı sıkıcıydı ve arama konusunda fazla beceriksizdi. O sefer elimde çok bir seçenek yoktu. Bari zaman geçsin diye bir şeyler yapalım dedim.”

“O zaman daha ilginç muhabbet konuları düşünmeye başlasam iyi olur,” dedi Ophelia.

“Beni öpme düşüncesi o kadar mı korkunç?” diye mırıldandı Blackwell.

Hayır.

“Evet,” diye yanıt verdi Ophelia.

“Ne zaman yalan söyleyen sol gözünün hafifçe seğirdiğini biliyor musun?”

Ophelia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seğirdiği falan *yok*.”

Blackwell başka bir şey demek için ağzını açtığı anda akşam yemeği vaktinin geldiğini belirten çan sesi köşkün dört bir yanında yankılandı. Blackwell’in bakışlarında Ophelia’nın anlam veremediği bir ısıltı vardı.

“Galiba bu tartışmaya şimdilik ara vermemiz gerekecek,” deyip Ophelia için kapıyı açmaya gitti. “İkinci seviye başlamadan önce bir şeyler yemek için acele etsen iyi olur. Etaba

girince beni çağırıldığından emin ol da seni çıkışa doğru yönlendirebileyim.”

“Bu seviyenin Cehennem’in hangi çemberine göre hazırlandığını biliyor musun?” diye sordu Ophelia kapıda Blackwell’in yanından geçerken.

Blackwell kapıyı arkalarından kapayıp dudaklarını Ophelia’nın kulağına doğru indirdi ve yürek hoplatan tek bir kelime söyledi.

“Şehvet.”

İkinci Seviye

ŞEHVET

Daha Ophelia'nın vücudunu saran ürperti sona ermeden Blackwell ortadan kayboldu. Ophelia yemek salonuna adımını atana kadar yirmi dört saatten kısa süre önce iki can düşmanı edindiğini unutmuştu. Kemerli koridordan geçtiği anda her yarışmacının ona bakmak için tek tek başını çevirdiğini görünce yaşananlar bir anda zihnine akın etti. O kâbuslardan çıkma yılanı, örümcekleri ve şeffaflaşan göğsüne saplanan bıçağı unuttu-verdiğine göre Blackwell ve kan pazarlığı Ophelia'nın dikkatini düşündüğünden daha çok dağıtmış olmalıydı.

Cade'in olan biteni diğerlerine kendi açısından ne kadar abartarak anlattığını merak ediyordu.

"İşte geldi," diye mırıldandı arkadaki biri. Konuşan kişi hepsinden yaşça büyük olan James'ti.

Altın sarısı saçları ve keskin kaşları olan genç bir kadın yüksek sesle, "Gerçekten kızın şeytan olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu merakla. "İlk seviyede yarışmamış mıydı?"

"Gözlerine baksana. Görünce ödüm koptu. Bize dadanan hayaletlerden biri olduğunu öğrensem hiç şaşırırmazdım," diye

yorum yaptı kadının yanındaki sırma saçlı adam. Dikkat çekecek kadar uzun olan bu adam o kadar kambur duruyordu ki ona bakmak bile Ophelia'nın canını yakıyordu. Bu adamın ilginç kaşlı kızla tip olarak benzerliğini ve yakın tavırlarını fark eden Ophelia ikisinin akraba olup olmadığını merak etti.

Cade nefretle, “*Şeytan*,” diye seslenip sandalyesini kulak tırmalayan bir sesle yere sürterek masadan itti. Cade ve Beau masanın başında, kendi yerleri belledikleri sandalyelerden kalkıp Ophelia'ya doğru tehditkâr bir tavırla yürüdükleri sırada odaya sessizlik hâkim oldu.

Ophelia'nın kılı bile kıpırdamadı. Buradaki insanların onun hakkında ne düşündüğü hiç umurunda değildi. Büyük ihtimalle sadece birkaç gün içinde öleceklerdi zaten. Hakaretleriyle birlikte toprağı boylayacaklardı.

Korkup sinmek yerine yüzüne ihtiraslı bir gülümseme konurdu. “İkinizin de geceyi sağ salim atlattığınıza ne kadar sevindiğimi anlatamam.” Bakışlarını hızlıca Beau'ya çevirdi. “Kendi kusmuğunda boğulacaksınız diye korkmuştum.”

Eric odanın arkasından kısık bir ıslık çaldı. Cade ve Beau, Ophelia'nın üzerine atıldı.

Onlar yaklaşırken Ophelia yerinden kımıldamadı. “Elinde meşale ve dirgenle cadı avlayan köylüler gibi duruyorsunuz. *Ben* bile sizi bu kadar galeyana getirdiysem, bu köştekteki hayaletler size dadanmaktan *büyük* bir zevk alıyordur eminim.”

Cade şimşek hızıyla Ophelia'nın yüzüne sert bir tokat indirdi. Ophelia'nın başı yana döndü ve şaşkınlıktan tökezleyerek birkaç adım geri gitti. Ophelia'nın sağından şaşkınlıktan nefesi kesilen birinin sesi geldi. Luci'ydi.

“*Cade!*” diye bağırdı ağzı şaşkınlıkla açık kalan kız.

“Lucinda, kapa çeneni,” dedi Cade kıza hırlayarak.

Luci itaat etse de üzgün görünüyordu.

Ophelia’nın yüzü darbeden dolayı hâlâ sızlıyordu ama alt-dudağının kenarına daha yoğun, zonklayan bir acı saplanmıştı. Eliyle uzanıp ağzındaki yeni yarığa nazikçe dokunduğunda parmak uçlarını parlak kırmızı kan kapladı. Kahkaha atacak gibi hissetti.

Beau nefesini tuttu. “Kız kanıyor.”

“Evet, kanıyor,” diyen Charlotte yüzünde tüm bu olanlardan iğrenmiş bir ifadeyle kalabalığı yararak ilerledi. “Bu durumda kızın şeytan veya hayalet olduğu falan yok.”

Cade, “Anlamıyorsunuz, kız ortadan *yok oldu*,” diyerek ısrarla grubu ikna etmeye çalıştı.

“Kanı kırmızı,” dedi James sert bir tonla. “Tamamen insan olmayabilir ama o da geri kalanımız gibi bir fani. Onu rahat bırakın.”

Uyarıyı duyan Cade’in çenesi kaskatı kesildi. Ophelia’nın yüzünde yavaş yavaş beliren sırtışı çok korkutucu olmalıydı çünkü onu izleyen Beau’nun beti benzi atmıştı. Öyleyse o kesinlikle koyun rolündeydi, Cade ise kurttu. Ophelia sırtıttıkça dudağındaki kesikten daha çok kanın damlayıp çenesine aktığını hissetse de silmekle uğraşmadan konuşmaya başladı.

“İkinizden birinde azıcık akıl olsaydı şeytan olmadığımı söylediğimde lafıma inanmanın, beni düşmanınız yapmaktan çok daha az riskli olduğunu anlardınız.”

Ophelia sözlerinden yayılan güçten gurur duyuyordu. Dedikleri büyük oranda blöf olsa da *onlar* blöf yaptığını bilmiyordu. Cade yanıt vermekle uğraşmayıp Beau’ya onu takip etmesini işaret ettikten sonra masadaki yerlerine döndüler. Gözlerinde

Ophelia'ya karşı büyük bir nefret vardı. Daha önce hiçbir varlık Ophelia'ya bu kadar kötülükle bakmamıştı. Akşam yemeğinin kalanı gergin bir havada geçti.

Ophelia hiçbir şey yemedi. Odanın arka tarafında tek başına durup geri kalan herkesi saydı ve adlarıyla dış görünüşlerini aklına yazdı. Kendisi dahil yirmi yarışmacı kalmıştı. Bu da altı kişinin ilk seviyeyi geçemediği anlamına geliyordu. Bu altı kişiden kaçının yarışmadan çekildiğini ve kaçının labirentte öldüğünü merak etti.

Birkaç dakika sonra ışıklar söndüğünde herkes neredeyse rahatlamayla iç çekecekti. Neredeyse.

Şeytan odaya girerken ihtiraslı bir sesin, "İkinci seviyeye hoş geldiniz," dediği duyuldu. Odada kırmızı bir sis bulutu kıvrıla kıvrıla ilerliyor, beraberinde Louisiana manolyasının güçlü kokusunu etrafa saçıyordu. Bu şeytanın saçları parlak kırmızı, ten rengiyse sıcak alt tonlu bir beyazdı. Dolgun vücudunu sarmalayan siyah ipek hayal gücüne pek yer bırakmıyordu ve Ophelia birkaç yarışmacının ağzının suyunun aktığından emindi.

Ophelia kendi ağzının suyunun akmadığından emin olmak için istemsizce elinin arkasıyla ağzını sildi.

"Benim adım Drima," diye açıkladı şeytan. "Uzmanlık alanım ise şehvet."

Biri öksürdü. Başka biri açık saçık bir yorum yaptı.

Drima başını hemen o yorumun geldiği yere çevirdi ve odanın geri kalanı da onun bakışlarını takip etti. Şeytan yavaş adımlarla o yarışmacıya doğru ilerlemeye başladı. Yorumu yapan kişi az önceki sırma saçlı adamdı. Drima sinsice adama doğru yürürken Ophelia şeytanın ipek elbisesinin arkasında bir şeyin kıpırdadığını gördü. Bir kuyruğu vardı.

“Ağzından ne kadar yaratıcı sözler çıkıyor,” dedi Drima adama kedi gibi mırılayarak. “Gerçi ağzın olmasa seni daha çok severdim.”

Herkes nefesini tutmuş izlerken şeytan mükemmel manikürlü elini adamın yüzünün önünde salladı. Herkesin, hatta sırma saçlı adamın bile şeytanın ne yaptığını anlaması biraz vakit alsa da ne olduğu anlaşılınca adamın yanındaki kız o kadar tiz bir çığlık attı ki Ophelia masadaki bardaklardan birinin sestten çatladığını düşündü.

Adamın ağzı tamamen yok olmuştu.

Adam, “*Mmm!*” diye bağırmaya çalıştıysa da sadece boğuk bir ses çıktı. Adam ellerini hemen yüzüne götürüp bir zamanlar dudaklarının bulunduğu acayip ve ürkütücü boşluğu tırmaladı.

Drima yüzünde kötücül bir gülümsemeyle odanın kalanına döndü. “Şehvetinize bu kadar kolay kapılıp gitmemeniz için bu size ders olsun yoksa konuşma yetinizden daha fazlasını kaybedersiniz. Şimdi, artık başlayalım.”

Zel’in ilk etapta yaptığı gibi, şeytan onları seviyeye ışınlamak için bir kapı çağırdı ve bileğinin küçük bir hareketiyle, alevli ipuçları kapının yüzeyine damgalanmaya başladı.

ARZU DİYARINDA İLLÜZYONLAR SENİ TUTSAK EDER,
SAKIN KANMA YARIŞMACI YOKSA ÇAĞRILARI SENİ MAHVEDER.
ŞEHVETLİ GÜNAHLAR ARASINDAN SEÇMELİSİN SADECE BİRİNİ,
İLK ÇAN ÇALDIĞINDA SINAV BAŞLADI BİLMELİSİN.
DÖRDÜNCÜ ÇANDAN ÖNCE GERÇEĞİ BULUP ÇIKARMALI,
ÖZGÜRLÜĞÜN ANAHTARINI BİR YATAĞIN ALTINDA ARAMALI.

Drima isimleri okumaya başlarken, Ophelia ipuçlarını kendi kendine defalarca tekrarladı. Çoğu şey onun için henüz bir anlam ifade etmiyordu ama çanlarla ilgili kısım özellikle dikkatini çekmişti. İçinde kötü bir his vardı; bu sınavın bir zaman sınırı olduğundan neredeyse emindi.

Grup arkadaşları portaldan teker teker geçerken konuşma yetisini kaybetmiş adam yerde gözyaşları içinde kıvranıyordu, neredeyse kendi hıçkırıklarında boğulacaktı. Ophelia'nın adama üzülmesinin tek nedeni onun yerinde Cade'in olmasını istemesiydi. O adamın konuştuğunu bir daha duymamak harika olurdu.

“Edna,” diye seslendi Drima.

Ağlayan adamın yanında çömelmiş kız emin olmayan bir ifadeyle dudaklarını kemiriyordu.

“Ya şimdi ya hiç,” diye patladı Drima.

Edna yutkunup ayağa kaktı ve “Ayağa kalkman lazım, Mason. Kazanmamız lazım. Loren'i düşün,” diye fısıldadı. Bununla birlikte kapıya yürüdü ve geriye tek bir bakış atıp portaldan geçti.

Şeytan birkaç ad daha söyleyip sonunda, “Ophelia,” diye seslendi.

Ophelia, Mason'ın ayağa kalkacak cesareti bulup bulamayacağını göremeyeceği için hayal kırıklığına uğrasa da hiç vakit kaybetmeden sakın adımlarla kapıya doğru ilerledi. Bu etabı tamamlayıp kurtulmayı dört gözle bekliyordu. Derin bir nefes alıp karanlık portala doğru bir adım attı.

Ophelia bu sefer portaldan dışarı çıktığında kendini hiçliğin ortasındaki bir labirentte bulmadı. Bunun yerine karşısında şimdiye kadar gördüğü en zengin zevk âlemi yer alıyordu.

Duvarlar tavandan zemine kadar siyah ipek perdelerle kaplıydı, ayağının altındaki kalın peluş halıya renk renk ve çeşit

çeşit değerli taşlar atılmış gibi duruyordu. Devasa odadaki alanın çoğunu siyah saten çarşaf lar örtülü yuvarlak yataklar kaplıyordu ve bu yatakların üzerindeyse daha fazla mücevher yer alıyordu. Yatakların üzerinde ince işçilikli süslü maskeleri olan ikili ve üçlü gruplar kıvranıyor, havayı ısıtıp ter kokusuyla dolduruyorlardı. Odanın loş bir aydınlatması vardı. Tek ışık kaynağı yatakların etraflarında yanan siyah mum öbekleri olduğu için Ophelia bir anlığına, tutkulu âlemcilerin mumları devirip odanın alev almasına neden olmalarından endişelendi.

Etrafındaki baş döndüren bu erotik parti Ophelia'nın şimdiye kadar tanıklık ettiği en şehvet dolu manzaraydı. Gözlerini kaçırıp bakışlarını yukarı çevirdiğinde tavanın her karışının aynayla kaplı olduğunu ve etrafındaki bu tahrik edici sahneleri görmezden gelmesinin mümkün olmadığını anladı. Erkekler büyük bir iştahla başlarını, zevkten kıvranan partnerlerinin bacaklarının arasına gömmüştü. Kadınlar âşıkla rının üzerine çıkmış, hiçbir şeyi umursamadan zıplar ve kalçalarını kıvrırırken partnerleri Ophelia'nın hayatında işittiği en açık saçık kelimeleri haykırıyordu.

Ophelia'nın bir yanını karanlık bir merak sarmaladı. Birinin, etrafındaki diğer her şeyi unutacak kadar aklını başından almak nasıl bir histi? Aklındaki her düşünceyi kendini hiç tutmadan pervasız bir umursamazlıkla dile getirip bundan hiç utanmamak nasıl olurdu?

“Ne içersin?” diye sordu sağındaki biri ona.

Ophelia arkasını döndüğünde kuzgun maskeli bir garsonun her biri davetkâr baloncuklar çıkaran, garip renkli içeceklerle dolu bir tepsi tuttuğunu gördü. Kırmızı, yeşil, mavi, pembe, altın rengi.

Garson, “İçkini seç,” diyerek onu aceleye sürüklerken odayı farklı iniltelerin kakofonisi sarmıştı. Ophelia tereddüt etti. “Et-kisi ne olacak?”

“İçkisine göre değişir,” yanıtını aldı. “Ama buradan götürülmeden önce seçim yapmak için yaklaşık bir dakikan var.”

“Götürülmek derken? Diskalifiye mi olacağım?”

Garson yanıt vermekle uğraşmayıp yalnızca önündeki içki tepsisini Ophelia’nın burnunun dibine soktu. Ophelia yutkunup kırmızı olanı seçti.

“Benim favorim de o,” diyen garson maskesinin arkasından göz kırptı. “Şerefe!”

Ophelia bir kadeh şampanya kadar hafif ve davetkâr duran köpüklü içkiye gözlerini dikti. Dönüp odaya geri baktığında bir grup garsonun arkadaki kapıdan akın akın geldiğini gördü, her biri Ophelia’nın seçtiği kırmızı içkinin bulunduğu bir tepsi taşıyor ve maskeli âlemcilere birer kadeh uzatıyordu. Partiye katılanlar kadehlerini tokuştururken bütün odada çın çın seslerinin oluşturduğu bir melodi yankılandı, ardından içkilerini içtiler.

Ophelia kendi kendine, “Hadi bakalım,” diye mırıldanıp kadehi dudaklarına götürdü ve içkiyi kafasına dikip son damlasına kadar içti.

Odanın bir yerinde bir çan çaldı.

Bir çan... Bir çanla ilgili hatırlamam gereken bir şey var... diye geçirdi hayal meyal aklından. Ancak bu düşünce zihnine girdiği gibi solup gitti. Şu an kanında yüzen o baş döndürücü coşku her şeyi silip süpürüyordu.

İlk önce başının tepesinde hissetmeye başladı. Sıcaklık oradan yüzüne, boğazına ve omuzlarına doğru indi. Baş daha hafif, uzuvları ise daha ağır gibiydi. Flüt kadeh elinden kayıp yere düşerek parçalandı ve Ophelia parıldayan cam parçalarına mahmur bir gülümsemeyle uzun uzun baktı.

Kendini *harika* hissediyordu. *Yok edilemez. Özgür.*

Tenini örten giysi bulutlardan daha yumuşakmış gibi geliyordu ve Ophelia kumaşın mükemmel hissinin keyfini çıkararak elleriyle kollarını ve gövdesini okşamaya başladı. Elleri karnından memelerine doğru çıktı ve dikleşmiş meme uçları avuçlarına sürünce inledi. Giysisinin yakasından içeri uzanıp tırnaklarını tenine batırarak kırmızı tırnak izleri bırakmaya başladı. Nedenini bilmesede kanının akması gerekiyordu. İçini kaplayan sıcaklığı bir şekilde serbest bırakmalıydı.

“Buraya gel, güzelim, bizimle otur,” dedi mücevherli kadın şeker gibi tatlı bir sesle.

Arkasına döndüğünde üzerinde yalnızca safir ve inci kolyeler olan maskeli bir kadının yataklardan birine uzandığını ve birinin ona sırt masajı yaptığını gördü. Kadın elini nazıkçe yanına, siyah saten çarşafın üzerine vurarak Ophelia’yı davet etti. Ophelia’nın ayakları kendi kendine hareket etmeye başladı ve yatağın kenarına ulaştığında karşısındaki çift birbirlerine sanki bir iş çeviriyorlarmış gibi baktı.

“Biz şovu izlerken bizimle oynamak istemez misin?” dedi kadın sırtarak. “Birlikte çok eğlenebiliriz.”

Ophelia kaşlarını çatı. “Ne şovu?”

Bir çan sesi duyuldu.

Tavandaki aynaların arasından aşağıya eşit aralıklarla ipek kumaşlar indi. Aynı kırmızı ve altın rengi kıyafeti giyen bir grup insan bu kumaşlardan birini alıp ipeği vücutlarının etrafına dolamaya, yukarı tırmanmaya, dönmeye ve havada dans etmeye başladı. Ophelia yerçekimine karşı koyan bu hüner gösterisini ve sanatçıların kalabalığın üzerinde süzülür gibi hareket etmesini ağzı açık izledi. Gösteri bittiğinde o da diğerleriyle birlikte alkışlamaya başladı.

“Hadi, güzelim, otur. Asıl kısım şimdi başlıyor,” diyerek Ophelia’yı çağırdı yanındaki kadın.

Ophelia dediğini yaptı ve kadın hemen onun arkasında dizlerinin üzerine oturdu. Kadın, Ophelia’nın çıplak boynuna uzanabilmek için gür buklelerini toplayıp öne alırken Ophelia zevkten istemsizce iç çekti.

Ophelia kadının ne gibi bir niyeti olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Şu anda kumaşları bellerine dolayıp ipeğe güvenle sarmalanmış halde havada yatay şekilde asılı duran sanatçıların performansına fazlasıyla âşık olmuştu. Âlemcilerin birkaçı dansçılara yaklaşıp normalde bu kadar insan içinde fazla mahrem sayılacak yerlerine dokunmaya başladı. Gerçi buradaki herkes cinsel yakınlaşmaları izlemeye aç gibi duruyordu. Ophelia yükselmeye başlayan çığlıkları fark etmedi bile.

Biri en yakınındaki sanatçıya bıçak dayamış ve o ne olduğunu bile anlayamadan bıçağı boğazına geçirmişti. Kanı hızla fışkırıp dökülen dansçının kolları ve bacakları gevşedi, etraflarındaki grup ise kendinden geçmişçesine onlara doğru koşturuyor ve sanki... vampirmiş gibi kanı yalıyordu.

Bu içkilerin içinde ne vardı? Bu insanların hepsini vampire çevirmiş olamazdı... değil mi?

“Sabit dur, çok kısa süreli bir acı olacak,” dedi kadın kulağına.

Ophelia sersemlemiş bir halde, “Hıı?” diye mırıldandı. Ne olduğunu görmek için arkaya dönmeye çalıştı ama başını hareket ettiremiyordu.

“Sana sabit dur dedim,” diyen kadın artık hırlayarak konuşmaya başlamıştı ve Ophelia’nın pazılarını canını acıtacak kadar sıkıyordu.

“Bu kız bana ait,” diyerek lafa karıştı kalın bir ses.

Ophelia bakışlarını tepelerine dikilmiş yabancıya çevirdi ve kulağının dibindeki kadın tıslayarak küfretti. Yabancı ona aşırı tanıdık gelmişti ama neden öyle geldiğini tam olarak kestiremiyordu...

Kadın hırslayarak, “Onu ilk ben buldum,” deyip Ophelia’yı kendi malıymış gibi sıkıca tuttu.

“O istemiyorsa ilk senin bulmuş olmanın önemi yok,” diye karşılık verdi yabancı. Ardından Ophelia’ya dönüp elini davet eder gibi uzattı. “Benimle gelmek ister miydin?”

Evet. Çok isterim.

“Hayır!” diye bağırdı kadın. “Benimle kalmak istiyorsun değil mi, güzelim? Biraz tadına bakmama izin verirsen birlikte çok eğlenebiliriz...”

Yabancınn zümrüt yeşili gözleri Ophelia’nın kilere kenetlendi. “Karar senin.”

Ophelia hiç duraksamadan uzanıp yabancınn elini tuttu. Ophelia kararını verir vermez yabancı hiç vakit kaybetmeden onu yatağın kenarından çektiği gibi kucağına aldı ve arkalarından onlara bağırarak küfreden kadından uzaklaştılar. Odada kıvrak hareketlerle ilerleyip birbirinin kanını içen kalabalıktan sıyrıldılar. Odanın ortasındaki bir çiftin tam anlamıyla kan havuzunda banyo yaptığını gören Ophelia’nın tüyleri ürperdi.

Yabancı, Ophelia’yı gözden uzaktaki boş bir yatağa getirip oturttu ve “Hareket etme,” diye uyardı.

Yabancınn kalabalığın arasına karışıp kaybolduğunu gören Ophelia paniklemeye başladı. Onun gitmesini istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu.

Sen aptal, çok aptal bir kızsın.

Ophelia zihnindeki hırıltılı sesi duyunca göğsünün daraldığını hissetti. Buradan gitmesi lazımdı. Buradan gidip...

Yabancı düşüncelerini bölüp, “Sakin,” diyerek onu yatıştırdı. Bakışları aynı hizada olsun diye Ophelia’nın önünde çömelmiş, elini dizine koymuştu. “Ben buradayım. Sana panzehri getirmek için gitmem gerekti.”

“Panzehir mi?” diye fısıldadı Ophelia.

Yabancı, Ophelia’nın dizinde olmayan elini kaldırıp pembe sıvı dolu bir bardağı gösterdi. “Sana başta verdikleri içki yavaş etki gösteren bir zehirdi. Her renk seni ve odadaki diğer herkesi şehvetin beş türünden birine sürükleyecekti ve etkisi altından çıkıp panzehire ihtiyacın olduğunu fark etmediğin takdirde yavaş yavaş ölecektin.”

ŞEHVETLİ GÜNAHLAR ARASINDAN SEÇMELİSİN SADECE
BİRİNİ... DÖRDÜNCÜ ÇANDAN ÖNCE GERÇEĞİ BULUP
ÇIKARMALI...

Ophelia’nın içine yoğun bir korku saplandı. “Hangi şehvet türünü seçtim ben?”

Yabancı sıırttı. “Kan arzusu.”

Kırmızı köpüklü içki. Kan içme. Tabii ya.

Yabancı, “Hadi,” deyip bardağı Ophelia’nın dudaklarına götürdü. “İç.”

Ophelia denileni yaptı ve ilk karışım gibi bu da saniyeler içinde vücuduna yayıldı. Zihni anında berraklaştı ve etrafındaki herkesin zevkle kıvrandığı bu oda daha az şaşaalı ve daha soğuk görünmeye başladı.

Onu kurtaran adama bakıp, “Blackwell,” diye fısıldadı.

Adamı kendinden memnun bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Ophelia, “İyiyim...” diye başladığı cümleyi bitirmeden bir baş ağrısının saplandığı şakaklarını sıvazlamaya başladı. “Yardıma gelmemiş olsaydın...”

“Ama geldim,” diyerek onu yatıştırdı Blackwell. “Şimdi, bu etabın ufak bir numarası var... Seçtiğin şehvet türüne uygun bir eylemde bulunmazsan buradan ayrılamazsın.”

“Bu ne demek?”

“Kan arzusunu seçtiğin için birinin kanını içmen ve kendi kanını ona içirmen lazım,” diye yanıt verdi Blackwell ifadesiz bir yüzle. “Şimdi, birini seçmene yardım etmemi istiyorsan...”

“*Hayır*,” dedi Ophelia, sesi boğulur gibi çıkmıştı. “Bir yabancıнын kanını içmeyeceğim!”

Blackwell kötü kötü sırıttı. “O halde, ısırmayı sevdiğim için şanslısın.”

“Bu bir kâbus,” diye mırıldandı Ophelia.

“Epey heyecanlı kâbuslar görüyormuşsun,” diye yorum yaptı Blackwell. “İlk sen mi içmek istersin yoksa ben mi içeyim?”

Ophelia sertçe yutkunduktan sonra yanıt verdi. “İlk sen yap.”

Blackwell, Ophelia’yı ayağa kaldırıp yatakta onun yerine geçti ve ardından kucağına oturması için Ophelia’yı çekti. Kollarından birini Ophelia’nın beline doladı. Ophelia daha rahat bir pozisyona geçmek için kıpırdanınca adam hafifçe inledi.

“Olayı farklı bir yere çekmek istemiyorsan bunu bir daha yapma bence,” diye onu uyardı Blackwell.

Ophelia’nın yanakları kızardı.

“Benim için başını yana eğer misin, tatlım?” dedi hâlâ boğuk olan sesiyle.

Ophelia denileni yapıp boğazını ona açtı. Blackwell'in soğuk dudakları nabzının üzerinde gezinirken Ophelia huzursuz hissetmeye başladı. Dokunuşu sanki biraz... garipti. Soğuktu. Belki içkinin etkisi devam ediyordu, belki de biraz paranoyaklaşmıştı ama...

Çanın tekrar çaldığını duyunca irkildi ve hatırlaması gereken bir şey olduğunu fark etti...

DÖRDÜNCÜ ÇANDAN ÖNCE GERÇEĞİ BULUP ÇIKARMALI,
ÖZGÜRLÜĞÜN ANAHTARINI BİR YATAĞIN ALTINDA ARAMALI.

Gerçeği bulup çıkarmalı.

“Blackwell? Bana yardıma gelmen gerektiğini nereden bildin?” diye sordu neredeyse dalgın dalgın. “Bana kılavuzluk edebilmen için seni çağırmam gerektiğini söylemiştin... ama senin adını hiç söylemedim.”

“Belki unutmuşsundur diye bir bakayım dedim. İllüzyonu anlayan fazla uzun sürer diye endişelenmiştim. İyi ki de gelmişim.”

Ophelia, adamın dudaklarının teninde gezindiğini hissetti. Blackwell boştaki eliyle çenesini aşağı çekince dudakları birbirine değecek gibi oldu. Ophelia'nın nefesi kesildi. Blackwell'in onu öpmesini deli gibi istiyordu. Odadakilerin hissettiği türden bir ihtirası deneyimlemek istiyordu. Blackwell'i o kadar çekici buluyordu ki yoğun hisleri artık canını yakmaya başlamıştı.

Adam, “İzin verirsen...” diye başladığı cümlesini bitirmeyip Ophelia'dan yanıt bekledi.

Ophelia onu başıyla onayladı ve adam hiç beklemeden dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Adamın dudakları soğuk ve sertti, hiç Ophelia'nın umduğu gibi değildi. Adam onu daha yoğun

bir tutkuyla öpmeye başladığında Ophelia'nın damarlarına yayılan adrenalinin sebebi tutku değildi.

Ophelia geri çekildi. "Ben..."

"Sorun ne, tatlım?" diye sordu adam sabırsızlığını ele veren bir tonla.

Tatlım. Blackwell ona hiç böyle seslenmemişti. Ophelia gözlerini kısıp adama baktı. Ona *iyice* baktı. Ve fark ettiği ilk şey, gözlerindeki parıltıda alışık olduğu o mizah duygusunun eksikliğiydi... Onun yerine daha sert bir şey vardı. Daha karanlık. İkincisi ise, boğazındaki madalyonun tamamen hareketsiz olmasıydı.

Gerçeği bulup çıkarmalı.

Yüreğine saplanan korkuyla birlikte ciğerlerindeki hava bir anda boşalan Ophelia, "Sen Blackwell değilsin," diye fısıldadı.

Sahtekârın maskesi hemen düşmeye başladı. Yeşil gözlerinin yerini boncuk gibi siyah gözbebekleri aldı ve Blackwell'den çaldığı yüzde fazla geniş bir sırıtış belirdi. Adam şimşek hızıyla hareket edip Ophelia'yı kollarından tuttuğu gibi yatağın yanındaki duvara dayadı.

Ophelia sahtekârı göğsünden itmeye ve erişebildiği her noktasını tırmalamaya başladı. "*Benden uzak dur!*"

Adamın sıkı tutuşu artık canını yakmaya başlarken Ophelia sinsi bir kahkaha duydu. "Ne ele verdi? Sesim mi? Öpüşme şeklim mi? Tekrar deneyebilirim. Zihnine bakıp en derin, en çılgın fantezilerini en ufak ayrıntılarıyla öğrenip gerçekleştirebilirim. Bana izin vermen yeter..."

Ophelia tiz bir sesle, "*Hayır,*" diye çığlık atıp avucunun altıyla adamın burnuna vurdu. *Çat ve kütürt* diye ses gelse de hiç kan çıkmadı. "*Beni rahat bırak, göt herif.*"

Sahtekâr arkasında siyah bir sis bulutu bırakarak kaybolunca Ophelia şaşkın bir ciyaklamayla yere çakıldı. O hızla ayağa kalkmaya çalışırken sis bütün görüşünü kaplayıp odanın kalanını görmesini imkânsız hale getirmişti. Gözlerini kısıp karşısındaki karanlığa baktığında obsidiyen rengi bulutların yavaşça dağıldığını ve uzun boylu bir siluetin belirmeye başladığını gördü. Kendini olacaklara hazırladı.

“Sonunda...” diye konuşmaya başladı siluet.

Ophelia öne fırladı. Karşısındaki adamın üzerine atılarak onu yere indirdi ve ellerini boğazına doladı. Adam hâlâ katı formundayken ona olabildiğince zarar vermeye kararlıydı.

“Zaten ölü olman umurumda değil,” diye tısladı. “Seni tekrar öldüreceğim.”

Adam boğazının üzerindeki baskıya rağmen, “Senin flört etme anlayışın bu mu, meleğim?” diye sormayı zar zor başardı.

Ophelia iğrenerek dudaklarını büktü. “İki elimle boğazını sıkıyorum!”

Adam, “Bu bir cevap değil,” deyip altından puf diye yok oldu ve Ophelia öne doğru ellerinin üzerine düştü. Bir saniye sonra adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde yanında dikiliyordu.

Ophelia hızla ayağa kalkıp ona tekrar saldırmaya çalıştı ama o vurmaya fırsat bulamadan adam onu sıkı ama nazik bir şekilde bileğinden tuttu. Ophelia tam yine hakaret yağdırmaya başlayacakken boğazındaki madalyon uyandı ve tenlerinin değdiği yerden sıcak ve tanıdık bir statik hissi gelmeye başladı.

Senin flört etme anlayışın bu mu, meleğim?

Meleğim. O saçma sapan seslenme şekli, madalyonun düzenli atışı, adamın etrafındaki havada titreşen garip güç...

Ophelia durumu fark edince bütün gücünün çekildiğini hissetti. “Blackwell?”

Adamın kaşlarından biri kalktı. “Elbette benim. Beni sen çağırdın.”

Ophelia ağırlığını diğer ayağına verdi. “Bunu bilerek yapmadım. Aslında unutmuşum.”

Blackwell başını yana eğdi. “Adımı üç kez söylemedin mi yani?”

Ophelia gözlerini utançla kapadı. “Söyledim.”

“Beni çağırmayacaksan adımı niye...”

Blackwell cümlesini tamamlamadan susunca Ophelia gözlerini açtı ve bakışları Blackwell’in yüzünü bulduğu anda buna pişman oldu. Sırtışının şiddetiyle koca bir şehri aydınlatabilirdi.

“Bu etabın görevinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Yüzündeki o saçma sapan sırtışa bakılırsa kesinlikle bilmek *istemiyorum*,” diye homurdandı Ophelia.

“Etapta şehvet türleri arasında seçim yapıyorsun. Zemindeki kan gölünü düşünürsek kan arzusunu seçtiğini tahmin ediyorum,” diyen Blackwell hâlâ etraflarında hiç hız kesmeden devam eden kanlı âleme baktı. Sahtekârla ve Blackwell’le konuşmalarını kimse fark etmemiş gibi duruyordu.

“İstemedim,” diye açıklama yaptı Ophelia.

“Ardından etapta sana en çok arzu duyduğun kişinin illüzyonu sunuluyor...” Blackwell’in yüzü alaycı bir ifadeye büründü. “Bu şekilde seni ayartarak yarışmayı iki şekilde kaybettirmeye çalışıyorlar: Ya seçtiğin şehvet türüne teslim olmanı sağlayarak ya da bu illüzyonla dikkatini dağıtıp seni çan dört kere çalana kadar burada tutarak. Kan içmedin, değil mi?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Peki ya panzehir? Başıma bir şey gelecek mi?”

“Panzehir mi?”

“Evet, sen... yani illüzyon bana bir panzehir verdi. İlk içki-den kaynaklanan sersemliği yok etti. Hani şu herkesin partiye içki sağlamak için birbirini bıçaklamasının çok da kötü bir fikir olmadığını düşündüren vardı ya.”

Blackwell omuz silkti. “Sana beynindeki sisi gideren bir şey verdilerse bu tamamen stratejik bir hamledir. Şehvet dolu bir sersemliğe hapsedmeye çalışmadıkları bir yarışmacı daha önce hiç görmedim açıkçası.”

“Ona güvenmem için beni kandırıyordu,” dedi Ophelia durumu fark ederek. Ardından, “Ben de bu etapta senin kılığına giren bir sahtekârla dövüşüp kan içmekten daha seksi şeyler olur diye ummuştum,” diye mırıldandı.

“Başka türden çılgın bir illüzyon deneyimleyemediğin için hayal kırıklığına uğradığını söyleme şimdi bana,” diye ofladı Blackwell ve ardından bir anlığına durup düşündükten sonra devam etti. “Ya da vazgeçtim, *söylesene*. Aklında ne tür çılgın fantezilerin döndüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.”

Blackwell’in son kelimeleri söylerken sesinin şehvetle boğuklaştığını duyan Ophelia’nın yüzü kızardı. Daha önce yatağını paylaştığı tek kişi ne şehvet dolu ne de tutkuluydu. Grimm Köşkü’nün karşısındaki köşkte oturan yaşlı çiftin yeğeni Elliott Trahan, ailesi yurtdışındayken yazı geçirmek için New Orleans’ı ziyarete gelmişti. Oğlan üç yıl önce temmuz ayında kapısını çaldığında Ophelia onun karşısında Genevieve’i bulmayı umduğundan emindi. Bunun yerine kapıyı evde tek başına oturmak-tan sıkılıp bunalmış Ophelia açmıştı.

Elliot ağustosun sonunda New Orleans'tan ayrıldığında bu kısa ilişki olaysız sona ermişti. Aralarındaki yakın bir ilişkiden ziyade bir alışveriş gibiydi. Yirmi yaşındaki iki genç bütün bu tantananın nereden kaynaklandığını öğrenmeye hazırды ve seksin romanlarda anlatılanlardan çok daha sıkıcı olduğunu keşfetmişlerdi. Şimdiyse Ophelia bunun, eylemin kendisiyle ya da deneyimsizlikle değil de paylaştığı kişiyle alakalı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Blackwell güldü. “Sorun ne, meleğim? Aklında çok fazla şehvet dolu senaryo olduğu için seçim mi yapamıyorsun? Yoksa yüksek sesle söyleyemeyeceğin kadar utandırıcı şeyler mi düşünüyorsun?”

Ophelia yutkundu. “Hayır, sadece düşüncelerim *seni* alakadar etmiyor.”

“Dediğine inanmak biraz zor, özellikle de demin az kalsın benim yüzüme bürünmüş birini...”

Ophelia bir parmağıyla Blackwell'in göğsünü sertçe itip, “Her ne diyeceksen sakın devamını getirme,” diye sözünü kesti. “Sadece işini yap ve bana buradan nasıl ayrılacağımı söyle. Şeytan verdiği ipucunda özgürlüğün anahtarının yataklardan birinin altında olduğunu söylemişti, değil mi?”

Blackwell onu başıyla onaylarken dudakları neşeyle kıvrıldı. “Yatakların birinin altında gizli kapı var. Her seferinde rasgele yer değiştiriyor.”

En yakınlarındaki yatakla başlayıp birlikte ağır döşeği yana ittiler. Hiçbir şey yoktu. Geçtikleri bir sonraki yatakta tutkuyla sevişen bir çift vardı. Kadın sırtını partnerine dönerek üstüne binmiş, adam arkadan memelerini tutarken inliyordu. Blackwell

hiç uyarısız çifti sertçe tekmeleyip itti. Ophelia gözlerini çiftten uzaklaştırıp görevine geri döndü. Ayağıyla döşegi biraz zorlanarak yana itti. Hiçbir şey yoktu.

İki yatağa daha baktılar ama bir şey bulamadılar.

Bir sonraki döşekte, maskesinin ardındaki kara gözleriyle Ophelia'ya delici bakışlar atan yalnız bir adam vardı.

Ophelia'yı kesen adam, "Amma seksi bir şeymişsin sen öyle?" dedi ve uzandığı yerden kalkıp kolunu beline dolayarak hiç sormadan onu kendine doğru çekmeye çalıştı. "Gel de bir tadına bakayım, tatlım."

Ophelia adamı iki eliyle göğsünden iterek kurtulmaya çalıştı.

Yüzünü parçala. Gözlerini oy. Burnunu kır. Saçlarını yol.

Gölge Ses aniden zihninde belirince Ophelia donakaldı ve adam bundan istifade ederek onu geri kendine çekti. Ardından adamın yüzü yavaş yavaş değişmeye, Ophelia'nın yakından tanıdığı, keskin bir çene hattı olan adama benzemeye başladı. Maskenin ardındaki gözler siyahtan yeşile dönmeye ve saçları yeni düşen kar gibi bembeyaz olmaya başladı.

Adam Blackwell'in dudaklarıyla, Blackwell'in sesiyle yakardı. "Gel, seni öpeyim. Sana daha önce tatmadığın zevkler yaşatabilirim."

Adam yüzünü yaklaştırdığında Ophelia'nın ağzı heyecanla aralanmıştı. Onun gerçek olmadığını, bir illüzyon gördüğünü bilse de Blackwell'in dudaklarından dökülen, *Gel, seni öpeyim*, kelimelerinin onu etkilemesine engel olamamıştı. Karşısındaki bir sahtekâr olsa bile.

Solundaki gerçek Blackwell, "Umarım ben bu kadar saçma konuşmuyorumdur," dediğinde Ophelia anlık hatasından geri döndü.

“Konuşuyorsun,” diye yanıt verdi boğazını temizleyip.

Ophelia var gücüyle sahtekârın bacaklarının arasına dizini geçirdiğinde adam acı içinde bağırp Ophelia’yı bıraktı. Ophelia bakışlarını gerçek Blackwell’e çevirdiğinde adamın dudaklarında ufak bir gülümseme gördü.

“İyi hamleydi,” diyerek onu tebrik etti adam. “Yine de söylemeden edemeyeceğim, tekrar benimle dövüşmek istersen şahsen saldırı türü olarak boğulmayı epey sevdiğimi belirtmek isterim.”

Ophelia’nın çileden çıkmış bakışlarına hiç aldırış etmeden gidip yandaki yatağı tekmeledi. Sahte Blackwell hâlâ bu yatağın üzerinde acıyla inliyordu. Ve döşegın altında aradıkları şeyi buldular.

Blackwell yere çömelip gizli kapıyı açtı. Geri kalktığında elini Ophelia’ya uzatıp, “Ben de seninle birlikte atlayacağım,” dedi.

Ophelia yüzünü ekşiterek gizli kapının altındaki karanlık boşluğa baktı ve ilk seviyede yemek salonunun zeminine çakılışı aklına geldi.

“Seni koruyacağım,” diye güvence verdi Blackwell.

Boynundaki madalyonu ısındığında Ophelia başını yukarı aşağı sallayıp Blackwell’in elini tuttu. Adamın bir kolunu beline dolayıp onu sıkıca yanma çekmesine müsaade etti.

“Hazır mısın?” diye sordu Blackwell.

“Evet,” diye yanıt verdi Ophelia.

Atladılar. Onlar portaldan aşağı düşerken yukarıda son çanın sesi duyuldu.

Beni Çağırdın

Yemek salonuna indiklerinde Blackwell hem kendini hem Ophelia'yı ayakta tuttuğu için önceki gibi acı verici bir çakılma yaşanmadı. Blackwell hiç vakit kaybetmeden Ophelia'yı odasına götürdü.

“Sanırım beni öpmeyi berbat bulup bulmadığın sorusu yanıtlanmış oldu,” dedi kapıyı ayağıyla arkalarından kaparken.

Ophelia onu parmağıyla itti. “Şimdi benimle alay etmenin sırası değil. Bu *korkunçtu*.”

“Elbette korkunçtu,” diye Ophelia'yı onayladı Blackwell. “Elbette hiçbir illüzyon benim yerimi tut–”

“Demek istediğim *o* değil,” dedi öfkeyle Ophelia. “Bütün benliğinle bir şeyin gerçek olduğuna inandığını ve bir anda gerçek *olmadığını* sezmeye başladığını hayal et. Her gün zihnimde bu kâbusla yaşıyorum ben! Gerçeklik algın aşırı bozuk olduğu için ne düşüncelerine ne de *gördüklerine* güvenilebilmek ne kadar korkunç haberin var mı?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Blackwell içtenlikle. “Ama sona erdi. Çok geç olmadan durumu fark ettin. Seviyeyi tamamladın.”

“Ama bunu nereden bileceğim ki?” diye bağırarak Ophelia’nın sesinden korktuğu anlaşıyordu. “Şimdi *gördüklerimin* gerçek olduğunu ve kendimi güvende hissedeyim diye yaratılmış bir illüzyona kanmadığımı nereden bileceğim?”

Odada volta atan Ophelia’yı izleyen Blackwell’in gözlerindeki neşe, onun kaygısı arttıkça yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

“Oradan çıkmak fazla kolay oldu.” Ophelia başını iki yana salladı. “Kendi muhakeme yetime güvenemeyeceğim ortada. Buradan çıkmam lazım, buradan çıkıp...”

“Ophelia.” Blackwell yana bir adım atıp Ophelia’nın önünü kesti. “Buranın amacı da o. Akıl sağlığını sorgulamanı sağlamak. Bu etap, yarışmanın kalanı boyunca paranoyak olman için tasarlanmış. Akıl oyunu bu.”

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu Ophelia burnunu çekerek. Blackwell’le göz teması kurmayı reddediyordu. “Sen de oradaydın. Sen de oradaydın ve beni koruyormuş gibi davrandın, beni öptün ama beni öpen sen *değildin*...”

“Bana bak,” diye emretti Blackwell ve elini uzatıp çenesini hafifçe kavrayarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

Ophelia yutkundu ve bakışlarının yeniden onunkilerle buluşmasına izin verdi.

“Şu an olanlar gerçek,” diye söz verdi. “Ben gerçeğim. İllüzyonun seni kandırmak için görünüşümü kullanmasına çok üzüldüm. Ama şunu bilmeni istiyorum, eğer sana herhangi bir şekilde dokunmama izin verirsen durmamı istediğin an durumum. Bir an bile tereddüt etmem.”

Blackwell bunu öyle bir yoğunlukla dile getirmişti ki Ophelia’nın onun doğru söylediğine dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Ophelia yutkundu. “Peki.”

Blackwell omuzlarını gevşetip yine hafifçe gülümsemeye başladı. “O sahtekârın verdiği bayat hazzın benden geldiğini düşünmene alınmamaya çalışacağım. Gelecekte böyle bir şey tekrar yaşanırsa diye, benimle öpüşmenin tam olarak nasıl olduğunu sana göstermemin objektif açıdan yararlı olacağını düşünüyorum.”

“Tamam, gerçek olduğuna inanmaya başladım.” Ophelia gözlerini devirip homurdanarak devam etti. “Yüzünü kopyalayabilirler ama egonu taklit etmek imkânsız. Eapta yaşananların, hayatımda tattığım en büyük haz olduğunu söylesem ne derdin?”

Gözlerindeki muzip parıltı daha da kuvvetlenen Blackwell ona doğru eğildi. “Zevk eşığının bu olduğunu düşünüyorsan... gerçek Blackwell’in sana tapması nasıl olurdu bir hayal et.”

Ophelia’nın nefesi kesildi ve hiçbir iğneleyici karşılık düşümez oldu. Gerçi yanıt vermesine gerek de kalmamıştı çünkü Blackwell’in dikkati dudaklarına kaymıştı. Adam uzanıp başparmağını yarılmış dudağında gezdirince Ophelia keskin bir acıyla irkildi. Ardından Ophelia’nın kanına bulanmış başparmağını dudaklarına götürüp yaladı. Ophelia, bu manzara karşısında boğazına kadar tırmanan iniltiyi yutkunarak bastırmak zorunda kaldı. Adamın kendisine ait herhangi bir parçayı böyle sahiplenmesi, karnına tuhaf bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu.

Kendine gel, diye azarladı kendini içinden.

“En azından o sahtekârla iyi dövüşmüşsün. Aferin sana.” Blackwell’in bir kez daha Ophelia’nın yarasında gezinen parmakları ısınmaya başladı ve büyüyle iyileşen Ophelia rahatladı. “Artık iyisin.”

“Bunu yapan kişi illüzyon değildi,” diye onu düzeltti Ophelia parmak uçlarını saniyeler önce yarık olan dudaklarında hafifçe gezdirerek. “Aslında dudağımı tamamen unutmuştum.”

“Bundan kim sorumlu?” diye sordu Blackwell duruşunu dikleştirip.

Ophelia omuz silkti. “Diğer yarışmacılardan biri.”

Blackwell gözlerini kıstı. “Hangisi?”

“Ne fark eder? Ben iyiyim. Beni iyileştirdin. Görevimize dönmemiz lazım.”

“Benim için fark eder. Bir anlaşmamız var. Sen buradayken zarar görmeni engellemem lazım,” diye karşılık verdi Blackwell biraz fazla kayıtsız bir tavırla. “Tekrar soruyorum. Sana bunu kim yaptı?”

“Cade,” diye doğruyu söyledi Ophelia. “Mutlu musun?”

Blackwell tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

. . .

Phantasma’nın kütüphanesi eski düzenli haline dönmüştü. Blackwell aniden gidince Ophelia sabit duramayacak kadar gergin olduğundan bir saat boyunca odasında volta atmıştı. Gölge Ses ona fısıldamaya başladığı anda Genevieve hakkında endişelenmek ve sahte Blackwell’le öpüşmesini defalarca aklında canlandırmak dışında bir şeyle uğraşması gerektiğini anlamıştı. Özellikle de sahte Blackwell’le öpüşmesini aklından çıkarmaya çalışıyordu çünkü bunu düşündükçe gerçek Blackwell’le öpüşme hayalleri kuruyordu ve bunu kendine yasaklamıştı.

“*O kadar da* özel bir şey yapmadı,” diye kendi kendine söyleniyordu Ophelia kütüphanede volta atarken. “Hem de beni imkânsız bir arayışa sürükledi. Bu şekilde onu aklımdan çıkaramamam mantıksız.”

Biri boğazını temizledi.

“Aa.” Ophelia şöminenin yanında oturmuş, kitap okuyan Luci’yi görünce durdu. “Seni görmemiştim.”

Yüzünü parçala, burnunu kır. Sana yardım etmedi. O korkağın teki. Kızı görünce Gölge Ses zihninde hırlamaya başladı. *Canını yakmak, kanını dökmek çok kolay olurdu...*

Çeneni. Kapa. Ophelia zihnindeki bu istilacı varlığa emir verip sanki onu rahat bırakmasını sağlayacakmış gibi sertçe başını iki yana salladı. Luci ona garip garip baktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıt verdi Ophelia refleks olarak. “Ne okuyorsun?”

Luci omuz silkip ayağa kalktı. “Meleklerle ve şeytanlarla ilgili bir aşk kitabı. Elime gelen ilk kitap buydu.”

Ophelia dinliyormuş gibi başını yukarı aşağı sallasa da içten içe arkasını dönüp gitmek istediğinden ayakları huzursuzca kıpırdanıyordu. Luci bunu fark etti.

“Bekle,” dedi kız yalvaran bir ses tonuyla. “Senden özür dilemek istiyorum. Cade’in yaptıkları için.”

“Özür dilemesi gereken sen değilsin,” dedi Ophelia ona.

Luci dudağını ısırdı. “Biliyorum ama hepimiz kenarda durup hiçbir şey yapmadık. Bizi ikna etmişti...”

Ophelia ne söyleyeceğini bildiği için, “Biliyorum,” diyerek kızın lafını kesti. “Önemi yok. Burada kimsenin kimseye bir borcu yok sonuçta. Hepimiz hayatta kalmak için elimizden geleni yapacağız. Cade’i tekrar görürsen o şerefsize bunu hatırlat.”

Luci, Ophelia’nın sesindeki karanlık tınıyı duyunca gözleri hafifçe açıldı. Ophelia, Gölge Ses’in onu etkilediğini düşündü. Ama bu sefer umurunda değildi. Luci’nin onu ciddiye alıp mesajı iletmesini umuyordu.

“Sadece... en azından benim doğruyu yanlıştan ayırt edebilmem gerekirdi. Ama Leon ilk seviyede bir şey yaptığını söyledi,” diye açıkladı Luci. “Cehennem tazısını durdurmak için...”

“Of sikerler ya,” dedi Ophelia burun köprüsünü sıkarak. “İnsanlar en zorlu koşullarda bile dedikodu yapma fırsatını kaçırmıyor. Leon oradan kurtardığım sıska çocuk diye tahmin ediyorum. Belki benim hakkımda çene çalmayı bırakıp güçlenmek için spor yapsa onun için daha iyi olur. Bana zar zor yetişiyordu, üstelik ben korse giyiyordum.”

“Sıska değil o,” diye çocuğu savundu Luci kızarak. “Sadece zayıf...”

“Yok artık...” diyerek onun sözünü kesti Ophelia. “Ondan *hoşlanıyor* musun? Sana bir öneride bulunayım. Bu yer iyi ve güzel şeyleri kırıla kadar bükmeye bayılıyor gibi. Buna izin verme.”

Yumuşak yürekler burada hayatta kalmaz.

Ophelia’nın sözlerini duyan kız epey telaşlanmış gibi duruyordu ama bu, Ophelia’nın hiç mi hiç umurunda değildi. Ophelia haklıydı. Blackwell haklıydı. Luci’nin hayatında ne oldu da buraya düştüğünü bilmiyordu ama kızın yumuşak yürekli olduğunu görmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

“Burada kendimi çok yalnız hissediyorum,” diyerek hislerini paylaştı Luci. “Ve o dadanmalar... Daha önce hiç böylesi kâbuslar görmemiştim. Sırayla uyuyup birbirimizi korumak için anlaşma yaptık. Aramızda onun dışında bir şey yok.”

Ophelia, *Eminim yoktur*, diyemeden başka biri odaya girdi.

“İti an çomağı hazırla...” diye mırıldandı Ophelia.

Ama gelen it değil, Leon’du. Leon yaklaşıırken bakışları iki kız arasında gelip gitti.

Şakaklarında boncuk boncuk ter birikmişti ve zar zor nefes alıp veriyordu. Ophelia acaba buraya koşarak mı geldi diye düşündü.

“Yemek salonunda dadanma var,” dedi soluk soluğa. “Örümcekler, yılanlar ve...”

Leon bu korkunç görüntünün net bir resmini zihninde çizmeden önce Ophelia sözünü keserek, “Gördüm daha önce,” dedi. “Ölen oldu mu?”

Bunu böyle çat diye sorduğu için gözleri fal taşı gibi açılan Leon, “Bildiğim kadarıyla hayır. Ama Mason yarışmadan çekildi. Kız kardeşinin odası benim odamın hemen yanındaydı. Kız ikinci seviyeden çıktığında abisinin olmadığını gördü. Daha önce hiç bu kadar şiddetli ağlayan birini duymamıştım,” diye yanıt verdi.

“Ağzım büyüyle kapatılsa ben de ayrılırdım,” dedi Luci empati kurarak. “Edna adına üzüldüm.”

Leon hemfikir olarak başını salladı. “Erkek kardeşlerini kurtarmanın yükü artık onun omzunda.”

Ophelia kaşlarını kaldırıncı Luci durumu açıklamaya koyuldu. “Birkaç ay önce küçük erkek kardeşi tekne kazasında yaşamını yitirdi. Ailesi Atchafalaya Havzası’nda turistler için bataklık turu düzenliyor da. Çok korkunç bir olaydı.”

Ophelia yüzünü ekşitti. “Burada herkes birbirini tanıyor mu?”

Luci’yle Leon bir süre mânâlı mânâlı bakıştıktan sonra kız, “Çoğumuzun daha önceden tanışıklığı var, ever. Ya aynı sosyal çevredeniz ya da ailelerimiz birbirlerini tanıyor. Daha önceki gruplara katılan birkaç arkadaşım da var,” dedi.

“Bende de durum aynı,” diye lafa karıştı Leon.

“Ve sen de... Genevieve Grimm’in ablasısın,” diyerek sözünü bitirdi Luci.

Ophelia geriye doğru bir adım attı. “Genevieve’i tanıyor musun?”

Luci, “Bu nedenle kendimi tanıtmak istemiştim,” diye açıkladı. “Bu nedenle Cade’in senin hilekâr bir varlık olduğuna başkalarını inandırmasına izin vermemeliydim. Genevieve’le geçen yıl Fransız Mahallesi’nde, nehir kenarındaki bir etkinlikte tanışmıştım. O sıralar yakın bir arkadaşım onunla flörtleşiyordu. Biraz delidolu olsa da çok sempatik biri olduğunu düşündüm ve hemen arkadaş olduk. Bir plan yaptığımızda ona hep seni çağırmasını söyledik ama o her seferinde senin evden çıkmayı pek sevmediğin yanıtını verirdi. İlk gece seni burada gördüğümde şaşırmıştım.”

Ophelia şaşkınlıkla Luci’ye bakakaldı, kızın söyledikleriyle birlikte bir şeyler kafasına oturmuştu ve aniden aklında bir anı canlandı. Genevieve’le birlikte adli tabip bürosundan ayrıldıklarında kardeşinin bir arkadaşına selam vermek için kafeye girişini hatırladı...

“Buraya geleceğini biliyor muydun?” diye sordu Ophelia ve Genevieve’in nasıl da Luci’ye koşup sarıldığını hatırladığında aniden içini yakan kıskançlığı görmezden gelmeye çalıştı. “Buradan hiç bahsetti mi?”

Luci ona ağzı açık bakakaldı. “Hayır, hiç bahsetmedi... O da mı burada diyorsun?”

“Phantasma hakkında ağzından bir şey çıkmadı mı?” diye directti Ophelia.

“Yemin ederim.” Luci başını iki yana salladı. “Yakın zamana kadar Phantasma kimsenin aklında değildi zaten, olsa bile

Genevieve evdeki yaşamından hiç bahsetmezdi. Özel hayatını paylaşmayı sevmeyen biriydi, biz de hiç üstelemedik.”

“Biz dediğin kim?” Ophelia gözlerini kıstı.

“Beş kişiydik. Ben, Genevieve, Iris Saloom, Farrow Henry ve Basile Landry.”

Farrow Henry. Genevieve’i baloda eken kişi. Adını unutmak mümkün değildi. Ophelia, Luci’nin durumun ne kadarını bildiğini merak etse de asıl merak ettiği şey Genevieve’in yakın bir arkadaş grubu olduğunu niye daha önce hiç duymadığıydı. Kardeşi ona bu tür şeyleri anlatacak kadar güvenmiyor muydu? Ya da kendi dertleriyle fazlasıyla meşgul olduğu için Genevieve’in Grimm Köşkü dışında apayrı bir sosyal hayatı olduğunu fark etmemiş miydi?

Gölge Ses, *Senden nefret ediyor*, diyerek kahkaha attı. *Senden nefret ediyor ve senden hep nefret ediyordu ve muhtemelen burada ölecek ve...*

Ophelia meşe kitaplıklardan birine uzanıp eliyle vurdu. *Bir. İki. Üç.*

Gölge Ses yok oldu.

Leon ensesini kaşıdı. “Şey, ben odama gidip biraz dinlensem iyi olacak. Yorucu bir gündü. Siz de konuşmanızı bitirin...”

“Gerek yok,” diye çıkıştı Ophelia. “Konuşmamız bitti. Senin Genevieve’le bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum ama bu müttefik olduğumuz anlamına gelmiyor. Aklın varsa sen de kimseyle müttefik olmazsın. Yalnızca kalbinin kırıldığıyla kalırsın.”

Luci, Ophelia’yla göz teması kurmadan az önce okuduğu kitabı raftaki yığına geri koydu ve tek kelime etmeden Leon’la birlikte hızla uzaklaştı. Leon, Luci’yi sakinleştirmek için elini

kızın beline koyup onu kapıya doğru götürdü ve kütüphaneden çıkmadan önce Ophelia'ya sert bir bakış attı.

Aptallar.

Ophelia sonunda yalnız kalınca geçen gün taramaya başladığı rafları kurcalamaya girişti ama bu sefer Blackwell'in önerisine uyup daha derinlere indi. Terk edilmiş kayar merdiveni kullanarak odanın batı tarafına yukarı çıktı ve ilk önce en tepedeki rafları boşaltmaya başladı. Kalın romanlar yere *tak tak* yağmaya ve etrafa toz bulutları saçılmaya başladı. Ophelia kitaplara bu kadar sert davrandığı için kendini kutsala hakaret ediyormuş gibi hissetse de her kitabı nazikçe yere koyup düzenli şekilde istifleyecek vakti de yoktu.

Raflar boşaldığında ellerini iç kısımlardaki ahşap panellerde gezdirmeye başlayıp devre anahtarı, düzgün durmayan tahta parçası, düğme veya menteşe gibi olağandışı bir şey olup olmadığına baktı. Grimm Köşkü kütüphanesinde pek çok gizli bölme vardı ve Genevieve'le kaç tanesini bulacaklarını bir yarış haline getirmişlerdi. Hâlâ keşfedemedikleri pek çok bölme olduğundan emindi.

Neredeyse bir saat geçtikten sonra sonunda bir şey buldu. Şöminenin solundaki ikinci kitaplığın üstten üçüncü rafındaydı. Yaklaşık iki santimetre uzunluğunda, altında yay olan hafif içe göçük bir kare. Bir düğme. Düğmeye tamamen basmak için merdivende ağırlığını yeterince öne vermeye fırsat bulamadan odanın sıcaklığı aniden bir iki derece düştü.

“Bak sen,” diye kalın ve gür bir ses geldi arkasından. “Burada kimler varmış?”

Aşağıda Jasper'ı gören Ophelia olabildiğince sabit durmaya çalıştı. O tüyler ürpertici üçüncü gözü neyse ki kapalıydı ama

şu an Ophelia'nın içinde bulunduğu durumu inceleyen keskin gözleri o korkunç gözü hiç aratmıyordu.

“Etrafı mı dekore ediyorsun?” diyerek sırıttı. “Yardım ister miydin?”

Ophelia elini az önce bulduğu gizli mekanizmadan çekerek başını aşağı eğip şeytana sertçe baktı. “Beni rahat bırak.”

“Yoksa ne yaparsın?” diye alay etti. “Blackwell’i mi çağırırsın? Çağır lütfen. Onu kızdırmak eğlenceli olur.”

Ophelia yutkundu. “İkiniz arkadaş mısınız?”

“Şeytanların arkadaşı olmaz, canım. En azından fanilerin anladığı anlamda.”

“Ama birbirinizi iyi tanıyor gibi duruyorsunuz,” dedi Ophelia.

Jasper kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu kadar uzun süre aynı varlıklarla aynı yerde yaşayınca seni diğerlerinden daha az uyuz edenleri buluyorsun.”

“O zaman buradaki diğer hayaletler *epey* sinir bozucu olmalı,” diye mırıldandı Ophelia daha çok kendine.

Jasper güldü. “Tatlı dilliymişsin. Seni neden sevdiğini anlıyorum.”

“Beni *sevmiyor*,” diye karşılık verdi Ophelia burnundan alayla gülerek. “Beni kullanıyor. Ben de onu kullanıyorum.”

Şeytanın gözlerinde anlam veremediği bir parıltı belirse de Jasper yalnızca, “Daha önce hiç... farklı işbirliklerini düşündün mü?” dedi.

Ophelia bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı. “Hayır.”

İlk işbirliğini de düşünmesem daha iyi olurdu.

“Ona kaç yıl söz verdin?”

“Seni ilgilendirmez,” diye yanıt verdi Ophelia.

“On yıl uzun bir süre,” dedi Jasper. “Şu anki anlaşmandan serbest kalmanı sağlayabileceğimi söylesem ve senden çok daha az yıl isteyeceğim bir teklif sunsam?”

Ophelia öfkeyle baktı. “Cehennem’e kadar yolun var derim. Şeytanlarla anlaşma yapmam ben.”

Jasper karşılık vermek için ağzını açmıştı ki konuşmaya fırsat bulamadan odanın ortasında aniden bir şey belirip koltuğa çakıldı. Hayır, bir şey değil. İki *kişi* belirmişti.

İlk iki seviyenin şeytanları Drima ve Zel birbirlerini yemek istiyormuş gibi tutkuyla öpüşüyor olsa da Ophelia onları hemen tanımıştı. Şu anda üç şeytanla bir odada yalnız başınyaydı ve ikisinin üzerinde bir parça bile giysi yoktu.

Ophelia kızarıp bakışlarını önündeki sahneden çevirdi. Jasper yalnızca güldü.

“Fikrini değiştirecek olursan haber ver, teklifim hâlâ geçerli. Eğlencenin keyfini çıkar.” Jasper alaycı bir tavırla göz kırıp ortadan kayboldu.

Odada inleme sesleri yankılanmaya başlayınca Ophelia bir anlığına şokla donakaldı. İki şeytanın beraber hareket edişini izlemek Ophelia’ya ateş basmasına neden olmuştu. Bu ikilinin performansı her nasılsa ikinci etaptaki çiftlerinkinden bile daha şehvetliydi. Utançla gözlerini kaçırması gerektiğini bilse de bir yanı... ikinci seviyede kolayca büyülenen o yanı merak da ediyordu.

Ta ki pençeler ortaya çıkana kadar.

Drima, Zel’i saçından tutup başını yana eğdi ve keskin tırnaklarını diğer şeytanın boynuna geçirdi.

Ophelia, *Gitme vakti geldi*, deyip kaçış rotasını planlamaya başladı.

Gölge Ses, *Gitmeden önce düğmeye bas*, diye emretti. *Bas, bas, bas.*

Ophelia geri rafa döndü. Bunca zamandır arıyordu ve sonunda bir şey bulmuştu... Neye yaradığına bakmasının bir zararı olmazdı, değil mi? Hem kimseye bir zararı olmayacaktı. Şeytanlar, etraflarındaki oda alevler içinde kalsa bile muhtemelen fark etmezlerdi.

Dengesini sağlamak için bir basamağı tutup merdivende olabildiğince kendini öne verdi ve diğer eliyle uzanıp düğmeye sertçe vurdu. Keskin bir *klik* sesinin ardından metalik bir gıcırta duyuldu ve kısa süre sonra yer hareket etmeye başladı. Ophelia bir ayağı kayınca küfredip öne atıldı ve tamamen dönmeye başlayan rafa var gücüyle tutundu. Göz açıp kapayınca dek raf yüz seksen derece dönmüştü. Ophelia artık Phantasma'nın derinliklerine girmişti ve içerisi o kadar karanlıktı ki önündeki elini zar zor görebiliyordu. Bu şartlar altında merdivenden inmesi epey zor oldu. Ayağı yere bastığında altındaki tahta parçaları gıcırdadı.

Ophelia etrafını hissetmek için ellerini önüne uzatıp ayaklarını sürüyerek biraz öne doğru ilerledi. Yaklaşık on beş adım attıktan sonra taş duvar olduğunu düşündüğü bir yere ulaştı ama avuçlarını soğuk tuğlaların üzerinde gezdirince duvarda şamdan veya meşale bile olmadığını fark etti. Yoğun bir kaygı içine oturdu. Tek başına karanlık, gizli bir koridorda bulunduğu son seferde...

Gölge Ses'in çatallı kahkahası zihninde çınladı. *Koşmaya hazırlansan iyi olur.*

"Hayır," dedi göğsü korkudan daralan Ophelia.

Seni yakalayacak, seni...

"Blackwell, Blackwell, *Blackwell*," dedi Ophelia aceleyle.

Gölge Ses tıslayarak yanıt verdi. *Önümüzdeki on saniye içinde bir ışık kaynağı bulmazsan canavar seni yiyecek.*

Başını iki yana sallayarak bu kelimeleri kafasından atmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Dikkatini kaybetmemesi ve merdivene geri dönmesi gerekiyordu. Düğmeye bastığında rafın kütüphanedeki eski konumuna sorunsuzca döneceğini umuyordu. Geri döndü ve geldiği yöne doğru adımlarını saymaya başladı, daha yediye gelmişti ki ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

“Hangi cehennemdeyiz?” Blackwell’in sesi sağından net ve gür geliyordu.

Ophelia’nın zihnindeki Gölge Ses duman gibi dağıldı.

Her zaman Blackwell’in etrafını sarmalayan hafif beyaz hale ortamı aydınlatmış ve Ophelia’yı o kadar rahatlatmıştı ki ne yaptığını bile anlamadan Blackwell’e doğru atıldı. Adam onu göğsüyle rahatça tuttuğunda Ophelia boynuna o kadar sıkı sarıldı ki Blackwell’in nefes almaya ihtiyaç duymaması iyi bir şeydi.

Ophelia başını Blackwell’in boynuna gömdü. “Geldin.”

“Beni çağırdın,” diye yanıt verdi Blackwell.

Uzun bir dakikanın ardından Ophelia derin bir nefes alıp kollarını adamın boynundan çekti.

Blackwell gözlerini kıstı. “Ne oldu?” diye sordu. “Uzak kalınca değere mi bindim yoksa?”

“Aslında bir şey yok,” diye açıkladı Ophelia. “Kütüphanede kızıışmış tavşanlar gibi birbirlerinin üzerine atlayan şeytanları gördükten sonra yanlışlıkla burada kapalı kalınca biraz paniklemiş olabilirim.”

“Kulağa çok zor şeyler yaşamışsın gibi geliyor, evet.” Blackwell’in gözleri neşeyle parladı. Ophelia, onun bu tepkisinin

sebebinin şeytanlardan bahsetmesi mi, şeytanların seks kaçamakları mı yoksa burada hapsolması mı olduğundan emin değildi. “Peki *burası* tam olarak neresi?”

“Kütüphanede bir rafta bir mekanizma buldum,” dedi Ophelia duvarın ortasındaki kitaplığı işaret ederek, “ve kitaplık dönüp buraya geldi. Burası neresi bilmiyorum ama köşkün iç kısımlarından geçen gizli bir tüneldir diye tahmin ediyorum.”

“Minik ölüm büyücümüz amma zekiymiş,” deyip sıırıttı Blackwell.

Blackwell parmaklarını şıklattı ve elinde iki pirinç şamdan belirdi. Birini Ophelia’nın uzattığı eline tutuşturup parmaklarını ikinci kez şıklatarak on eğik mumu yaktı. Mumlar etraflarındaki epey geniş bir alanı aydınlatıyordu. Etraf aydınlanınca Ophelia, Blackwell’in üzerinde kan lekeleri olduğunu gördü. Adamın öncesinde neden ayrıldığını hemen hatırladı.

“Bu Cade’in *kani* mı?” diye sordu Ophelia şaşkınlıkla. Ophelia, Blackwell’in giysilerini istese kolayca değiştirebileceğini biliyordu ve değiştirmemiş olması üstünü bilerek bu şekilde bıraktığı anlamına geliyordu. “Ne *yaptın*?”

“Kalıcı bir şey değil.” Omuz silkti. “En azından fiziksel olarak.”

Ophelia, “Yani, hak etmediğini söyleyemeyeceğim,” diye mırıldandı.

Blackwell, “O zaman hemfikiriz,” diyerek onu takip etmesi için eliyle işaret etti.

Düzenleme

Ny.ozlem

Zevk

Koridorun çok geniş olmadığını öğrendiler. Sadece oyuk bir taş odaydı.

Blackwell bir ucu incelerken Ophelia öbür uçtan, “Burada daha çok şey olmalı,” diye mırıldandı. “Hiçbir yere varmayan gizli geçit mi olur?”

“Burada,” diye seslendi Blackwell.

Ophelia onun ne bulduğunu görmek için koşturdu. Blackwell mumları duvara doğru uzattığında bir taşta üç kertik olduğunu gördüler.

“Hımm.” Ophelia gözlerini kısıp parmak uçlarını her bir girintinin üzerinde gezdirdi. Bir kez. İki kez. Üç kez. Blackwell onu acele ettirmeden sessizce incelemesini bitirmesini bekledi. “Acaba...”

Ophelia dikdörtgen tuğlayı itti ve taş gürültülü bir şekilde içe göçerek geri gitti. Ophelia nefesini tutmuş bekliyordu ama etraflarına baktıklarında başka hiçbir değişiklik olmadığını gördüler. Bir süre sonra taş sanki hiç dokunulmamış gibi eski yerine döndü.

Tuğla tamamen yerine oturduğunda Ophelia durumu fark etti. “Üç çizgi var.” Boynundaki madalyon canlanıp atmaya, damarlarında heyecan akmaya başladı. Blackwell’e dönüp, “Üzerlerinde aynı türden işaretler olan taşları aramaya başla!” diye talimat verdi.

Farklı uçlarda çalışmaya başlayıp mumlarının loş ışığında taşları incelemeye koyuldular. Ophelia mumu tavandaki taşları görebilecek kadar yukarı uzatabildiği için ortalamadan uzun boylu olduğuna şükreliyordu. Kısa süre sonra Blackwell işaretli başka bir taş buldu ve bir iki saniye sonra da Ophelia üçüncü taşı buldu.

Blackwell, “Beş çizgi var,” diye seslendi.

“Buradakinde iki var,” diye yanıt verdi Ophelia. “Demek ki en az bir ve dört numaralı taşlar eksik.”

“Dört,” diye seslendi Blackwell bunu demesinin üzerine.

Her tuğlayı birkaç kez baştan sonra kontrol etmelerine rağmen yalnızca iki ve beş numaralı taşları bulabildiler. Ophelia’nın yorgunluğu gitgide artıyordu ve tam bu akşamlik aramalarını noktalamayış teklif edecekken odanın merkezindeki bir şeye bastı ve bu taşın hareket ettiğini hissetti. Ophelia zemini görebilmek için eteklerini toplayıp aşağı baktı. Ayağının altındaki taşın ortasına kazınmış işareti görünce iç çekti.

Blackwell zemindeki hareketli plakayı incelemek için yanına çömeldiğinde Ophelia, “Şimdi geri kalanına sırayla basacağız,” dedi.

“Taş daha da itilebilirmiş gibi duruyor mu?” diye sordu Blackwell.

Ophelia birkaç kez topuklarında yükselip bütün ağırlığını vererek zıpladığında düğme biraz daha aşağı indi gerçekten de.

Blackwell ayağa kalktı ve güçlerini birleştirip taşı beraber itmek için aradaki mesafeyi kapayarak ona iyice yaklaştı, vücudunun ön kısmı Ophelia'nın sırtına yaslanmıştı. Taş iyice içeri gömülüp neredeyse bir karış aşağı inince Ophelia dengesini kaybeder gibi oldu ve Blackwell düşmemesi için bir eliyle belini tuttu.

“Hızlı!” diye bağırdı Ophelia ikisi de o sığ delikten dışarı çıkar çıkmaz. Ardından sırayla basacakları bir sonraki sayının yanına gittiler. Ophelia geri gidip iki numaralı taşı bularak içeri itti. “İkiyi hallettim!”

“Üç... dört...” diye saydı Blackwell her bir taşa basarken.

Son tuğlanın önünde buluştuklarında Blackwell bir el işaretiyle Ophelia'yı son taşa basmaya davet etti. Ophelia gülümseyerek, “Beş,” diye duyurdu.

Oda sallanmaya başladı. Ophelia adama çarptı, Blackwell ise etraflarını incelerlerken elini onun beline doladı. Tavandan taş parçaları yağıyor ve gürültüyle yere çarpıyordu. Yukarı baktıklarında, çatıda pek çok küçük delik olduğunu gördüler.

Garip.

Ophelia, “Bu kadar mı?” diye fısıldayıp Blackwell'in tepkisini görmek için omzunun üzerinden baktı.

Blackwell çenesini kaldırıp birkaç adım ötesindeki bir şeyi gösterdi. “Bak.”

Ophelia onun bakışlarını takip etti ve duvarın dibinde bir açıklık gördü. Genişliği bir buçuk metre olan bu açıklık yalnızca yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi. Tabii, emekleyerek ilerlemeleri için epey geniş bir alan vardı ama Ophelia'nın hiç böyle bir şey yapası yoktu. İkisi de sakın adımlarla açıklığa doğru gidip içeri bakmak için zemine kadar eğildiler. Ophelia hiçbir detay seçemiyordu. Derin ve karanlık bir boşluk vardı sadece.

Gözlerini Blackwell'e çevirip, "İlk kimin gideceğine karar vermek için taş kâğıt makas oynayalım mı?" diye sordu alayla.

Blackwell gülüp giyilecek hali kalmamış paltosunun düğmelerini açmaya başladı. Ağır paltoyu kenara attıktan sonra gömleğinin kol düğmelerini açıp pahalı kumaşı dirseklerine kadar kıvırdı. Ophelia onu yoğun bir dikkatle izlese de Blackwell kravatını boynundan çıkarıp soyunmayı bitirdiğinde ona muzip bir gülümsemeyle tek kaşını kaldırmak dışında bir tepki vermedi.

"Çok daha iyi oldu," diye mırıldandı Blackwell. "Artık rahat rahat..."

Tavandan aşağı bir sıvı damlayıp artık çıplak olan ön koluna düşünce Blackwell cümlesinin devamını getiremedi. Derisi bir anda kıpkırmızı olup kabardı. Bu garip maddenin altında teni su toplayınca Blackwell acı hissettiğini belli etmese de onun derisinin bu şekilde köpürdüğünü görmek Ophelia'nın midesini bulandırdı. Ancak saniyeler içinde yara sanki hiç var olmamış gibi yok oldu ve adamın beyaz teni eski pürüzsüzlüğüne kavuştu.

"Ophelia," dedi Blackwell ve materyal bedeninden şeffaf formuna geçti. "Git. *Hemen.*"

Blackwell'in bu kadar ciddi konuşması Ophelia'nın kulağına çok yanlış gelmişti. Adamın yüzünde en ufak bir neşe belirtisi kalmadığını görünce kalbi sıkışmaya başladı. Tavana bakmak için başını tekrar yukarı kaldırdı.

Akıntı tam o sırada şiddetlendi.

Blackwell yalnızca bir anlığına bedene bürünüp onu tünele doğru itti. Asit tavandan bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamadan hemen önce Ophelia var gücüyle emekleyerek zar zor da olsa başını ve omuzlarını odanın dışına çıkarabilmişti. Bu yakıcı sıvı korsesinde ve eteğinde delikler açsa da kat kat giyindiği

için derisi yanmamıştı. Blackwell küfredip tünelde Ophelia'nın hemen ötesinde belirdi ve kızı kollarından tuttuğu gibi dar geçitte başı önde olacak şekilde sürükledi.

Blackwell bir anlığına onu bırakıp geçidin sonundaki küçük tahta kapıyı tekmeledikten sonra genç kadını başka bir zifiri karanlık odaya soktu.

“Dayan, meleğim,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Blackwell.

Ophelia kıl payı kurtulmuş olmalarının iliklerine kadar işleyen paniğini savuşturmaya çalışarak derin nefesler almaya uğraşıyordu. Blackwell parmaklarını şıklattı ve elinde iki pirinç şamdan belirdi. Önünü görebilmek için şamdanları hemen yere koydu.

“Asit derine ulaşmadan önce giysini çıkarmamız lazım,” dedi Ophelia'ya.

Blackwell cümlesini bitirir bitirmez Ophelia belinde bir şeyin yanmaya başladığını hissetti. Acıyla tıslayınca Blackwell hemen işe koyuldu.

Ophelia'nın arkasına geçip korsesinin iplerini ustaca çözmeye başladı, kurdeleleri açıp baleni yeterince gevşettikten sonra elbiseyi başının üzerinden çıkardı ve kenara attı. Ardından iç gömleğinin arkasındaki keten kaplı düğmeleri koparırcasına çekince küçük parçalar etrafa fırlayıp tıkırdayarak yere saçıldı. Elbise korseyle birlikte kenara atmasıyla Ophelia'nın derisinin eriyip kemiklerinden akması riski de ortadan kalkmış oldu. Soğuk hava çıplak vücuduna değdiğinde rahatlamayla iç çekti. Göz ucuyla altın rengi bir parıltı gören Ophelia birinci seviyenin yıldız dövmesinin yanında ikinci seviye yıldızının belirdiğini fark etti.

“Teşekkürler,” diyerek Blackwell'e döndüğünde mum ışığının adamın kasvetli yüzünde dans ettiğini gördü. “Sorun ne?”

“Seni başka yere ışınlayacak gücüm olmalıydı. Ama intikam almaya fazla enerji harcadım,” diye itiraf etti.

“Cade’i mi diyorsun?”

Blackwell bakışlarını kaçırıp onu başıyla onayladı. “Tekrar böyle bir hata yapmayacağım, merak etme.”

Ophelia başını yana eğdi. “Beni oradan çıkardın. İşler çok daha kötü gidebilirdi.”

Blackwell, “Anlamıyorsun,” deyip doğrudan Ophelia’nın gözlerinin içine baktı. “Zarar görmene engel olamadığım her sefer aramızdaki bağ biraz güçsüzleşiyor. En sonunda, beni çağırdığında duymam zorlaşacak. Bu çok korkunç olur.”

“Ah,” diye fısıldadı Ophelia. “Bu ayrıntıyı bana neden daha önce söylemedin?”

“Söylemeliydim,” diye itiraf etti. “Özellikle de başına dert açma becerini düşünürsek.”

Ophelia ona dil çıkarma arzusunu bir kere daha bastırmak zorunda kaldı. “Daha fazla hata yapmayalım o zaman.”

Blackwell kesin bir dille, “Evet, yapmayalım,” diyerek ona katıldı. “Bu durumda, başka ölümcül tuzakları aktifleştirmeden seni odana geri götürmem lazım...”

“Ne? Hayır,” diyerek karşı koydu Ophelia. “Üstüme *asit* yağması riskini almışken şimdi vazgeçmeyeceğim! Bu yol nereye çıkıyor öğrenmemiz lazım.”

Blackwell sinirle tavana baktı ama ona karşı çıkmakla uğraşmayıp eğildi ve şamdanlardan birini kapıp önünde tutarak odanın kalanını aydınlattı. Alan önceki odanın yarısı kadardı ve orasının aksine tavan ve duvarlar budaklı koyu meşe tahtalarla kaplanmıştı. Odanın en uzak tarafında tek bir kitaplık vardı.

“Bu kitaplık herhalde bizi kütüphaneye geri götürüyordur,” diye yorum yaptı Blackwell.

“Siktir ya,” dedi öfkeyle Ophelia. “Boşu boşuna mı uğraştık o kadar? Hiçbir yere varmayan büyük bir geçit için mi? Bu boktan yerden *nefret ediyorum!*”

Blackwell’in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Aramıza hoş geldin.”

Ophelia bir yandan konuşurken bir yandan da ellerini haretle sallıyordu. “O kadar acı çekip çaba sarfettik ve yalnızca çirkin, bomboş bir odaya mı vardık? *Kabul etmiyorum*. Gerekirse tüm bu tahta parçalarını ellerimle tek tek sökeceğim.”

“Meleğim?” diye mırıldandı Blackwell.

“Yemin olsun, bu ıssız yeri yakıp yok edeceğim,” diye devam etti Ophelia onu hiç duymadan.

“Ophelia.”

“Ne?”

Zümrüt yeşili gözlerinde tanıdık, muzip bir parıltı beliren Blackwell, “Öfkeni dışavuruşunu dinlemek her ne kadar beni çok eğlendirse de neredeyse çırılçıplak olmasan tehditlerin daha etkileyici olabilirdi.”

Ophelia üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla oturduğunu bir anda fark edip yumruk yemişe döndü. Panik dolu küçük bir çığlık atıp hızla kollarıyla gövdesini sardı.

“Arkanı dön!” diye emretti.

Blackwell tek kaşını kaldırdı. “Örtünmeye çalışmak için biraz geç oldu sanki, değil mi?”

“Neredeyse çıplak olmayanın söz hakkı yok!” diye karşılık verdi Ophelia.

Blackwell artık iyice sırtıtmaya başlamıştı. “İstersen ben de soyunabilirim.”

“Tam bir baş belasısın.” Ophelia ona öfkeyle baktı. “Açıkçası korsemi bu kadar kolayca çıkarabilmene şaşırdım.”

Blackwell, Ophelia’ya neredeyse burunları değecek kadar yaklaşıp konuşmaya başladı. “Tek hamlede nasıl çıkarılacağını bilmediğim giysi yoktur.”

Kelimelerine sinmiş şehvet, Ophelia’nın omurgasından bir ürperti geçmesine neden oldu ve bakışlarını istemsizce adamın o sinir bozucu dudaklarına yöneltti.

“Biliyor musun? Hâlâ bir önceki etapta o sahtekârla tam olarak ne yaptığını öğrenmek istiyorum, meleğim,” dedi Blackwell ağır ağır. “Sana gerçeğini yaşatarak unutturmam gereken ne tür deneyimler edindiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.”

Ophelia kızarsa da başını Blackwell’e doğru kaldırdı ve yanıt verme hazzını ona yaşatmayı reddetti.

“Anlatmak istemiyorsan ben de aklımdan yazarım. Benim senaryolarım daha yaratıcı olacaktır zaten.”

Ophelia gözlerini kıstı ve “Peki. Yap bakalım,” dedi.

Blackwell bir anlığına şaşırsa da ifadesi hemen şeytani bir kararlılığa döndü.

“Hadi,” diye ısrar etti Ophelia. “Anlat. Karşımdaki kişi illüzyon değil de sen olsaydın neler olurdu?”

“Sana *anlatmamı* istediğine emin misin?” Blackwell dudakları birbirine değecek kadar eğildi. “Ya da göstermemi mi tercih ederdin?”

Ophelia onu neyin ele geçirdiğinden emin değildi. Belki Blackwell’in bu kadar yakınında olmasından, belki son üç gündür sürekli ölümle burun buruna gelmesinden veya belki de bu

akşam şehvete bu kadar tanık olması sonucunda daha önce kimseye karşı böyle şeyler hissetmenin yakınından bile geçmediğini fark etmesindendi. Bir anlığına bile olsa *tutku* hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Ayrıca, Blackwell'in bu kadar yakınında olmasının sinir uçlarını ateşe vermesine bakılırsa bu iş için biçilmiş kaftandı.

“Göster,” dedi.

Blackwell, Ophelia'nın sesindeki kararlılığa şaşırdıysa da bunu belli etmedi. İzin, Ophelia'nın dudaklarından dökülür dökülmez harekete geçti. En ufak bir tereddüt veya çekince olmadan Ophelia'nın dudaklarına yapıştı. Başından beri bunun olacağı belliymiş gibi davranıyordu.

Ophelia gözlerini yumup dudaklarının birbirine kavuşmasının hissine odaklandı.

Elektrik yüklü bir heyecan hissediyordu.

İllüzyonun aksine Blackwell'in dudakları sıcacıktı ve yaydığı o tanıdık statik akım Ophelia'nın vücudunda çakıp onu içten dışa yakarken ayak parmakları kıvrıldı. Blackwell onu daha da tutkulu öpmek için bedenini ona yasladığında Ophelia'nın elleri kendi iradeleriyle hareket edip adamın ayışığı kadar bembeyaz olan yumuşak buklelerinin arasına daldı.

Blackwell'in bu içten öpücüğü Ophelia'nın nefesini tamamen kesmişti. Ophelia bu kavurucu tutku gerçek mi yoksa adam müthiş bir aktör mü, kestiremiyordu ama çok da umursamıyordu. Daha önce hiç böylesi kontrolsüz bir şey hissetmemişti. Sanki Blackwell onu bir andan uykusundan uyandırmış, birinin dokunuşundan ne kadar uzun zamandır yoksun kaldığını fark etmesini sağlamıştı. Şimdiyse onun elleri ve dudakları teninin her santiminde gezinmezse açlıktan ölecekmiş gibi

hissediordu. Blackwell dilini onunkine dolayınca Ophelia'nın içinde bir açlık alevlendi ve bir anlığına nefes almak için geri çekildi. Blackwell hiç duraksamadan farklı bir yere yöneldi ve o soluklandığı sırada başını aşağı indirip köprücük kemiğine yakıcı öpücükler kondurmaya başladı. Ophelia bir elin poposuna doğru indiğini, diğer elin ise yukarı çıkarak başının arkasını nazikçe kavradığını hissetti.

Blackwell tek bir akıcı hamleyle ağırlığını öne verip Ophelia'nın sırtını yere dayadı ve üstüne çıktı. Ophelia'nın bacağına kaldırıp beline dolarken bir yandan da sert taş zemine çarpmasını engellemek için başının arkasındaki elini tampon olarak kullanıyordu.

“Herhangi bir noktada durmak istersen, duracağız. Anlaşıldı mı?” dedi Blackwell arzudan kalınlaşmış bir sesle.

Ophelia, “Evet,” derken dudakları tekrar birleşsin diye Blackwell'i saçlarından nazikçe çekiştiriyordu.

Dudakları tekrar sertçe birbirine yapıştı ve iniltilerini de aynı hararetle yutmaya başladılar. Ophelia'nın zihni artık bulanık değildi. İstilacı sesler veya tehlike ve şiddet içeren düşünceler yoktu. Yalnızca Blackwell, ağırlığının vücudundaki hissi ve Ophelia'nın öpüşme biçimini keşfederken gövdesinden aşağı inen elleri vardı.

Nazikçe Blackwell'in altdudağını ısırduğunda adamın boğazından inleme ve hırlama arası kalın ve hayvani bir ses kopunca arzu, Ophelia'nın kadınlığında bir kıvılcım gibi çaktı. Ona sürtünmek için yanıp tutuşarak belini büküp göğsünü adamınkine dayarken bacaklarının arasındaki ıslaklığın arttığını hissediyordu. Blackwell buna karşılık bir elini gövdeleri arasındaki boşluğa sokup başparmağıyla Ophelia'nın hâlâ üzerindeki transparan

dantel kamisolun altından çıkan sert meme uçlarından biriyle oynamaya başladı. İnleme sırası şimdi Ophelia'ya gelmişti.

Ophelia, boğazından gelen nefes nefese iniltileri duyan Blackwell'in kendinden memnun bir halde mırıldandığını teninde hissetti. Blackwell meme ucunu parmakları arasında çevirirken Ophelia'nın bütün vücudu adamın ağırlığı altında zevkten kıvranmaya başladı. Ophelia nefes nefese adamın gömleğini parçalarcasına üzerinden çıkarmaya çalıştı. Gömlek *gitmeliydi*. Böyle birlikte hareket ederlerken Blackwell'in çıplak tenine dokunmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Blackwell onun hararetine gülüp parmaklarını şıklattı. Gömlek göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

"Çok pratik oldu," diye yorum yaptı Ophelia.

Blackwell bir şeytanlık peşindeymiş gibi başını aşağıya eğip gülümsedi. "Bu da çok pratik olacak."

Blackwell parmaklarını tekrar şıklatınca Ophelia'nın giydiği kamisol ortadan kayboldu ve soğuk havanın göğsüne çarpmasıyla rüyleri diken diken oldu. Ardından, Blackwell'in somut formundan çıkmasını izledi ve kendi vücudunun da havadan hafif hale geldiğini hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan bir anda kendini Blackwell'in kucığında otururken buldu, adam ise destek almak için sırtını duvara dayamıştı.

"Ne?.." diyerek gözlerini kırıpştıran Ophelia dik durabilmek için avuç içlerini adamın göğüs kaslarına dayadı.

Blackwell, "Işınlanmak kafa karıştırıcı olabiliyor," diye yanıt verdikten sonra Ophelia'nın çıplak göğsüne daha rahat erişebilmek için dizlerini kaldırdı ve gövdesini geriye doğru itip onu bacaklarına yatırdı. "Biraz sonra kafanı toparlarsın."

Blackwell çenesinin altına öpücük kondurmak için eğilince, “Sen böyle yaparsan kafamı nasıl toparlayacağım ben?” diye yanıt verdi Ophelia.

Ophelia, Blackwell’in sırtışını teninde hissetse de adam vazifesine hiç ara vermeden devam etti. Blackwell dudaklarını gitgide aşağıya... aşağıya... ve daha da aşağıya indirince Ophelia onun nefesini meme ucunda hissetti. Blackwell dudaklarını hemen oraya dayamayınca Ophelia sinirle homurdandı.

“Muhteşem,” diye yorum yaptı Blackwell gözlerini kızın çıplak vücudunda gezdirirken.

Ophelia onun bakışlarını takip ederek kendine baktı. Tahrikle kızarmasına rağmen pembe meme uçları beyaz teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Ophelia, kız kardeşine çok yakıştırdığı dolgun ve kıvrımlı bir vücudu olmasının nasıl olacağını hep merak etmişti ama şu an Blackwell’in ona bakışlarını görünce özgüvensizliğinden en ufak bir iz bile kalmadı. Kendi de hiç utanmadan Blackwell’in vücudunun her santimini inceliyor, belirgin kaslarını ve karnının keskin hatlarını keyifle izliyordu.

Şehvetle izlendiğini gören Blackwell kendiyle o kadar gurur duyuyormuş gibi duruyordu ki Ophelia’nın içinden ona dil çıkarmak geldi. Ophelia daha önce birinden hiç bu kadar etkilenmemişti ve Blackwell’in bunun gayet farkında olması onu çılgına çeviriyordu. Ama yine de böyle bir anda tahmin ettiğinden çok daha cüretkâr ve özgüvenli olduğunu fark edince şaşırdı. Ancak kapıldığı bu delilik her nasılsa daha önceki utangaçlığına tamamen ağır basıyordu. Olur da utanç verici bir şey yaparsa zaten bu haftadan sonra Blackwell’i bir daha görmeyecekti.

Son düşüncesiyle beraber içi adını tam koyamadığı bir hisle sızlasa da bir saniye sonra Blackwell diliyle meme ucuna hafif fiskeler indirince ne düşündüğünü unutuverdi.

Vay canına.

Blackwell memesini emerken dişlerini pembe meme ucuna sürtünce Ophelia'nın dudaklarından keyif dolu inilti yükseldi. En çok ihtiyaç duyduğu yerde baskı hissetmek için Blackwell'in kucağında kıvrandı ve adamın aletinin anında pantolonunu zorladığını hissetti. Blackwell öbür memesine geçip diliyle o tüyler ürpertici dairesel hareketi tekrarladığında Ophelia'nın teni zevkten o kadar ısındı ki bir an alev alacakmış gibi hissetti.

Ophelia ona sürtünmeye devam ederken Blackwell tekrar dudaklarını buluşturup ellerini kızın uzun buklelerine dolayarak şefkatlice çekiştirdi. Kalçalarını hafifçe kaldırıp pantolonunu zorlayan sertleşmiş penisine sürtünen Ophelia'yla beraber hareket etmeye başlayınca ikisi de kısa süre içinde kendini kaybetti. Ophelia'nın iç çamaşırı tamamen ıslanmıştı.

Blackwell ellerini hareket ettirmeye hiç ara vermedi. En hassas noktalarında geziniyor, saçlarını çekiştiriyor ve Ophelia'nın daha önce hiç böylesi zevk verebileceğini fark etmediği yerlerinde daireler çiziyordu. Ophelia kendini Blackwell'in aletine daha sert bastırınca inledi ve Blackwell de ona aynı arzuyla karşılık verdi.

Blackwell onun sağ kulağının arkasındaki hassas noktayı yalayıp hafifçe ısırırken, "Aferin kızıma," diye mırıldandı. Ophelia övüldüğü için çok gurur duymuştu. "Kendini bırak."

Bu kelimeleri duyan Ophelia içinde bir şeyin aniden serbest kaldığını hissetti. Her şey çok fazlaydı. Çok yoğun, çok ateşli ve çok *iyiydi*. Ve kısa bir süre sonra kadınlığında keskin, ilkel bir his sıkışmaya, yükselmeye ve dönmeye başladı, kreşendoya ulaştığındaysa Ophelia bir zevk dalgasına kapılıp alaşağı oldu.

Kalbi deli gibi atarken gözlerini açtığında Blackwell'in kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktığını gördü.

“Karşındaki kişi gerçekten ben olsaydım tam bu noktada etabı kaybetmiş olurdun diye tahmin ediyorum,” dedi Ophelia’ya. “Sunabileceğim zevklerin henüz çok azını tattığını da unutma.”

Ophelia, “Sanırım senden nefret etmeye başlayacağım,” dese de sesi hiç de istediği gibi sert çıkmamıştı. “Çok şeydi... Hep böyle mi hissettiriyor?”

Blackwell kaşlarını kaldırdı. “Sen daha önce hiç?..”

Blackwell kafasında bazı sonuçlara varmadan önce Ophelia sözünü kesip, “Daha önce seviştim,” dedi. “Ama o, vücuduma hiç *böyle* şeyler yaptırmamıştı.”

Blackwell, “O zaman işe yaramazın tekiymiş ve vaktini çalmış,” deyip Ophelia’yı kollarıyla daha sıkı sarmalayıp ayağa kaldırdı. Blackwell, Ophelia’yı yavaş yavaş ayaklarının üzerine bırakırken sanki verdiği aşırı zevkten ayakta duracak hali kalmamış olmasından endişeleniyor gibiydi. Ophelia gözlerini devirip uzaklaştı.

Sonra tereddüt etti. “Bir saniye, peki ya sen?..”

“Hayır. Bunu kendim için yapmadım,” deyip gömleğini yerden alıp Ophelia’ya fırlattı. “Buyur. Şimdi seni odana götüreyim. Eminim dinlenmek istiyorsundur.” Ophelia gömleği kollarına geçirirken Blackwell’in ona göz kırptığını görünce yanıt olarak sadece onaylamadığını belirten bir bakış attı.

“Bundan sonra seni çekmek zor olacak,” diye mırıldandı. “Bu yaptığımızı... tekrarlamamalıyız.”

Blackwell tek kaşını kaldırdı. “Meleğim, beni mi ikna etmeye çalışıyorsun yoksa kendini mi?”

Ophelia, *Kendimi*, diye düşünse de dediğinden dönmedi. “Ben ciddiylim. Kan pazarlığımız falan da olduğunu düşünürsek ilişkimiz zaten yeterince karışık.”

Blackwell işaretparmağıyla Ophelia'nın çenesini kaldırıp bakışlarını buluşturdu. "Dediğin gibi olsun ama daha fazlasını isteyip kendini yalvarmamak için zor tutarsan şaşırma."

Ophelia ona pis pis baktı.

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım. Asla," dedi.

Blackwell sırtıttı. "Bak bu sözünü hatırlatırım."

Ophelia onu görmezden gelip zemine saçılmış giysilerini toplamaya başladı, asitle mahvolmuş noktalara dokunmamaya büyük özen gösteriyordu. Her şeyini aldığından emin olmak için geriye doğru bir adım atınca yanlışlıkla şamdanlardan birini devirdi. Söz verdiği gibi bütün köşkü ateşe vermemek için koşup mumu kaldırıncı şamdanın düştüğü yerde garip bir şey gördü. Meşe parkeye birkaç kelime kazınmıştı. İlk kelime, üzeri defalarca çizildiği için yerde derin bir oyuk oluşturmuş ve okunmaz hale gelmişti ancak diğer kelimeler son derece netti.

...ve Gabriel sonsuza dek.

Gariptir ki Rahatlatıcı

PHANTASMA'NIN DÖRDÜNCÜ GECESİ

Blackwell şifonyere dayanmış, Ophelia'nın odasında volta atmasını izliyordu. Ophelia kız kardeşinin günlükleriyle ilgili meseleyi en ince ayrıntısına kadar anlatmış, Blackwell de muhtemelen bu kadar ayrıntı dinlemek istememesine rağmen şikâyet etmeden sabırla ona kulak vermişti. Şimdiyse Ophelia az önce keşfettikleri şeyi daha önceki bilgilerle ilişkilendirmeye çalışıyordu.

“Gabriel yaygın bir isim,” diye akıl yürüttü Blackwell.

“Kardeşim *yıllardır* Phantasma'ya gizliden gizliye takıntılıymış ve Gabriel diye birini bulması gerektiğini yazmış. Ardından biz Phantasma'da Gabriel ismini bir parkeye kazınmış halde bulduk. Sence konuyu *yaygın bir isim* deyip geçiştirmem mümkün mü?” dedi Ophelia, Blackwell'in böyle düşünmesine hayret ederek.

“Anladım,” diyerek geri adım attı Blackwell. “Ancak bu gece daha fazla bilgi edinemeyeceksin. Sen biraz dinlensen ben de şeytanlardan birini bulup yarışmacı kayıtlarının nerede tutulduğunu öğrensem olur mu?”

Ophelia'nın gözleri parladı. "Yarışmacı kayıtları mı?"

Blackwell onu başıyla onayladı. "Evet. Şeytanlar buraya gelen her ruhun kaydını dikkatlice tutar ama bu bilgiyi gelen geçen herkesle paylaşmazlar. Yapabileceğim bir şey var mı bakacağım."

"Lütfen," diye fısıldadı Ophelia. "Lütfen bir dene."

Blackwell şifoniyerden ayrılıp ellerini Ophelia'nın omzuna koydu ve onu arkasına döndürerek yatağa doğru itti. "Deneyeceğim. Şimdi, git biraz uyu. Bir sonraki seviyeye uykunu almış gir."

Ophelia yorganını kaldırıp altına girdi, hâlâ Blackwell'den az önce aldığı gömleği giyiyordu. Şık ve yumuşacık bir kumaşı vardı, daha da iyisi Blackwell gibi kokuyordu. Vanilya ve tütün. Gariptir ki rahatlatıcı bir kokuydu.

Blackwell yorganı çekip kızın omuzlarını örttükten sonra odadan ayrılmak için arkasını dönmüştü ki Ophelia uzanıp elini yakaladı. "Gidiyor musun? Gece yarısında hayaletler dadanırsa ne olacak?"

Blackwell, "Sen uyuyana kadar burada kalabilirim," dedikten sonra elini kibarca çekip birkaç adım ötedeki berjere oturdu.

Ophelia gözlerini yumup kendini uyumaya zorladı. Ama çabası meyve vermedi. Zihninde sayısız düşünce dolanıyordu. Genevieve'i, gizemli Gabriel'i ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. Blackwell'in dudaklarının kendi dudaklarındaki hissini düşünüyordu. Ardından, ilk başta nasıl oldu da öpüşmeye başladıklarını düşünmeye başladı. Giysisini yakan asit, yakında başa çıkması gerekeceği işkence dolu bir sonraki etap. Bu düşüncelerin hepsi onu yaşamı boyunca uyanık tutmaya yeterdi.

Tam o sırada, sanki vakti gelmiş gibi Gölge Ses gece mesaisine başladı.

Yatak başlığına üç kez vurman lazım, dedi ona. Üç vuruşluk üç set halinde. Ardından gece boyunca güvende kalmasını istediğin kişilerin adlarını sırala. Yoksa hepsi ölecek. Teki bile hayatta kalmayacak.

Ophelia yapabileceği en gizli şekilde başının üzerine uzanıp parmak boğumlarıyla yatak başlığına vurdu. *Bir. İki. Üç. Bir. İki. Üç. Bir. İki. Üç.*

“Genevieve,” diye fısıldadı kendi kendine.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Blackwell yumuşak bir tonla.

Kahretsin. Yeterince gizleyememişti.

Gölge Ses’in ayrıntılı gece ritüelinin nelerden oluştuğunu şimdiye kadar annesi ve Genevieve dışında kimse bilmiyordu. Bilmelerinin nedeniyse Ophelia’nın onlara anlatmış olması değil, buna her gece kendi gözleriyle tanık olmalarıydı. Ophelia bundan çok büyük bir utanç duyuyordu. Gölge Ses’in çenesini kapaması ve Ophelia’nın varoluşsal kaygılar içinde boğulmadan uyuyabilmesi için yatak başlığına vurmasının veya Ses’in emrettiği diğer saçma sapan görevleri yapmasının gerekmesi utanç vericiydi.

“İçimdeki şeytanları yatıştırmaya çalışıyorum,” dedi bir süre sonra Ophelia yarı şaka yarı gerçek.

“Onları yok edip uyumana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Blackwell.

Blackwell’in sesindeki o içten tını Ophelia’nın göğsünün daha önce hissetmediği ve adını tam koyamadığı bir hisle sıkışmasına neden oldu.

“Keşke olsaydı,” diye fısıldadı. “Ama içimdeki tüm şeytanlar yok olsaydı benden geriye pek bir şey kalmazdı.”

Blackwell uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Ben buradayken kimse sana zarar veremez, Ophelia. Dinlen,” dedi.

Ophelia derin bir nefes alıp yatağa iyice gömüldü ve öpüş-tüklerinden beri zonklamayı bırakmayan madalyonunun kalp atışlarını saydı. Kısa süre sonra madalyonu ve Blackwell'in yay-dığı enerjideki devamlı titreşimler bilinçaltına daha da sokuldu ve Ophelia en nihayet kendini uykunun kollarına bıraktı.

. . .

Sonraki sabah Blackwell'den eser yoktu ama Poe yanına kıvrılmış, hoşnut mırıltılar çıkarıyordu. Ophelia hayalet kedinin şeffaf başını okşadıktan sonra kollarıyla bacaklarını esneterek güne hazırlanmaya başladı. Basit bir şifon elbise ve önden bağla-malı bir korse giymeye karar verdi. Bu parçaların içinde hareket etmesi nispeten kolay olurdu.

Duvardaki saate bakıp akşam yemeğine daha neredeyse dört saat olduğunu görünce Blackwell'le yolları tekrar kesişmeden önce gizli odaya sızması için yeterince vakit olduğunu düşündü. Ophelia gidip odayı tek başına incelemek ve sandığının aksine Genevieve'i en yakından tanıyan kişi olmadığı gerçeğinin ya-sını tutmak için kendine biraz zaman tanımak istiyordu. Onu dünyada en iyi tanıyan kişi kesinlikle Genevieve'di. En azından Phantasma'ya girmeden önce. Ama Ophelia artık birbirlerine yabancı olduklarını hissediyordu. Belki biraz abartıyordu ama birkaç günün adrenalini olaylarının altında saklanan acısı yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyordu ve Ophelia'nın ihanete uğramış gibi hissetmesine yol açıyordu.

Ophelia ortalıkta koşuşturup hayaletlerle kan pazarlıkları ya-pıyor, zehirli yılanlar tarafından ısırılıyor ve her gece hayatını ris-ke atıyorken Genevieve'in aklından ablasının onu takip etmeye cesaret edebileceği geçmemişti bile.

Gözlerini geri açtığında, “Derin bir nefes al,” dedi Blackwell. “Şimdi nefes al. Ve ver.”

Ophelia dediklerini yaptı.

“Tekrar.”

Al. Ver.

“Bir kez daha.”

Al. Ver.

“Utanman gereken bir şey yok,” diye teminat verdi Blackwell. “Zihnin bir daha seni aksine ikna etmeye çalışırsa şunu hatırla: Hoş bulmadığım hiçbir özelliğin yok. Tamam mı?”

Ophelia bakışlarını kaçırdı. Daha önce hiçbir şeye bu kadar inanmak istememişti.

Ama inanamıyorsun değil mi? diye gülerек karşılık verdi Gölge Ses. *Güzel bir adam güzel sözler söylüyor. Ama bana inanabilirsin, benim küçük ölüm büyücüm.*

“Ophelia,” diye ona seslendi Blackwell. “Öyle boşluğa baktığında... nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere,” diye yalan söyledi.

Blackwell gözlerini kıstı. “Gölge Ses kim?”

Başkasının, zihnindeki o sinsi varlığının adını andığını düşünce donakaldı. Konuşamadı. Ne diyeceğini bilmiyordu ve bilse bile bu kadar özel bir konuyu ona açmak istemiyordu. Bunu yaparsa psikolojik olarak çökmekten korkuyordu. Bakışlarından ne kadar paniklediği anlaşılıyor olsa gerek, Blackwell vazgeçip konuyu değiştirdi.

“Jasper’la bir anlaşma yaptım,” diye haber verdi. “Yarışmacı kayıtlarını yakında görebileceğiz.”

Ophelia şaşkınlıkla nefesini tuttu. “O kadar kolay mı oldu?”

Blackwell yüzünü buruşturdu. “*Kolay* demezdim. Ama hallettim.”

“Karşılığında ne vaat ettin?”

Adam başını iki yana salladı. “Pek iç açıcı bir şey değil. Sen takma kafana.”

Ophelia derin bir iç çekti. “Kayıtlara ne zaman bakabileceğiz peki?”

“Yaklaşık bir saat içinde. Biraz vakit öldürmemiz gerekecek.”

Ophelia, Blackwell’e o yokken gizli geçide gitmeyi planladığını söyleyemezdi. Bu fikri şimdilik rafa kaldırması gerekiyordu.

Ophelia eline fırçasını aldı ve karışmış buklelerini açmaya başladı. “Beklerken ne yapmamızı önerirsin?”

Blackwell muzip muzip sırıttı. “Giysilerimiz üzerimizdeyken yapabileceğimiz bir şey aklıma gelmiyor.”

“Bunu zorlaştırmaya devam edersen seni boğazlarım.”

Blackwell’in sırıtışı kocaman oldu. “Yani, istediğin buysa...”

“Boğazlanmayı sevmekle ilgili saçma sapan bir şaka yapacaksan,” dedi Ophelia fırçasını ona doğrultarak, “çeneni kapa.”

Blackwell sanki şakasını bitirememek ona acı veriyormuş gibi abartılı abartılı iç çekti. “Peki, peki. Bir süredir sormak istediğim bir şey hakkında konuşsak olur mu? Büyü yeteneğin hakkında.”

Ophelia başını yana yatırdı. “Büyü yeteneğim hakkında ne soracaksın ki?”

“Büyünü daha iyi kullanmayı, onu kontrol etmeyi öğrenmen lazım. O kadar büyük miktarda büyüü tek seferde harcamanı izlerken kafayı yiyecek gibi oluyorum. Ayrıca sonraki seviyelerden önce şu küçük ortadan kaybolma gösterini kontrol etmeyi öğrenmeni istiyorum.”

“Sanırım yanıtım hayır. Öğretmen olarak sana tahammül edebileceğimi sanmıyorum,” dedi alayla homurdanarak. “Hem sonraki seviyede ne var tam olarak?”

“Elindeki tüm avantajları kullanmazsan pek çok ölüm riski var,” diye yanıt verdi Blackwell.

“Her zamanki gibi çok yardımcı oluyorsun,” dedi Ophelia alaycı bir tonla.

“Yani burada yardımcı olmaya çalışıyorum ama sen işimi zorlaştırıyorsun,” diye karşılık verdi Blackwell. “Sonraki iki etaba kıyasla öncekiler çocuk oyuncağıydı. Bu seviyelerde sana her konuda yardım edemeyeceğim. Bazı şeyleri tek başına halletmen gerekecek. Etapları korkuyla değil umutla beklemek istiyorum.”

“Yaa,” dedi Ophelia bir elini alay eder gibi göğsüne götürerek. “Sakatlanırsam veya ölürsem üzüleceğini mi söylüyorsun?”

Blackwell ona anlaşılmaz bir ifadeyle garip garip baktı. “Meleğim, söyle bana, kalpsiz biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ophelia sesindeki ciddiyeti duyunca bir anlığına irkilse de, “Teknik olarak kalbin *yok*,” diye belirtmekle yetindi.

“Anlaşmamızı başarıyla tamamlarsan kalbim olacak,” diye karşılık verdi Blackwell. Aradıkları nesneler düşünülünce zekice bir şakaydı. “Değil mi?”

Ophelia onun ne demeye çalıştığından emin değildi. “Doğru...”

“O zaman seni eğitmeme izin ver de trajik ölümünü izlemeyeyim,” diye ısrar etti Blackwell.

“Peki,” dedi Ophelia pes ederek. “Herhalde senin vereceğin ders bir sonraki seviye için planlanan yaratıcı ölümlerden daha korkunç olamaz.”

Blackwell güldü. “Düşünme şeklini sevdim.”

Dersler

Blackwell'in hakkını yememek gerekirdi, fena bir öğretmen değildi. Gerçi, Ophelia bir şeyi onun anlattığından başka şekilde deneyip de başarısız olduğunda bilgiç bilgiç sırıtmaya daha iyi olabiliyordu.

Büyü becerileri aynı olmasa da Blackwell büyü mekaniğini yeterince detaylı anlatabildiği için Ophelia kendi içinde ne araması gerektiğini çıkarabiliyordu. Gücünü odaklayıp böylelikle daha iyi kontrol edebilmek için vücudundaki farklı hisleri nasıl ayırt edeceğini öğreniyordu. Ancak Blackwell ona bir şey göstermek için ne zaman fazla yanaşsa midesinde kelebeklerin uçuşması işini zorlaştırıyordu.

Annesine kıyasla Blackwell'in ders anlatımı daha netti, bunun sebebi büyük ihtimalle annesinin ona büyüü tasvir etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamamasıydı. Şimdiyse Ophelia büyüü doğrudan hissedebiliyordu. Blackwell asla moral bozacak şeyler söylemiyor, Ophelia'nın büyü becerisini kendi seviyesine yaklaştırması için onu teşvik eden, yapıcı eleştirilerde bulunuyordu.

"Büyüü dışavurmadan hemen önce dikkatin dağılıyor," dedi Ophelia'ya. "Büyüü ateşlemeye hazır olduğunu hissettin

diye odaklanmayı bırakmaman lazım. Sonuna kadar odağını koru. Tekrar dene.”

Bir saatten biraz daha uzun süredir örümcek ağıyla kaplı bu konuk odasıındaydılar. Ophelia'nın nişan alacağı bir hedefi olsun diye birbirlerinden birkaç adım uzakta karşı karşıya duruyorlardı. Ophelia büyüsünü çağırıp nişan alıyor ve dışavuruyordu, Blackwell de Ophelia'nın büyüsü tam ona çarpacakken şeffaflaşıyor ve mavi kıvılcımlar içinden geçip duvarı yakıyordu. Ophelia karnındaki bir kası sıkınca büyüü daha kolay çağırma-ya başlamıştı. Ancak nişan almakta zorlanıyordu. Ne kadar denerse denesin enerjisi düzenli bir hat oluşturmak yerine dağınık çıkıyordu ve Blackwell ona ne kadar sabırla yaklaşırsa yaklaşınsın kendisi sabrını yitiriyordu.

“Yorulдум,” dedi Blackwell’e. “Ayrıca çok gücüm de kalmadı.”

Bir de oda dışavurduğu büyüler nedeniyle ağır bir şekilde ıslak toprak ve tuz kokmaya başladığı için başı dönüyordu.

Blackwell başını yukarı aşağı salladı. “Peki. O zaman yok olmaya odaklanalım, olur mu?”

“Sana söyledim,” dedi Ophelia iç geçirerek. “Onu *kazara* yaptım. Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Geçen sefer ne tetiklemişti?” diye sordu Blackwell.

Ophelia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Cade’in bana bıçakla saldırma—”

Ophelia cümlesini bitiremeden Blackwell parmaklarını şıktı ve elinde aniden bir bıçak belirdi. Blackwell bir an bile duraksamadan bıçağıyla Ophelia’ya doğru atıldı.

Ophelia tiz bir çığlık atıp bıçağın önünden çekilmeye çalışsa da yeterince hızlı hareket edemedi ve...

...bıçak görünmez olan göğsünden içeri geçti. Yarı hayret yarı öfkeyle Blackwell'e baktı. Blackwell'in gözlerinde kendinden son derece memnun bir ifade vardı.

"Kesinlikle bir savunma mekanizması," diye onayladı göz kırparak.

"Tam bir *baş belasısın!*" diye bağırdı Ophelia. "Ya planın işe yaramasaydı?"

Blackwell, "İşe yaradığına göre kızman için bir neden yok," diye karşılık verip bir bıçak daha çıkardı ve bıçağı havaya atıp kabzasından yakaladı.

"Onu bana fırlatırsan yemin ederim..."

Blackwell bıçağı ona fırlattı. Bu sefer kenara atlayıp bıçağın önünden çekilmeye başarsa da ne yazık ki Blackwell'in elinde başka bir bıçak çoktan belirmişti bile. Blackwell tekrar nişan alırken Ophelia itiraz etme zahmetine girmeyip bıçağın havada ilerlediği yolu takip ederek tenindeki batma hissine odaklandı. Bıçak yaklaştığında damarlarına adrenalin karıştı ve sadece buharlaşmak olarak tarif edebileceği garip bir his bütün vücuduna yayıldı. Bıçak sorunsuzca göğsünün içinden geçti.

"Anladım," dedi Ophelia.

Blackwell'in bir sonraki bıçak fırlatışında ayaklarını omuz genişliğinde açarak kendini hazırladı.

Başıyla keskin bir onay verip, "Bu sefer başka yere nişan al," dedi.

Blackwell bıçağı sol omzuna fırlattı. Ophelia artık nasıl bir his beklemesi gerektiğini bildiği için tamamen o sıcak karınca- lanma hissine odaklandı ve bıçak henüz kol mesafesindeyken sol kolunun tamamının görünmez olmasını sağladı.

“Oha,” diye keskin bir nefes vererek görünmez uzvunu kaldırdı. Bu gücünü istemeden kullandığı zamanlarda olduğu gibi kolu her zamanki somut formuna hemen dönmedi. Hatta kolunu tekrar görünür kılmak için uğraşması gerekti. Ophelia’nın beklediğinden biraz daha uzun sürdü ama eninde sonunda kolu eksiksiz biçimde geri döndü.

Blackwell’e baktığında adamın gözlerinde bilmiş bir parıltı ve Ophelia’nın tam olarak çözemediği başka bir his vardı. “Gördün mü?”

Blackwell, “Evet,” deyip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık şipşak kaybolup görünür olabilene kadar alıştırmaya devam etmen gerek.”

“Böyle bir şey yapabilen bir ölüm büyücüsü duymuş muydun hiç?” dedi Ophelia ellerine hayretle bakarak.

“Hayır,” dedi Blackwell. “Artık yavaş yavaş şunu düşünmeye...”

Aniden odada yüksek bir ses duyuldu. “Blackwell.”

Ophelia arkasına döndüğünde konuşanın Jasper olduğunu gördü. Şeytanın ellerindeki deri ciltli kitap aşırı kalındı, Ophelia o kadar sayfanın kitabın sırtından kopmadan nasıl durduğunu merak etti. Yarışmacı kayıtları.

Blackwell şeytanın elinden kitabı almak için yanına ışınlandığında Jasper, “Yirmi dört saatiniz var,” diyerek uyardı. “Kitaba bir şey olursa sonuçlarıyla *kız* yüzleşir. Anlaşıldı mı?”

Blackwell onu başının tek ve keskin bir hareketiyle onayladı, ardından iki adamın gözleri de Ophelia’ya kaydı, onun da riskleri anladığını onaylamasını bekliyorlardı. Ophelia başını abartılı hareketlerle yukarı aşağı sallayınca Jasper ortadan kayboldu. Hemen Blackwell’in yanına koştu ve kitap açılınca her ayrıntısını

pürdikkat incelemeye başladı. Başlık sayfasında kalın siyah harfli, anlamadığı dilde bir yazı vardı. Birkaç sayfa sonra liste başladı. Dünyanın dört bir ucundan, kimisi artık unutulmuş olan çeşitli dillerde isimler tek tek sıralanıyordu. Çoğu ismin üzeri kırmızı mürekkeple, bazılarıysa siyahla çizilmişti ve yaklaşık her yüz isimden bir tanesi daire içine alınmıştı. Ophelia'nın bunların ne demek olduğunu anlaması için bir cevap anahtarına ihtiyacı yoktu. Öldürülenler, yarışmadan çekilenler ve kazananlar işaretlenmişti.

“Bu yarışma asırlardır devam ediyor olmalı,” diye fısıldadı Ophelia.

“Evet,” diye mırıldanarak yanıt verdi Blackwell de.

“Ama eğer Genevieve şu Gabriel denen kişiyi tanıyorsa o zaman adam *o kadar da* yaşlı olamaz,” diye akıl yürüttü Ophelia. “Bu da kitabın sonlarına atlayabileceğimiz anlamına gelir, değil mi?” Konuşurken kitabın büyük bir kısmını geçti. “Ve Gabriel mutlaka bir yarışmacı olmalı. Genevieve burada çalışan biriyle, doğaüstü bir varlıkla asla temas kurmazdı. Annemizin işinden nefret ederdi. Şehre tek başına gidebilecek yaşa gelir gelmez Grimm Köşkü’nden kaçmak için her fırsatı değerlendirdi.”

Ve benim hiç bilmediğim bir sürü arkadaş edindi.

Blackwell tuhaf bir gerginlikle başını yukarı aşağı salladı. “Madem eminsin, o zaman en sondan başlayacağız.”

Bu kelimeler fantomun ağzından çıktığı anda odada çan sesleri yankılanmaya başladı. Akşam yemeğinin ve üçüncü seviyenin vakti gelmişti.

Blackwell iç çekti ve kitabı sertçe kapayıp koltuk altına iliş-tirdi. “Etaptan sonra buna döneriz. Unutma, bundan sonra portaldan içeri adım attığın gibi beni çağırman lazım. Tamam mı?”

Ophelia, “Tamamdır,” deyip el salladıktan sonra kapıya doğru yöneldi ama Blackwell yana adım atıp önünü kesti.

“Ciddiyim, Ophelia.” Blackwell’in ismini bu kadar ciddiyetle söylediğini duyan Ophelia bir anlığına duraksadı. “Beni hemen çağırmasan ve dikkatin dağılırsa kolayca ölebilirsin.”

Ophelia bakışlarını kaçırmadan söz verdi. “Anladım.”

Ardından ikisi de kendi yollarına gitti. Ophelia yemek salonuna yönelirken Blackwell de kitabı güvende tutmak için ortadan kayboldu. Ophelia koridorlarda ilerlerken bir parmağını ince detaylı, kare desenli duvarkâğıdına sürtüyor, parmağının geçtiği yerde toz izi bırakmasını izliyordu. Buradaki açık koridorlarda hep cereyan olurdu ama içerideki hava şaşırtıcı şekilde boğuk değildi. Manolya alt tonlu, sıcak ve misk aromalı yoğun bir koku aldı. Bu koku annesinin en sevdiği parfümü hatırlatmıştı ona ve acaba Phantasma’nın numaralarından biri mi diye düşündü.

Ortalık azıcık temizlense ve bu kadar şeytanla dolu olmasa bu köşk muhteşem bir yer olabilir aslında diye geçirdi içinden. Ophelia bir anlığına Phantasma’nın korkunç bir yarışma yerine yıllık Mardi Gras balosunun düzenlendiği zengin bir mülk olduğunu hayal etti. Süslü bir maske takıp göze batacak şatafatlı bir elbise giyeceği ve bayılana kadar içip dans edeceği bir yer olabilirdi burası.

Balo salonunda yakışıklı bir talibin onu döndürdüğünü hayal etti.

Kibar gül yaprakları gibi kat kat duran, kırmızı-turuncu kalın etekleri her döndüğünde kolayca savruluyordu. Elbisesinin üst kısmı pahalı bir ipek kumaştan yapılmış, göbek deliğinin hemen altında V şeklinde biten düşük belli bir korseydi. Aynı kumaştan yapılmış uzun eldiveni dirseklerine kadar uzanıyor,

boynunda yakut bir gerdanlık parlıyordu. Dans sona ererken talibi onu dans pistinden dışarı davet ederek koridorun sonundaki karanlık bir misafir odasına çekerken kıkırdıyordu. Talibi eldivenlerini yavaşça kollarından çıkarıp kenara atmaya başladı. Ardından elbisesini ve dantelli iç çamaşırlarını da çıkarınca Ophelia'nın üstünde yalnızca yakut kolye kaldı...

Blackwell ellerini beline dolayıp onu geriye yatırdı ve dudaklarını boynuna bastırarak, "Bu akşam büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı.

Ophelia bir anda gerçek dünyaya döndü. Tam birinin sırtına çarpmak üzereydi.

Bu herhangi biri de değildi. Cade'di.

Ve Ophelia'ya peşine düştüğü tilkiyi köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi bakıyordu. Blackwell, Cade'e her ne yaptıysa adamın ondan uzak durmasını sağlamaktan ziyade onu yok etme isteğini daha da alevlendirmiş olmasından endişeleniyordu Ophelia.

"Şeytan arkadaşlarını istediğin kadar başıma musallat et, kaltak," dedi Cade öfkeyle. "Ama sana yemin ederim, birkaç gece sonra son gülen ben olacağım."

Ophelia ona ters ters baktı. "Bana kaltak denmesinden gerçekten bıkmaya başladım. Kimseyi kasten senin üzerine salmadım ama istersen bunu yapabilirim."

Adam onun bu tehdidine burun kıvırdı ama orada daha fazla oyalanmadı ve topuklarının üzerinde dönüp hışımla yemek salonuna daldı. Ophelia mesafesini koruyarak arkasından giderken içten içe keşke Blackwell daha çok kanını akıtsaydı diye düşünüyordu. Cade'in bu nefreti diğer yarışmacılara bulaşır da bir etapta Ophelia'ya karşı birlik olma fırsatı doğarsa kesinlikle sıkıntı çıkacaktı.

Ancak Ophelia yemek salonuna girdiğinde Beau ve Eric haricindeki tüm yarışmacıların Cade'e en az onun kadar tedirgin yaklaştığını gördü. Cade'in bu iki adamın sadakatini kazanmak için ne yaptığını merak ediyordu. Belki de mesele, aşağılık heriflerin başka aşağılık heriflerle aralarında her nedense hep var olan o yavan yoldaşlık duygusuydu. Her ne olursa olsun Ophelia kimden uzak durması gerektiği konusunda hiç şüphe bırakmalarından memnundu.

Ona selam vermeye tenezzül eden tek kişi Luci'ydi. Ophelia birkaç meyve almak için yemek masasına giderken ona hafifçe el sallamıştı. Leon'un kızın yanında kaskatı durduğunu gören Ophelia, Luci'nin kütüphanedeki konuşmalarının devamını ona anlatıp anlatmadığını merak etti.

Herkes yemek yerken odaya boğucu bir sessizlik hâkim oldu ve odadakilerin iştahının önemli ölçüde azaldığını fark etmemek mümkün değildi. Çoğunluk tabaklarına azıcık üzüm veya bir dilim tereyağlı ekmek almıştı. Kerevitli *étouffée*, ballı mısır ekmekli ve Meksika fasulyeli pilav, kızarmış *boudin* sosisi ve badem şekerli ekmek tatlısı gibi daha ağır yemeklere dokunan olmamıştı. Başka bir yerde olsa Ophelia bu yemekleri ağzının suları aka aka yerdi ama yemek masasının larva ve örümcek kaplı olduğunu görelî çok olmamışken en sevdiği yöresel yemekleri bile lezzetli bulması mümkün değildi.

James yediği tek parça ekmeğin bıyığında bıraktığı kırıntıları silkip, "Bence buranın bize yaptığı en acımasız işkence yemekleri etaplardan hemen önce vermesi," diye mırıldandı.

Bir iki homurtu ve onaylama dolu mırıltılar duyulduktan odayı yine o gergin sessizlik kapladı. Ophelia zamanın daha da hızlı geçmesini umarak uzaktaki duvar saatine bakıyor,

üzümleri saplarından koparıp dalgınca önündeki tabakta boyutlarına göre diziyordu. Üzümleri küçükten büyüğe tek tek ağzına atmaya başlayınca üzümlerin tatlı suyu boğazından yavaş yavaş aktı. Dizi masanın altında aşağı yukarı zıplıyordu.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tik. Tak.

Etabın başlamasını kaygıyla bekliyordu ve neden bu kadar gerildiğinden emin değildi. Belki Blackwell'in uyarısındandı. Belki de portaldan adım atar atmaz tekrar onu göreceği düşüncesinden...

Onu görmeyeli bir saatten az oldu, kendine gel.

Onu öpmek devasa bir hataydı.

Onu sinir bozucu bulmaya geri dön, dedi kendi kendine. Ancak sıkıntı onu sinir bozucu bulmayı bırakması değil, onu çekici bulmaya başlamış olmasıydı.

Ophelia son üzümlünü yuttuğunda odada ani bir ışık çaktı ve yeni sunucularına iyice bakabilmek için arkasını döndü. Şeytan vücuduna çok ince bir hesaplamaıyla bağlanmış altın rengi kumaş parçası dışında bir şey giymiyordu ve platin sarısı saçları çıplak ayaklarına kadar uzanıp yeri süpürüyordu. Üstünde bu kadar az giysi olunca Şeytan İşareti de kolayca görülebiliyordu: Her iki ön kolunda uzanan kemik rengi dikenler. Vahşi bir gülümseme.

"Adım Devon. Üçüncü seviyeye hoş geldiniz," dedi ve portalı çağırıp bu seviyenin ipucunu ortaya çıkardı. Bu rutin artık o kadar tanıdık gelmeye başlamıştı ki, insanlar alevli yazıyı en iyi şekilde görebilmek için ön saflarda yer kapmak amacıyla birbirlerini dirsekliyordu.

ALEVLİ BİR UÇURUMUN ÜSTÜNDE YÜKSELMELİ YALDIZLI
KAFESİN.

AMA O YÜKSELDİĞİNDE DALIŞA GEÇECEK DİĞERLERİ.

ZİNCİRLERİN ÇEVRESİNDEKİ ALTIN AĞIRLIKLAR,
AÇGÖZLÜLÜĞÜN BAŞTAN ÇIKARICI ŞARKISI, TEHLİKELİ
BİR OYUN.

DAL CAZİBE DENİZİNE, YAP SEÇİMİNİ VE VER KARARINI:
DEĞER Mİ AĞIRLIĞINCA ALTINA HAYATIN?

Ophelia yarışmacılardan birinin ipuçlarını not etmek için kâğıt kalem çıkardığını gördü. Akıllıca. En azından, kelimeler kâğıda döküldükleri anda solup gitmeseydi öyle olurdu. Ophelia, yarışmacının defalarca boşuna denemesini omzunun üzerinden büyük bir merakla izledi. Phantasma, ipuçlarının yazılmasına izin vermiyordu.

Devon isimleri çağırmaya başlarken, Ophelia da bu fırsatı kafasında yarışmacıların listesini çıkarmak için kullandı. Bil-mecenin daha ilk satırında alevli bir uçurumdan bahsedilmesi hiç hayra alamet değildi. Henüz sadece iki seviye tamamlamış olmalarına rağmen geriye sadece on yedi kişinin kalmış olması da öyle.

Sıra ona geldi. Portaldan geçerken kendini onun büyüüne bıraktı ve *Blackwell'i hemen çağır*, diye hatırlattı kendine.

Ancak dışarı adım atınca yeni başlayan korku dışında her şey zihninden uçup gitti. Havada asılı, devasa bir altın kafesin içine hapsolmuştu. Ve üç yüz metre altında kaynar lav dolu bir okyanus vardı. Alevli bir uçurum.

Üçüncü Seviye

AÇGÖZLÜLÜK

Yakıcı lav kokusundan daha göz yakıcı olan tek şey yanan saç ve et kokusuydu. Uçurum kenarındaki sisli havaya da bu iki koku hâkimdi.

Ophelia engin bir alev denizinin üzerindeki kayalık uçurumun birkaç adım üzerindeki altın bir kafesteydi. Gözlerini kısıp solunda yükselen yoğun buhar bulutuna bakınca yaklaşık otuz metre ötesinde başka bir kafesin parıldadığını gördü. O kafeste de başka bir yarışmacı olmalıydı. Blackwell'i çağırmaya fırsat bulamadan kafesi sallanmaya başlayan Ophelia tökezleyip öne düştü ve dengesini korumak için çubuklara tutundu.

ALEVLİ BİR UÇURUMUN ÜSTÜNDE YÜKSELMELİ YALDIZLI
KAFESİN.

AMA O YÜKSELDİĞİNDE DALIŞA GEÇECEK DİĞERLERİ.

Bir yanı böyle riskli koşullar altında karmaşık ipuçlarını hatırlama yeteneğinin gelişmesinden etkilenmişti. Diğer yanı ise yavaş yavaş lav denizine doğru indirildiğinin son derece farkındaydı.

İçeride altın kafesin hareket etmesini engelleyecek bir şey var mı diye bakınca etrafta kaldırma kolu veya krankı gibi onu tekrar yukarı çekecek aletler olmadığını anladı. Arkasında ta alevlerin içine kadar uzanan kalın bir zincir vardı ama uzanıp çektiğinde kalın metal elini yaktı ve Ophelia acı dolu bir çığlık attı.

Hissettiği şiddetli acıdan sonra nefesini toplayabilince sıkıdığı dişlerinin arasından, “*Siktir,*” diye tıslayarak küfretti. Avucunda su toplayan korkunç bir yanık vardı, yanmış derisi çirkin bir alacalı kahverengi tonuna dönüyordu ve bir anlığına sıcaklığın bütün etini kemiğine kadar yaktığından korktu. Gözyaşları yanaklarından süzülünce sağlam eliyle hemen onları sildi.

Acının ve üzüntünün beni kontrol etmesine asla izin vermem, diyen Genevieve’in sesi bu panik halini delip geçti. *Acıdan güç alıp odaklanmayı tercih ederim.*

Kafesi tekrar aşağı inince bu sefer dizlerinin üzerine düştü.

Derin bir nefes aldı ve zonklayan elinin acısını zihninin gerilerine itti. Başkalarının kafeslerinin de alçalıp alçalmadığını merak etmeye başlamıştı ki bir dakika sonra yoğun sisin ardından panik dolu bağrışmalar gelince yanıtını almış oldu. Bu kadarı yetmişti artık.

“*Blackwell,*” diyerek fantomu çağırmaya başladı. Kafes sallanarak iki karış daha aşağı inerken adını iki kez daha tekrarladı.

Havanın boğucu sıcaklığından dolayı midesi kasılmaya ve saçları terden alnına yapışmaya başlamıştı.

“Sıcak çarpmasın diye tamamen soyunmam gerekecek,” dedi elinin tersiyle alnını silerken kendi kendine.

Blackwell’in sesi duyuldu. “Bunu söylemek bana büyük bir acı verse de giysilerin üzerinde kalsın, meleğim.”

Ophelia sese doğru döndü ama Blackwell'i hiçbir yerde göremedi. Bir anda paranoyaya kapılmaya başladı. "Blackwell?"

Blackwell, "Evet, buradayım," diyerek Ophelia'yı yatıştır-maya çalıştı. "Kafeslerdeki büyü her yarışmacının ağırlığını tam olarak dengeliyor. Hayalet biçimimde gelsem bile enerjinin de ağırlığı var. Bu nedenle sadece sesimi oraya iletebiliyorum."

"Peki konuşanın sen olduğunu nereden bileceğim?" diyen Ophelia gözünü kısarak önündeki boşluğa baktı.

"Nasıl kanıtlayayım? Son birkaç gün boyunca bana soktu-ğun her lafı sıralayayım mı?" Ophelia adamın sesindeki neşeyi duyabiliyordu. "Belki de seni hazza ulaştırırken yüzünün aldığı ifadeleri en ince detayına kadar anlatabilirim..."

"Tamam, yeter." Elindeki yanık inanılmaz miktarda acı ver-meye başlıyordu ve sabrı tükenmek üzereydi. "Sana inanı—"

Kafes bu sefer yarım metre aşağı inince Ophelia cümlesine devam edemedi ve çat diye durduğunda dişleri birbirine çarptı.

Blackwell aceleyle talimatlarını sıraladı. "Önündeki duvarı görüyor musun? Parmaklıkların arasından uzanıp yukarı tırman-man ve kayanın içindeki yuvarlak ağırlıkları bulman lazım. Bu ağırlıkları dikkatlice arkadaki zincire bağlayacaksın ve büyülü makara düzeneği kafesini kaldıracak. Ancak ilerlediğin her bir metre için büyü diğer yarışmacıların kafesini aşağıya indirecek. Bu mekanizmanın ne kadar hızlı indiğini düşünürsek eminim birkaç kişi görevlerinin ne olduğunu anlamaya başlamış."

Ophelia nefesi kesildi. "Yani... hayatta kalmak için başkaları-nı öldürmek mi gerekiyor?"

"Diğerleri yeterince hızlı hareket etmezse evet. Ama bu senin derdin değil," dedi Blackwell. "Yumuşak yürekler hakkında ne söylediğimi hatırla. Şu an bunun ne yeri ne sırası."

Ophelia aniden, “Elim,” deyip elini Blackwell’in bedensiz sesine doğru uzatarak kırmızı, su toplamış yanığını gösterdi. “Parmaklıklara...”

“Demek *bu yüzden* beni çağırmanı zar zor duydum,” diye homurdandı Blackwell. “Yaralanma konusunda sana ne demiştim? Beni hemen çağırmanı söylememiş miydim?”

“Lav dolu devasa bir yarığın dikkatimi dağıtmış olması bir iki hata yapmam için geçerli bir bahane değilse sana başka ne diyebilirim bilmiyorum,” diye karşılık verdi Ophelia.

Blackwell bir anlığına sessiz kaldı ve çileden çıkmış yüz ifadesi Ophelia’nın gözünde canlandı. “Seni iyileştiremeyeceğim,” dedi ardından.

Ophelia yutkundu. “Ama... tırmanmak için elimi kullanmam gerekiyor.”

“Biliyorum.” Yoğun bir sessizlik oldu. “Seni yalnızca tamamen vücut bulmuşken iyileştirebilirim ve bu kadar ağırlık yaparsam kafes fazla aşağı iner.”

Sesi sinirli çıkıyordu, kelimeleri Ophelia’nın nedenini tam olarak kestiremediği bir gerginlikle yüklüydü ve Ophelia bunun nedeninin, sıcak zincire dokunma aptallığında bulunmasına kızmasından ya da hayal kırıklığına uğramasından mı yoksa apayrı bir şeyden mi kaynaklandığını merak ediyordu. Aklına gelen sebep çok tehlikeliydi.

Ophelia başını iki yana salladı. Şu an aralarında olup bitenlerden daha fazla odaklanması gereken şey vardı. Derin bir nefes alıp omuzlarını geriye atarak kendini hazırladı.

Ellerini kafesin parmaklıkları arasından çıkarıp yamaçtan çıkıntı yapan bir kayaya tutundu ve bütün gücüyle aşağı doğru asıldı. Kafes makara düzenğinde yukarı çekilmeye başladı.

Tırtıklı kayanın yaralı elini çok acıtması ve hem kendisini hem de kafesi yukarı çekmek için harcadığı çaba Ophelia'nın az kalsın bayılmasına neden olacaktı. Bu işkenceden farksız iş sağlam elinin derisini bile tahriş etmeye başlamıştı ve Ophelia tam da bu etabı başaramayacağından şüphelenmeye başlamışken üstteki kayalıkta bir şeyin parıldadığını gördü.

Acıyla dişlerini sıkarak kendini biraz daha yukarı, uçurumun kenarından baş gösteren altın rengi ağırlığa doğru çekti ve onu çıkarmak için kazmaya başladı. Dağ yamacından kopan parçalar ayaklarının dibine dökülüyor ve tırnaklarının arasına sıkışiyordu. Halka biçimindeki ağır parça kalındı ve neredeyse Ophelia'nın kafasından büyüktü. Ağırlık serbest kaldığında başarısından gurur duydu.

Bu yeni ağırlıkla birlikte kafesin diğer tarafına yürürken kafesin sarsılarak birkaç metre aşağı indiğini hissetti. Üzerindeki menteşeleri kullanarak ağırlığı açtı ve kafesinin dışındaki akkor zincirin etrafına geçirip kapadı. Ophelia bırakınca ağırlık, bir zincire takılı devasa bir kolye ucu gibi aşağıya düştü, metal bağlantılardan birkaç tangırtı duyuldu ve altın kaplamalı halka lav denizine girince aşağıdan tıslama sesi yankılandı.

Kafes aniden birkaç metre yukarı çıktı.

Blackwell, "Harika gidiyorsun," diyerek Ophelia'yı övdü. "Devam et."

Bu övgüyü duyan Ophelia daha da sıkı çalışmaya koyuldu. Bunu itiraf etmekten ne kadar hoşlanmasa da, bir şeyde başarılı olduğunda takdir görmeye büyük bir açlık duyuyordu. Annesi böyle şeylerle hiç zaman harcamazdı.

Kayalık yüzeyde biraz daha tırmanmayı başardıktan sonra yaralı elinden kanlar akmaya başladı ve yakıcı bir acı kolundan yukarıya tırmandı. Ama Ophelia bunu görmezden geldi.

“Çok iyi gidiyorsun, meleğim,” diyerek devam etti Blackwell. “Bir sonrakine ulaşmana az kaldı.”

Ophelia yanaklarından akan gözyaşlarını silmekle uğraşmadı, Blackwell’in karşısında zayıf görünmeye dair tüm çekincele-
rin yerini onun övgülerinin içinde ateşlediği gurur almıştı.

Acı dolu geçen birkaç dakikadan sonra Ophelia başka bir ağırlık buldu. Ancak bu sefer ağırlığı aşağıdaki kızgın denize attığında düşme sesinin yanında acı dolu bir dizi çığlık da duyuldu. Daha da kötüsü bir süre sonra kafesin parmaklıklarından içeriye yanmış saç ve et kokusu gelmeye başladı.

Hayır.

Ophelia parmaklıkların arasından eğilip midesinde ne varsa çıkardı.

Hayır.

Gölge Ses’in zihninin derinliklerinde ortaya çıkmaya başladığını ve duyularını ele geçirmek üzere olan krizi körüklemeye hazır olduğunu hissedebiliyordu. Yarışmacıların çığlıkları yaşamının geri kalanı boyunca ona musallat olmayacak olsa bile Gölge Ses’in bir yere gittiği yoktu.

Birini öldürdün, küçük canavar. Bu iğrenç günah sonsuza dek ruhunu kirletecek. Ama kayaya üç kez vurursan cinayetin günahından arınabilirsin, diyerek onu kışkırtıyordu Gölge Ses.

Ve Ophelia elbette büyük bir aceleyle parmak eklemlerini dağ yamacına vurmaya başladı.

Bir, iki, üç.

Tekrar, diyerek kahkaha attı Ses.

Bir, iki, üç.

Tekrar.

Bir, iki, üç.

“Ophelia.”

Blackwell’in sesini duyan Gölge Ses büzüşüp yok oldu. Ophelia artık kanla kaplı olan parmak eklemlerini görünce boğazından bir hıçkırık kaçtı.

“Gölge Ses...” diye fısıldadı. “Dediğini yapmazsam susmuyor.”

“Gölge Ses’in kim olduğunu bana söyler misin?” dedi *Blackwell* nazikçe.

Ophelia gözlerini yumup başını iki yana salladı.

“Meleğim?”

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Ophelia sonunda burnunu çekerek. “Bazen *kendim* olduğundan şüpheleniyorum. Tüm kötü özelliklerim. Ama bana yapmamı söylediği şeyler... Ben o tür şeyleri yapmayı asla istemezdim. Ondan *nefret* ediyorum.”

“Hey,” diye mırıldandı *Blackwell* ve Ophelia aniden sıcak bir statik hissinin etrafını sardığını hissetti. Sanki *Blackwell* fiziksel olarak orada olmasa da ona sarılıyordu. “Beni dinle. Burada baş başayız, tamam mı? Derin bir nefes al.”

Ophelia dediğini yaptı.

“İki kez daha,” dedi *Blackwell* duruma hâkim bir tavırla.

Ophelia onun talimatlarını yerine getirirken göğsü adamın bu kadar ince bir ayrıntıyı fark etmesi karşısında yabancı bir duyguyla kabardı. Her şeyi üç kez yapmak önemliydi. Madalyonu ısınmaya başladı.

“Şimdi, bu Gölge Ses’le daha sonra ilgileneceğiz ama şu an yalnızca *benim* sesimi dinlemenı istiyorum,” diye onu yönlendirdi. “Yalnızca beş ağırlık daha bulman gerekiyor. Adım adım ilerleyeceğiz.”

Ophelia fantomun sesinin onu yatıştırmasına müsaade etti ve güven veren tınısına sıkı sıkıya sarıldı. Blackwell bir sorun çıkmayacağını düşünüyorsa bir sorun çıkmayacaktı. Blackwell ona yalan söylemezdi. Ophelia'nın bu yarışmayı sağ salım atlatması onun için çok önemliydi. Başarılı olması önemliydi. En güvende olabileceği yer Blackwell'in yanındı.

“Tamam,” diye fısıldadı Ophelia.

“Hazır mısın?” diye sordu Blackwell. “Tırmanmaya başla.”

Ophelia denileni yaptı. Kendini azar azar yukarı çekerken pazıları cayır cayır yanıyordu, Ophelia üst gövdesi bu kadar güçsüz olduğu için kendine kızdı. Bundan sonra kütüphanede kitap kaldırmaya başlayacaktı.

Birkaç dakika sonra başka bir ağırlık buldu. Sonra bir ağırlık daha buldu. Üçüncü ağırlığa ulaştığında kemiklerinin ağırdan pelte gibi titrediğini hissetmeye başlamıştı ama Blackwell onu teşvik etmeyi ve ona güvenmeyi hiç bırakmadı.

“İki tane kaldı,” diye söz verdi.

Sonraki altın parçasını bulmak için kendini biraz daha yukarı çekince yoğun sis kaplı bir alana denk geldi. Öksürerek nemli beyaz sisin üstüne çıkıp yukarıdaki temiz havaya ulaştı. Yamacın üzerinde en az altı kafes bulunduğunu ve bunların boş olduğunu görünce şaşırdı.

“Bu kadar *hızlı* nasıl çıktılar ki?” diye şikâyet etti.

Ardından hemen solunda sisten tırmanarak çıkmaya çalışan Cade'i gördü. Bu kadar formda olan birinin seviyeyi henüz tamamlamadığına epey şaşırmıştı. Ardından ayaklarına bağlı bir şeyler olduğunu gördü. En az altı altın ağırlık vardı.

“Onları neden tutmuş ki?.. Bir saniye.”

VE VER KARARINI: DEĞER Mİ AĞIRLIĞINCA ALTINA HAYATIN? diyordu ipucunda. Görünüşe göre Cade değdiğini düşünüyordu.

“Üçüncü seviye. *Açgözlülük*,” dedi Blackwell. “Ağırlıklar som altından. Ağırlıkları taşıyarak yukarı çıkarmayı başarırsan altınlar senin olabilir ama bu riskli. Biri yukarı çıktığında üzerinde ağırlık olanlar daha aşağıya düşüyor.”

Cade, Blackwell’in sözlerini duymuş gibi –ki gerçekten duymuş da olabilirdi– Ophelia’ya dik dik baktı. Büyük bir kararlılıkla öncekinin iki katı hızla tırmanmaya başladığında dudakları kararlılıkla büküldü. Kollarındaki damarlar patlamak üzereymiş gibi belirgindi. Ophelia hemen işe geri koyulup zar zor tırmanmaya başladı, yaralı eli neredeyse hiç iş görmez hale gelmişti. Yine de ara vermeden yavaş yavaş ilerlemeye devam etti ve kısa süre sonra başka bir ağırlık daha buldu. Bu ağırlık kayanın içine iyice gömülüydü ve Ophelia ağırlığı çıkarmaya çalışırken tırnakları kırıldı ama kısa süre sonra başardı. Cade kendi ağırlığını çoktan üzerine eklemişti ve Ophelia’dan bir kat yukarıdaydı ama Ophelia’nın kendi ağırlığını yere atması üzerine çığlıklar içinde sisin aşağısına düştü.

Blackwell neşeyle gülerken Ophelia hafif bir suçluluk hissetti. Ama bu his pek uzun sürmedi.

“Ulaşmana az kaldı,” dedi Blackwell kafes yükselirken. “Sadece bir tane daha.”

Yamacın o muhteşem kenarını net olarak gören Ophelia sevinçten ağlamak üzereydi. Gerçi zaten ağlıyordu ama bu sefer sevinçten ağlayacaktı.

Son altın ağırlığı bulduğunda sağında uzaklarda başka iki kafesin yükseldiğini gördü ama onlara çok odaklanmamaya

çalıştı. Blackwell haklıydı, şu anda yumuşak yürekliliğin sırası değildi.

Bunu başarabilirim, dedi kendi kendine. Zorlukla ilerlerken çenesini sıkmişti. *Ruhumu sonra kurtarırım. Genevieve bir yerlerde beni bekliyor. Ona geri döneceğim.*

El tendonlarının etrafındaki etler parçalanmıştı, önündeki kömür rengi yaradan toprağa kanlar saçılıyordu. Vücudu daha önce hiç olmadığı gibi acıyor, uzuvları ve kasları her geçen an daha da kaskatı kesiliyordu. O kadar ki Ophelia kaslarının kilitlenip tamamen çalışmayı bırakmasından korkuyordu. Ancak kazmayı bırakmadı. Blackwell yanından bir an bile ayrılmamıştı.

Boğuk bir inleme koyuvererek son ağırlığı uçurumun kenarından aldı ve zincire taşıdı. Ağırlığın menteşesini açtı, zincirin etrafına kapadı, aşağıdaki boşluğa düşmesini izledi ve özgürlüğüne doğru yükseldi. Sislerin ardından çığlıklar yükseldiğinde irkilmedi bile. Yalnızca çıkışı bulmaya odaklanmıştı.

Portaldan emekleyerek geçip seviyeden çıktıktan sonra daha yemek salonunun kemerli girişine ulaşamadan yere yığıldı.

Tat

Tok bir ses, “Hadi,” diye mırıldanıyor, yüzünün üstünde soğuk eller dolaşıyor, saçlarını alnından geri çekiyordu. “Lütfen benim için uyan.”

Ophelia ona dokunan bu ellerin hiç durmamasını istiyordu.

Ophelia, “Mmm?” diye mırıldanıp gözlerini açmaya çalışsa da gözkapakları fazla ağırdı. “Seni iyileştirmeye başlayacağım,” dedi ses ona.

Sesin sahibi parmak uçlarını Ophelia’nın elleri ve kollarındaki zarar görmüş deride gezdirirken o da anlaşılmas bir şeyler mırıldandı. Parmaklarının değdiği yerlere statik bir titreşim yayılınca Ophelia kıkırdamaya başladı.

“Gıdıklanıyorum,” dedi.

Kollarının eski gücünü kazanması çok uzun sürmedi, acı o kadar hızlı yok oldu ki Ophelia yalnızca birkaç saniye önce canının ne kadar yandığını unutuverdi ve gözlerini sonunda açıp Blackwell’in zümrüt yeşili gözlerini bulduğunda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Seni buraya melekler yollamış olmalı,” dedi sonunda kendine gelen Ophelia.

Blackwell tek kaşını kaldırıp güldü. “Daha önce bana hiç böyle diyen olmamıştı. Hadi.”

Blackwell elini uzatıp onu ayağa kaldırdı. Ophelia kollarını yukarı kaldırıp esnetti ve yalnızca bir dakika önce iltihaplı yaralarla bezeli olan avuç içinin yumuşak derisini inceledi. Yepyenyidi. Blackwell’in elleriyse Ophelia’nın kanına bulanmıştı.

“Kusura bakma,” dedi Ophelia sersemlemiş bir halde.

Blackwell bir omzunu kaldırıp sırttı. “Kan sadece.”

Ophelia uzanıp fantomun elini sıktı. “Teşekkür ederim. Senin sayende sağ çıktım.”

Blackwell ona doğru bir adım attı ve çenesini bir parmağıyla kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Bunu sen başardın. Seninle gurur duyuyorum.”

Ophelia’nın nefesi kesildi. Daha önce kimse ona böyle bir şey dememişti. Genevieve bile. Annesi bile. Annesi ara sıra ona bir şeyleri iyi yaptığını söylerdi ama onunla *gurur* duyduğunu hiç söylememişti. Tessie Grimm duygusal konuşmasıyla bilinen biri değildi.

Blackwell’in bu sözleri içini ısıtmıştı ama ardından dudaklarından dökülenler Ophelia’nın kanını dondurdu. “Gölge Ses hakkında konuşmak istiyorum.”

Ophelia çenesini geri çekip adamdan uzaklaştı ve başını iki yana salladı. “Hayır. Hatta o seviyede olan her şeyi aklından tamamen silsen çok güzel olur.”

Akılalmaz bir acıyla kıvrandığı için etap sırasında utanç hissedememişti. Ancak şimdi aklı başına gelmiş, hatta Blackwell’in

büyü gücü sayesinde duyuları keskinleşmişti ve adamın tanık olduğu halinden dolayı kendini yerin dibine girecek gibi hissediyordu. *Ağlamıştı.*

Bir sonraki sefer doğrudan lav okyanusuna atla, diye azarladı kendini.

Blackwell'in yüz ifadesi hüsrana doluydu. "Bu ses kendine zarar vermene neden oluyorsa..."

"Senin yardımın olmadan da kendimi düzeltebilirim," dedi Ophelia huysuz bir tonda. "Çok stres altındaydım sadece. Stresli olunca daha yüksek sesle konuşuyor."

"Ophelia." Blackwell artık sert bir tonla konuşmaya başlamıştı. "Kendini *düzeltmene* gerek yok. Bozuk değilsin. Ama ses fazla yükselirse başkasından yardım almanda bir sakınca yok."

"Kontrol edebiliyorum," diye ısrar etti Ophelia. "Kapa artık bu konuyu."

"Onun yüzünden elini paramparça ettin," dedi Blackwell lafını sakınmadan. "Endişelendiğim için kusura bakma."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Ophelia. "Kimse anlamıyor. Sadece yargılıyor. Karşılarında yalnızca odadan çıkmadan önce duvarlara vurması gereken yoksa hayatı boyunca konuştuğu herkesin öleceğini düşünen bir kız görüyorlar. O gün evden çıkarsa bir felaketin meydana geleceğine dair karanlık bir düşünce zihnine sızdı diye basit gündelik işleri bile yapamayan bir kız görüyorlar. Bense şimdiye kadar işlediğim tüm günahları tekrar tekrar listeleyen sesi bir an olsun sussun diye tatmin etmeye çalışıyorum."

"Bak, kafandaki korkunç sesten kurtulmak için duvara yumruk atman gerekiyorsa bunun için seni *yargılamayacağım*. Emin ol, Phantasma'da gördüğüm diğer şeylerin yanında çok normal kalıyor bu." Blackwell gözlerini kısarak ona baktı. "Ama kendini

acıyı hak edecek kadar günahkâr olduğuna inandırmana izin veremem. Hem o seviyede diğerlerin başına gelenler için üzülüyorsan... öncelikle kendi başının çaresine bakman günah değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Ophelia ellerine baktı. “Sadece... hayatım boyunca insanların annemin nasıl biri olduğuyla ilgili düşüncelerini duydum... Şimdi *ben* de annem gibiyim. Ölüm büyücüsü. Kâfir. Şeytan. Bazı insanlar için bunların hepsi aynı. Kafamdaki ses hiçbir şeyi hak etmediğini söylediğinde zaman zaman ona inanmak o kadar da zor olmuyor. Kim ölüm ve karanlıkla bu kadar yakından ilişkili birinin yanında olmak ister ki? Çok korkunç şeyler bunlar.”

“Haklısın, ben *kesinlikle* ölüm ve korkunç şeylerle çevreli olmak nasıldır hiç anlayamam,” diye karşılık verdi Blackwell.

Doğru söze ne denir.

“Başka bir konu hakkında konuşsak olmaz mı?” diye yalvardı Ophelia. “Başıma gelenlerden sonra kendimi yine *iyi* hissetmek istiyorum.”

Bu sözleri üzerine Blackwell’in bakışları yoğunlaştı. “Peki, şimdi ne olsa kendini iyi hissederdin, meleğim?”

Ophelia sertçe yutkundu. Yanıtı hemen dilinin ucundaydı ama söylemeye cesaret edemiyordu. Bu konuda *düşünmenin* bile kötü bir fikir olduğundan emindi. Blackwell ise onu kışkırtıyor, ona meydan okuyordu. Ophelia bunu bilse de bu kadar kan ve ter döktükten sonra azıcık eğlenmeyi hak etmiyor muydu? Bu yerde acı çekmeye devam edeceği kesinken imkânı varken zevki geri tepmesi mantıklı mıydı?

Blackwell bir adım yaklaştı, Ophelia ise geri geri giderek sırtını duvara verdi. Hâlâ yemek salonunun hemen dışındaki koridordaydılar.

Blackwell öne eğilip destek almak için bir elini Ophelia'nın başının üzerindeki duvara dayayarak onu kışkırtmaya devam etti. "Hadi, meleğim. Sana nasıl kendini *iyi* hissettirebilirim söyle. Sonuçta emrine amadeyim."

Ophelia başını yukarı kaldırdı, dudakları Blackwell'in dudaklarına hafifçe sürtünse de hiçbir şey demedi. Blackwell'in boğazından boğuk ve seksi bir ses koptu, boştaki elini Ophelia'nın korsesinin ön kısmındaki iplere uzattı ve karnının üstündeki kumaşı parmaklarının arkasıyla okşamaya başladı. Korsenin iplerini yavaşça çekiştirmeye, usta parmaklarla tek tek çözmeye başladı. Hâlâ kanla kaplı olan elleri korsenin altındaki ince, beyaz bürümcük elbiseyi lekeliyordu.

"Ne *istediğini* söyle bana," diye mırıldandı.

Korse sonunda açılıp elbisesinin göbek deliğine uzanan düğmeleri tek tek çözülürken Ophelia'nın nefes alıp verişleri sığlaşmıştı. Açık koridorun soğuk havası ateşten yanan tenine çarpıyor, memelerinin arasından kibar dokunuşlarla aşağı inen parmaklar arkalarında soluk bir kırmızı çizgi bırakıyordu.

"İlk sen söyle," diye fısıldadı Ophelia. "Sen ne istiyorsun?"

Blackwell ona doğru sokuldu ve başını eğip dudaklarını Ophelia'nın çenesinin altına hafifçe değdirdi. "Seni görmeme izin vermeni istiyorum." Dudakları ağır ağır, işkence edercesine çene hattı boyunca yukarı çıkmaya başladı. Konuştukça kelimeleri Ophelia'nın tenini gıcıklıyordu. "*Her şeyinle*. Şimdiye dek sana bakıp da gördüğüm hiçbir şey bakışlarımı senden kaçırma sebep olmadı. İşleyebileceğin hiçbir vahşet, seni bu şekilde arzulamama engel olamaz. Ne kadar yasak olursa olsun..." Dudakları boynundaki o hassas noktaya yakıcı bir öpücük kondurdu. "Her şeyi bilmek istiyorum. Zihninin en karanlık köşelerini

görmek istiyorum.” Blackwell başını kaldırıp Ophelia’nın kulağına dayadı. “Günahlarının tadına bakmak istiyorum.”

Bu kelimeler adamın ağzından çıktığı anda Ophelia’yı bir şey ele geçirdi. Kısa bir an için geri çekildi ve dengesini bulmak için Blackwell’in gömleğine tutundu. Sonra aniden parmak ucuna yükselip dudaklarını adamın dudaklarına sertçe bastırdı. Bu öpücükte kibarlıktan veya utangaçlıktan eser yoktu. Hatta tüketiciydi. Blackwell büyük bir iştahla onu kendine çektikten sonra bir elini saçlarının arasına daldırıp diğer koluyla belini mengene gibi kavrayınca Ophelia merkezinde iyi türden bir ateşin patladığını hissetti. Blackwell dilini daha derine sokup altdudağını minik minik ısırınca Ophelia inledi. Blackwell, Ophelia nefes alabilsin diye geri çekildiğinde dudakları şişmişti ve zonkluyordu.

Ardından Blackwell boğazına öpücükler kondura kondura aşağı indi ve nabzının attığı noktayı ısırıldı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Ophelia’nın kalbi deli gibi atıyordu, madalyonu neredeyse eriyip derisine yapışacak kadar sıcaktı ve etrafta kimse olmadiğundan emin olmak için geniş koridoru dikkatlice izliyordu. Blackwell, Ophelia’nın eteklerini kalçasında topladı ve onun gerginliğini fark edince homurdanarak güldü.

“Biri bizi rahatsız ederse gününü görür,” diye bir tehdit savurdu.

“Ne... ne yapıyorsun?” diye sordu Ophelia titrek bir sesle. Blackwell ona yaramaz bir bakış attı. “*Tadına bakıyorum.*”

Ophelia şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu ama yanıt vermeye vakit bulamadan Blackwell öne eğilip iç bacaklarındaki hassas teni öpmeye başladı. Adamın dudakları yukarı doğru çıktıkça Ophelia daha da ürperiyor, beklentiyle daha zor nefes alıp veriyordu. Bir elinin bacağına kenarından yukarıya,

kalçasındaki narin kumaşa doğru ilerlediğini hissetti ve çok geçmeden dantel külotu yırtılırcasına çıkarılıp bir kenara atıldı.

Tam bu sırada o karanlık bakışın döndüğünü hissetti. Bu bakışı Blackwell'le Phantasma'da ilk karşılaştığında ve yemek salonunun tavanından yere çakıldığında da hissetmişti. O zaman Blackwell dinlendikleri konusunda paranoyak davranıp onu bir temizlik odasına sürüklemişti...

Ophelia kaskatı kesilmişti ve hâlâ etrafı kolaçan ediyordu ama görünürde kimse yoktu.

Ophelia'nın vücut dili farklı sinyaller vermeye başlayınca Blackwell anında durdu ve bakışlarını yukarı çevirip Ophelia'nın neden gerildiğini anlamaya çalıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Durmamı ister misin?"

Ophelia derin bir nefes aldı ve paranoyayı üstünden silkeledi. Etrafta kimse yoktu. Aşağıya, Blackwell'e baktı. "Yok, durma."

Blackwell izin alınca hemen harekete geçti. Göbek deliğinin çevresine öpücükler kondurmaya başladı ve elini, Ophelia'nın ilk öpüşmelerinden beri fantomun dokunuşlarını arzuladığı yere doğru yaklaştırdı.

Blackwell'in başparmağı en hassas noktasına sürtününce Ophelia inlemeyle mırıltı arası bir ses çıkarıp omuzlarını duvara dayadı ve daha fazla baskı için yanıp tutuşarak belini ona doğru bükte. Blackwell bir yandan dudaklarını oraya daha da yaklaştırırken bir yandan da sinir demetinin üstünde tembel daireler çiziyordu ve Ophelia'nın bacaklarının arasındaki ıslaklık gitgide artıyordu.

Blackwell elini bırakıp Ophelia'nın haz suyunun tadına bakmak için dilini çıkarınca ikisi de aynı anda inledi. Ophelia nefes nefese kalmıştı ve çok daha fazlasını istiyordu. Ama Blackwell

epey ağırdan alıyordu. Dilini onun kadınlığına sokup çıkarıyor ama o noktaya hiç götürmüyordu. Bir dakika böyle geçince Ophelia bu sataşmalardan iyice bıkmıştı.

“Ölüm senden iyi kalplidir,” diyerek aşağı bakınca, kendisi duvara yaslanmış kıvranırken ukalaca sırtan Blackwell’i gördü.

Ophelia boşalmak için inleyerek yalvarmaya başlayana kadar Blackwell gülmeye ve ağırdan almaya devam etti.

“Tadın *cennet* gibi,” diye mırıldandı.

Ophelia sabırsızlıkla saçını çekip, “Blackwell,” diye yalvardı. Boşalması lazımdı.

Bu kadar tahrik edilmek çok fazlaydı.

Sonunda Blackwell ona istediğini vermeye başladı. Diliyle klitorisinin üzerine bir fiske vurunca Ophelia’nın bütün vücudunda keskin bir zevk dalgası yayıldı. Ayak parmakları kıvrıldı, karın kasları kasıldı. Blackwell’i sonsuza kadar tam orada tutmak istercesine adamın saçlarını daha sıkı tutmaya başladı. Blackwell, Ophelia zar zor ayakta duracak hale gelene kadar diliyle kadınlığında yavaş yavaş daireler çizip nazikçe emdi. Her dil darbesiyle birlikte Ophelia mutluluğun zirvesine daha da yaklaşıyordu. Kendinden geçerek çıkardığı seslere Blackwell de tatminle hırlayarak yanıt veriyordu ama Ophelia tam yavaş yavaş tırmandığı o zirveye ulaşmak üzereyken fantom geri çekildi.

Ophelia, Blackwell’i öldürecekti.

Yeni Gıda

Blackwell elbisenin eteklerini bırakıp ayağa kalktığında Ophelia'nın onu öldürecekmiş gibi baktığını görünce sessizce katıla katıla gülmeye başladı. Ophelia dilinin ucundaki milyonlarca küfrü ona savurmaya fırsat bulamadan Blackwell dudaklarını dudaklarına bastırıp onu susturdu. Ellerini beline koyarak ikisini de bir yere ışınladı.

Ophelia'nın odasında tekrar vücut bulduklarında Ophelia'nın baş dönmesinden kurtulması biraz vakit aldı. Ancak Blackwell bir saniye bile durmadı. Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü ve Ophelia adamın güzelliğini tekrar hayranlıkla izlemeye koyuldu.

Ellerini belirgin karın kaslarına dayayıp parmak uçlarını o mükemmel V'de gezdirirken, "Müthiş," dedi. "Çok güzelsin, sinir bozucu düzeyde güzelsin."

"Biliyorum," dedi Blackwell alaycı bir tonla.

Ophelia gözlerini devirdi ama o Blackwell'e haddini bildirmeye fırsat bulamadan fantom eğilip onu poposundan tutarak kaldırdı ve bacaklarını beline doladı. Ophelia büyük bir açlıkla

dudaklarını onun dudaklarını dayadı ve oksijensizlikten başı dönene kadar da geri çekilmedi. Blackwell kucığında Ophelia'yla yatağa doğru yürüdü ve onu nazikçe yumuşacık yorganın üzerine yatırdı. Ophelia adamın beline doladığı bacaklarını çözüp iki yana açtı ve Blackwell de onun giysilerini hızlıca çıkarmaya koyuldu. Ophelia, Blackwell'in karşısında çırılçıplak kalmıştı.

Blackwell ayakta durup Ophelia'yı dikkatlice izlerken gerçekten de hayran olmuş gibi duruyordu.

“Senin...” diye konuşmaya başlayan Blackwell gördüklerine inanamıyormuş gibi bir eliyle ağzını sıvazladı, “inanılmaz bir vücudun var. Melek gibisin.”

Ophelia güldü ve kızarmış yüzünü elleriyle örtme istediğini bastırdı. Bir önceki âşığının onu yalnızca kısa bir süreliğine, çarşafın içinde görmesine izin vermişti. Ama Blackwell, onunla birlikteyken gizlemesi gereken bir şey olmadığını açıkça dile getirmişti. Onu en kötü hallerinde zaten görmüştü ve bugünün sonunda onu her şeyiyle görmüş olacaktı. Kadın. Ölüm büyücüsü. Canavar.

Ophelia ellerini öne uzatıp, “Gel,” diye fısıldadı.

Blackwell tek eliyle pantolonunun kemerini çözüp kenara attıktan sonra bir dizini yatağın üzerine koyup onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Karnına bir öpücük kondurdu ve yalayıp hafifçe ısıra ısıra memelerine doğru çıktı. Dudaklarını dikleşmiş meme uçlarının üzerine nazikçe kapadığında Ophelia'nın içindeki alev yeniden harlandı ve zevkten sırtı yataktan kalktı.

Ophelia adamı saçından tutup yukarı çekti ve dudaklarını buluşturdu. Adamı yanlarından tutup yavaşça onunla birlikte dönerek üstüne çıktı. Avuç içlerini göğsüne dayayıp kendini yukarı itti ve Blackwell'in uyluklarının üzerine oturana kadar kıpırdandı.

Ophelia gülümsedi. “Tadım yapma sırası bende.”

İkinci etaptaki görüntüler aniden zihninde canlanmaya başladı. İnsanın âşığıyla kendine o şekilde ziyafet çekebileceğini o ana kadar hiç düşünmemişti. O da denemek istiyordu.

Derinlerinde bir yerde, bu yarışmada ne kadar ilerleyebileceğine dair şüphesi varlığını koruyordu. Özellikle de son seviyeden sonra. Bir yanı, Blackwell’le bu şekilde yakınlaşma fırsatını bir daha bulamayacağını içten içe biliyordu. Bu nedenle bu fırsat sonsuza dek elinden kaçmadan önce yapmak istediği her şeyi deneyecekti.

Ortalarına uzanıp pantolonunun düğmesini çözdü. Ophelia kendini havaya kaldırırken Blackwell de hemen pantolonunu çıkarıp yere fırlattı. Ophelia aşağı baktı.

Vay. Canına.

Geçen gece ona sürtünerek orgazm olduğunda fark ettiğinden çok daha etkileyici bir uzunluğu vardı. Bir yanı, denemek istediği şeyi başaramayacağından endişelendi. Kendinden emin olmayan bir tavırla öne uzandı ve elini adamın aletine doladı. Elleri fazla küçük geldiğinden tamamen kavrayamamıştı. Ardından sert aleti boyunca elini bir kez indirip kaldırdı.

Blackwell’in kalçası yukarı kalktı.

“*Siktir,*” diye inledi. “Tamam, melek değilmişsin, sözümü geri alıyorum,” dedi.

Ophelia boğazını temizledi. “Şunu yapsam olur mu?..”

“Ne istersen yapabilirsin, meleğim,” diye yanıt verdi Blackwell hırıltılı bir sesle. “Seni memnun edecekse şu an beni Cehennem’in derinliklerine sürüklemene bile izin veririm.”

Ophelia, “Bu halini çok sevdim,” diye alay edip elini tekrar aletinde ileri geri hareket ettirdi.

“Siktir,” diye fısıldadı Blackwell tekrar.

Ophelia dengesini sağlamak için boştaki elini adamın karnına koyup öne eğildi ve ne olduğunu görmek ister gibi aletinin ucunu bir kez yaladı.

“*Ophelia.*”

Ophelia, Blackwell’in adını söylemesini hep çok sevmiştir. Şeytani bir dua gibiydi.

Ophelia onu bir kez daha yaladı ve Blackwell refleks olarak elini başının arkasına götürüp buklelerinin arasına daldırırken Ophelia ağzını yavaş yavaş birkaç santimetre aşağı indirdi. Alışmak başta biraz sürse de kısa süre içinde eli ve ağzıyla iyi bir ritim tutturup hızını ve uyguladığı baskı miktarını, Blackwell’in verdiği tepkiye göre ayarladı. Aradan çok uzun süre geçmeden adamın karın kaslarının gitgide daha da kasıldığını hisseden Ophelia, Blackwell’in de zirveye, koridordayken kendisinin yaklaştığı kadar yakın olduğundan emin olunca durdu.

Blackwell’in dudaklarından açık saçık bir küfür döküldü.

Ophelia başını kaldırdı, elinin arkasıyla ağzını sildi ve sırtarak adama baktı. “İntikam.”

“Tam bir şeytansın,” diyen Blackwell’in sesi sevgi ve şehvet doluydu.

Blackwell göz açıp kapayıncaya dek onları ısınlayıp yeni bir pozisyona soktu. Ophelia’nın sırtı yatağın başındaki yastıklara dayanmıştı, Blackwell ise onun üzerinde duruyordu. Elini bedenlerinin arasına sokup bacaklarının arasına indirdi ve başparmağıyla klitorisinde daireler çizmeye başladı. Bir yandan da onu kendi adını hatırlayamayacak ve yaşamını sürdürmek için nefes alması gerektiğini unutacak kıvama getirecek şekilde öpüyordu. Blackwell onun yeni gıdasıydı artık.

Adamın ona gösterdiği ilgide yavaş veya miskin bir taraf kalmamıştı, Ophelia yine deli gibi kıvranmaya ve inlemeye başladı. Altlarındaki yumuşak yorgam sıırsıklam yaptığını hissedebiliyordu ve Blackwell elini bu ıslaklığa bulayarak iki parmağını Ophelia'nın içine soktu. Parmaklarını bükerek hareket ettirip hassas bir noktayı bulunca Ophelia zevkten çığlık atmamak için dişlerini adamın çıplak omzuna geçirdi. Blackwell'in gırtlğından boğuk bir inleme döküldü, boşdaki eliyle Ophelia'nın başını kendine doğru çekti ve açlıktan ölüyormuşçasına bir iştahla onu öpmeye başladı. İçine üçüncü bir parmak ekleyip neredeyse işkence edecek kadar yavaş hareket etmeye başlayınca Ophelia inledi. Tam Ophelia adamın ondan yalvarmasını isteyeceğini ve onun da asla yalvarmayacağına dair sözünü yutmak zorunda kalacağını düşünürken Blackwell parmaklarını çıkardı ve aletinin ucunu girişine hizaladı.

Öpüşmeye ara verip karanlıkta Ophelia'nın yüzünü okuyabilecek kadar geri çekildi. "Bana bunu istediğini söyle."

"İstiyorum," diye yemin etti Ophelia nefes nefese. "Çok istiyorum."

Blackwell rahatlamayla iç çekti ve kalçasını sertçe öne iterek köküne kadar Ophelia'nın içine girdi. Bu şekilde genişletilmek Ophelia'yı en ağır günahların tadına bakmış da zevkten kendinden geçiyormuş gibi hissettirdi. Blackwell o kadar derinindeydi ki adamı âdeta *ruhunda* hissediyordu. Blackwell yavaşça geri çekilip aynı tempoyla kendini öne verince zevkten Ophelia'nın gözleri istemsizce yuvalarında geri kaydı. Yorganı avuçlarının içine alıp sıkarak her zevk dalgasının tadını çıkardı.

Seksten bu kadar zevk alabileceğini hiç düşünmemişti. Kahretsin, böyle olacağını bilse asla daha azıyla yetinmezdi. Şimdi

bazı insanların neden bu hissi çok az da olsa deneyimleyebilmek için ruhlarını sattıklarını anlayabiliyordu.

Ne kadar zevk alırsa alsın daha fazlasını isteyeceği, daha fazlasına ihtiyaç duyacağı ve belki de patlayacağı hissi ona aşırı gelmeye başlamıştı. Blackwell kalçasını her öne ittiğinde gözlerinin önünde yıldızlar çakıyordu. O kadar netlerdi ki şu birkaç gecedir onları ne kadar özlediğini ancak şimdi hatırlamıştı.

“Blackwell,” diye inledi, bedeni onun ağırlığı altında kasılmaya başlamıştı. “Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla. *Daha fazla.*”

Blackwell, “Benden istediğin her şeyi alabilirsin, meleşim,” diye yanıt verdikten sonra alnını Ophelia’nınkine dayayıp daha sert ve daha hızlı hareketlerle içine girip çıkmaya başladı. Kalçasını her itişiyi ikisini de zevkten deliye döndürüyordu. Ophelia inleyerek kalçasını yataktan kaldırdı ve onun bir sonraki darbesini karşıladı. Alnında boncuk boncuk terler oluştu ve sonunda zirveye ulaştı. Kendini havada süzülüyor gibi hissediyordu.

Dünyaya geri döndüğünde Blackwell tek bir akıcı hamleyle pozisyonlarını değiştirip kızı üzerine bindirdi. Ophelia dengesini sağlamak için eğilip onun göğsünden destek aldı. Hareket ettiklerinde Blackwell’in aletinin yarısı dışarı çıkmıştı ama Ophelia onu deminkinden daha da derinde hissediyordu. Dudaklarını ısırıp kendini yavaş yavaş köküne kadar kaydırıp ve daha yoğun hissettiren bu açığa rağmen Blackwell’i tamamen içine aldı. Vücutları bir olunca tiz sesle inledi.

Blackwell öne uzandı ve Ophelia’yı tamamen görebilmek için uzun buklelerini yüzünden çekip omzunun arkasına itti. Göz göze geldiklerinde Ophelia’nın yanakları ister istemez kızardı ama kalçasını yavaşça öne yuvarlayıp ona sürtünerek geri

çekilmeye devam etti. Blackwell'in aletinin üzerinde defalarca yukarı aşağı zıpladı ve adam da uzanıp belinden tutarak düzenli bir ritim tutturmasına yardımcı oldu. Onu nasıl mükemmel şekilde becereceğini öğretiyordu.

Ophelia o coşkulu hazza yeniden ulaşmak üzereyken bu sefer Blackwell'in de zirveye onunla birlikte tırmandığını fark etti. Aletinin yalnızca başı içinde kalana dek kalçasını yukarı kaldırıp hemen sonra bütün gücüyle kendini geri itince Blackwell'in boğazından bir insandan çıkabileceğini düşünmediği bir ses koptu.

Ophelia ağırlığını tekrar öne verirken, "Aferin kızıma," diye hırlayan Blackwell elini uzatıp başparmağını klitorisine sürtmeye başladı. "Benim için tekrar boşal, meleşim."

Ophelia inlerken bacaklarının arasındaki başparmağı klitorisini gitgide daha hızlı okşuyor, vücudundaki her sinir ucunu alevlendirerek onu şehvet dolu bir deliliğe sürüklüyordu.

"Becer beni," dedi Blackwell ona. "Daha sert, meleşim."

Ophelia ona daha sert sürtünürken birlikte yakaladıkları zevk dalgasıyla inlemeleri odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Tam o sırada etraflarında gerçekten gök gürledi.

Ophelia hareketlerini yavaşlattı ve ikisi birden bakışlarını tavana çevirdi. Blackwell'in savurduğu küfür bu sefer zevkten değildi. Bunun sebebi, şu an tepelerinde kırmızı bulutların ve çok da hayra alamet durmayan bir fırtınanın yavaş yavaş ortaya çıkmasıydı. İlk kan damlası buluttan boşanıp Blackwell'in göğsüne düşünce Ophelia gördüğüne inanamaz bir ifadeyle parmağını bu parlak kırmızı sıvıya buladı.

Kan yağmurunun patırtıları kuvvetlendiğinde, "Bu dadanmayı unutmuşum," dedi Blackwell öfkeyle. "Kalkmama izin verirsen çaresine bakabilirim."

Yağmur çiselerken sıcak kırmızı damlalar Ophelia'nın saçını pembeye boyuyor, burnunun ucundan hassas bölgelerine damlıyordu...

Ophelia tekrar üzerinde hareket etmeye başlayınca Blackwell kaşlarını kaldırıp şok olmuş bir ifadeyle ona baktı.

Kısa sürede kendini toparlayıp onun bu cüretkârlığına şeytani bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Emin misin?"

Ophelia omuz silkip Blackwell'in bugün ona söylediklerini tekrarladı. "Kan sadece."

Blackwell mırıldanarak onaylayıp ellerini Ophelia'nın ıslak saçlarına daldırdı ve başını biraz aşağı çekip onu çılgınca öpmeye başladı. Eski hızlarına dönmeleri çok uzun sürmedi, kanla ıslanmış tenleri birbirleri üzerinde o kadar güzel kayıyordu ki bu his günah olmalıydı. Fırtına her geçen saniye daha da kuvvetlendi ve onlar da kendi fırtınalarına kapılmışken kreşendoya ulaştılar. Ophelia tam zirveden düşecekken Blackwell kendini ondan önce bırakıp onu da yanında sürükledi. Tepelerindeki gürültülü fırtına bile Ophelia'nın Blackwell'in adını haykırışını bastıramadı.

İkisi de kendine geldiğinde Blackwell nazikçe vücutlarını ayırdı ve Ophelia dönüp bir süre sırtını yastıklara verip nefeslendikten sonra yataktan kalktı. Seks sisi beynini ele geçirmemişken etrafına bakınca gözleri kocaman kocaman açıldı. Odada katliam gerçekleşmiş gibi duruyordu.

"*Tanrım,*" diye haykırdı.

"Bana böyle seslenmene alışabilirim sanırım," dedi Blackwell sırtarak.

Ophelia gözlerini devirdi. "Yok, sağ ol. Egon yeterince büyük zaten."

Blackwell gülüp ortaya çıkan kıyımı temizlemek için arkasını döndü. İşini bitirdiğinde ne odada ne de Ophelia'nın teninde tek bir kırmızı iz kalmıştı. Blackwell pantolonunu alıp tek elle düğmesini ilikleyerek giyinmeye başladığında Ophelia da dirseklerinin üzerinde doğrulup onu izlemeye koyuldu.

“Gidiyor musun?” dedi en kayıtsız ses tonuyla.

Blackwell daha önce gelişigüzel yere fırlattığı gömleğini almak için eğilmişken ona baktı. “Kalmamı mı istersin?”

Kısa bir sessizlik oldu.

Gariptir ki, bu soruyu yanıtlamak az önce tutkunun doruklarındayken yaptıkları her şeyden daha mahrem gelmişti Ophelia'ya. Yine de yutkunup, “Evet,” diye fısıldadı.

“O halde kalacağım,” dedi.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeden yatakta Ophelia'nın yanına uzandı. Bir kolunu kendi başının altına koyup diğer kolunu kaldırarak Ophelia'yı yanına davet etti. Ophelia yanağını adamın göğsüne, kalp atışı olsa duyulacağı yere koydu ve ikisi de tek kelime etmedi.

Blackwell sevgi dolu dokunuşlarla sırtında aşağı yukarı daireler çizmeye başlayınca Ophelia kısa süre içinde uyuyakaldı. Ama çok uzun süre geçmeden içinde yasak bir his kök salmaya başladı. Yakında bu hissin serpilmesini asla durduramayacağını fark edecekti.

Phantasma'da âşık olursan başına gelenlerden sen sorumlu olursun.

İtiraf

Ophelia inin cinin top oynadığı bir saatte uyandığında Blackwell hâlâ yanındaydı. Hayalet formuna geri dönmüştü ve sırtını yatak başlığına vermiş Phantasma'nın önceki yarışmacılarının kaydının tutulduğu kitabı okuyordu. Elini havada sallayınca okuduğu sayfa çevrildi.

“Daha şimdiden uyandıysan demek ki seni yeterince yormamışım,” dedi Blackwell ağır ağır.

Beraber tattıkları o deneyimden böyle kayıtsızlıkla bahsedildiğini duyan Ophelia'nın yanakları kızardı. Ama böyle davranması daha iyiydi herhalde.

Sadece seksten ibaretti, diye hatırlattı kendine. Pek çok kişi sevişiyor ve sonrasında devamı gelmiyor.

Genevieve hep kadınların da erkekler gibi üzerine çok düşünmeden sevişmesini desteklerdi. Ophelia kardeşinin bu özelliğini hep sevmişti ama şimdi bunun dendiği kadar kolay olmadığını düşünüyordu. Blackwell'den geceyi yanında geçirmesini istemesi muhtemelen bir hataydı, özellikle de uyandığında yanında onu görmenin ne kadar huzur verici bir his olduğunu fark ettiği için.

Kendini karnında uçuşan kelebekleri bir bir öldürmeye zorlayarak doğruldu ve Blackwell'in o uyurken göğsüne sıkı sıkı sardığı yorganı tutarak kollarını esnetti. Haftalardır iliklerine kadar işlemiş olan bitkinliği artık hissetmediğini fark edince şaşırdı. Annesi öldüğünden beri ilk defa iyi uyumuştı. Bunun nedeni üzerinde çok durmak istemeyip dikkatini dağıtmak için Blackwell'in incelediği isim listesine baktı.

"Kaç sayfa okudun?" diye sordu.

"Yaklaşık iki yüz sayfa," diye yanıt verdi.

"Mola vermek istiyorsan ben devralabilirim," diye teklif etti Ophelia. "Önce hemen bir giyinmem lazım..."

Blackwell parmaklarını şıklattı ve Ophelia'nın yorganın altındaki vücudunda bir anda giysiler belirdi. İpek elbise olgun nar tanelerine benzeyen enfes bir bordo rengindeydi ve Ophelia'nın buraya getirdiği veya sahip olduğu herhangi bir kıyafetten kesinlikle çok daha şıktı. Balenli korsesi vücudunu ikinci bir deri gibi sarmalıyor, küçük memelerini bile güzel bir dekolte sunacak şekilde kaldırıyordu. Elbisenin kolları dökümlüydü, aynı ince işçilikli drape detayı eteğinde de vardı ve uyluğunun ortasına kadar bir yırtmaç uzanıyordu. Daha önce hiç bu kadar açık bir giysi giymemişti. Saçına aynı renkte bir kurdele eklemeyi bile akıl etmişti Blackwell.

Detaylı elbiseye şaşkınlıkla bakıp eteklerinin yumuşacık kumaşını okşayan Ophelia, "Muhteşemmiş," dedi. "Nereden buldun?"

"Fantezilerimden buldum." Blackwell göz kırptı.

Ophelia boğazını temizledi. "*Her neyse*. Aramana yardım etmemi istiyor musun istemiyor musun?"

"Gerek yok," diye karşılık verdi. "Gabriel isminin geçtiği birkaç düzine girdi buldum bile ve hepsini işaretledim. İçlerinde

sana tanıdık gelen var mı diye bakabilirsin. Ama biraz daha uyu-
san iyi olur, şafak henüz sökmedi bile. En az birkaç saat daha
uyuman lazım.”

Ophelia iç çekti. “Artık uykuya geri dalmam mümkün değil,
hem bu mekân uyku düzenimi altüst etti zaten. Ayrıca, *birkaç
düzine* mi buldum dedin? Şimdiden o kadar bulduysan epey za-
man harcamamız gerekecek demektir.”

“Sana çok yaygın bir isim olduğunu söylemiştim. William
veya James kadar kötü değil gerçi. Son yıllarda insanlar isim se-
çerken hiç yaratıcı davranmamış diyebilirim.”

Ophelia homurdanarak gülüp elini uzattı. “Bana işaretledi-
ğin yerleri gösterebilirsin.”

Blackwell kitabı ona yaklaştırtırken odanın dışındaki koridor-
dan tiz bir çığlık yükseldi. Korkunç sesi duyan Ophelia kaşlarını
kaldırdı.

“Dadanma vakti geldi yine,” diye açıkladı Blackwell. “Sen
uyanmadan önce seninkini hallettim.”

Ophelia teşekkür etme zahmetine girmedi. Anlaşmalarının
bir parçası olarak adamın en azından bunu yapması zorunluydu.
Kendine sürekli olarak hatırlatması gereken başka bir şey daha.
Birbirlerine kan yemini etmişken sevişerek anlaşmalarını ne ka-
dar ihlal etmişlerdi kimbilir? Geçen hafta yaptıklarından sonra
annemin mezarında dönmekten midesi bulanmıştır artık, diye
düşündü.

“Gidebileceğimiz daha sessiz bir yer yok mu?” diye sordu.
“Çığlıklar migrenimi tetikleyecek.”

“Emriniz olur, efendim,” diyerek sırtı Blackwell ve
Ophelia’nın elinden tutup ışınladı.

...

Blackwell onları ilk önce yemek salonuna getirdi ki burası hızla Ophelia'nın köşkte en az sevdiği oda haline gelmişti. Ama Blackwell ona yiyecek bir şeyler almaları için ısrar etti. Etrafta gezinen şeytanlara veya tezahürlere yakalanmamak için hızlı davranmaları gerekse de Ophelia son yemeğini sindiremeden çıkardığı için bir şeyler yemeliydi. Bu iş de aradan çıkınca Blackwell onu o tozlu eski içki salonuna götürdü.

Ophelia buranın Blackwell'in köşkteki en sevdiği yer olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

Blackwell kendine hangi kehribar rengi içkiyi dolduracağına karar vermeye çalışırken Ophelia kenarı kıvrılmış sayfaları incelemeye koyuldu. *Gabriel* adlı yabancıların yer aldığı girdileri tek tek dikkatlice okurken içlerinden bir tanesinin dikkatini çekmesini, bir şekilde bir yakınlık hissetmeyi bekliyordu. Hatta bir yanı madalyonunun ona yanıt verip hangi ipucunu takip etmesi gerektiğini söylemesini umuyordu ama şansı yaver gitmedi. Hiçbir isim içinde bir şeyler uyandırmadı. Mağlup olmuş bir iç çekişle kitabı sertçe kapadı.

Blackwell, "Tekrar uyduğunda biraz daha araştırırım," deyip bardaktaki buzları tangırdatarak içkisinden bir yudum aldı.

"Ne faydası olacak ki?" Ophelia başını iki yana salladı. "Vaktimizi anahtarını aramaya ayırmalıyız. Hem Gabriel'in kim olduğunu öğrensek bile yanımda Genevieve yokken bu bilgi ne işime yarayacak? Yapbozun eksik parçası o şu an."

"Kardeşinle hep bu kadar uyumsuz muydunuz?" diye sordu Blackwell samimi bir merakla. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz gibi."

"Değiliz," diye itiraf etti Ophelia. "Ama... *bu kadar da farklı olduğumuzu hiç düşünmemiştim. Benden kaç sır saklanmış.*

Bazen fevri davranabilen biri olduğunu biliyorum ama şu an yaptığı düpedüz *aptallık*.”

“Belki de yapbozun tüm parçaları sende olmadığı için aptallık yaptığını düşünüyorsundur,” diye yorum yaptı Blackwell.

“Peki *bu* kimin suçu?” Ophelia burnunu kırıştırdı. “Son yirmi bir yıldır Genevieve annemizin işi, akrabaların mezarını ziyaret etmek, ailemizin büyüğü hakkında konuşmak olsun uzaktan yakından *garip* olan her şeyden uzak kalmaya gayret etti. Ama konu *Phantasma*’ya gelince nasıl çat diye içeri dalabiliyor? Sonra da benim hiç bilmediğim bir sosyal çevresi olduğunu öğreniyorum. Hem de buradaki bir yarışmacıdan!” Sesi artık boğuk çıkmaya başlamıştı. “Genevieve’le aramızda dile getirilmemiş bir anlaşma vardı. O, toplumun *normal* saydığı biri olacaktı. Normal yaşamı onun üzerinden deneyimlememe izin verse aile mirasını üstlendiğim için ağzımı bile açmazdım. Bana her şeyi anlatmayı ne zaman bıraktı bilmiyorum. Şimdiye kadar nasıl bir ilişkimiz olduğunu bildiğimi sanıyordum ama o çok farklı düşünüyormuş ve bunu öğrenmek canımı yaktı.”

Blackwell bütün bu öfke nöbeti boyunca en ufak bir tepki vermeden içkisini yudumlamaya devam etse de Ophelia her kelimesini dikkatle dinlediğini anlayabiliyordu. O sözünü bitirince Blackwell bardaki kristal karafa dönüp bardağını doldurdu.

“Al.” Burbonu Ophelia’ya uzattı. “İç.”

Ophelia bardağı aldı. “Bugüne kadar sadece annemin içki dolabından kardeşimle yürüttüğümüz absenti içtim.”

“Bunun tadı ona kıyasla epey hafif,” dedi Blackwell. “Tadına bak. Zavallı sinirlerin kopma noktasına gelmiş gibi.”

Ophelia isteksizce mırıldanarak bardağı aldı ve çekinecek dudaklarına götürüp bir yudum alırken Blackwell onu

aşğılık bir keyifle izliyordu. Kahverengi içki diline değdiği anda Ophelia yüzünü ekşitti, yoğun vanilya aroması alkolün yakışını bastırarak kadar güçlü değildi. Blackwell başını geriye atarak kahkaha attı.

Ophelia dehşet içinde yüzünü vuruşturdu. “Bu kadar berbat bir şeyi nasıl içiyorsun?”

“Katlanmayı öğreniyorsun,” dedi Blackwell.

“Senin kişiliğin gibi mi?” diye karşılık verdi Ophelia alayla.

Blackwell sırtarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani o kadar da kötü olmadığımı kabulleniyor musun?”

Ophelia, “Asla,” yanıtını verip bir yudum daha aldı. Sıvı, boğazını yaktı.

“Doğruyu söylemek gerekirse,” diye lafa girdi Blackwell, “normal olmak aşırı sıkıcı. Neredeyse, başkası üzerinden yaşamak kadar sıkıcı. Kendi maceralarını yaşayabilecekken neden bütün hayatın boyunca kardeşinin kendi maceralarını anlatmasına güvenesin ki?”

“Peki bunu ne zaman yapacağım?” Bir yudum daha aldı. “Annemin borcunu ödemenin bir yolunu bulurken mi? Bak, bu da Genevieve’in bildiği halde bana söylemediği bir şey. Veya ölü akrabalarını diriltmem için her gün beni arayan New Orleans sakinlerinin telefonlarına cevap verirken mi? Annem aile işine başlamadan önce gençliğini dünyayı dolaşarak geçirmiş. Ben bunu asla yapamayacağım.”

“O zaman aile işini üstlenme,” dedi Blackwell omuz silkip. “Sen işi üstlenmesen birinin öleceği yok ya. Şaka yapmaya çalışmıyordum.”

“Ben ölürüm,” diye fısıldadı Ophelia boş bardağına. “Grimm ailesinin kadınları yirmi nesildir ölüm büyücüsü olma

sorumluluğunu üstlenmişken sırf fazla bencilim diye onları hayal kırıklığına uğrattıysam atalarımın laneti peşimi bırakmaz.”

Hıçkırıp bardağı Blackwell’e uzattı. Sıcaklamış ve rahatlamıştı, içmeye devam etmek istiyordu. Blackwell ona bir kadeh daha koydu. Ophelia bu sefer bardağı başına dikip üç yudumda bitirdi.

“Otuz yıllık burbonu çoğu kişi böyle içmez ama...” diye yorum yaptı Blackwell. Ophelia bardağını tekrar uzattı. “Daha da istiyorum.”

. . .

Aşağı yukarı bir saatin ve iki kadehin ardından Ophelia kendini müthiş hissediyordu. Öte yandan, Blackwell hafif yalpala-yan Ophelia’yı belinden tutup odanın ortasındaki jakarlı ipek koltuğa götürürken neredeyse stresli görünüyordu. Ophelia koltuğun minderlerine gömülünce kahkaha attı ve sırtarak Blackwell’e baktı.

“Galiba sarhoş oldum.”

Blackwell onun önünde dizlerinin üzerine çöküp göz hizasına geldi. “Evet, bence de sarhoş olmuş olabilirsin. Kendini daha iyi hissediyor musun bari?”

“Hangi konuda?” diye soran Ophelia’nın aklında yalnızca kanında gezinen sıcaklık ve Blackwell’in zümrüt yeşili gözlerinin parıltısı vardı.

“Harika,” diyerek yüzünde memnun bir gülümsemeyle ona baktı Blackwell.

Ophelia işaretparmağını adamın yanağında gezdirdi. “Gözlerin çok güzel.”

Blackwell uzanıp Ophelia’nın yüzünü avucuna aldı ve başparmağıyla yanağını okşadı. “Seninkiler de öyle.”

Ophelia başını iki yana salladı. “Herkes gözlerimin korkunç olduğunu düşünüyor. Önceden farklıydılar. Ben büyümü kazanmadan öncesini diyorum yani. Buz değil, turkuaz rengindeydiler.”

“Peki *sen* ne düşünüyorsun?” diye sordu Blackwell.

“Bence...” Ophelia, Blackwell’in gözbebeklerinden kendi yansımasını görebiliyordu. “Bence annemin gözlerine benziyorlar.” Ophelia öne uzanıp alnını Blackwell’inkine dayadı ve gözlerini yumdu. “Neden böyle hissediyorum?”

“Devirdiğin dört kadeh içkiden olsa gerek,” diye mırıldanan Blackwell geri çekilip Ophelia’nın yüzündeki saçları kenara aldı.

“Ben onu sormamıştım,” diye fısıldadı Ophelia ve gözlerini açtı. Dudakları çok hafifçe Blackwell’in dudaklarına değene kadar başını kaldırdı. “Sen... ve ben...”

Blackwell kesin bir dille, “Daha fazla öpüşmeden önce ayılman lazım,” diyerek geri çekildi.

Ophelia itiraz etmeye çalışsa da dikkate alınmadı, Blackwell ayağa kalkıp onu kucakladığı gibi koltuğa yatırdı. Bir anlığına gözden kaybolup ardından elinde bir battaniyeyle geri döndü. Ophelia’yı battaniyeye sardıktan sonra Blackwell başucuna çöküp sırtını kolçağa, dirsekleriniyse dizlerinin üzerine yasladı. Ophelia kıpırdanarak yan dönüp Blackwell’e –daha doğrusu başının arkasına– baktı. Parmaklarını sessizce adamın saçlarında gezdirerek yumuşak hareketlerle taradı ve ensesindeki tutamları ayırarak beyaz tellere karışmış gümüş rengi telleri hayranlıkla inceledi. Daha önce bu kadar etkileyici biriyle karşılaşmamıştı ve kısa süre içinde onu bir daha göremeyeceği için hüznünlendi. Bir gün gözlerinin ne kadar parlak bir yeşil olduğunu unutabilirdi. Sırıtişının hafifçe sola kayık olduğunu. Adını söylerkenki ses

tonunu. Ona meleşim deyişini. Onu öpüşünü. Ophelia başka kimsenin aynı hisleri ona bir daha yaşatamayacağından emindi.

“Uykuna dön, meleşim,” diye mırıldandı Blackwell. “Şu an yanımdayım.”

Ophelia gözlerini çoktan kapadığını fark etmemişti ve bir anlığına sesli konuşup konuşmadığını merak etti ama bunu sormaya fırsat bulamadan uykuya daldı.

Şeytani Oyunlar

PHANTASMA'NIN BEŞİNCİ GECESİ

Ophelia gözlerini tekrar açtığında alkolün etkisi geçmişti ama başı deli gibi zonkluyordu. Bu sırada Blackwell kitapta iki yüz sayfa daha ilerlemişti. Şakakları ağrıdığı için dişlerini sıkarak koltukta doğrulan Ophelia'ya buz gibi bir bardak su getirdi ve ona üçüncü ve dördüncü kadehi koyduğu için Ophelia'nın ağzından çıkan hakaretleri gıkını çıkarmadan dinledi.

"Su iyi gelecek. En azından öyle duydum," dedi.

"Sen hiç akşamdan kalma olmadın mı?" diye sordu Ophelia.

"Hatırladığım kadarıyla hiç," diye yanıt verdi Blackwell sırtarak. "Ölüler akşamdan kalmaz olmaz."

Ophelia bardağın yarısını tek yudumda içti. "Bu yer dışında hiçbir anının olmaması nasıl bir his? Ben kafayı yedim herhalde," dedi ardından.

Blackwell omuz silkip Ophelia'nın uzattığı bacaklarını kaldırarak yanına yerleşti ve bacaklarını kucağına koydu. "Başka bir şey deneyimlemediğim için bilemiyorum."

Ophelia üst bacakları Blackwell'inkilere yaslanana kadar yaklaşıp, "Burada hatırladığın en eski anın ne?" diye sordu.

"Emin değilim," diye mırıldandı Blackwell. "Yeterince odaklanırsam pek çok yarışmayı ve belirli yarışmacıları –özellikle de yakın zamanda gördüklerimi– hatırlayabiliyorum ama daha da geçmişti düşündüğümde hepsi... zihnimden solup gidiyor. Sanki kendi anılarım bir hortlak gibi bana dadanıyor ama anılarıma zaman dışında ne zarar veriyor bilmiyorum."

Ophelia bunları duyunca adama acıdı.

"Fantom olmak nasıl bir şey?" diye fısıldadı. "Kendini çok yalnız hissediyor musun?"

Blackwell ona duygu yüklü gözlerle baktı. "Genelde evet." Ardından uzanıp Ophelia'nın yanağını avucunun içine aldı ve başparmağıyla kızın somurtan dudaklarını okşadı. "Ama her an yalnız hissetmiyorum."

Ophelia kalbinin sıkıştığını hissetti. "Daha önce anlaşma yaptığın yarışmacılar seni yakından tanımaya çalıştı mı?"

"Hayır."

Ophelia yutkunup sonraki sorusunu soracak cesareti toplamaya çalıştı. "Öptüğün yarışmacılar bile mi?"

"Onlar bile," diye yanıt verdi Blackwell. "Ama daha önce öptüğüm yarışmacı da çok yok zaten. Hem daha önce bir yarışmacıyı hiç..."

Ophelia'nın kalbini ele geçiren kıskançlık hafifçe azaldı ve "Becermemiş miydin?" diye sordu bir cesaret.

Blackwell şaşkınlıkla kahkaha attı ve gözlerindeki alaycı parıltı geri döndü. "Tam olarak onu demeyecektim."

Ophelia ne diyeceğini sormak istiyordu ama fırsatını bulmadan koltuğun öbür ucunda hayaletimsi bir figür belirdi.

“Poe,” diyerek gülümsedi Ophelia. “Seni bir süredir görmemiştim.”

Poe miyavlayıp sarmaş dolaş oturan çifte doğru yürüdü, Ophelia’nın kucağından yürüyüp başını Blackwell’in çenesinin altına sürttü.

“Hoş geldin minik şeytanım,” dedi Blackwell sevgiyle ve kedinin kulaklarının arkasını kaşdı.

Ophelia iç çekti. Keşke bütün gün bu şekilde oturabilselerdi ama Phantasma’nın bitmesine bir haftadan az kalmıştı ve çarçur edecek vakitleri yoktu. Bunu sesli dile getirdi.

“Eğer iyi hissediyorsan yeni bir büyü dersine başlasak iyi olacak,” diyerek ona katıldı Blackwell. “Zamanımız azalıyor. Sana o dördüncü bardağı koymasam daha iyi olacaktı muhtemelen. İkinciye ve üçüncüyü de.”

Ophelia, Poe’yu kucağından kışkışlayıp ayağa kalktı. “Annem bana işiyle ilgili temel bilgileri öğretti. Ruh nasıl çağrılır, Diğer Taraf’taki ruhlarla nasıl iletişim kurulur, ne tür hayaletler ve doğaüstü varlıklar var öğrendim. Ama senin derslerin daha uygulamalı. Büyümü bu şekilde kullanabileceğimi hiç fark etmemiştim.”

“Yani bu sefer sana bıçak fırlatmama izin veriyor musun?” dedi Blackwell.

Ophelia gözlerini devirdi. “Çok *abartmadığın* sürece.”

Blackwell’in ayağa kalkarken sırtıttığını gören Ophelia verdiği bu izinden anında pişman oldu.

. . .

Saatler sonra Ophelia’nın her tarafı ağrıyordu. Defalarca saf enerjisini çağırma pratiği yapıp odadaki çeşitli eşyalara isabetli şekilde nişan almaya çalışmıştı. Birkaç bardak kırdıktan sonra

bu işte epey iyileştiğini fark etmişti. Konu büyüü dışavurma-ya gelince refleksleri Blackwell'in umduğu kadar hızlı değildi; büyüünü kullandıktan sonra gücünü tekrar toplaması biraz vakit alıyor, büyü rezervi azaldıkça bu bekleme süresi de uzuyordu. Yine de Blackwell sabırlı davranıyor, Ophelia güzel bir atış yaptığında onu göz kamaştırıcı bir sırtışıla ödüllendiriyordu.

Ardından bıçaklar devreye girdi. Vücudunun bölümlerini görünmez kılmak için kullandığı kaslar güçleniyordu ve Blackwell ona bıçak fırlatırken bu kadar eğlenmiyor olsa, bu yeni becerisini nasıl geliştireceğini keşfetmesine yardımcı olduğu için ona teşekkür edebilirdi.

Tam o sırada biraz büyükçe bir satır göğsünden geçip arkasındaki duvarda yer alan tablo çerçevesinin çitasına saplandı. Blackwell memnun olmuş bir ses çıkardı.

“Bence dördüncü seviyeye hazırsın,” diye yorum yaptı.

“Dördüncü seviyenin teması ne?” diye sordu Ophelia.

“*Oburluk*.” Blackwell bu kelimeyi abartıyla vurgulamıştı. “Tasmalı ve zincirli bir bölüm var... Bir ihtimal, boğazlanmayı sevmiyorsundur, değil mi?”

Ophelia'nın dili dolandı. “Ben...”

“Meleğim, dalga geçiyorum,” diye güldü. “Ama olur da merak edersen her zaman *her şeyi* denemeye varım.”

Ophelia'nın yanakları al al oldu. Mesele ne olursa olsun Blackwell nasıl çekici kılacağını biliyordu. Ophelia arzuyla yanıp tutuşmuştu. Blackwell de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü göz açıp kapayıncaya dek önünde belirmiş, çıtaya saplanmış satırı duvardan çekip alırken Ophelia'yı duvara dayamıştı.

“Şimdilik yeterince pratik yaptık,” diye mırıldanıp Ophelia başını ona doğru kaldırına kadar işaretparmağını çenesinin

altına hafifçe vurdu. “Bugün ne kadar başarılı olduğunu düşünürsek bence ödülü hak ettin.”

Ophelia ister istemez sırıtmaya başladı. “Ödülümü seçebiliyorsam tekrar dizlerinin üstüne çökmeni rica edebilir miyim?”

Blackwell, “Hımm,” diye mırıldanıp ellerini arkaya götürdü ve onun kıcını avuçladı. “Öncesinde yapmak istediğim bir şey var...”

Odadaki ışıklar aniden yanıp sönünce Blackwell donakalarak sözünü kesti.

“Ne yaparsan yap ona en ufak bir savunmasızlık gösterme,” dedi Blackwell kısık bir ses ve garip bir sakinlikle.

Ophelia bahsettiği kişinin kim olduğunu sormadı ama buna gerek de kalmadı. Birkaç saniye içinde odanın merkezinde siyah bir sis bulutunun içinde bir şeytan belirdi. Blackwell’den yalnızca dört beş santim daha uzun olan bu adamın geriye taranmış kapkara saçları ve Ophelia’nınkinden bile daha açık görünen bembeyaz bir teni vardı. Çoğu kişi bu adamın muhtemelen tehlikeli bir yakışıklılığı olduğunu düşünürdü ama bordo gözleri insanı huzursuz ediyordu. Adam avına uzanır gibi onlara yanaştığında Ophelia gözbebeklerinin kedilerinki gibi dikey olduğunu gördü. Bakışlarının ağırlığı Ophelia’ya garip bir şekilde tanıdık gelmişti.

Bakışlarını birbirlerine çok yakın duran Ophelia ve Blackwell’in arasında gezdiren şeytan, “Burada ne varmış öyle?” diye mırladı. “Kendine ne güzel bir oyuncak seçmişsin, Blackwell.”

Blackwell ellerini Ophelia’nın vücudundan indirip yüzüne sıkılmış gibi bir ifade takındı. “Sinclair. Biz de tam ayrılmak üzereydik.”

Sinclair'ın gözleri acı vaat eden bir sinsilikle parladı. "Ayrılmak üzereymişsiniz gibi durmuyor pek. Sorun ne, Blackwell? Oyuncaklarını paylaşmayı sevmiyor musun?"

Ophelia tamamen donakalmış halde şeytanın tüm hareketlerini izliyordu. Herhangi bir şeytanın yakınında bulunmak istediği pek söylenemezdi ama *bu* şeytanın bakışlarında farklı bir şey vardı. İntikam almak istiyor gibiydi. Jasper'ın varlığının verdiği rahatsızlıkla Sinclair'ın etrafına saçtığı elle tutulabilir karanlık enerji arasında keskin bir fark vardı.

Sinclair sanki Ophelia'nın düşüncelerini duyabiliyormuş gibi bakışlarını ona çevirdi ve çizgi gözbebeklerini açarak onu inceledi. Ophelia ifadesizliğini korurken bir yandan da Blackwell'in en ufak bir savunmasızlık göstermemesi gerektiğine dair uyarısını zihninde tekrarlıyordu.

Sinclair'ın kırmızı gözleri kısılrken sırtışı genişledi. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Bu sözler Blackwell'in sabrını yitirmesine neden oldu. "Gidiyoruz."

Blackwell kolunu Ophelia'nın beline dolayıp onu kibar ama sert bir hareketle yönlendirmeye başladı. Ama bu yanlış hamleydi. Sinclair aralarındaki samimiyeti hemen fark etti ve Ophelia başlarına çok korkunç bir şeyin gelmek üzere olduğunu hissetti.

Sinclair kötü kötü güldü. "Söylesene, Blackwell, bu parçayı sikmek zevkli miydi?"

Ophelia hakareti pek duymadı, Blackwell'den taşmak üzere olan öfkeye daha çok odaklanmıştı.

"Onu ben de bir denesem sence..."

Blackwell çileden çıktı. Ophelia'yı arkasına alıp öne atıldı ve yumruğunu şeytanın yüzüne geçirdi. Sinclair'ın başı yana savrulsa da olduğu yerde kaldı.

Şeytan şimdi sırtıtmaya başlamıştı ve gözbebekleri kırmızı irislerini tamamen gizleyecek kadar genişlemişti.

“Hata yaptın,” dedi Sinclair gülerek.

Kaşla göz arasında Blackwell ortadan kayboldu, yaydığı yumuşak enerji tamamen yok olmuştu. Ardından zeminden yoğun kara sisler yükselip net görebildiği tek şey Sinclair olana dek Ophelia’nın çevresini sarmaya başladı.

“Blackwell,” diye fısıldadı Ophelia olabildiğince kısık sesle. “Blackwell...”

“Onu çağırmakla uğraşma, kızım,” diye tehdit etti Sinclair. “Sana gelemeyince zarar gördüğüyle kalacak.”

Tam bu sırada odanın kapısına biri gürültüyle vurmaya başladı. Ophelia, Blackwell’in onun adını söylediğini duyuyordu ama fantomun sesi sanki suyun altından bağıırıyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

Ophelia cesur bir tavırla başını kaldırıp, “Benden ne istiyorsun?” dedi öfkeyle.

“Senden bir şey istemiyorum, ondan istiyorum,” dedi Sinclair. “Kaba davrandığım için özür dilerim, fırsat bulunca kendimi onu sinirlendirmekten alıkoyamadım. Ve ne yazık seni önemsiyor gibi görünüyor. Bu durumda da onu mahvetmenin anahtarı sen oluyorsun.”

“*Mahvetmek* mi?” Ophelia alaycı bir kahkaha attı. “Şeytani oyunların daha az klişe olabilir miydi acaba?”

Ophelia’nın sırtı duvara çarpana kadar Sinclair onun üzerine yürüdü. Şeytan yüzünü kavrayıp diğer eliyle gözünün önüne düşen saçları kenara aldı. Ophelia’nın kanı donmuştu.

“Olabilir,” diye yanıt verdi şeytan. “Sana göstermemi ister misin?”

Ophelia konuşmaya veya hareket etmeye cesaret etmedi. Ne-
fes alacak cesareti bile zar zor buluyordu.

Sinclair memnuniyetle sıırttı. "Sana bir teklifim var."

Ophelia, "Hayır..." diye başlasa da şeytan boğazını sertçe sı-
kınca devamı gelmedi.

"Lafımı bölme," diye azarladı şeytan. "Teklifim çok basit.
Sen bu yarışmadan çekileceksin ben de bir isteğini yerine geti-
receğim."

Ophelia duyduklarına inanamayarak geri çekildi.

"Kız kardeşini arıyormuşsun diye duydum," diye devam etti
Sinclair. "Sana *tam olarak* nerede olduğunu söyleyebilirim. Ya
da para almayı mı tercih edersin? Ün kazanmayı mı? Ne istersen
söyle."

"Neden çekilmemi bu kadar istiyorsun?" diye sorguladı
Ophelia gözlerini kısarak. "Seninle daha önce tanışmadık bile.
Bu yarışmada kalırsam ne olacağından neden endişeleniyorsun?"

Sinclair yüzünü ekşitti. "*Sus ve teklifimi kabul et.*"

Ophelia şeytana küçümseyici bir bakış atıp çenesini elinden
kurtardı. "*Siktir. Git.*"

"Bu yarışmayı kazanırsan Blackwell'le sonsuza kadar mutlu
yaşayacağını mı sanıyorsun?" diyen şeytanın kadife gibi ses tonu
kötülükle bezeliydi. "Blackwell buradan ayrılamaz. Yarışmadan
şimdi çekilirsen bir isteğini yerine getirmekle kalmayıp aranızda-
ki anlaşmayı da bozacağım."

Ophelia yutkunup şeytanın sözlerinin yüreğini ne kadar dağ-
ladığına aldırmamaya çalıştı. Blackwell'le ikisi birbirlerini boş
eğlenceler için kullanıyorlardı sadece. Aralarında başka bir şey
yoktu. "Bu da nereden çıktı? Sen neden birden bu meseleye da-
hil oldun?"

“Çünkü minik ve şirin bir ölüm büyücüsü Blackwell’e yardımcı olup bu köşkte bulmaması gereken şeyler buluyormuş diye duyumlar aldım,” dedi öfkeli bakışlarla. “Eninde sonunda seni hiç alakadar etmeyen şeyler bulacaksın. Ben yalnızca diğer şeytanların gönüllü olmadığı çözümü sunmaya çalışıyorum.”

Ophelia o anda durumu fark etti. “Anahtarın nerede olduğunu biliyorsun... değil mi? Blackwell’in durumuyla ilgili bilgin var, onun neden burada olduğunu biliyorsun ve bunları öğrenecek kadar burada kalmamı istemiyorsun.”

“Bir de faniler aptaldır derler,” diye alay etti Sinclair.

Ophelia şeytanı kışkırtmaya çalışıyormuş gibi sırtıttı. “Senin için bir tehdit oluşturunca. Bu yüzden mi beni izleyip duruyorsun? Beni izleyen sendin, değil mi?”

Şeytanın gözlerindeki karanlık daha da derinleşti ve yüzündeki ifade saldırganlaştı. “Beni karşına almak istemezsin.”

“Kesinlikle, yakınlarında bir fani dolanıyor diye kendini tehdit altında hisseden bir şeytan dünyanın en korkunç şeyidir zaten,” diye karşılık verdi Ophelia. “Daha önce de dediğim gibi... *Siktir git.*”

Bunun üzerine Sinclair şaşırtıcı bir şey yaptı. Geriye bir adım atıp ona gülümsedi. “O adamı çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Sekiz yüz seksen iki numaralı sayfaya bak. O sayfayı sana neden göstermediğini sor.”

Ophelia’nın midesi düğümlense de şeytanın sözlerine tepki göstermemeye dikkat etti. “Soru sorabilmem için onu buraya geri getirmen gerekir.”

Sinclair öne eğildi. “Yakında görüşeceğiz.”

Ardında bu tehdidi ve bir sis bulutu bırakıp ortadan kayboldu, Ophelia rahat nefes almaya fırsat bulamadan Blackwell

her tarafa tahta parçaları saçarak kapıyı kırdığı gibi odaya daldı. Göz açıp kapayınca dek Ophelia'nın karşısındaydı ve endişeli gözlerle onun her santimini panikle incelemeye başladı. Ellerini uzatıp yüzüne düşmüş dağınık saç tellerini geriye taradı.

“İyi misin?” diye sordu. “Sana bir şey yaptı mı?”

“Ben iyiyim.” Ophelia biraz geri çekildi ve ellerini indiren Blackwell'in gözlerinden adamın biraz ona darıldığını anladı. “Sekiz yüz seksen iki numaralı sayfayı göster bana.”

Blackwell yutkunup bakışlarını kaçırdı. “Ophelia.”

Ophelia şaşkınlıkla nefesini tuttu. Demek şeytan haklıydı. Blackwell bile isteye ondan bir şey saklıyordu.

Tekrar, “Göster,” diye emretti. “*Hemen.*”

Blackwell çenesini sıkıp bir anlığına yok oldu, koltuğun yanına atılmış kitabı alıp döndü ve sessizce Ophelia'ya uzattı.

Ophelia nefesini tutup aradığı sayfayı sonunda bulana kadar kitabı hızla çevirmeye başladı. Her ismi dikkatle inceledi ve gördüğü bir isim vücudunda damarlarını yakacak kadar adrenalin pompalanmasına neden oldu.

Gabriel White.

Listenin geri kalanını okurken nefesini tutmuştu. Ve birkaç satır aşağıdaki ismi görünce dizlerinin boşaldığını hissetti.

Tessie Grimm.

Sırlar

Sırların problemi, içte içe irinlenmeleri ve kabuk tutmaya yüz tutmuş yaraları yeniden kanatmalarıydı. Dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri yaşlarla yanan Ophelia şimdiye kadar bildiği her şeyin yalan olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Yoksa hayatını çarpıtılmış bir gerçekliğin içinde, sadece rolünü oynayarak mı geçirmişti?

Çocukken annesinin dediklerini pek sorgulamamıştı. Sonuçta Tessie Grimm'in ondan daha çok hayat tecrübesi vardı ve çok *sıcakkanlı* biri olmasa da kibardı ve garip kurallarını yalnızca kızlarını koruma içgüdüleriyle dayatmıştı.

Şeytanlarla anlaşma yapma. Gece kararınca New Orleans sokaklarında dolaşma. Yatağını gözpencerenin önüne yerleştirme. Zihnindeki sesi duymazdan gelersen seni rahat bırakır. Bir gün bu ailenin başına sen geçeceksin, Ophelia ve aile mirasını zarafetle taşıyacağını biliyorum.

Nereye gitse annesinin sesi onu takip etmiş, her kararını etkilemişti. Bazen Grimm ailesinin vârisi olmanın ağırlığı altında eziliyor gibi hissettiğinde, anneannesi ölünce annesinin doğumunda ona armağan edilen kadere sadık kalmak için macera

dolu bir hayatı ardında bıraktığını kendine hatırlatırdı. Büyü, bahşedilen bir şerefken Ophelia ailenin en büyük çocuğu olmaksan nasıl nefret edebilirdi? Neşeli ve sevgi dolu olmak dışında bir şey yapmayan kız kardeşini nasıl kıskanabilirdi? Tüm bu sırlar dünyayı tozpembe görmesine neden olan bakış açısını gitgide karartmış ve şimdiyse paramparça etmişti. Phantasma'da olmasının tek nedeni ailesinin ona sırlarını paylaşacak kadar güvenmemesiydi ve bundan *nefret* ediyordu.

Annesinin Phantasma'da yarıştığını kendisi bilmezken belli ki Genevieve'in biliyor olmasından nefret ediyordu. Kız kardeşi yıllardır Şeytanın Köşkü'nü âdeta bir takıntıyla takip ediyordu ve annesinin tanıdığını düşündüğü başka bir yarışmacıyla iletişim kurmaya çalışıyordu. Ophelia, Gabriel White'in herhangi bir yarışmacı olmadığından ve ailesiyle çok daha yakın bir ilişkisinin olduğundan şüpheleniyordu. Ophelia tüm yediklerini bir kez daha kusmamak için şu an bu konuyu çok irdelememeye çalışıyordu.

Genevieve'in ailesinin borcu olduğu bilmesinden ve Ophelia öğrenmesin diye annesinin imzasını taklit etmiş olmasından da nefret ediyordu. Para kazanıp yardımcı olmak için kimbilir ne yapmak zorunda kalmıştı. Kız kardeşiyle annesi onun bunu kaldırabileceğine hiç mi inanmıyordu diye merak etti. Zihni zaten çok sağlam değildi, Gölge Ses zihnini şu an stresli sayılabilecek başka bir meseleyle ilgilenemeyeceği kadar doldurmuştu.

En çok nefret ettiği şey de tüm bunları konuşmak istediği tek kişinin Genevieve olmasıydı. Genevieve ise ortalıkta yoktu. Ophelia yüzünden.

Zihninde uyanan Gölge Ses fısıldamaya başladı: ***Amma bozuk bir ailen var. Bozuk. Bozuk. Bozuk. Bozuk. Bozuk.***

hatırlamadığının farkındayım ama o zaman hafızasının tamamına erişebilen farklı bir varlık olmama rağmen, sana yine de beni özgür kılacak anahtardan bahsedeceğim kadar kapılmışım. Nedenini çözemediğim bir şekilde sana çekildiğimi hissediyorum ve özün bana hep *tanıdık* geldi ama bunun nedenini anlamamıştım. Sonra sen Gabriel adında birini aradığından bahsettiğinde...” Blackwell derin bir nefes aldı, “Taşlar yavaş yavaş yerine oturdu.”

“Gabriel *kim?*” diye sordu Ophelia jilet gibi keskin bakışlarla.

Blackwell irkildi. “Gabriel White senin baban.”

Ophelia sanki yer altından çekilmiş de boşluğa düşmüş gibi hissediyor, bu kelimeler zihninde tekrar tekrar durmadan yankılanıyordu. Ophelia gözlerini sıkıca kapadı.

Gabriel White senin baban.

Gabriel’i bul.

“Bana her şeyi anlat,” diye emretti gözlerini tekrar açtığı anda.

“İlk önce seni odana götürsem olur mu?” diye sordu Blackwell bir elini uzatarak.

Ophelia onu başıyla bir kez sertçe onaylayıp elini tuttu, ne zaman Blackwell’e dokunsa karnında kelebeklerin uçuşmasından nefret ediyordu. Blackwell onu odasına ışınladı ve Ophelia odaya vardıkları an elini hemen geri çekip aralarında biraz mesafe bırakmak için geriye doğru birkaç adım atarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Phantasma, New Orleans’a gelmeden birkaç gün önce Gabriel yarışmayı ikinci denemesinde kaybetti.” Blackwell devamını nasıl getireceğini düşünürken bir eliyle saçını taradı. “Ne olduğundan tam olarak emin değilim çünkü etapların yarısına geldiğinde beni çağırmayı bıraktı ve ben de onun izini tamamen kaybettim. Ancak sona geldiğimizde kaybettiği epey netti.”

“Seni mi çağırıyordu?” diyen Ophelia şaşkınlıkla bir elini ağzına götürdü. “Yani?..”

“Ona pazarlık teklif ettim ve o da kabul etti,” diye doğruladı. “Seninle burada ilk tanıştığımızda özünde bana tanıdık gelen bir şeyler olduğunu anlamıştım. Özünün yarısı ondan geliyor ve şu an onun bana verdiği yaşam enerjisiyle ayakta duruyorum.”

“Bir türlü peşimden düşmemenin sebebi bu mu?” diye sordu Ophelia. “Babam yüzünden özümdeki bir şey seni kendine çektiği için mi?”

Blackwell bir anlığına tereddüt ettikten sonra, “Muhtemelen,” dedi.

“Bunu yapamayacağım,” diye fısıldadı Ophelia. “*Sen* daha önce babamla tanıştın ama ben şimdiye dek onun tam adını bile bilmiyordum. Annem onun hakkında konuşmayı hep reddederdi. Anlayamıyorum.”

“Dahası da var,” dedi Blackwell ona. “Şu kaybolma numaran var ya? Onu babandan almışsın. Bu yüzden sana bıçak fırlatınca zarar görmeyeceğini biliyordum.”

“*Ne?*”

Blackwell, “Baban bir tayftı,” diye açıkladı. “Anlaşmam için onu seçmemin nedeni o. Şimdi geriye dönüp düşününce anlaşma teklif ettiğim en kötü yarışmacılardan biriydi. İnatçıydı. Dikkati kolay dağılıyordu. Ama görünüp yok olabiliyordu ve isterse katı nesnelerden ve duvarlardan geçebiliyordu. Tayflar inanılmaz derecede nadir varlıklardır ve annenle Gabriel onun ilk Phantasma deneyiminde tanıştılsa... Yani, iki doğaüstü varlığın birbiriyle bağ kurması bana çok şaşırtıcı gelmiyor.”

“Bunu... sindirmem lazım,” dedi Ophelia. “Bunca zamandır beni kobay gibi kullanıyordun, öyle mi? O adamla aramda bir

bağ olduğuna dair teorini kanıtlamak için. Ve bana söyleme zahmetine bile girmedin.”

“Biliyorum.” Blackwell bir adım yaklaştı. “Şunu anlamamı istiyorum: Sinclair başarıya ulaşmanı zorlaştırmak için aramızı bozmaya çalışıyor. Bu da o şeytanın senin nasıl serbest kalabileceğimi bulabileceğini düşündüğü anlamına geliyor.”

“Sinclair senden niye intikam almaya çalışıyor?”

“Tam olarak emin değilim,” diye itiraf etti. “Hafızamdaki boşluklardan dolayı anılarımda o kadar geriye gidemiyorum. Tek bildiğim, durumumu çözmeye ne zaman az da olsa yaklaşısam olaya dahil olup beni başarısızlığa sürüklüyor.”

Ophelia uzun bir süre sessiz kaldı. İlk olarak hangi bilgiye odaklanması gerektiğini şaşırmişti. Babası mı, annesi mi yoksa onu düşman edinmeye ant içmiş şeytan mı? Sonunda sessizliğini bozdu. “Babamın kim olduğunu bana söylememen hakkında nasıl hissetmeliyim emin değilim.”

“İlk başta sadece şüphelerim vardı, tam da bu yüzden yarışmacı kayıtlarına bakmayı önerdim. Beraber derslerimize başladıktan sonra da tamamen emin oldum. Ama seni sebepsiz yere üzmeyecektim. Teorimi netleştirecek o sayfayı sen içki salonunda ayılmaya çalışırken buldum,” diye yemin etti. “Jasper’ı kitabı bana göstermesi için ikna etmeye çalışırken bu şüphemi onunla paylaşma hatasında bulundum ve Sinclair de ne aradığımın haberini alıp seni olabildiğince paranoyaya sürüklemek için fırsat kollamış olmalı. Bizi izliyordu. Sana söylemek için bir sonraki seviyenin bitmesini beklememin tek nedeni kafanın temiz olmasını istememdi.”

“Anladım,” dedi Ophelia.

Blackwell rahat bir nefes aldı.

“Son bir sorum daha var. Seni çağırmayı bıraktığında neden peşine düşmedin? Neden tıpkı beni izlediğin gibi onu da etaplar esnasında Diğer Taraf’tan takip etmedin?”

Blackwell cevap verirken gözlerindeki ışık biraz söndü. “Sanırım vazgeçmeye başlamıştım. Son etapta çabalamadığı o kadar belliydi ki... benim de artık çabalayacak gücüm kalmamıştı.”

Sesindeki hüznün Ophelia’nın kalbini sızlattı. Öyle ki ona sarılıp teselli etmek için dayanılmaz bir istek duydu. Bunun yerine, “Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünmem gerekiyor,” dedi.

Blackwell onu başıyla onayladı. “Dördüncü seviye başlayınca beni çağır.”

Ophelia, “Tamam,” dediğinde Blackwell ortadan kayboldu.

Sonunda yalnız kalan Ophelia kendini yüzüstü yatağa atıp şimdiye kadar yaşadığı ve bir daha asla yaşayamayacağı hayatının yasını tutmaya başladı. Babasıyla asla tanışamayacağı düşüncesi onu hiçbir zaman Genevieve’i ettiği kadar rahatsız etmemişti. Bu da bütün bu meseleyi kız kardeşinin çözmüş olmasını yaşayanlar arasındaki en az şaşırtıcı şey kılıyordu. Ama babasının onca yer arasından burada, onca varlık arasında Blackwell’le tanışmış olması kendini Phantasma’da bulmasını neredeyse kaçınılmaz gösteriyordu. Belki de Ophelia ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin karanlık peşini hiç bırakmayacaktı.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yorgan ne kadar perişan olduğunun kanıtıydı ama kendini toplamaya çalışarak burnunu çekti ve gözyaşlarını sildi. Sonraki etap yakında başlayacaktı ve acının farklı bir türüyle karşılaşacağı beklentisiyle paniklemeye başlamıştı. Bu yarışmayı tamamlayana kadar moralini bozmaması gerektiğini biliyordu, yas tutmaya daha sonra bol bol fırsatı olacaktı. Ama o kaçma fırsatı bulamadan tüm duvarlar üstüne kapanacakmış gibi hissediyordu.

Dördüncü Seviye

OBURLUK

Akşam yemeği zili çaldığında Ophelia zihnindeki şeytanlarla mücadele etmekle meşguldü. Yataktan çıkıp yemek salonuna gitmesi gerektiğini bilse de iştahı tamamen kapanmıştı ve bir yandan, diskalifiye edilirse belki her şey daha kolay olur diye düşünüyordu. Öte yandan bunu becerebileceğini kanıtlamak istiyordu, daha doğrusu kendini kanıtlamak *zorunda* hissediyordu.

Yataktan dönerek çıktı. Bir eliyle yüzünü sildi. Gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı izin, ipek elbisesindeki gözyaşı lekeleri kadar belirgin olmadığını umuyordu. Giysisini değiştirmeye zahmet etmesine gerek yoktu, o yüzden yalnızca eteğini şöyle bir düzeltip bir grup insanla yüzleşmeye kendini hazırladı.

“Bunu başarabilirim,” dedi kendine. “Yalnızca altı gün kaldı.”

Ophelia sonunda yemek salonuna ulaştığında akşam yemeği süresinin yarısı çoktan dolmuştu. Luci onu görünce yanına koştu.

Luci, “Gelemeyeceksin diye endişeleniyordum,” diye fısıldadı ve Ophelia’nın üzerindeki abartılı elbiseye baktı. Elbise diğer yarışmacıların günlük giysileri arasında göze batsa da Phantasma’nın karanlık zengin dekoruna mükemmel uyuyordu.

“Benim için endişelenmemelisin,” dedi Ophelia ifadesiz bir yüzle.

Luci irkildi. Gözlerinden alındığı anlaşılsa da Ophelia özür dilemedi. Bu kızı insanlarla yakınlaşmaması konusunda kaç kez uyarması gerekecekti? Arkadaş değillerdi.

Luci, Leon’un yanındaki yerine dönerken Ophelia sırtını duvara verip yemek yiyen yarışmacıları tek tek inceledi. Son etaptan sonra üç kişinin eksik olduğunu fark etti. Grupta Luci, Leon, Cade, Beau, Eric, Edna, James, Charlotte ve kendisi de dahil olmak üzere on üç yarışmacı kalmıştı. Adlarını bilmediği diğer dört yarışmacı daha kalabalıklarken pek öne çıkmamıştı ama şimdi Ophelia onların yüzlerini de aklına yazdı. Phantasma genelinde toplam kaç yarışmacı kaldığını merak etti. Tamamen dağılmış olan bir grup var mıydı acaba?

Şeytan sonunda teşrif ettiğinde Ophelia gelen kişinin Jasper olmasını beklemiyordu. Adam ıslıkla dilinden hiç düşmeyen o caz melodisini çalıyordu ve Ophelia’yla göz göze gelince ona göz kırptı. Ophelia göz ucuyla Cade, Beau ve Eric’in bu jesti görünce kaskatı kesildiğini fark etti. Ophelia hiçbir tepki vermedi.

Jasper ellerini çırpı. “Evet, artık siz zavallı ruhların *benim* oyunuma katılma vakti geldi. Geçen seviyenin zor olduğunu düşündüyseniz, eh...” Kafasını geriye atarak bir kahkaha koyuverdi, “Şimdi çekilmek isteyebilirsiniz.”

Herkes birbirine kaçamak bakışlar atıyor, bu seviyenin nihayet birilerinin portaldan geçmeden pes edeceği o etap olup olmadığını merak ediyordu. Ama hepsi eşit derecede kararlı görünüyordu. Ne de olsa, o işkenceden farksız son seviyeyi boşuna geçmemişlerdi.

Şeytan yan tarafına doğru el sallayıp seviyeye açılan kapıyı çağırdı ve ipuçlarını ortaya çıkardı. Son birkaç gün içinde oluşan

farklı gruplardaki yarışmacılar fısıldaşmaya başladı. Yalnız duran tek kişi Ophelia'ydı.

ÖLÜMCÜL BİR OYUN BAŞLIYOR ÇARPIK BİR TAHTADA.

ATTIĞIN HER ADIMA DİKKAT ET YOKSA SONUN OLUR FENA.

ÜSTÜNLÜK KAZANMAK İSTERSEN SOK KALDIRAÇLARI DEVREYE.

AMA HANGİSİNİ SEÇTİĞİNE DİKKAT ET, SARKAÇ SALLANIR İKİ YÖNE DE.

RAKAMLARIN CAZİBESİNE KAPILIP SAKIN FAZLA SAYMA.

İLERİ GERİ FARK ETMEZ, ÇIKIŞ ANAHTARI TEK SONUÇTA.

Şeytan, “Benim adım Jasper,” diyerek kendini tanıtıp kapı kolunu çevirdi ve portalı açtı. “İçimde bazılarınızla çok yakından tanışmak üzere olduğumuza dair bir his var. Umarım stres altındayken nasıl anlaşma yapılır biliyorsunuzdur.” Şeytan, tekrar Ophelia'nın bakışlarını bulunca sıırtmaya başladı. “Ophelia, ilk sırada sen varsın.”

Ophelia çenesini kaldırıp kapıya yürürken şeytanın onun adını ahabıymış gibi söylemesi üzerine vücudunu delip geçen bakışları görmezden geldi.

Ophelia portala adım atınca Jasper, “İyi şanslar,” diye fısıldadı.

İlk başta etrafta grilik dışında hiçbir şey yoktu. Ancak kısa bir süre içinde odanın detayları belirmeye başladı. Oda tamamen mat taş tuğlalarla döşenmişti ve ikinci etaptaki şaşaalı âlem odasından daha büyük görünüyordu. Zeminde devasa bir ızgara deseni olduğunu fark etti. Satranç tahtası gibi.

Öne çıkan diğer tek detay, uzaktaki duvarda yer alan on üç çift kaldıraçtı. Her kaldıraç çiftinin altında yarışmacılardan

birinin adının yazdığı altın levhalar vardı. Soldaki kaldıraçlarda tik işareti, sağdakilerdeyse çarpı bulunuyordu.

Ophelia öne doğru bir adım atmaya çalıştı ama ayakları donmuş gibi kalakaldı. Diğer yarışmacılar tek tek ortaya çıkmaya başlayınca Ophelia hemen savunmacı bir pozisyona geçti.

Henüz etabın başındayken birbirlerini görebildikleri bir seviye daha önce olmamıştı. On üç kişilik gruplarındaki son kişi de portaldan geçtiğinde Ophelia yarışmacıların odanın ortasına, kaldıraç duvarına bakacak şekilde tek sıra halinde dizildiğini fark etti. Her biri, zemindeki ızgaranın karelerinden birinin tam ortasında duruyordu ve aralarında beşer boş kare bulunuyordu. Herkes endişeyle etrafına bakarken Ophelia aniden Blackwell'in dediği bir şeyi hatırladı.

Tasmalı ve zincirli bir bölüm var... Bir ihtimal, boğazlanmayı sevmiyorsundur, değil mi?

Bu düşünce aklında belirlediği anda boğazının etrafında demir bir tasma belirdi. Odada panik sesleri yükseldi ve solundaki birinin aceleyle bir dua fısıldadığını işitti. Yana bakınca dua eden kişinin deli gibi terleyip metal tasmağını çekiştiren James olduğunu gördü. James onunla göz göze gelince Ophelia bakışlarını kaçırsa da adamın gözlerindeki derin korkuyu görmüştü.

Zemine üç kez vurursan hayatta kalırsın, diye fısıldadı Gölge Ses ona.

Böyle bir şey yapmasının hayatta kalma ihtimalini kesinlikle artırmayacağını bilse de taşa vurmak üzere yere eğildi. Ophelia eğilmişken tasmadan biri boğazının önünde, diğeri arkasında olacak şekilde iki zincir çıktı. Ağır metal zincirler gürültüyle yere düşüp kıvrıla kıvrıla odanın iki zıt tarafına doğru ilerledi. Önün-

deki zincir kaldıraçların altındaki duvara geçmişti. Ophelia kafasını arkaya çevirip baktığında ikinci zincirin de diğer tarafa takılı olduğunu gördü. Sınırları belliydi: Yalnızca onlara verilen yolda ilerleyebileceklerdi.

Önlerinde, havada asılı duran üç som altın külçe belirdi.

“Anlamadım,” dedi sağından pes bir ses. Konuşan Eric’ti. “Ne yapmamız gerekiyor?”

Herkesin de beklediği üzere ilk harekete geçen Cade oldu. Zincirli tasmadan dolayı elbette yalnızca öne gidebiliyordu ve önündeki kareye adım atıp yarışmacıların oluşturduğu düz sırayı bozduğu anda ayak bastığı kare aşağı indi. Kaidedeki altın külçelerden biri yok oldu ve Cade’in ellerinde tekrar ortaya çıktı. Bir süreliğine gergin bir sessizlik oldu ve tüm yarışmacılar birbirine baktı. Ardından üç kişi aynı anda harekete geçti. James, Eric ve Becca adlı yarışmacı. İlk önce James ve Eric’in bastığı kareler aşağı indi ve onların elinde de tıpkı Cade’de olduğu gibi birer altın külçe belirdi. Ancak Becca’nın başına garip bir şey geldi. Karesi hareket etmedi, ele geçirilecek altın külçesi de kalmamıştı.

Kız kafası karışmış bir halde tasmanın boynunu sıktığı yerleri ovdu. “Şimdi ne?..”

Tam o sırada tavandan sarkaç testere düştü. Hâlâ kendi karelerine basan yarışmacılar kolaylıkla eğilip testerenin yolundan kaçabildi ama Becca ikiye yarılmaktan kendini son anda kurtardı. Sarkaç göğsünü deşmeden hemen önce kendini yere atmayı başarmıştı. Herkes ağzı açık halde bu korkunç gösteriyi izlerken kızın çığlıkları odanın gergin sessizliğini bozmuştu.

Diğer yarışmacılardan biri, “Becca!” diye çığlık attı. Ophelia çığlık atanın kim olduğunu göremiyordu.

Becca bir yandan hüngür hüngür ağlarken bir yandan da yerde sürünerek sarkacın yolundan çekilmeye çalışıyordu. Ancak

kareye çıkınca ağırlığı başka bir testereyi tetikleyip düşmesine neden oldu. Bu seferki testere diğerine dik bir şekilde hareket ediyor, haç şeklinde bir ölüm yolu yaratıyordu. Herkes dehşete düşmüş bir halde izlerken Becca sürüne sürüne öne doğru gitti ve ilkinde paralel başka bir testere düştü.

Sonra durum daha da kötüleşti. Testereler her sallanısta daha da aşağı iniyordu. Her geçişte sadece iki santim inseler de Becca ve diğerleri yakında testerelerden kaçamayacak duruma gelecekti. Satranç tahtasındaki diğer karelere geçmeye devam ederse oda testere ve ölümle dolu bir tuzaga dönüşecekti.

“İmdat!” diye bağırdı. “*Yardım edin!*”

“Daha fazla testere düşürüp hepimizi öldürmeden önce şeytani çağır!” diye seslendi biri. Beau.

Nefes nefese kalan Becca ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş yüzünü yukarı çevirip sarkaca baktı. “Adı neydi? *Jasper*. Jasper! Yardım et! Lütfen!”

Bir saniye bile geçmeden Jasper ortaya çıkıp kızı yerden kaldırdı ve bir patates çuvalı gibi omzuna atıp göz önünden kayboldu. Onların gidişle beraber son düşen iki testerenin yok olmaması hepsini dehşete düşürse de en azından ilki gitmişti.

Diğerleri ne olduğunu anlamaya fırsat bile bulamadan yine birkaç altın külçe görüldü. Bu sefer dört altın külçe vardı. Bunu görünce altı kişi hızla öne atıldı. Bunların arasında Luci’nin de olduğunu gören Ophelia çok şaşırmıştı. Neyse ki kız yeterince hızlı davranan dört kişiden biriydi. Bu sefer fazla yavaş hareket edenler, saklandıkları delikten tırmanmak zorunda kalan Cade’le James oldu. Geçen sefer olduğu gibi onlar geç kalır kalmaz iki sarkaç testere düştü. Adamlar kendilerini yere attı, James anında paniklemeye başlasa da Cade son derece kararlı

duruyordu. Cade bir önceki sefer kazandığı altın külçeyi dirseğinin arasına sıkıştırıp öne doğru sürünmeye başladı ve sarkaçları art arta tetikledi. Kısa süre içinde Ophelia sallanan testereler dışında pek bir şey göremez oldu. İleri geri gidiyorlardı. İleri geri. İleri geri.

Her sarkaç farklı bir ritimle sallanıyordu ve grubun oburluğu yüzünden ortalık ölüm satrancına dönmüştü. Elbette bu seviyenin amacı buydu. Yarışmacıların geri kalanı ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken ortam daha da tehlikeli hale geliyor ve yarışmacıları baştan çıkarmak için yeni bir altın yığını ekleniyordu. Bu sırada Cade yerde sürüne sürüne kaldıraçların sıralandığı duvara ulaşmıştı. İşte o noktada Ophelia ızgaranın etrafındaki alanda hiç testere sallanmadığını gördü, yani satranç tahtasının çevresi güvenli bölgeydi. Cade bir kez daha diğerlerini felaketin kucağına terk ederek kendisini kurtarmayı başarmıştı.

Cade hemen kendisine ait kaldırıcı çekti ve arkasına dönüp birini aradı. Ophelia'yı. Cade gözlerinin içine bakıp pis pis sırtarak Ophelia'nın adının tam üstünde yer alan "X" işaretli kolu sertçe aşağı çekti. Sonra hep birlikte Cade'in tasmaşının ve zincirlerinin kaybolmasını izlediler.

Odayı kaos ele geçirmişti. Ophelia bir saniye bile beklemeden Blackwell'in adını söylemeye başladı. Testerelerin kesici metalik sesleri odada yankılandı ve birkaç saniye sonrasında çığlıklar yükselmeye başladı. Etrafına tamamen kargaşa hâkim olduğu için Ophelia nereye güvenle gidebileceğini kestirmekte zorlanıyordu. Ardından, yerdeki ızgara desenini hatırladı. Ayaklarının altındaki zemini inceleyince çizgilerin testere yolunu temsil ettiğini şıp diye anladı. Boş karelerin tam ortasında durduğu sürece güvendeydi.

Blackwell materyal olmayan formunda ortaya çıktı ve onu baştan aşağıya incelemeye başlayınca Ophelia sırf yarası var mı diye anlamaya çalıştığını bilse de midesi minik bir takla attı. Bu hissi bastırmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Boğazını temizledi. “En iyi seçeneğim nedir?”

Blackwell durumu inceleyip, “İki seçeneğin var,” dedi. “Arkadaki duvarda tasmanı çıkarıp çıkış kapısını açmanı sağlayacak anahtar var.”

Ophelia sabırsızlıkla elini salladı. “İkinci seçeneğim ne?”

“Öndeki kaldıraçlara gitmek,” diye devam etti Blackwell. “Her yarışmacının iki kaldıraç kolu var, üzerinde tik olanı çekersen o yarışmacıya gelecekteki bir seviye için avantaj vermiş olursun. Üzerinde çarpı olanı çekersen dezavantaj verirsin. İki kol birden çekilirse sonuç nötrlenir.”

“Cade az önce iki kolu çekti.”

Blackwell çok şaşırmamış gibi başını yukarı aşağı salladı. “Öyleyse harekete geçmenin vakti gelmiş.”

Ophelia, “Önce önemli şeyleri halledelim,” deyip tasmaına baktı.

Vücudunun, boynunun aşağısında kalan bölümüne ve görünmez olmanın verdiği karıncalanma hissine odaklandı. Yavaş yavaş, santim santim yok olmaya başladı ve tasma yere düşerek tangırdadı. Boğazının hassaslaşmış derisini ovup rahat bir nefes aldı.

“Boğazlanmayı sevmiyormuşum demek ki,” diye mırıldandı.

Blackwell omuz silkti. “En azından metal tasmalarla.”

Ophelia fantoma sert bir bakış atıp yanından geçti ve önündeki sarkaç testereye doğru ilerledi. Her salınım arasında kaç saniye geçtiğini saydı ve o odaklanmışken neyse ki Blackwell sessiz kaldı. Eteklerini topladı ve atlamadan önce testerenin üç kez önünden geçmesini bekledi.

Bir.

İki.

Üç.

Atla.

Bir sonraki kareye kolayca ulaştı, Blackwell de hemen arkasındaydı. Ama maalesef Ophelia'nın hareketi başka bir sarkacı tetiklemişti.

“Bir öne, sonra iki sola,” diyerek yönlendirdi Blackwell.

Blackwell'in yardımıyla ızgarada hızla ilerledi. İleri... Sola... Bir sonraki sarkacın en üste ulaşmasını bekleyip yolundan atladı ve ardından az önce geldiği tarafa doğru bakmak için döndü...

“*Ophelia!*” diye bağırdı Blackwell.

Ophelia sendeleyerek bir kare daha ileri gitti ve düşen testelerden biri tam sağ kolunu omzundan ayıracakken kolu görünmez oldu. Ophelia duraksadı, panikten deli gibi nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Hey,” dedi Blackwell hemen önünde belirip. “Geçti. Yeteneklerini kusursuz kullandın.”

Birkaç adım ötesinden acı dolu bir feryat gelince başını çevirdi ve James'in kan fişkırان omzunu tutarak yere düştüğünü gördü. Adamın acı içinde kıvranışını görünce keskin bir nefes aldı. Bir an bile harcamadan Jasper'ın ismini haykırmaya başladı.

Ophelia, “Ona yardım etmeliyim,” deyip ayaklarını sürüyerek öne bir adım attı ama çok geç kalmıştı.

Jasper, James'in önünde belirip cık cıkladı. “Kan kaybından ölecek bu.”

Bir hayaletten bile daha soluk görünen James yalvarır gözlerle başını kaldırıp şeytana baktı. “Gitmek istiyorum. Beni buradan çıkar.”

Jasper gülümseyerek elini uzattı.

James yutkundu, yarısından fişkırان kan miktarı artıyordu. Ardından büyük bir çaba sarf ederek şeytanın elini kavradı.

Ve on iki kişi kaldılar.

Blackwell, “Devam etmen lazım,” dedi Ophelia’ya. “Diğer yarışmacılar yolun yarısını geçti bile.”

Ophelia titrek bir nefes alarak önüne döndü.

Blackwell onun için önünü inceleyip, “İki öne, iki sağa,” dedi. “Hazır mısın?”

Ophelia onu başıyla onaylayıp harekete geçti. Elbisesi hareket etmesini zorlaştırıyordu ve sonraki iki kareyi atlattıktan sonra Blackwell eğilip eteğinin ucunu tuttu. Kumaşı çabucak dizinin üstüne kadar yırtıp bir kenara attı. Ophelia kendini neredeyse çıplak hissediyordu ama eteği kısılnca çok daha rahat edebildiği için bunu umursamadı.

Ophelia, “Teşek–” diye başladı ama tavandan hızla akmaya başlayan suyun gümbürtüsü cümlesini böldü.

“Cade’in çektiği kollardan dolayı,” dedi Blackwell. “Her biri yeni engelleri tetikliyor. Bu sınavın tek amacı oburluğa yenik düşmemek. Bütün mesele aşırılığa kapılmamak. Ve bunu her yaptığınızda, sınav herkesi toplu cezalandırıyor.”

Ophelia kendine gelip hemen işe koyuldu, altındaki ıslak taşlardan dolayı kayıp duruyordu ama sürekli ona belinden tutarak destek veren Blackwell sayesinde dengesi bozulmadı. Ophelia diğer yarışmacıların onun somut formuna büründüğü birkaç saniyeyi görmeyecek kadar kendi canlarının derdine düştüğünü umdu.

Ophelia bir sonraki testerenin yolundan çekilmek için atarken Blackwell, “Sonra sağa,” dedi. “İki ileri.”

Ophelia, Blackwell'in talimatlarını uygulamaya hazırlanmıştı ama tam bir sonraki atlayışı için salınımları sayarken biri aniden onu arkadan itti. Ophelia yere çakıldı ve Blackwell, Eric'in sinsice yaklaştığını fark etmediği için küfretti.

Ophelia apar topar ayağa kalkarak testere kolunu yarmadan önce yoldan çekilmeyi başardı. Arkasını dönünce sarkacın diğer tarafında Eric'in ona pis pis baktığını gördü.

Ophelia, "Kafayı mı yedin sen?" diye hırlayıp ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Tepeden gelen su bir saniyeliğine bile durmamıştı.

"Az önce ne yaptığını gördüm. Cade haklıymış, *görünmez* oldun," diye onu suçlayan Eric yağmur sesini bastırmak için bağıyordu. "Biriyle konuşuyorsun. Başka hiçbirimizin göremediği biriyle. Ama ben demin gördüm. Sana yardım ediyordu. Sen şeytansın ve burada arkadaşların var."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Kanım *kırmızı* akıyor," diye karşılık verdi Ophelia.

"O zaman o da bir numaraydı," dedi Eric. "Ne olursa olsun emin olmak için kanının bu zemini boyamasını sağlayacağım. Haksızsam da yarışmadan bir kişi azalmış olur, fena mı?"

"Meleğim, kaçman lazım," dedi Blackwell. "Onun işini ben bitirirsem büyüm tükenir."

Çileden çıkmak üzere olan Ophelia her ikisine birden, "Erkeklerin bir halta yaradığı yok," diye bağıırıp arkasını döndü ve bir sonraki kareye koştu.

Eric onu takip ediyor, hareket ederken tasmaındaki zincirler tıngırdıyordu. En azından Ophelia'nın bu açıdan bir avantajı vardı. Ophelia sola geçince Eric onu takip etmeye çalışsa da zincirleri izin vermedi. Ancak Ophelia'nın rahatlaması

çok uzun sürmedi, başka bir sarkaçtan dolayı sağa, Eric'in erişebileceği noktaya geri dönmesi gerekti. Kaldıraçların bulunduğu duvar hemen karşısındaydı ve önü boştu. Kendini zıplamaya hazırlasa da çok geç kalmıştı.

Eric tekrar üstüne çullandı. Ophelia ona karşı dirense de adam çok güçlüydü. Eric onu yere mıhlamaya çalışırken Ophelia kollarını ve bacaklarını savuruyordu.

"Az önce dediğimi unut. O piçi kendi ellerimle öldüreceğim," dedi Blackwell öfkeyle somutlaşırken.

Ama Blackwell, Eric'e elini sürme fırsatı bulamadan Ophelia dönüp bacağını biraz da olsa kurtardı ve dizini adamın bacaklarının arasına geçirdi. Eric acıyla inleyip öne eğildi ve Ophelia'yı bıraktı. Ophelia kalkıp kendini toparlamaya çalıştı.

Arkasında, salınımasının ortasında olan bir testere vardı.

Kendine gelip doğrulan Eric'e doğru döndü. Ophelia geriye doğru bir adım atıp aşağı salınımasına geçmiş sarkacın yolunda durdu. Eric üzerine atlamak için kendini hazırladı.

Eric öne atlarken öfkeden kudurduğu için dikkati fazla dağınılmıştı ve ona kurulan tuzakı fark etmedi. Ophelia adamın onu yakalamasına izin verdi. Ve testere geri inerken Eric ne olduğunu anlamadı bile.

Dikkat Dağıtmak

Ophelia sersemlemiş halde materyal biçimine dönerken yüzüne ve elbisesinin önüne kan sıçradı. Eric'in paramparça olmuş cesedi iğrenç bir *pat* sesi çıkararak yere düştü. Adamın kanı ayaklarının altında bir gölet oluştururken Ophelia'nın suçluluk hissi zirveye ulaştı.

Blackwell onun yanına ışınlanıp, "Eh, bu meseleyle benim ilgilenmeme gerek kalmadı," diye mırıldandı.

"Ne yaptım ben böyle?" diye fısıldadı Ophelia.

Blackwell, "Yapman gerekeni," diye yanıt verdi. "Şimdi duramazsın. Bir kareyi daha geçince varacaksın."

Ophelia sersem sersem başını yukarı aşağı sallayıp cesetten uzaklaştı. Yukarıdaki yağmur doluya döndü, demek ki başka bir kol çekilmişti ama Ophelia tenini döven minik buzları hissetmiyordu.

Ne yaptım ben?

Blackwell, "*Ophelia*," diye yakardı. "Devam etmen lazım, meleşim."

Ophelia sertçe yutkundu ve öne tek bir adım attı. Elleri tir tir titriyordu ve Ophelia bunun, etrafa buzlar yağdığı için havanın

aniden soğumasından mı yoksa az önce meydana gelen korkunç olaydan mı kaynaklandığından emin değildi. Bir adım daha attı.

Testerinin aşağı inmesini bekledi ve sonunda duvarın yanındaki boş alana zıpladı. Etrafa bakındı ama kimse yoktu.

“Diğerleri nerede?” diye sordu. “Alandan ayrıldılar mı?”

“Ya hâlâ tasmaya hapsedilmiş durumdalar ya da altın kazanmak için kumar oynuyorlar,” diye yanıt verdi Blackwell. “Buraya ulaşan dördüncü kişi oldun gibi duruyor.”

Birazdan yapacağı hamlenin odaya başka bir ölümcül tuzak ekleyeceğini bildiği için önündeki kaldırıp kollarını şüpheyile gözlemledi.

Kendisinin ve Cade’in haricinde şimdiye kadar sadece Edna ve Charlotte’inkiler çekilmişti. İkisi de tik işaretli olardı.

Kendi kaldırıcının en solda olduğunu gördü ve apar topar öne atılıp Cade’in yaptığını nötrlemek için tik işaretli olanı aşağı indirdi. Bu kola dokunmanın cezası odaya bir anda indi. Her iki ayak bileğinde birer pranga belirdi. Biri çılgılık attı. Başka biri küfretti. Ama Ophelia saniyeler içinde zincirlerinden çıktı.

“Gidelim,” diyerek onu acele ettirdi Blackwell. “Anahtarı almak için geriye dönmen...”

Ophelia, Cade’e ait kaldırıp gidip çarpı işaretli olanı sertçe aşağı itti.

Odadaki sarkaçların hepsi hızlanmaya başladı ve Blackwell bir süre şok olmuş bir ifadeyle Ophelia’ya baktıktan sonra gururla sıırıtmaya başladı. “Bak sen! Kim dışlı davranmaya başlamış?”

Ophelia yanıt vermeyip kendini korkunç sahnelere hazırlayarak yüzünü ölüm dolu satranç tahtasına döndü. Hiç oyalanmadı. Boş alanda depara kalkıp karşı duvara ulaşana kadar odanın çevresindeki güvenli bölge boyunca koştu.

Blackwell, “Kapıyı açacak anahtar,” diye hatırlatıp duvardaki bir kancada küçük, garip şekilli bir aletin asılı olduğu yeri gösterdi.

Ophelia bu aleti aldığı anda bir sonraki yarışmacı için başka bir kopya belirdi ve önünde kapı göründü. Bu küçük metal parçayı kapının ortasındaki benzer şekilli deliğe geçirdi ve kapının parıldayarak açılmasını izledi. Phantasma’nın yemek salonuna çıktığında Blackwell ortalıkta olmasa da yalnız olmadığını gördü. Karşısında bulmayı en az beklediği kişi, Luci de oradaydı.

Aslında şimdi düşününce, gözlerinin altındaki ciddi bir uykusuzluğa işaret eden mor halkalar bir kenara bırakılırsa, Luci şu ana kadar yarışmada süzülürcesine ilerlemişti. Leon’la beraber etrafta koşturuyor, kütüphanede kitap okumaya vakit ayırıyordu.

Eğer bu kızın da bir hayalet rehberi yoksa Ophelia, Luci’nin o tatlı tavrı ve ürkek doğasıyla Phantasma’da nasıl bu kadar rahat ilerlediğini merak etmeden duramıyordu. Sanki...

Ophelia’nın gözleri Luci’nin sağ omzunun üstündeki bir keşiğe odaklandı. Yeni gibi görünüyordu, etrafındaki deri ıslaktı ve... yanardöner bir şeyle mi parlıyordu? Ama yara şimdiden kabuk bağlamaya başlamıştı. Bu sırada Luci, Ophelia’nın perişan haline ağzı açık bakakalmıştı.

“Çok kan var,” diye fısıldadı Luci. “O kan...”

Ophelia kızın lafını kesip “Eric’in kanı,” dedi. “Benim değil.”

Luci şaşkınlıkla bir elini ağzına götürdü. “Yoksa o...”

Ophelia başını evet anlamında salladı. Ardından şok edici bir şey yaptı. Güldü. “Onu ben öldürdüm.” Nefes nefese tekrar kıkırdadı. “Önce o beni öldürmeye çalıştı tabii ki. Ama ben... ben onu öldürdüm.”

Luci gülme krizi geçiren Ophelia’ya fal taşı gibi açılmış göz-

lerle baktı. “Seni öldürmeye mi çalıştı?”

Ophelia kendine gelirken yüzündeki gözyaşlarını sildi. “Evet. Hâlâ benim bir tür şeytan olduğumu düşünüyorlarmış. Sanırım ben de bu söylentileri kuvvetlendirdim.”

Luci uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Bunun yanına kâr kalmamasına sevindim,” dedi.

Ophelia kızın onu desteklemesine şok olarak kaşlarını kaldırdı. Luci en ufak bir şiddet eğilimi varmış gibi durmayan, çok sessiz ve içine kapanık birine benziyordu. Belki de kızla ilgili yanlış önyargıları vardı. Belki bunun nedeni Genevieve’in, ölümü bu kadar normal bulan biriyle arkadaş olabileceğini düşünmemiş olmasıydı. Genevieve karanlık ve dehşet dolu konulardan nefret ederdi.

Luci ise Ophelia’nın cinayet işlediğini öğrenince en ufak korku belirtisi göstermemişti. Bu da Ophelia’nın kızın dışarıdan görüldüğü gibi biri olmadığına dair şüphelerini kuvvetlendirdi.

Ophelia boğazını temizledi. “Burada beklemenin bir nedeni var mı?”

Luci dudağını ısırıp gözlerini kaçırdı. “Leon henüz çıkmadı.”

Ophelia’nın göğsü daraldı ama durumu hiç eleştirmedi. Birazdan ne yapacağını düşününce bu ikiyüzlülük olurdu.

Ama kızı endişeleriyle baş başa bırakıp gitmeden önce, “Kötü bir yaraymış,” demekten kendini alamadı.

Buradaki kilit nokta, geçmiş zamana atıfta bulunmasıydı.

Luci dudaklarını ısırdı ve bakışlarını Ophelia’dan kaçırdı.

“Bunu sarkaç testerelerden biri mi yaptı?” diye sordu Ophelia her ne kadar bu sorunun cevabını ikisi de bilse de. Luci’nin etaptan önce böyle bir yarası yoktu.

Aralarında gergin bir sessizlik yaşandı.

Sonunda Luci, “Lütfen, kimseye söyleme,” diye fısıldadı.

“Söylenecek ne var ki?” diye sordu Ophelia samimi bir merakla.

Luci kesiği gizlemek için uzun saçlarını omzuna alırken başını iki yana salladı. Ophelia, kızın ellerinin de köprücük kemiğindeki ve iç gömleğindeki o tuhaf, yanardöner maddeyle lekelenmiş olduğunu fark etti.

“Umarım Leon sağ salim çıkar,” demekle yetindi yalnızca ve endişeli kızı yalnız bırakarak yemek salonundan çıktı.

. . .

Ophelia odasına döndüğünde yalnızca dikkatini dağıtmak istiyordu. Eric’in parçalanmış cesedinin görüntüsünü zihninden silebilecek bir şey yapmak.

Berbat olmuş giysisini çıkardıktan sonra küveti doldurmak için banyoya gitti. Küvete girip teni kıpkırmızı olana kadar üzerindeki her kan damlasını sertçe ovalayarak temizledi. Ta ki günahlarından arındığını hissedene dek. İşini bitirince gider tıpasını açıp arkasında su izleri bırakarak odasına döndü.

Üzerinde en ufak bir giysi parçası olmadan odasının ortasında dikilirken Blackwell’in adını tekrarlardı.

Adamın gelmesi neredeyse bir dakika sürdü. “Kusura bakma, kitabı geri...”

Ophelia’yı görünce cümlesi yarıda kaldı. Bakışları aniden alevlendi ama tek bir adım bile atmadı.

Ardından her kelimeyi yavaş ve dikkatlice söyledi. “Ne yapıyorsun, meleğim?”

“Dikkatimi dağıt,” dedi Ophelia.

Blackwell bir eliyle ağzını sıvazlayıp düşündü. “Bence... bu iyi bir fikir değil.”

Ophelia yaklaşınca Blackwell acı çekiyormuş gibi göründü. “Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım var.”

O etabın zihninden sonsuza dek silinmesine ihtiyacım var.

“Yaptığımız son gerçek konuşmada bana çok kızmıştın,” diye açıkladı Blackwell. “Sırf etapta olanlardan dolayı istiyorsun bunu. Beni sadece ölümle burun buruna gelince istiyorsun.”

“Ee?”

Blackwell bakışları Ophelia’yla aynı hizaya gelene kadar eğildi. “Eesi, senin için yalnızca dikkat dağıtma unsuru olmak istemiyorum galiba.”

Ophelia yumruklarını sıktı. “Peki. O zaman git. Ben dikkatimi kendi kendime dağıtırım.”

Blackwell neşeli bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tamam o zaman. Yap bakalım.”

Ophelia biraz tereddüt etti. “Gittiğın anda yapacağım.”

“Ne yani, gösteriyi kaırayım mı?” Blackwell sırttı. “Sanırım burada kalmayı tercih ediyorum.”

Ophelia gözlerini kıstı. “Sen buradayken kendimi tahmin etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Aynen yle düşünüyorum,” diyerek onu kışkırttı Blackwell.

Ophelia bu gece değişmişti ve Blackwell’in onun kendini ne kadar cesur hissettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Blackwell onun blfn gördüğünü sansa da Ophelia tüm kartlarını oynamak üzereydi. Adama alaycı bir gülümsemeyle bakıp kendini sergileyerek yatakta yavaş yavaş emekledi ve sırtını yaslıklara dayadı. Ophelia’nın hâlâ ıslak olan teninde su damlacıkları parıldıyordu ve Ophelia adamın her hareketini büyülenmiş gibi izlediğini, ona büyük bir açlıkla baktığını görebiliyordu.

Memelerini avularken dudağını ısırdı, pembe meme uçla-

rını dikleşene kadar başparmağı ve işaretparmağının arasında sıkıttı. Meme uçlarıyla oynamaya devam ederken bir zevk dalgası karnından aşağıya inip en hassas noktasına vurunca inledi. Islan- dığını hissedebiliyordu. Blackwell yoğun bakışlarla onu izlerken Ophelia bir an için göz temasını bozmadı ve adama durmayaca- ğını gösterdi.

Parmaklarını karnında ve uyluklarında gezdirip göbek deliği- nin etrafında daireler çizdi, ardından yavaş yavaş aşağı, daha da aşağı indi. Bacaklarının arasındaki o hassas noktaya dokununca başını geriye atıp gözlerini kapadı ve rahatlamanın o tatlı hazzıy- la inledi. Klitorisi üzerinde yavaş ve sakın daireler çizdi, parmak- ları kendi ıslaklığıyla kayganlaşıyor, vücudu zevkten eriyordu. Bir anlığına onu izleyen biri olduğunu ve hatta nerede olduğunu unuttu. Yalnızca kadınlığında kabaran zevki hissediyor ve yalnız- ca kendi inlemelerini duyuyordu.

Zirveye yaklaşırken iki parmağını içine sokup ileri geri hare- ket ettirmeye başladı.

“*Siktir.*” Blackwell’in sesi boğuklaşmıştı ve Ophelia gözlerini bir anlığına açınca adamın yatağa yaklaştığını gördü. “Bana ne- den işkence ediyorsun?”

Ophelia parmaklarını daha hızlı hareket ettirmek dışında ya- nıt vermedi.

“Siktir, dayanamıyorum,” diye homurdandı Blackwell.

Kaşla göz arasında onun üzerine çıkıp bacaklarının arasına çömeldi. Ophelia’yı bileğinden tutup elini vücudundan çekti. Ophelia itiraz ettiğini belirten ufak bir ses çıkarsa da Blackwell’in sonraki hamlesini beklerken içini yoğun bir heyecan kapladı. Blackwell, Ophelia’nın hazzının kanıtıyla ıslanmış parmaklarını ağzına götürdü ve nazıkçe emerek temizledi. Bunu görmesiyle

Ophelia'nın içinde ilkel bir şey patlak verdi.

"Leziz," dedi Blackwell.

"Dokun bana," diye fısıldadı Ophelia. "Lütfen."

Blackwell tek kaşını kaldırdı. "Bana asla yalvarmayacağını söylememiş miydin?"

Ophelia dudaklarını birbirine bastırıp ona ters ters bakınca Blackwell kahkaha attı.

"Hımm," diye mırıldanarak öne eğildi ve çenesinin altına öpücükler kondurarak pantolonundaki sertliği Ophelia arzuya inleyene kadar bacaklarının arasına sürtmeye başladı. "Belki de seni yalvartsam iyi olur. Beni tahrik etmenin cezası olarak."

Ophelia, "Senden nefret ediyorum," dese de bu kadar nefes nefese kalmışken pek inandırıcı konuşamamıştı.

"Güzel," diye mırıldandı Blackwell. "Ben bunu yaparken o hisse odaklanmaya çalış. Zorlu görevlere bayılırım."

Hayalet bir partnerinizin olmasının güzel bir yanı vardı: Pozisyon değiştirmek çok kolay oluyordu. Ophelia bir saniye önce sırtüstü uzanırken bir saniye sonra Blackwell pozisyonlarını tersine çevirmişti ve o üstteydi.

"Yatak başlığını tut," diye emretti.

Ophelia karşı çıkmadı. Dizlerini Blackwell'in iki yanına koyup iyice esneyerek öne uzandı ve içe kıvrımlı barok çerçevenin üst kısmına tutundu. Blackwell elini altından uzatarak onu üst bacaklarından kavradı ve onlardan destek alarak yatakta kayıp dudaklarını, Ophelia'nın bacaklarının arasındaki hassas noktaya kusursuzca hizaladı. Diliyle klitorisine bir fiske vurduğunda Ophelia'nın bacakları neredeyse çözülecek gibi oldu ve devrilmemesi için Blackwell'in onun ağırlığını kollarıyla desteklemesi gerekti. Gerçi buna aldırış ediyormuş gibi durmuyordu.

Bu sefer Ophelia'nın girişini yalayıp yutmaya başlayınca Ophelia her dil darbesiyle gitgide ıslandı. Bacaklarının arasında biriken sıcaklık uyluklarından akmaya başlamıştı. Boğazından yükselen inlemeleri bastırmaya çalıştığı için göğsü hızla inip kalkarken Blackwell memnuniyetsizlik dolu bir ses çıkardı.

“Kendini tutmayı bırak,” diye emretti Ophelia'nın altından ve ellerinden birini bacaklarının arasına götürüp bir parmağını içine soktu. “Seni duymak istiyorum.”

İkinci parmağı da ekledi ve parmaklarını büküp derinlerdeki o hassas yere değince Ophelia kendini bıraktı. Dudaklarından bir inleme kaçarken kafasını zevkle arkaya attı ve yatak başlığından aldığı gücü kullanarak kendini adamın parmakları üzerinde kaldırıp indirmeye başladı. Biraz daha fazla sürtünme için yanıp tutuşuyordu.

Ophelia fantomun eline gitgide daha sert çarparken, “Blackwell,” diye inledi.

“Aferin, beni kullanarak kendini becer,” diyen Blackwell'in sesi şehvetle boğuklaşmıştı. “Daha hızlı.”

Ophelia hareketlerini hızlandırırken Blackwell içine üçüncü parmağı soktu. Ophelia adamın parmaklarında zıplarken Blackwell ağzını klitorisine götürdü ve Ophelia arzudan patlayacak gibi hissedene kadar emdi.

“Evet,” diye onu teşvik etti Ophelia. “Lütfen... sakın durma.”

Hassas sinir yumağı üzerinde yavaş yavaş dönen dil darbeleri Ophelia'yı kısa sürede orgazma ulaştırdı. İç kasları Blackwell'in parmakları etrafında sertçe kasıldı ve Ophelia yavaş yavaş orgazmın etkisinden çıkarken altındaki Blackwell kayboldu. Birkaç saniye sonra Ophelia, adamın çıplak göğsünün sırtına bastırdı-

ğını, kollarını arkadan ona dolayarak memelerini kavradığını ve sağ omzuna ateşli öpücükler kondurduğunu hissetti.

Ophelia iniltileri arasında, “Lütfen,” diye yalvarırken Blackwell onun sesindeki çaresizliği duymazdan gelerek meme uçlarını çimdikliyordu.

“Lütfen ne?” diye mırıldandı. Bir eline Ophelia’nın saçlarını toplayıp sol omzundan atınca dudaklarını, artık açıkta kalmış olan boğazına dayadı. Blackwell, sıcak tenini ısırıp yalarken Ophelia’nın tüyleri diken diken olmuştu. Aletinin ucunun girişine bastırdığını hisseden Ophelia artık çıldırmak üzereydi.

“Seni istiyorum,” dedi nefes nefese. “İçime gir.”

“İstediğin şey dikkatini dağıtmam.” Sanki Ophelia’yı test ediyormuş gibi konuşuyordu.

“Dikkatimin dağılmasını istiyorum, bu doğru,” diye itiraf etti Ophelia. Sonra devam etti. “Ama bundan çok *seni* istiyorum. İstememem gerektiğine bilsem de. Sen yanımdayken kendimi...”

Ophelia, Blackwell’in vücudunun arkasında kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Ardından, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu temkinle.

“İyi. Güvende.” Madalyonu ısınmıştı ve atışları Ophelia’nın itiraf ettiği her kelimeyle birlikte daha da düzensizleşiyordu. “Kendimi yalnız değilmişim gibi hissediyorum. Seni istiyorum.”

Blackwell, “O zaman beni alacaksın,” deyip hiç beklemeden köküne kadar Ophelia’nın içine girdi.

“*Blackwell*,” diye haykırdı Ophelia.

Blackwell bir elini onun karnına yaslamış, diğerini kalçasına koymuştu ve sadece ucu içeride kalana kadar geri çıkıp ardından kendini tekrar sertçe öne çarparken Ophelia’nın sabit kalmasına yardımcı oluyordu. Kısa süre içinde Blackwell düzenli bir ritimde

hareket etmeye başlamış, Ophelia tamamen doldurulma hissinin keyfini çıkarırken başını Blackwell'in omuzlarına yaslamıştı.

"Ophelia," diye inledi Blackwell. "Siktir, meleğim, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Senin içinde."

Ophelia zevkle inlerken aşağıya, onun elini koyduğu karnına baktığında Blackwell'in şişmiş uzunluğunun hareketlerini görebildi.

"Sensiz Cennet'e bir daha bu kadar yaklaşabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Blackwell.

Ophelia başını biraz yana çevirince Blackwell dudaklarını hemen yakalayıp onu ıslak ıslak öpmeye başladı. Ophelia'nın dudakları şişene kadar yalayıp ısırıp ve dilleri birbirine dolanmışken darbelerini hızlandırıp daha derinlerine girmeye başladı. Ophelia'nın karnını tutan elini yukarı götürüp memesine masaj yapmaya başladı. Meme ucunu başparmağı ve işaretparmağı arasına alıp zevk ve acı sınırında sıkınca Ophelia adamın dudaklarına doğru inledi. Onun çıkardığı sesler Blackwell'i daha da hızlanmaya teşvik etti ve kısa süre içinde ikisinin vücudu da ince bir ter tabakasıyla kaplansa da Blackwell hızını korudu. İkisi de aynı anda zirveye doğru tırmanıyordu.

Blackwell, "Benim için boşal," diye yalvarıp memesinin üzerindeki elini klitorisine doğru indirdi ve bu şişkin tepeciğe baş parmağıyla bir fiske vurunca Ophelia'yı bu yoğun uyarılmanın şiddetiyle titretti.

"Yaklaştım," dedi Blackwell'e.

"Aferin sana," diye teşvik etti Blackwell. "Sonuna kadar git."

"Blackwell?"

"Efendim, meleğim?" dedi nefes nefese kalmış olan fantom.

"Galiba, galiba ben..." diye başladığı cümlesini bitiremedi.

Blackwell klitorisini çimdikleyince Ophelia'nın vücudu daha önce yaşamadığı bir zevk tufanına kapıldı. Bu his, ellerinden kıvılcımlar fırlamasına neden oldu. Vücutlarının bir araya gelişi gerçek anlamda büyüleydi.

Ophelia bir süredir kontrolünü yitirecek gibi hissediyordu ve şu an zevkin doruğundan yere çakılmak üzereyken Blackwell'i de yanında götürmeye kararlıydı. Sertçe adamın uzunluğuna oturup onu bir anda tamamen içine alınca Blackwell tıslayarak bir dizi küfür savurdu. Blackwell'in kollarındaki kasların kasıldığını hissedince onun da zirveden düşmek üzere olduğunu anladı ve Blackwell'le birlikte kendini bir kez daha zevk dalgasına bıraktı.

Blackwell kendini yavaş yavaş içinden çekip doladığı kollarını çözerken Ophelia vücudundaki kemiklerin her biri pelteye dönmüş gibi hissediyordu. Nefesini toplamaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu ve Blackwell onu nazikçe yatağa çekip göğsünün üzerine yerleştirdiğinde son zevk dalgaları da yatıştı. Bir süre böyle beraber yatıp orgazmın bıraktığı o ısıltılı hissin tadını çıkardılar.

İlk konuşan Blackwell oldu. "Ben de seninleyken kendimi daha az yalnız hissediyorum."

Ophelia'nın yüreği tehlikeli bir hisle kabarcınca gözlerinin kenarında yaşlar birikmeye başladı. Ona itiraf etmek istediği bir şey vardı...

Galiba ben sana âşık oldum.

İçini derin bir korku kapladı, ona asıl zarar verecek şey Fantasma'da bulunması olmayacaktı.

Kendini iterek başını Blackwell'in göğsünden kaldırdı ve yataktan çıktı. Bavulunu kurcalayıp kırmızı geceliğini çıkardı ve alelacele üstüne geçirdi. Blackwell ifadesiz bir yüzle onu iz-

liyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Anahtarını aramaya dönmem gerekirken yatarak vakit kaybedemem,” diye yanıt verdi Ophelia. “Son zamanlarda dikkatim kolay dağılıyor.”

Blackwell ayağa kalktı ve parmaklarını şıklatarak giyindi. Her zamanki gibi çok zevkli giyinmişti. Üzerinde siyah satenden yüksek belli bir pantolon vardı ve paçalarına tek renk brokar nakşedilmişti. Sade kesim krem rengi bir gömlek giymiş ve kaslı, fit vücudunda hafif bol duran bu gömleği düzgünce pantolonunun içine sokmuştu. Bileklerinde pahalı görünen oniks kol düğmeleri vardı, gömleğinin açık yakasının altından ise kol düğmelerine uyan bir kolyesi görünüyordu.

Şeytani derecede yakışıklı görünüyordu ve Ophelia neredeyse her şeyi boş verip onu tekrar yatağa atmak üzereydi ve sıkıntı da buydu zaten.

Ophelia seksten darmadağın olmuş saçlarını toplamakla uğraşırken Blackwell, “Bir sorun var,” dedi. “Ne yaptım?”

“Bir şey yapmadın,” diye yanıt verdi Ophelia sakince. “Bir sorun yok. Dediğim gibi, yatarak vakit kaybedemem.”

Blackwell iç çekti. “Peki, o zaman bu akşam arayışımıza nereden başlayacağız?”

“Bu gece *biz* yok,” dedi Ophelia keskin bir tavırla. “Tek başıma araştırmak istiyorum.”

Blackwell, “*Biz* yok mu?” diyerek kaşlarını kaldırdı. “Daha az önce seni becermem için yalvarıyordun...”

Ophelia burnunu buruşturarak Blackwell’in lafını kesip, “Yalvarmadım,” dedi. “Ama... dikkatli davranmıyoruz. Olan her şeyden... ve söylenenlerden sonra... bu son seferimiz olsun.

Birbirimize bağlanmamalıyız. Seni bu kadar istememeliyim. Bir saatliğine bile gitsen özlemle dönmeni bekliyorum. Bu sırf aptalca değil, *tehlikeli* de. Altı günden kısa süre sonra seni bir daha asla göremeyecekken beni her şeyden kurtarmana alışmamalıyım.”

Blackwell’in zümrüt yeşili gözlerinden sinirlendiği anlaşılıyordu. “O zaman ne yapmamızı öneriyorsun? Yarışmanın kalanı boyunca konuşmayalım mı?”

“Sanki iki saniyede bir karşıma çıkıp beni darlamadan durabileceksin de,” diye mırıldandı Ophelia kendi kendine. “*Konuşamayız* demiyorum. Daha fazla öpüşmeyelim, birbirimize dokunmayalım veya aynı yatakta uyumayalım diyorum. Aramıza mesafe koymamız lazım.”

Blackwell başının keskin bir hareketiyle onu onayladı. “Anlaşıldı.”

Ardından kayboldu.

Uçuk Hayal

PHANTASMA'NIN ALTINCI GECESİ

Ophelia, babasının adının kazındığı parkeyi tekrar görmek için gizli odaya dönerken bu sefer asidin onu yakmamasına dikkat etti. Dar tünelden emekleyerek geçerken yakıcı yağmurun patırtılarını arkasında duruyordu ama hiçbir sorun yaşamadan küçük, ahşap panel kaplı odaya ulaştı. Blackwell'le en son bu odada birlikteyken ne yaptıklarını aklında canlandırmamaya çalıştı ve bu gece aklını daha da yitirmemek için o samimi sahneleri zihninden sildi.

Sonunda baş başa kaldık, diye tıslayan Gölge Ses'i duyunca irkildi. Ophelia şimdiye kadar bunu fark etmemişti ama Phantasma'da bulunduğu süre boyunca Ses onu gitgide daha az rahatsız etmeye başlamıştı. Upuzun dezavantajlar listesinin yanında şaşırtıcı bir avantajdı bu.

Gölge Ses'i zihninden itip yanında getirdiği mumluğu yere koydu. Karşısında dans eden yumuşak alevler Ophelia'nın önündeki tahta döşemeleri aydınlatıp aradığı kelimeleri ortaya çıkardı.

Büyülü bir bağlantı hissedeceğini umarak, *Gabriel Sonsuza Dek* yazısının her bir harfinin üzerinde parmaklarını gezdirdi ama hiçbir şey hissetmedi. Madalyonu da bir tepki vermemiş, boğazında sessiz ve soğuk halde durmuştu. Dikkatini tepedeki üstü çizili kelimelere çevirip öne eğildi ve kelimeler hiçbir şekilde okunamayacak hale gelene kadar oyulmadan önce ne yazdığını deşifre etmeye çalıştı. İlk harfin “T” olduğuna yemin edebilirdi.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

“Anne,” diye fısıldadı gözyaşları yere damlarken. “Buraya neden geldin?”

Kelimelerin yanına kıvrıldı ve kendini tutmayıp ağladı. Annesinin zamansız ölümüne ağlıyordu. Çok aniden, çok erkenden ayrılmıştı yanından. Kız kardeşiyle olan ilişkisine ağlıyor, aralarını düzeltme fırsatı edinin edinemeyeceğini merak ediyordu. Hiç tanışmadığı babası için ağlıyordu.

Ama en çok kendisi için ağlıyordu. Sonsuza dek kaybettiği eski yumuşak yüreği için...

. . .

Ophelia uyandığında yanındaki mum bitmek üzereydi ve etrafı çok az aydınlatıyordu. Balmumunun neredeyse fitilin ucuna kadar eridiğini gören Ophelia kaç saattir uyuduğunu merak etti. Uzuvarlarını esnetip yerden kalktı ve mumluğu eline alıp odanın uzak duvarındaki kitaplığa doğru yürüdü.

Pirinç mumluğu boş raflardan birine bıraktı ve buraya gelmesini sağlayan mekanizmaya benzer bir döndürme düzeneğini tetikleyecek bir düğme arayarak her rafın girintisinde parmaklarını gezdirmeye başladı. İlk başta bir şey bulamadı ve yine zor bir durumda Blackwell'i yardıma çağırmak zorunda kalacağı için homurdandı. Ancak bir kez daha inceleyince göz hizasının

hemen üzerindeki rafta küçük bir girinti buldu. Topuklarının üzerinde yükselip biraz zıplayarak düğmeye bastı.

Raf dönmeye başladı ve yüz seksen derecelik dönüşünü tamamladığında Ophelia kütüphaneye dönmüş oldu. Etrafta kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Ancak çıkışa doğru henüz iki adım bile atamamıştı ki rafların altındaki zeminden dumanlar yükselmeye başlayıp odayı fırtına bulutu gibi kabarak kapladı. Sinclair'i görmeden varlığını hissetti.

Odadaki tüm ışıklar sönünce şeytan, "Merhaba ölüm büyücüsü," diye onu selamladı.

"Birine, 'Siktir git,' demek burada Fransız Mahallesi'nde olduğu kadar etkili değil sanırım," diye mırıldanan Ophelia kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İyi niyetlerle geldim," diye yemin etti şeytan ona yaklaşıırken. "Daha önce üzerinde iyi bir izlenim bırakmadığımı düşündüm."

"Ne diyorsun? Aşırı *cana yakındın*," dedi Ophelia, her kelimesinden alay akıyordu.

Şeytan başını geriye atarak bir kahkaha koyuverdi. "Bir fani için espri anlayışın hiç fena değil."

Ophelia yanıt vermedi. Bu konuşmayı sürdürmeyi hiç istemiyordu. Sinclair sessizliği bozmak için boğazını temizledi ama bu kendisini Ophelia'nın gözünde biraz daha insanileştirmek için sahte bir hareketti. Şeytanlar fanilerin savunmalarını indirmesi için insanmış gibi davranmaya bayılırlardı.

"Düşündüğün kadar korkunç biri olmadığımı sana gösterebilirim diye düşündüm," dedi. "Sana veba gibi musallat olan hüzünden seni kısa bir süreliğine kurtarıp biraz eğlence sunabilirim."

Eğlence kelimesini duyan Ophelia hemen savunmaya geçti. Eğlence anlayışlarının hiç mi hiç uyuşmadığından emindi. “Eğlence ilgimi çekmiyor. Şimdi izin verirsen odama dönmek istiyorum, gerçi vermesen de fark etmez ya.”

“Aklımda ne olduğunu biraz olsun merak etmiyor musun?” diyerek onu kışkırtmaya çalıştı şeytan. “Eğlencemin sana en ufak bir fiziksel zarar vermeyeceğine yemin ederim. Karşılığında senden bir şey istemeyeceğim de. Sadece sana neler verebileceğimi göstermek istiyorum. Bir şeytanın neler yapabileceğini yakından görmüş müydün hiç? Yani *güçlü* bir şeytanın yapabileceklerini?”

Ophelia tereddüt etti. Annesinin katı kuralları ve daha da katı olan gece sokağa çıkma yasağı nedeniyle Phantasma’dan önce şeytanlarla hiç muhabbeti olmamıştı. Basit sihir gösterilerinden mutlak kudrete kadar çeşitlilik gösteren becerilerini hep başkalarından öğrenmişti. Aklında ne olduğunu sormanın herhangi bir zararı dokunmazdı, değil mi? Sırf merakını gidermek için.

Gölge Ses, *Kabul et*, diyerek onu teşvik etti. *Kulağa eğlenceli geliyor.*

“Bana tam olarak ne göstermek istiyorsun?” diye sordu Ophelia.

Sinclair büyüleyici bir sırıtışla yanıt verdi. “Bana en uçuk hayalini anlat.”

Ophelia bir süre üzerine düşündü. Gerçeği söylemek gerekirse, yaşamı boyunca en çok hayalini kurduğu şey Genevieve’le birlikte Fransa veya İtalya kırsalını keşfetmekti. İkisinin de hiç bilmediği yerleri keşfetmek. Ancak sonrasında aklında, zihnindeki alarmları devreye sokan yeni bir sahne canlandı. Blackwell’le birlikte Grimm Köşkü’nün konuk odasındalardı. Blackwell elinde bir kitapla oturuyor, o da başını adamın kucağına yaslamış yan yatarak kendi romanını okuyordu.

Şaşkınlıkla nefesini tuttu ve zihninden bu görüntüyü hemen sildi.

Aklına gelişigüzel gelen sonraki uçuk hayali hiç düşünmeden dillendirdi. “Balo. Daha önce hiç baloya gitmedim. Bu New Orleanslı biri için çok acayip bir durum. Saçmalık derecesinde lüks bir elbise giyip yakışıklı taliplerle dans etmek istiyorum.”

Sinclair bir adım yaklaştı. “Gözlerini kapa.”

Ophelia tereddüt etti.

Gölge Ses bu sefer emreder bir tonla, *Kabul et*, dedi. *Kabul et!*

Ophelia gözlerini yumdu. Odada soğuk bir rüzgâr esti, Ophelia’nın tüyleri diken diken oldu ve titredi. Gözkapaklarının ardından parlak bir ışık patladı ve uzaklarda kemanların yumuşak sesi duyuldu. Romantik melodiler âdeta zihnini okşuyordu.

“Gözlerini aç,” diye mırıldadı Sinclair.

Karşısındaki oda onu öyle dumura uğrattı ki Ophelia neredeyse bayılacaktı.

Kütüphane gitmiş, yerini altın kaplamalı, barok stili büyüleyici bir balo odası almıştı. Karşısında ihtişamlı ve muazzam bir hayal oyunu vardı. Damalı zemin altın ve krem rengi mermerdendi, duvarları tırmanıp on beş metre yüksekliğindeki tavana kadar uzanan kıvrımlı filigran silmeler altın varakla kaplanmıştı. Silmelerin arasına çalkantılı mavi bulutların içinde pastel turuncu ve pembelerle melek ve şeytanların yer aldığı sahneler resmedilmişti. Odanın ortasında neredeyse bin adet damla kristalden oluşan devasa bir avize vardı. Arka duvar tamamen cam kaplıydı ve sol tarafta pencerenin önünde bir orkestra hazırlık yapıyordu. Parıldayan yıldızları gören Ophelia keskin bir nefes aldı.

Hepsinin hayal olduğunu bilmese gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Bunu yüksek sesle de dile getirdi.

“Gerçek olduğuna inandığın kadar gerçekler,” diye yanıt verdi Sinclair. “Peki, dans etmek ister miydin?”

Bir elini uzatınca Ophelia gözlerini kısıp elini tuttu. Sinclair onu hemen kollarına aldı ve kısa bir süre içinde yumuşak, akıcı hareketlerle dans pistinde sakın sakın vals yapmaya başladılar. Müziğin sesi artınca, balo salonunun köşelerinde yükselen sütunların gölgelerinden başka dansçılar da çıkmaya başladı. Diğer çiftler etraflarında döne döne dans ederken Sinclair bir eliyle Ophelia’yı çevirerek yana açıp usta bir hareketle geri çekti ve Ophelia döndükçe giydiği geceliğin gitgide ağırlaşıp sonunda tamamen değiştiğini hissetti. Artık en çılgın hayallerinde bile aklına gelemeyecek bir elbise giyyordu.

Yakut rengi ipekten dikilmiş elbisenin parıldayan altın rengi işlemeleri vardı. Korse, derisine boyanmış gibi duruyordu. Kırmızı korsenin düşük kalp yakası skandala neden olacak derecede açıktı ve üzerindeki altın brokar aplikeler üst üste binmiş karmaşık, sarmal bir desen oluşturarak göğsünü daha da öne çıkarıyordu. Aplikeler elbisenin askılarına kadar uzanıp omuzlarından geri inerek sırtında derin bir “U” şekli oluşturuyordu. Elbisesinin geniş eteği, korseyle aynı kırmızı ipek kumaştandı ve pileleri Ophelia’nın vücuduna çok yakışmış, düz hatlarını kum saati gibi göstermişti. Parmak uçlarından dirseklerine kadar uzanan altın rengi eldivenleri, değerli madalyonunun hemen altında ise fin-dık boyutunda bir yakut kolye vardı.

“Etkileyici değil mi?” Sinclair başıyla elbiseyi işaret etti. “Kesinlikle *muazzam* göründüğünü söylemeliyim.”

Şeytan onu tekrar çevirirken Ophelia, “Evet,” diyerek eteğinin havadan hafifmişçesine dönüşünü izledi.

“Tüm bunlar için gücümün binde birini bile kullanmam gerekmedi,” diye açıkladı Sinclair. “Bana biraz zaman tanırsan sana neler verebileceğimi düşün.”

“Seninle anlaşma yapmayacağım,” diye hatırlattı Ophelia kesin bir tonla. “Bana kaç güzel giysi verdiğinin önemi yok.”

Kediye benzer gözbebekleri hafifçe daraltarak sinirini açığa vuran Sinclair, “Ama *o adamla* anlaşma yaptın?” diye sordu. “Neden? Seni nasıl ikna etti?”

“Öncelikle o bir şeytan değil.”

“Ah, tabii,” diyerek gözlerini devirdi Sinclair. “Şeytanlardan nefret ediyorsun. Çok orijinal gerçekten.”

“Kendimi korumaya çalışıyorum,” diye karşılık verdi Ophelia. “Seninle yapacağım herhangi bir anlaşma olumlu bir sonuç doğuramaz. Ama Blackwell benim ona yardım ettiğim kadar bana yardımcı oluyor.”

“Sonunda hayatının on yılını çalacak,” diye hatırlattı Sinclair. “Bunu kaybetmeye hazır mısın gerçekten?”

Ophelia yutkundu. Hayır, hazır değildi ama bunu Sinclair’e itiraf edecek değildi. “Kaybetmeyeceğim,” dedi.

Bordo irisleri neşeyle parlayan Sinclair kahkaha atmaya başladı. “Ah, tatlım, kaybedeceksin. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun.”

“O zaman söyle bana,” diye baskı yaptı Ophelia. “Neyle karşı karşıyayım? Ve Blackwell’den neden bu kadar nefret ediyorsun? Sana ne yapmış olabilir ki?”

Şeytan son soruyu duyunca yüzünü ekşitip Ophelia’nın belini fazla sıkı tutmaya başladı. “Özgürlüğümü çaldı. O orospu çocuğu yüzünden sonraki birkaç *yüzyılımı* bu cehennem çöplüğünde geçirmek zorundayım.”

“Nasıl yani? Yarışmada görev alan şeytanların kendi isteğiyle burada olduğunu sanıyordum.”

“Geri kalanlar öyle. Sadece ben ve Phantasma’nın yaratıcısı Salemaestrus kendi isteğimiz dışında buradayız,” diye yanıt verdi Sinclair.

Salemaestrus. Ophelia sonradan lazım olursa diye bu ismi aklına kazıdı.

“Köşkün yaratıcısı da mı burada zorla kalıyor?” diye sordu.

Sinclair derin derin iç çekip Ophelia’yı yüz­süz dansçı kalabalığının arasından geçirerek pistin dışına yönlendirdi ve salonun kenarındaki devasa sütunlardan birinin arkasına gittiler. Sinclair mermer sütuna yaslanarak kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturup hikâyesini anlatmaya başladı.

“Phantasma’daki kimse yaratıcıdan kimseye bahsedemez.” Ophelia’ya anlam yüklü bir bakış attı. “Benim haricimde kimse.”

Ophelia bir elini beline dayadı ve ayağını sabırsızlıkla yere vurdu. “*Neden?*”

“Sözleşmelerinde yazıyor. Ama benim herhangi bir sözleşmem yok. Ben buranın çalışanı değilim, borcumdan dolayı buradayım. Ve borcumun şartlarında Salemaestrus hakkında konuşmamı engelleyen herhangi bir madde yok,” diye açıkladı. “Sadece durumunun belirli ayrıntılarını paylaşamıyorum.”

“Nasıl borçlandın?” diye sordu Ophelia merakla.

“Zamanında Salemaestrus’u arkadaşım olarak görmek gibi bir ahmaklık ettim.” Öfkeyle konuşan Sinclair *arkadaş* derken başını sağa sola sallamıştı. “Babası, ihanetinin cezası olarak onu bu yere hapsettiğinde ben de onunla işbirliği yaptığım için cezalandırıldım.”

“Babası mı?”

Sinclair tam da bir şeytana yaraşır şekilde tüm dişlerini göstererek sırttı. “Şeytanların Kralı.”

Korkuyla bakakalan Ophelia geriye doğru bir adım attı. “Ne? Phantasma’yı düzenleyen...”

“Şeytanların Prensi,” diye cümlesini onun yerine bitiren Sinclair başını yukarı aşağı salladı. “Salemaestrus birine sırlıslıklam âşık oldu ve babası yerine sevgilisini seçti. Babası bunun cezası olarak sevgilisini öldürttü ve Salemaestrus’u bu durumdan ders çıkarması için sonsuza dek Şeytan Köşkü’nü yönetmeye mahkûm etti. En azından babası sıkılıp cezasını erken bitirene kadar. Sonsuzluk mu yoksa babasının siniri mi daha erken bitecek göreceğiz.”

“Peki *sen* ne yaptın?”

Şeytan dudaklarını büktü. “Sevgilisini saklamasına yardımcı oldum.”

Ophelia kaşlarını çatı. Bir şeytandan bu kadar onurlu bir davranış beklememişti. “Peki ya Blackwell?” diye sordu Ophelia. “Onun bu hikâyedeki rolü ne?”

Sinclair doğruldu, Blackwell’in adının geçmesiyle yüzünde anlık bir öfke alevlenip söndü. “O fantom piçi beni zaman zaman *sabote ediyor*.”

Ophelia az kalsın kahkaha atacaktı. “Nasıl?”

“Detayları önemli değil. Önemli olan şu: Buradan siktir olup gitme fırsatım vardı ve o kahrolasica hayalet her şeyi mahvetti. Burada tıklı kaldığım süre boyunca onun bir daha asla gün ışığı-nı görememesi için elimden geleni ardıma koymayacağım.”

“Bu yüzden yarışmadan çekilmemi istiyorsun,” dedi Ophelia durumu kavrayarak. Taşlar yerine oturmuştu. “İntikam almak için onun serbest kalmasını engellemeye çalışıyorsun.”

Sinclair gergin gergin gülümsedi. “Kişisel algılama, tatlım.”

“Aa, ne tesadüf. Tam ben de sana aynı şeyi diyecektim.” Ophelia arkasını döndü. “İntikamına yardımcı olamayacağıma üzüldüm ama benim de bir hedefim var ve başarısız olmak planımda yok. İstesen de istemesen de Blackwell’in anahtarını bulacağım.”

Şeytanın kahkahası Ophelia’yı duraksattı. Arkasına tam zamanında baktığında şeytanın yok olmaya başladığını gördü.

“Göreceğiz bakalım,” diye fısıldadı Sinclair.

İçine bir huzursuzluk çöken Ophelia etrafta dört dönüyor, adamın nereye gittiğini bulmaya çalışıyordu. Şeytandan en ufak bir iz kalmamıştı ama balo eskisi gibi devam ediyordu. Yeni bir şarkı çalmaya başlayınca kalabalık başka bir dansa geçerek dalgalandı. Ophelia sütunların hemen arkasındaki gölgelere doğru dönüp oraya doğru gitmeye çalıştı ama görünmez bir güç alanının onu geri ittiğini hissetti. Göt herif onu buraya hapsetmişti.

Eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Önüne çıkan vücutları sağa sola iterek dans pistini aştı ve odanın köşelerini kontrol ederek başka bir çıkış bulmayı denedi ama çabaları bir sonuç vermedi.

“Hay böyle işin ben...” diye öfkeyle söylenip Blackwell’in adını söylemeye başladı. Buradan çıkmak için ona ihtiyaç duymasına çok sinirlenmişti. Ancak Blackwell gelmedi.

Fantomu çağırmayı tekrar denedi. Yanıt gelmedi.

Tekrar.

Yanıt gelmedi.

Bu gerçek olamaz. Neden gelmiyor? Nerede şu an?

Gölge Ses kıkırdadı. Hak ettiğini buldun, seni aptal kız. Neden pencereleri kırmayı denemiyorsun? Aşağı atlayıp geber.

Ophelia başını cama çevirdi. Camın ardında gece manzarası hâlâ çok net görülebiliyordu. Yıldızlar ona gülümsüyor, Ophelia ipek eteğini yere sürte sürte cama yaklaştıkça parlayarak ona selam veriyorlardı. Yıldızları ne kadar da özlemişti. Cama uzanıp avucunu soğuk yüzeye dayadı. *Acaba* camı kırarsa illüzyon da yok olur muydu?

Hadi bakalım, diye düşünüp yumruğunu geri çekti ve kendini biraz sonra hissedeceği acıya hazırladı.

Ancak o yumruğunu indirmeden hemen önce biri omzuna dokundu. Ophelia arkasını döndüğünde karşısında şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adam duruyordu. Kristal mavisi gözleri ve alnına doğru kıvrılan siyah saçları vardı.

Elini davet eder gibi uzattı. “Benimle dans eder miydin?”

Ophelia bir süre adamın eline baktı. Nedense dans etmek istiyordu. Hem de istememesi gerektiğini bilmesine rağmen.

Adam kibarca gülümsediğinde gözlerinin kenarları tatlı tatlı kıırıttı. “Merak etme, ısırمام.”

Ophelia yavaşça elini kaldırıp adamın eline koydu. “Tabii...”

Adam Ophelia’yı kollarına aldı ve dans pistinde döndürmeye başladı. Ophelia bir dans partnerinden ötekine geçerek şarkı ardına şarkı boyunca dans etti. Bir süre sonra yorulmaya başladı. Her dönüşle ve müziğin her notasıyla bitkinliğin iliklerine işlediğini hissetti. Her talibin yüzü birbirine karışmaya başladı ve kalbinin derinliklerinde bir boşluğun sızısını hissetti.

Ne zamandır dans ediyordu? Ayakları çok acıyordu...

Ve tekrar, tekrar dönüyordu...

Aniden biri onu dans partnerinin kollarından koparıp kendi kollarına aldı. Ophelia yalpalayıp kocaman açılmış gözlerle yurkarı bakınca tepesi aşırı derecede atmış Blackwell’i gördü.

“Keçileri mi kaçırdın sen?” diye azarladı. “Burada ne halt yiyorsun?”

Ophelia, “Ben...” diye cümlesine başladı ama hâlâ sersemlemiş hissettiği için durumu nasıl açıklayacağını bilemedi. Ardından bir anda aklına bir isim geldi. “Sinclair.”

Blackwell, Şeytanların Kralı’nı bile utandıracak bir dizi küfür sıraladı. Ardından, “Şu an ne görüyorsun?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Etrafında tam olarak ne görüyorsun?”

Ophelia etrafına bakındı. “Bir balo salonu. Orkestra var, dansçılar var ve...”

“Hasiktir ya,” diyerek lafını böldü Blackwell. “Peki, kendini hazırla. Sonraki kısım senin için pek eğlenceli olmayacak.”

Ophelia ne demek istediğini soramadan Blackwell öne eğilip onu kaldırdı ve un çuvalı gibi omzuna attı. Ophelia’yı balo salonunun karşı ucuna götürmeye başladı ve duvara yaklaştıkça Ophelia kollarını daha güçlü savurarak yere inmeye çalıştı. Blackwell onu sımsıkı tuttu.

“Anlamıyorsun!” diye bağırdı Ophelia sırtına yumruklar indirerek. “Buranın çıkışı yok. Bir güç alanı var...”

Blackwell duvara ulaşıp içerisine adım atınca hem onun lafını hem de illüzyonu kesti ve Ophelia’nın vücudunda keskin bir acı patlak verdi.

Beşinci Seviye

GAZAP

Etrafındaki balo salonu yok olurken attığı çığlık, daha kötü inşa edilmiş bir binayı yerle bir edecek kuvveteydi. Susmasının tek nedeni sesinin kısılmış olması ve derisinin her santiminde binlerce kesik varmış gibi hissetmesiydi. Yan dönüp safra kusmasına neden olan migreni de cabasıydı. Blackwell tepesinden bir küfür savurdu.

Sonra onun yanına eğilip rahatlatmak için sırtını şıvazladı. “Bu tür büyüleri kırmak insanın duyularını allak bullak edebiliyor. Bir süre daha kendini bok gibi hissedeceksin... Ama kalkman lazım.”

“Hayır,” diye inledi Ophelia alnını soğuk zemine bastırıp. “Beni rahat bırak.”

“Ophelia,” dedi Blackwell sesi ciddileşerek. “Kalkman lazım. Beşinci seviye başlayacak.”

Bu sözler Ophelia’yı acı dolu sersemliğinden uyandırdı. “Ne? Onun başlamasına daha *saatler* olmalı!”

“Sinclair’in illüzyonu zaman algını epey bozmuş,” dedi Blackwell. “Akşam yemeği bitti bile. Seni *hemen* yemek salonuna ışınlamam lazım yoksa diskalifiye olacaksın.”

Ophelia hissettiği fiziksel rahatsızlıktan dolayı inleyerek zar zor yerden kalktı ve şakaklarındaki şiddetli zonklama yüzünden yüzünü ekşitti. “Tamam, tamam. Beni götür.”

Blackwell onu belinden tutup kendine çekti ve kütüphanenin önündeki koridordan yok oldular. Birkaç saniye sonra yemek salonuna giden kemerli yolda ortaya çıktıklarında etrafta başka yarışmacı yoktu. Sadece Ophelia’yı beşinci seviyeye götürecek kapı ve hemen yanındaki duvara yaslanmış ukala bir şeytan vardı. Kadın neredeyse Blackwell’in boyundaydı, küt kâküllü siyah düz saçları ve insanların onun için savaş açacağı kadar güzel bir yüzü vardı.

Ophelia portala doğru koştururken şeytan, “Son saniyede,” diye yorum yaptı. “Ölümlüne biraz sahip çıksan iyi olur sanki, Blackwell.”

“Sikerler, Rayea” dedi Blackwell şeytana ama Ophelia adamın ses tonunu yeterince agresif bulamamıştı.

Rayea tatlı tatlı, “Bu bir teklif mi? Çünkü yanıtlım evet,” deyince Ophelia eli kapı tokmağında duraksadı. “Sonuçta epey uzun zaman oldu.”

Şeytanın Blackwell’i aç aç izlemesi ve son sözleriyle ima ettiği şey Ophelia’nın kıskançlıktan kudurmasına neden oldu. Ophelia, Blackwell’e baktı ama adam özenli bir ifadesizlik maskesi takınmıştı.

Rayea bakışlarını Ophelia’ya çevirdi. “Artık gitsen iyi olur, kızım,” dedi. “Yoksa kendini Phantasma’nın kapılarının önünde bulursun.”

“Peki ya ipucu?” diye sordu Ophelia dişlerinin arasından.

Rayea omuz silkti. “Yardıma ihtiyacın varsa vaktinde burada olmalıydın. Şimdi, Blackwell’le beni biraz yalnız bırakırsan sevinirim.” Şeytan, eliyle onu kovdu.

Ophelia surat asarak önündeki kapıyı sertçe açıp içeri girdi ve hissetmeye pek hakkı olmadığı o kıskançlığı üstünden atıp kendini gelecek tehlikelere hazırladı. Portaldan çıkınca kendini yarım metre kareden küçük bir odada buldu. Kapısı ve penceresi yoktu. Yalnızca boş bir kutu gibiydi. Herhangi bir çıkış saptamayınca Ophelia’nın nefes alıp verişleri hızlandı. Bu tür kapalı alanlardan iyice nefret etmeye başlıyordu.

Küçük odayı inceleyip pürüzsüz kemik beyazı duvarlarda bir çıkış kapısı ararken aklı Rayea’nın Blackwell’e nasıl baktığına gitti. Şeytanın onun adını sanki orgazmın eşiğindeymiş gibi söylemesi hiç hoşuna gitmemişti.

Kadının vücudunu gördün mü peki? diye güldü Gölge Ses. Onunla yarışamazsın.

Ophelia dişlerini gıcırdattı. Hayır. Blackwell ve seks hayatıyla ilgili gerçeklerin veya kendi kuruntularının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. İşte tam bu nedenle aralarına mesafe koymak istemişti. Ölüm kalım meselesi olan bir etabın ortasında dikkati dağıldı diye bu yerden çıkışı bulamayacaktı.

Dikkatini tekrar etrafındaki duvarlara verip Blackwell’den yardım isteme arzusunu bastırdı. Öncelikle, Blackwell bir hayalet olsa bile odada iki kişilik yer yoktu. Ayrıca, işlerini kendi halletmeye başlaması gerekiyordu. Bir dakika boyunca ne yapacağı hakkında bir fikri olmadan etrafına bakınırken odadaki oksijenin muhtemelen sınırlı miktarda olduğunu düşündü. Küçük alanda birbirine sürten taşların sesini duyunca arkasını dönüp

duvardaki küçük bir kare panelin kalktığını ve gizli bir oyuğu gözler önüne serdiğini gördü. Bu girintide metal sapları olan iki zincir vardı. Soldakinin altında *Çekil*, sağdakinin altında ise *Gazap* yazıyordu.

“Peki,” deyip iç çekti. “Hadi bakalım.”

Sağdaki kolu çekti.

Kolların hemen altında bir düğme paneli açıldı. Her düğmenin altına bir yarışmacının adı kazınmıştı. Ophelia sertçe yutkunarak duraksadı.

Elinde yol gösterecek hiçbir ipucu yoktu. Gazabı seçtiğine göre, şimdi bu gazabı kime yönelteceğini seçmesi gerektiğini var sayabiliyordu sadece...

Parmakları Cade’in adının yazılı olduğu düğmenin üzerinde asılı kaldı.

İki kez nefes alıp verdikten sonra etrafındaki duvarlar sallanmaya ve parçalanmaya başladı. Hepsi teker teker yere düşünce duvarın arkasındaki daha büyük odayı ve kendi taş odacıklarının molozları ortasında dikilen diğer yedi yarışmacıyı gördü. Ophelia yarışmacıların yüzünü inceleyip dördüncü seviyede dört kişinin ya öldüğünü ya da şeytanla anlaşma yaptığını belirledi. James, Eric, Becca ve Ophelia’nın adını ezberlemekle uğraşmadığı başka bir yarışmacı artık yoktu. Grubunda yalnızca kendisi, Cade, Beau, Luci, Leon, Edna, Charlotte ve mat sarı saçları inek yalamış gibi görünen sessiz bir adam kalmıştı. Belki bu adam ayrılmadan önce adını öğrenirdi.

“Herkes gazabı seçti,” dedi Luci fısıltıdan bir tık yüksek bir sesle.

“Hadi oradan, kuzen,” dedi Cade alaycı bir tonda.

Leon, Cade’in sözleri üzerine gözle görülür bir şekilde gerildi. “Onunla öyle konuşma.”

“Aile içinde istediğim gibi konuşurum,” diye yanıt verdi Cade çocuğa.

“Hepiniz bir çenenizi kapayın artık.” diye kızdı Charlotte. “Tanrım, bu sikik yerin en iğrenç yanı sizin saçma sapan muhabbetlerinizi dinlemek zorunda kalmak.”

“Sen kimsin ki konuşuyorsun?” diye tısladı Cade.

Edna kollarını göğsünde kavuşturup Cade’e ters ters bakarak, “Senin gibi şerefsiz değil en azından,” diye laf soktu. Kız normalden biraz farklı görünüyordu ve Ophelia’nın nedenini anlaması biraz sürdü. Uzun sarı saçlarını kesmişti. Artık omzuna bile varmayan saçları kız her hareket ettiğinde sağa sola sallanıyordu.

“Sen sus, kaltak yoksa sen de artık abin gibi konuşamayacaksın,” diye karşılık verdi Cade.

Edna abisinin feci halde sakatlanmasıyla dalga geçilmesine sinirlenip adamın üzerine atıldı.

Beau yine yordakçılığını konuşturup ikisinin arasına girdi ve grubun arkasındaki bir şeye parmağıyla işaret etti. “*Bakın.*”

Herkes aynı anda döndü. Yerden yedi taş kaide yükselmişti. Bir anlığına herkes birbirine bakıp aklından hesap yaptı.

“Herkes aynı kişiyi seçmiş,” dedi Leon.

“İpuçları neydi?” diye sordu Ophelia herkesten çok Luci’ye.

“Oy birliğiyle karar vermekle ilgili bir şeydi,” dedi Luci. “Yedimizden altımız aynı kişiyi seçerse, içimizden sadece biri bir sonraki seviyeye geçemeyecekti. Oylar başka bir şekilde bölünseydi fazladan bir oylama yapmamız gerekecekti.”

“Cade bariz seçimdi,” dedi Charlotte araya girerek. “Görünüşe bakılırsa kendi arkadaşları bile bunun farkındaymış. Bu yüzden bence kaidesi olmayacak kişi gün gibi ortada.”

Cade dudaklarını büzdü ve “Cesedimi çiğnemeniz gerek,” dedi tükürükler saçarak.

Ve ardından hücum başladı.

Cade kaidelere doğru fırlarken önüne geleni vahşi bir güçle kenara itiyor, yumruklarını sakınmıyordu. Ardından Edna koştu ve adama yetişince avuçlarını sırtına vurup hem Cade’i hem kendisini yere devirdi ve debelenmeye başladılar. Beau, Edna’nın üstüne çullanıp kızı saçından tuttuğu gibi Cade’in üzerinden çekti. Cade yumruğunu Edna’nın karnına geçirince kız acıdan inledi ve aynı hamleyi tekrar yapmak için elini geri çekince mat saçlı adam Cade’i gömleğinden çekti.

“Yapma,” diye emretti kısık ama sert bir tonda. “Derdin ne senin?”

Cade hızla arkasını döndü. Adamdan yaklaşık otuz santim uzundu ve bu avantajını kullanarak diğer yarışmacıya tehdit eder gibi tepeden baktı.

“Buradan yalnızca yedimiz ayrılabilir. Bu da aramızdan birinin başaramayacağı anlamına geliyor. Herkesin bana oy vermesi sikimde değil. O işler öyle bir butona basmakla olmuyor. Asıl sınav şu an başladı. Hadi gelin de beni indirin. Size meydan okuyorum,” diye hırladı Cade.

“Ciddi ciddi birini mi öldüreceksin Cade?” dedi Luci şok olmuş bir ifadeyle. “Derdin ne senin? Evde sıkıntılar olduğunu biliyorum. Babanın sana sert bir ültimatı verdiğini de biliyorum ama bu yaptığın kazanmak için savaştan fazlası. Düpedüz şeytanlık. Geldiğimiz şu noktada içimizden birinin senden başkasına oy vereceğini nasıl düşünebildin?”

“Şeytanlık mı?” Cade içi boş bir kahkaha attı. “Bu yerde gördüğün onca şeyden sonra benim şeytan olduğumu mu

düşünüyorsun, kuzen? Sırf korkak değilim diye mi? Sizin yapmaya cesaret edemediğiniz şeyleri yapmak istediğim için mi?” Cade arkasına dönüp odadaki herkese büyük bir küçümsemeyle baktı. “Bana teşekkür etmeniz lazım!”

O sırada Ophelia’yı görüp sanki varlığını o an hatırlamış gibi duraksadı. Ophelia gözlerini bile kırpmadan adamın çelik gibi bakışlarına karşılık verdi.

Cade, “Beau,” diye seslendi hâlâ Edna’yı tutan arkadaşına. “O kızı bırak. Aklımda daha iyi bir hedef var.”

Ophelia kendine meydan okunurken ellerini yumruk yapıp çenesini kaldırdı. “Sıkıyorsa gel.”

Cade onu, “Eric’i sen öldürdün, şeytan *orospu*,” diye suçlayıp üzerine yürüdü. “Beau seni görmüş.”

“O zaman arkadaşının geri zekâlı gibi davrandığını da görmüştür,” diyerek güldü Ophelia. “Bana *saldırdı* ve cezasını buldu. Daha fazla yaklaşırsan sen de aynı kaderi paylayacaksın.”

Cade ona saldırmaya yeltense de Ophelia’ya erişmeden Leon aralarına girdi.

“*Dur*,” diye ısrar etti. “İnsanları öldürmeyeceğiz, Cade.”

“Etrafına bak ve başka bir seçeneğimiz var mı söyle,” dedi Beau.

“Biri şeytanı çağırıp anlaşma yapabilir,” dedi Luci yumuşak bir sesle. “Bu, ölümden ya da cinayetten daha iyi olmaz mı?”

“Aa.” Beau gözlerini kırptırdı. Aklına bu fikir hiç gelmemiş gibi duruyordu. Muhtemelen gelmemişti.

“Bu çok sıkıcı olmaz mı?” diye dudak büktü Cade. “Sonuçta hepimiz öfkeyi seçtik, değil mi?”

“Bunu sırf aşağılamak için söylemiyorum ama,” dedi Ophelia iğrenerek Cade’e bakarken, “içine şeytan kaçmış senin.”

“Bu kadar ilerledikten sonra herhangi birinin yarışmadan çekilmeye razı olacağını mı sanıyorsun?” diye karşılık verdi Cade. “Benim öyle bir niyetim yok.”

Ophelia şaşırmış rolü yaparak elini göğsüne götürüp geri adım attı ve “Gerçekten şok oldum!” dedi.

“O zaman *sen* yarışmadan çekil bakalım,” diye kışkırttı Cade.

Leon hüsrarla iç geçirip bu sefer grubun tamamına seslendi. “Yarışmadan çekilmeye razı olanlar ellerini kaldırsın.”

Herkes birbirine baktı. Tek bir kişi bile elini kaldırmadı. “O zaman çıkmaza düştük,” diye yorum yaptı Charlotte.

“Ben bu sorunu çözeceğim,” dedi Cade sırtarak.

Ve kimse onu durdurmaya yeltenemeden kolunu Edna’nın boğazına doladı. Kızın yüzü anında kıpkırmızı oldu ve yumruğunu Cade’in pazısına indirdi, can havliyle derisini tırmaladı ama Cade boğazını daha da sıktı. Herkes donakalmış, karşılarındaki iğrenç görüntüyü korkuyla izliyordu. Edna oksijensizlikten mosmor kalana kadar kimse kıpırdamadı.

Cade vahşi gözlerle herkese tek tek baktı. “Hepiniz onun ölmesini izleyip hiçbir şey yapmazsanız onun ölümünden benim kadar siz de sorumlu olursunuz. Biri yarışmadan çekilsin yoksa hepimizin eli kana bulanacak.”

Ophelia yutkundu. Cade bir kez olsun doğru konuşmuştu. Ama Ophelia yine de bir şey yapmadı. Cade’in kollarındaki Edna hiç hareket etmemeye başladığında bile. Kızın gözlerindeki yaşamın yitmeye başladığını gördüğü anda bile.

Belki de bunun nedeni Eric’in başına gelenlerden dolayı ellerini zaten kana bulamış olmasıydı. Belki de Genevieve’e ulaşmak için birkaç yabancıнын ölmesinin onu rahatsız etmediğine karar vermesiydi.

Ya da belki de sen de benim gibi canavarın tekisindir, diye fısıldadı Gölge Ses.

O da olabilirdi.

Gölge Ses, *Bırak ölsün* diye ısrar etti. *Kızı öldürmesine izin ver. Hepsi ölmeyi hak ediyor.*

“Hayır,” diye fısıldadı Ophelia.

Herkes rahatsız bakışlarını Ophelia’ya çevirdi.

“Ne dedin, hayalet kaltak?” diye sordu Cade. “Pes ediyor musun?”

Ophelia bütün odada yankılanan bir hırıltıyla, “*Hayır,*” diye bağırdı. “Kızı bırak. Hemen.”

“Yoksa?” dedi Cade.

Ophelia o pislige tüm dişlerini tek tek gösterdiğinden emin olarak yavaş yavaş sırtıttı. “Yoksa sana neler yapabildiğimi göstermek zorunda kalırım.”

Bunun üzerine Cade gözlerini kısıtı. “Sana inanmıyorum.”

Hayır! Bırak ölsün! diye bağırdı Gölge Ses. *Canavarın tekisin sen!*

Belki canavarımdır, evet, diye düşündü Ophelia. *Ama senin gibi değilim. Asla da olmayacağım.*

Edna’nın gözleri bir daha açılmamak üzere kapanıyordu. Tam o sırada Ophelia tamamen görünmez oldu. Herkes Ophelia’nın birkaç saniye önce durduğu alana bakıp nefesini tuttu. Cade’in beti benzi atmıştı.

“Nerede o?” diye sordu sesindeki paniği gizleyemedi. “Siktir, nerede o? Size o şeytan demiştim!”

Cade, Edna’nın boğazını sıkan kolunu hafifçe gevşetti ve ne kadar görünmez kalabileceğinden emin olmayan Ophelia hızlıca

adamın arkasına geçti ve dizlerinin arkasına sert bir tekme attı. Cade ciyak ciyak bağırp patates çuvalı gibi yere devrildi, Edna'nın hareketsiz bedeni de pat diye gürültüyle yere düştü.

“Hava alması lazım!” diye bağırdı Ophelia. “Nabzını kontrol edin!”

Herkes aynı anda harekete geçti. Luci, Leon ve Charlotte zavallı kızı hayata döndürmek için uğraşmaya başladı. O sırada mat saçlı adam ve Beau dikkatlice Cade'in bir sonraki hamlesini bekliyordu.

Cade arkasına döndü ve Ophelia'nın nerede olduğunu bulmak için havayı kavradı. Saldırılarından hızlıca kaçan Ophelia yumruğunu hazırlayıp adamın suratına o kadar sert geçirdi ki parmak eklemlerindeki derinin yarıldığını hissetti. Burnundan kanlar fışkırmaya başlayan Cade acı içinde inledi ve öne atıldığı anda Ophelia tekrar kaçmayı başardı. Ophelia bir kez daha sert bir yumruk atma fırsatı yakalayıp yumruğunu adamın çenesine geçirdikten sonra görünmezliğini koruyamaz hale geldi ve normal haline dönüverdi. Sonunda onu görebilen Cade'in gazabı, bölümün adına yaraşır şekilde on katma çıktı.

“Millet! Kız nefes alıyor!” diye bağırdı biri. Leon'du bu.

Ophelia kızın zar zor hırıltılı nefesler aldığını duydu. Kız ciğerlerini olabildiğince doldurmaya çalışırken göğsünden boğuk hıçkırıklar dökülüyordu. Ama Ophelia gözlerini bir an bile Cade'den ayırmadı. Ancak Cade tekrar saldıramadı.

“Pes ediyorum!” diye bağırdı Edna. “Lütfen! Yetti artık! Anlaşma yapacağım! Ne olursa kabulüm! Sadece buradan *gitmeme* izin verin! Özür dilerim, Michael. Lütfen beni affet. Özür dilerim. Özür dilerim. Rayea! *Beni buradan çıkar!*”

Kız bu son kelimeleri söylediği anda Rayea ortaya çıktı. Şeytan kimseyi selamlama zahmetine girmeden kızı kolundan tutup odadan ışınladı.

Ölümlülerin Ahmaklıkları

Seviyenin kalanı epey olaysız geçti, hâlâ öfkeden kuduran Cade haricindeki herkesi efkârlı bir sessizlik ele geçirmişti. Herkes taş kaidelere tırmandı ve yedisi de yerini alınca karşılarında bir kapı belirdi.

Herkes bir an bile tereddüt etmeden kendini dışarı attı ve etaptan önce bulundukları yemek salonuna döndüler. Mekân aynı olsa da bu sefer herkes daha paranoyaktı. Herkes birbirini korkuyla izlese de özellikle Cade'den gözlerini ayırmıyorlardı. Adamın gerçek yüzünü herkes görmüştü. Neyse ki Cade çok uzun süre orada durmadı ve Beau da hemen arkasından topukladı.

Charlotte, "Tam bir orospu çocuğu," deyip Luci'ye baktı. "Sana kuzen mi dedi?"

"Annelerimiz kardeş," diyerek doğruladı Luci istemeye istemeye. "Ama hiç yakın değildik. Eminim nedenini anlamışsınızdır."

Ophelia homurdandı.

"Edna'ya aşırı üzüldüm." Luci dudağını ısırды. "Kardeşi Michael... Onu geri getirmesinin tek yolu buydu."

Öziir dilerim, *Michael*, diye ağlamıştı kız. *Ophelia*'nın yüreği empatiyle buruldu. Bir akrabası öldüğü için çaresiz hissetmek nedir çok iyi biliyordu. Kızın huzura erdiğini umut etti.

Ardından *Luci* ona döndü. "Sen... görünmez oldun."

"Evet, ifşa oldum," diye mırıldandı *Ophelia*.

"Ailenin ölüm büyücüleri soyundan geldiğini biliyordum ama *bu tarz* şeyler yapabildiğinin hiç farkında değildim," dedi *Luci*. "Genevieve büyü gibi konularda soru sormamızdan hiç hoşlanmazdı."

"Hiç şaşırmadım. Ama doğruyu söylemek gerekirse *ben* bile birkaç gün önceye kadar böyle bir yeteneğim olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti *Ophelia*.

"Çok iyi bir şey yaptın," dedi *Luci*. "Özellikle de geri kalanımız hiçbir şey yapmamışken."

Ophelia omuz silkti. "Cade'in istediğini elde edeceği düşüncesi beni rahatsız etti. Ayrıca kimse *bu şekilde* ölmeyi hak etmez."

Luci başını yukarı aşağı salladı ve ardından kimse başka bir kelime etmeden salondan ayrıldı. *Ophelia* kaldı. Bir yandan akşam yemeğini kaçırdığı için açlıktan ölmek üzereydi, öte yandan o tanıdık bakışları üzerinde hissetmişti ve bakışların sahibini odasına götürüp köşkte kendini az da olsa rahat hissettiği tek yerde köşeye sıkışmak istemiyordu.

Masadan bir salkım üzüm aldı ve lezzetli yeşil küreleri tek tek ağzına atarken, "Merhaba *Sinclair*," diye selam verdi.

Sinclair yemek masasının öbür ucunda ortaya çıktı. Öne uzanarak elleriyle bir sandalyenin arkasını tuttu ve *Ophelia*'nın üzümleri çiğnemesini izledi. "Bana *Sin** diyebilirsin, tatlım."

* (İng.) Günah. (ç.n.)

Ophelia pis pis baktı.

Şeytan miskin miskin Ophelia'yı inceledi. "Bakıyorum çıkmışsın."

"Etaptan mı? Yoksa illüzyonundan mı?" dedi Ophelia ve başını yana eğerek ağzına bir üzüm daha attı.

"İkisinden de," dedi Şeytan. "Sırf fırsatı değerlendirdim diye bana kızmazsın değil mi?"

"Seni bir gün Cehennem'in dibine geri yollamaya çalıştığımda da bu laflarını hatırlarsın," diye karşılık verdi Ophelia. "Gerçi, umarım iğrenç sonsuz hayatın boyunca buraya bağlı kalırsın."

Şeytan kötülük dolu bir sırıtışla yanıt verdi. "Blackwell de benimle birlikte burada kaldığı sürece sorun değil."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ophelia.

"O fantom arkadaşımızı arıyorsan sen portaldan girdikten kısa sonra Rayea'yla gittiğini haber vermek eğlenceli olur diye düşündüm. Uzun bir süre çıktıklarını söylemiş miydi sana?"

Ophelia'nın kıskançlığı var gücüyle geri geldi. Üzümleri masaya geri koydu, hiç iştahı kalmamıştı.

"Ah, belli ki bahsetmemiş," dedi gülerek Sinclair. "Rayea hep o adamın favori sevgililerinden biri olduğunu söylerdi. Onu çok iyi yaladığını söylüyordu..."

"Sus," diye bağırdı Ophelia. "Duymak istemiyorum. Beni rahat bırak."

Sinclair omuz silkti. "Yatağını kiminle paylaştığını ve onun da sen yokken yatağını kiminle paylaştığını bilmen gerekir diye düşündüm. Yatağını onunla paylaşıyordun, değil mi? O gece ikinizi koridorda gördüm."

Ophelia'nın yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu ama bu soruya yanıt vermeye tenezzül etmedi.

“O adamla yakın olduğunuzu sanıyorsun,” diye uyardı Sinclair. “Ancak Phantasma’da hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Sana o dersi öğrettiğimden eminim.”

“Aa, niye öyle diyorsun?” dedi Ophelia alayla. “Sen tam bir orospu çocuğuna benziyorsun ve şu ana kadar beni hiç şaşırtmadın.”

Sinclair bu iğnelemeye yanıt vermek için öfkeyle ağzını açmıştı ki odanın hemen dışındaki koridorda o bilindik ılık duyulduğunda göz önünden kayboldu. Tam da tahmin ettiği gibi kısa süre içinde Jasper odanın girişinde belirdi ve Ophelia’nın orada tek başına ayakta dikildiğini görünce durdu.

Jasper omzunu kapı çerçevesine yaslayıp onu baştan ayağa süzerek, “Merhaba tatlım,” dedi. “Kütüphanedeki o talihsiz olaydan sonra az kalsın son etabı kaçıracaktıydın diye duydum.”

“Peki bunu kimden duydun?” diye sordu Ophelia. “Şeytanların dedikodu ağı mı var burada?”

“Biz şeytanlar da tıpkı sizin gibi ölümlülerin ahmaklıklarını takip etmeye bayılırız,” diyerek sırtıttı. “Ama bunu tam adamın ağzından duydum.”

“Blackwell’den mi?”

Jasper başını iki yana salladı. “Sinclair’den. Blackwell şu an... meşgul diyelim.”

Ophelia donup kaldı. “Meşgul mü?”

Şeytan üç gözüyle Ophelia’yı yakından inceledi. Ophelia onun aradığını bulamamasını umdu. “Evet.”

Ophelia’nın soruyu sormasını istiyordu.

Ophelia sesinin mümkün olduğu kadar olağan çıkmasına gayret etti. “Neyle meşgul?”

“Söylemek bana düşmez,” diye yanıt verdi Jasper. “Ama bana düşmeyen şeyleri anlatmaya bayılırım. Rayea’yla birlikte diye biliyorum. Normal bir durum.”

Ophelia’nın midesi bulandı. Kıskançlığı teninin her santimini fokurdatıyordu ve bu konuda ne yapabileceğinden emin değildi. Durum kötüydü. Çok, çok kötüydü.

Blackwell’in şu an bir yerlerde bir şeytanı becermekle meşgul olmasından bu kadar rahatsız olmamalıydı. Tam tersine *rahatlaması* gerekirdi. Başkasına zevk vermekle meşgul olması, onu rahatsız etme imkânı bulamayacağı anlamına geliyordu. Ancak mantıklı düşünmek kalbindeki sızıyı dindirmiyordu.

“Gitmem lazım,” diye mırıldandı.

Ophelia odasına döndü, şu an tek istediği kaynar su dolu bir küvete girip hiç hakkı olmayan o ihanet hissini ovalaya ovalaya çıkarmaktı.

. . .

Küvetteki su istediği kadar sıcak olmamıştı ama idare edecekti. Porselen küvete girip çenesine kadar suya battı. Koyu renkli bukleleri etrafında yüzüyordu. Zihni sessiz kaldığı için huzur dolu birkaç dakika geçirdi. Duyduğu tek ses tenine çarpan suyun rahatlatıcı sesiydi.

Ne yazık ki Gölge Ses huzurunu bozma fırsatını asla geri tepmezdi.

Muhtemelen o şeytanı köşkün bir odasında duvara dayamış sikiyordur, diye kıkırdadı o sinsi ses. Küvetin kenarına üç kez vurursan belki bunu durdurabilirsin.

Ophelia yumruklarını sıktı. Bu saçma takıntıya yenik düşmeyi reddediyordu. Blackwell gerçekten de şu an birini

duvara dayayıp sikiyorsa Ophelia onu ne demeye durduracaktı ki? Adam ona ait değildi ve asla da olmayacaktı.

Kadının ne kadar güzel olduğunu görmedin mi? diye devam etti Gölge Ses. *Kapkara saçları, mor gözleri, o günaha davet eden gülümsemesi... Sence Blackwell onun adını nasıl söylüyordur?*

Çeneni. Kapa. Defol.

Üç kez vurursan gideceğim, diye emretti.

Ophelia'nın elleri titriyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Hayır. Dediğini yapmayacaktı.

Vur, diye hırlamaya devam etti ses. *Vur. Vur. Vur. Vur. Vur. Vur.*

Ophelia dayanamadı.

Parmak boğumlarıyla hızlıca porselene üç kez vurdu ve Ses, dağılan sis gibi ortadan kaybolunca Ophelia iyice küplere bindi. Ses'i susturmak için dediğini yapmak zorunda olmasından nefret ediyordu. Bir gün kontrolünü yitirip Ses'in ondan istediği korkunç bir şeyi yapacağından endişeleniyordu. Ses'i tamamen susturacak kadar güçlü olmamasından nefret ediyordu. Susturmadığı her sefer kendini daha da küçük görüyordu.

Tamamen suyun içine batıp açık tuttuğu gözleriyle kabarcıkların yüzeye çıkmasını izledi. Bir süre öyle kaldı; saçları etrafında süzülüyor, onu gıdıklıyordu. Ama sonra ciğerleri yanmaya ve oksijen ihtiyacıyla bağırmaya başladı. Tam kendini yukarı çekecekken küvetin üzerinde bir yüz gördü. Delici yeşil bakışları olan bir yüz.

Ophelia kendini yüzeye çekip hızlı hızlı nefes alırken teninden, gür kirpiklerinden aşağı damlalar düşüyordu ve sudan ağırlaşan saçları sırtına yapışmıştı. Blackwell küvetin kenarında

kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kapalı bir ifadeyle Ophelia'nın çıplak vücudunu izliyordu.

“Bir etabı daha sağ salim atlatmana sevindim,” diye yorum yaptı. “Bana haber vermek gibi bir niyetin var mıydı?”

Adamın bu cüretkârlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. “Sana haber vermek mi? Bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu bilmiyordum.”

Blackwell, Ophelia'nın sinirli sözlerine tepki vermedi. Hatta sıkılmış gibi duruyordu. “Seni son bulduğumda Sinclair'in illüzyonuna hapsolmuş, kütüphanede tek başına transa geçmiş halde dans ediyordun. Beni yardıma çağırmadığın bir seviyeyi ölmeden tamamlayıp tamamlamadığını haber vermeni istemeye hakkım var bence.”

Ophelia derin derin iç geçirirken elleriyle kendini gösterdi. “Hayatta olduğumu görebiliyorsun, değil mi? Seni çağırmama meselesine gelirsek de... Sana ihtiyacım yoktu ve seni çağırmadım. Mantıklı, değil mi?”

Ophelia çok iğneleyici konuşuyordu ve Blackwell'in bakışlarından tam çıkaramadığı bir şey geçti. “Sinclair meselesi hakkını da konuşmayı reddetmeye devam edecek misin?”

“Bunun ne önemi var?” dedi Ophelia.

“Ne demek ne önemi var?” diye ofladı Blackwell. “*Mesafe* istedin diye gidip o şeytanın numarasına kandın ve az kalsın bu yüzden diskalifiye oluyordun.”

“Ama diskalifiye *olmadım*,” diye karşılık verdi Ophelia ve dizlerinin üstüne oturabilmek için öne eğilirken etrafa su sıçrattı. “Hem Sinclair'in illüzyonuna sıkışıp kalmam bu kadar umurun-daysa seni üç kez çağırmama rağmen neden gelmedin?!”

Son kelimeleri söylerken sesi çatallaşmıştı ve Blackwell'in ifadesizlik maskesinin yerini acı dolu bakışlar aldı.

"Neredeydin?" diye sordu Ophelia sert bir dille. "*Neredeydin?*"

Blackwell başını pişmanlıkla iki yana sallayarak, "Sinclair'in büyüünden dolayı çağrılarını duyamadım," dedi Ophelia'ya. "O... O benden çok daha güçlü bir varlık."

"Bir bağımız vardı güya," dedi Ophelia yutkunarak. "Anlaşmamız buydu. Ben çağırınca gelecektin."

Blackwell onun önünde diz çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı ve içtenlikle gözlerinin içine baktı. "Şunu bilmeni istiyorum, seni duymuş olsaydım *hiçbir şey* sana gelmeme engel olamazdı. Hiçbir şey sana gelmeme engel de olmadı zaten. İçime bir sorun varmış gibi garip bir his doğduğu anda seni aramaya başladım. O ana kadar senin aramıza mesafe koyma isteğine saygı göstermeye kararlıydım."

"Korkmuştum," diye fısıldadı Ophelia. "Beni oraya hapsettiğini anlayınca çok korktum. Seni defalarca çağırdım ama sen gelmedin ve..."

Blackwell öne eğilip alnını Ophelia'nın alnına dayadı. "Özür dilerim, meleşim." Kelimelerinin içtenliği su götürmez bir gerçektir.

Ophelia yutkundu. "Sen nereden geldin? Az önce yani."

Bunu sormaması gerektiğini biliyordu ama şu anda karşısında çıplak, savunmasız ve ona sıkıca sarılmasını istemesi an meselesiyken kıskançlığını üzerinden atamıyordu.

Blackwell geri çekildi ve bu sorunun altında yatanı anlamak için Ophelia'nın yüzünü inceledi. "Neden?"

Ophelia tekrar geriye yaslandı ve kendini saklamaya çalışıyormuş gibi dizlerini göğsüne çekip bacaklarını kollarıyla sardı.

Bu hareket Blackwell'in gözlerinden kaçmamıştı. "Sin, beşinci seviyedeki şeytanla birlikte olduğunu söyledi. Adını unuttum," diye yalan söyledi.

"*Sin mi?*" diye sordu Blackwell resmen hırlayarak. "*Sin*'i dinleme konusunda dersimizi almadık mı daha?"

"Jasper da doğruladı."

Blackwell gözlerini tavana kadar devirip *meraklı piş* gibi bir şey mırıldandı ve sert bakışlarıyla Ophelia'yı yerine mıhladı. "Rayea'nın senin karşında öyle şeyler söylemesinin tek nedeni seni sinirlendireceğini bilmesi. Fanilerle eğlenmekten çok zevk alıyor. Ona bu zevki yaşatma."

"Yani *gerçekten* onunla birlikteydin."

Blackwell'in dudaklarının kenarında hafif bir sırıtış belirlemeye başlayınca Ophelia hata yaptığını anladı. "Kıskançlık sende çok seksi duruyor. Neredeyse kan kadar seksi."

Ophelia, *Seni kıskanmıyorum*, diye bağırarak istese de çok geç kalmıştı. Hislerini çoktan açık etmişti. Bunun yerine, "Lütfen git. Banyo yapmam lazım," dedi.

"Hangi sabunla?" diyerek etrafa baktı. "Sabun bezin de yok."

Ophelia'nın yüzü sinirden kızardı. Meseleyi onu utandırmadan kapamayacaktı elbette.

Blackwell, "Merak etme, ben hallederim," diyerek göz kırpıp parmaklarını şıklattı ve elinde küçük bir şişe duş jeliyle bir bez belirdi. Öne eğilip bezi ıslatmak için küvetin kenarına uzandı ve üzerine biraz duş jeli döküp köpürtmeye başladı. "Sırtını dön."

Ophelia çocukmuş gibi birinin onu yıkamasına gerek olmadığını söyleyerek karşı çıkmak üzere bir anlığına duraksadı. Ama Blackwell arkasını dönmesi için elini sabırsızca sallayınca Ophelia iç çekip denileni yaptı. Gövdesini öne eğip çenesini

dizlerine dayadı, Blackwell de saçlarını toplayıp kıvırdıktan sonra sol omzunun üzerinden öne bıraktı. Bezle Ophelia'nın çıplak omuzlarında nazikçe daireler çizip omurgasından aşağı inerken bu anın samimiyeti Ophelia'nın tüylerini ürpertti. Burnuna manolyaların o tatlı kokusu gelince Ophelia annesiyle şehre yaptıkları yürüyüşleri ve ağaçlarının kokusunun yol boyunca onlara eşlik edişini hatırladı. Blackwell işine devam ettikçe Ophelia'nın vücudu daha da rahatladı ve günün psikolojik yorgunluğu bunu fırsat bilip kendini hissettirmeye başladı.

“Rayea'nın bana iyilik borcu vardı ve Jasper'a yarışmacı kayıtlarının ödemesini yapmak için ondan yardım istedim,” diye açıkladı Blackwell.

Ophelia tırnaklarını yolmaya başlayıp, “Onun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi.

Blackwell sanki onu duymamış gibi devam etti: “Rayea'yla çok uzun zamandır yakın bir ilişkimiz yok. Olduğu zamanlarda da ilişkimiz tamamen fizikseldi.”

Ophelia arkasına dönüp Blackwell'e sert bir bakış attı. “*Tam da* bu nedenle konuşmak istemedim. Geçmiş çapkınlıklarının detaylarını bilmeme gerek yok, sağ ol.”

Adam omuz silkti. “Verebileceğim çok bir detay yok zaten. Aklımda çok yer eden bir deneyim değildi. Zar zor da olsa tek hatırladığım şey, tek bir kişi bile beni gerçekten tanımadan sonsuza kadar yaşamanın tüketici yalnızlığını bir anlığına unutmamı sağlamasıydı. Hafızam sınırlı olduğu için ben bile kendimi tanımıyorum.”

Adamın sesindeki hüznün Ophelia'nın yüreğini dağladı. Tamamen Blackwell'e döndü. Blackwell bezi boğazının kenarına götürüp oradan aşağı inerek omzuna, köprücük kemiğine, sonra daha da aşağı inerek memelerinin arasına sürdü.

“Ama seni...” dedi memelerinin altıyla pürüzsüz karnı arasındaki bölgeyi bezle hafifçe ovalarken. “Belli ki seni unutmak mümkün değil.”

“İlk karşılaştığımız anı unuttun,” diye hatırlattı Ophelia.

“Unutmuş muyum?” diye mırıldandı Blackwell. “Çünkü Phantasma’ya adımını attığın *an* seni hissettim. O ilk gün beni sana getiren şey, yadsınamaz bir manyetik çekimdi. O kapıyı çekiştiriyor, kanlar içindeyken bir kediyle sohbet ediyordun...” Bu anı zihninde canlanınca Blackwell’in dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. “Sana oracıkta pazarlığımı sunmak istemiştim ama sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden kendimi yanından ayrılmaya zorladım, gecenin geri kalanında sana alan tanımaya kararlıydım. Ama sonra sen beni buldun. Çünkü görünüşe bakılırsa yaptığımız şey bu. Birbirimizi hep buluyoruz.”

Blackwell’in bu tatlı sözleri karşısında Ophelia’nın gözleri dolmaya başladı. “İlk gün varlığımı sadece babamın özünü tanıdığın için hissettin. Beni değil.”

“Hayır, sadece senin buna inanmana izin verdim,” dedi Blackwell kararlılıkla. “Öylesine savunmasız bir anında seni bu çekimin yoğunluğuyla daha da korkutmak istemedim. Soyuna aşına olmam, babanla olan ilişkini çözmemeye yardımcı oldu, evet. Ama benim çekildiğim kişi *sensin*, Ophelia. İlk karşılaştığımızda sana buradan uzak durmanı söylediğimi iddia ediyorsun. Sonra anılarımdan silindin ama yine de...” Blackwell hafif bir hayretle başını iki yana salladı, “...yine de birbirimize dönen yolu bir şekilde bulduk. Çünkü hafızam silinmiş olsa bile bir şekilde bende iz bıraktın.”

“Göz boyamaya gerek yok,” diye fısıldadı Ophelia. “Aramızdaki her ne ise yakında biteceğini biliyorum.”

Bu sözleri duyan Blackwell'in eli bir an işine ara verdi ve çenesini sıktı.

“O kızı kurtardığını gördüm,” dedi Ophelia'nın gözlerinin içine bakarak. “Sen beni çağırmayınca endişelenip etabın nasıl ilerlediğini görmek için Diğer Taraf'a geçtim. Başka hiç kimse parmağını bile oynatmazken o kızı kurtardın. Bu yarışmaya sana zarar vereceğini bile bile katıldın ama bunu para, şöhret ya da sikik bir ödül uğruna değil, kız kardeşin için yaptın. Zaman zaman kendinden korktuğun oluyor ama yine de bir şeytanın gözlerinin içine bakıp ona ağzının payını vermekten çekinmiyorsun. Son birkaç gün içinde büyüün hakkında insanların aylarca, hatta yıllarca çalışıp öğrendiğinden fazlasını öğrendin. Sen... beni hepi topu üç gündür tanıyor olmana rağmen ikinci seviyedeki o sahtekârın ben olmadığımı anladın. Benim hakkımda tek bir şey bilen başka biri aklıma gelmiyor bile. Bu zamanı seninle geçirebildiğim için onur duyuyorum. Keşke daha fazlasına sahip olabilseydik.”

Ophelia'nın yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü. “Biri ni öldürdüm.”

Blackwell, gözyaşının teninden süzülüp küvete düşmesini izleyerek, “Biliyorum,” dedi. “Burası öyle bir yer.”

“Kafamdaki ses daha korkunç şeyler yapmamı istiyor benden,” diye içini döktü Ophelia. “Susması için ne kadar yalvarırsam yalvarayım sürekli birine zarar vermemi söylüyor.”

Blackwell başını yana eğdi. “Peki bunu sen istiyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Ama yaptığım her iyi şeyin kafamdaki karanlığı nötrlemek dışında bir işe yaramadığını düşündürüyor bu bana. Hayatımda o kadar da müthiş bir şey

yapmadığımı... Bütün enerjimi Ses her uyandığında dünyaya saçtığım negatifiği düzeltmeye harcıyorum.”

Blackwell güldü. “Bu işler öyle yürümüyor, meleşim. Hayat, iyi veya kötü *düşüncelerle* değerlendirilmez. Önemli olan bu düşüncelerine rağmen etrafındakilere nasıl davrandığındır. Sırf öbür dünyada ödüllendirilmek için iyilik yapanlar arada sırada ufak günahlar işleyenlerden üstün değil.”

“Eric benim yüzümden öldü,” diye hatırlattı Ophelia.

“Seni öldürmeye çalışıyordu,” dedi Blackwell ifadesiz bir yüzle. “Asıl *buna* nötrlemek denebilir.”

Blackwell, Ophelia’nın her tarafı köpükle kaplanana kadar derisinin her santimini ovalamaya devam etti. Sabunlamayı bitirdiğinde vücudunu durulamak için avucunu suyla doldurup Ophelia’nın sıcağıdan benek benek olmuş cildine su döktü.

“Blackwell?”

“Efendim?” diye mırıldandı Blackwell.

“Bir yandan sana babam hakkında daha çok soru sormak istiyorum. Diğer yandan onunla hiç tanışma fırsatı bulamazsam neyi kaçırdığımı bilmek istemiyorum. Daha önce onun hakkında pek düşünmemiştim. Annem ve kız kardeşim bana yetiyordu,” dedi Ophelia.

Bu sözleri duyan Blackwell’in gözlerindeki parıltı biraz söndü. “O zaman sormasan daha iyi olur.”

Ophelia başını yukarı aşağı salladı. Ardından, “Sinclair’in numaralarına bu kadar kolay kandığım için özür dilerim. Ayrıca... kıskançlığım için de özür dilerim. Özellikle aramıza mesafe koyalım demişken böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum. Bana ait değilsin sonuçta.”

Blackwell'in bakışları alevlendi ve ayağa kalktı. Küvetten çıkmasına yardımcı olmak için bir elini Ophelia'ya uzattı. Ophelia elini tuttu.

Blackwell yere su damlatan Ophelia'yı baştan ayağa süzerek, "Hâlâ mesafe koymak istiyor musun?" diye sordu.

Ophelia titrek bir nefes aldı. "Artık seçme hakkım olmamalı."

"Ama var," diye üsteledi Blackwell.

"Hayır, mesafe istemiyorum," diye fısıldadı Ophelia. "Mesafe şu an en son isteyeceğim şey."

Ve yeri göğü sarsacak bir şiddetle birbirlerinin üzerine atladılar.

Lanetli

Blackwell daha tutkulu öpüşmek için Ophelia'nın bedenini kendine çekince kıyafetinin önü banyo suyundan dolayı sıırılsıklam oldu. Şu an daha öncekilere kıyasla daha vahşice, daha gözü dönmüşçesine öpüşüyorlardı. Blackwell dudaklarını ayırmadan onu kucağına aldı ve Ophelia bacaklarını mengene gibi adamın beline doladı. Blackwell bir yandan dilinin ucuyla uzun, sakın darbelerle onun diline masaj yaparken bir yandan da makyaj masasına doğru gidip onu kenara oturttu. Ophelia elini adamın saçlarına dolarken Blackwell ise elini arkaya uzatıp korsesini çözmeye başladı ve Ophelia'nın dizlerini iki yana açtı. Blackwell sonunda dudaklarını ayırınca Ophelia'nın hayal kırıklığıyla çıkardığı sese gülümsedi.

Çenesini altına bir öpücük kondurup, "Öpeceğim bir sonraki yeri daha çok seveceksin," diyerek onu teselli etti.

Ophelia heyecanla inlerken Blackwell geri adım atıp bir eliyle pantolonunun kemerini, diğer eliyle de düğmesini açtı. Gözlerini bir an bile Ophelia'dan ayırmadan aletini kumaş kafesinden çıkarıp bir kez sıvazladı. Ophelia arzuyla yanıp tutuşurken Blackwell onun önünde yere eğildi. Oturduğu masa, adamın

ağzının arzusunun doruk noktasına kusursuzca ulaşabileceği yükseklikteydi.

Blackwell bir eliyle onun bacaklarını daha da açarken diğer eliyle kalın uzunluğunu sıvazlamaya devam etti. Islaklığını tatmak için öne eğildiğinde Ophelia zevkten öyle bir inledi ki muhtemelen bütün köşk duymuştu. Blackwell kendinden memnun bir şekilde hırlayıp bir yandan onun şişmiş klitorisine dil darbelerini indirmeye devam ederken diğer yandan da sert aletini aynı ritimde sıvazlıyordu. Onu zirveye ulaştırması çok uzun sürmedi ve Ophelia, orgazm bütün vücudunu sarsarken Blackwell'in adını haykırdı.

Blackwell ayağa kalktı ve Ophelia gömleğini kavrayıp dudaklarını dudaklarına çekti. Kendi tadını adamın dilinden almaya bayılıyordu. Blackwell dimdik aletini onun girişine hizaladı ve hiç vakit kaybetmeden tamamen içine girdi. Öpüşmeleri bir kez daha tutkuyla kontrolden çıkarken Blackwell onun iniltilerini yuttu. Darbeleri yavaş ve ne yaptığını bilir gibi ölçülüydü. Ellerini sanki Ophelia'nın vücudunu ezberlemeye çalışıyormuş gibi hararetle gezdiriyordu.

Ophelia yarı açık, yarı kapalı gözleri ve şişmiş dudaklarıyla öpüşmeye ara verip, "Beni indir," dedi.

Blackwell hiç beklemeden içinden çıktı ve geriye bir adım atıp yere inmesine yardım etti. Kafası karışmış bir ifadeyle Ophelia'nın sonraki hamlesini bekliyordu ve o dizlerinin üstüne çöktüğünde adamın bakışlarına vahşi bir şehvet doldu.

Ophelia ona, "Kendini tutma," dedikten sonra kendi zevk suyunu Blackwell'in aletinden yavaş yavaş yalayarak kökten uca doğru ilerledi.

Blackwell, “Kendimi tutmazsam çok dayanmayacağım,” diye inleyerek bir elini Ophelia’nın buklelerinden geçirip ensesini tuttu.

Ophelia daha önce bütün uzunluğunu ağzına almamıştı ama bu sefer denemekte kararlıydı. Bir elini köküne sarıp aletin ucunu emerken Blackwell küfredip kıvrandı ve kendini öne doğru itince birkaç santim daha ağzına girmiş oldu. Blackwell kızın saçlarını kavradığı elini kullanarak kendini nazikçe ve yavaş yavaş daha derine soktu ve Ophelia onu büyük bir açgözlülükle aldı. Ophelia destek almak için boştaki eliyle bacağına tutup onu santim santim boğazına kadar aldı.

“Siktir, meleşim,” dedi Blackwell nefes nefese. “Ağzındayken kendimi Cennet’te gibi hissediyorum.”

Ophelia ne zaman hoşuna giden bir şey yapsa adamın onu övmesine bayılıyordu. Ağzına girip çıkarken Blackwell’in dudaklarından dökülen küçük inlemeler onun en az Ophelia kadar zevk aldığını gösteriyordu. Bu sayede Ophelia yargılanmaktan endişelenmeden veya korkmadan onun vücudunu keşfedebiliyordu.

Ophelia, onun belirlediği istikrarlı ritimde daha sert emmeye başlayınca Blackwell saçlarını daha sert kavradı ve o da adamın yaklaştığını anladı.

“Harika bir iş çıkarıyorsun,” diye övdü Blackwell onu. “Bana bak, meleşim.”

Ophelia gözlerini yukarı çevirip adamın arzu dolu bakışlarına kenetledi. Son birkaç darbeye onu gırtlığına kadar almak için ellerini Blackwell’in bacaklarının arkasına götürüp tutundu. Blackwell daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şiddetle boşalırken zevkten hırladı.

Ophelia elinin arkasıyla ağzını silerken Blackwell onu yerden kaldırdı, bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle de az önce çekiştirdiği saçların altındaki deriye masaj yaptı. Boğazına ve kulağının arkasına ateşli öpücükler kondurunca Ophelia zevkle mırıldandı.

“Kutsal bir varlığa tapmam gerekseydi,” diye mırıldandı Blackwell, “sana tapardım.”

“Vücudum senin sunağın olsun o zaman,” diye karşılık verdi Ophelia.

Blackwell onun adını güçlü bir *dua* eder gibi fısıldadı.

Bir anda banyo kayboldu, Blackwell onu yatak odasına ısınlamıştı. Ophelia’yı ağırlığıyla yatağa mıhlarken parmaklarını bir kez şıklatarak giysilerini çıkardı ve tek bir hamleyle Ophelia’yı yine doldurdu. Öpüşmeleri bu sefer tatlıydı. Blackwell’in her kalça hareketiyle, zar zor alınıp verilen her nefesle aralarındaki bağ daha da kuvvetleniyor gibiydi. Sanki yaşayanlarla ölümler arasındaki sınırlar kalkmış gibiydi. O an ne Blackwell fantomdu ne de Ophelia fani. Sırf gövdeleri değil, ruhları da birbirine geçmişti.

“Ophelia, ben...”

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Odada, yatağın ayak ucunda biri belirmişti.

“Akşam yemeğinden sonra iyi bir gösteri izlemeye bayılırım,” diye güldü Jasper ve Poe kollarının arasına atladı.

Ophelia şaşkınlıkla tiz bir çığlık atıp hızla kendini örtmeye çalışırken kedinin Blackwell’e yargılayıcı bir bakış attığına yemin edebilirdi. Bu kadar özel bir anda yakalandığı için bütün vücudu utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Blackwell büyüsünü kullanarak ikisini de giydirdikten sonra yataktan atlayıp Jasper’ın karşısına dikildi. “Erken geldin.”

“Öyle mi?” diye sordu Jasper pişmanlıkla ama tonundan bile isteye erken geldiği anlaşıyordu.

Ophelia, “Ne için erken geldi?” diye sorup yataktan çıktı ve Blackwell’in ona giydirdiği zarif siyah elbiseyi düzeltti. Elbisenin üzerinde kurdeleler ve fiyonklar, eteklerinin kenarındaysa kırmızı gül desenli nakışlar vardı.

“Hayalet sevgilin benden anne babana ne olduğunu bulmamı istedi,” diye yanıt verdi Jasper. “Bana reddedemeyeceğim bir teklif sundu. Aradığınız bilgilere ulaştığımı size memnuniyetle bildirmek isterim.”

Şaşırان Ophelia bir süre ağzı açık kalmış halde Jasper’a baktıktan sonra gözlerini Blackwell’e çevirdi. “Bunun için ne teklif ettin?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Blackwell başını iki yana sallayarak. “Sen dert etme.”

“Çok mütevazı davranıyor,” dedi Jasper çok da kibar olmayan bir gülümsemeyle. “Bu bilgi için üç yıllık hafızasından vazgeçti. Yatağa geri dönünce ona teşekkür etmek için güzel ve sert bir...”

Blackwell şeytana öfkeyle, “Kapa çeneni, Jasper,” dedikten sonra bakışlarını yine Ophelia’ya çevirdi. “İstemiyorsan, getirdiği bilgileri dinlemek zorunda değilsin. Ödediğim bedeli düşünmene gerek yok. Seçim senin.”

Farklı hislerin girdabına yakalanmış Ophelia’yı izlediler. Annesi geçmişini öğrenmesini isteseydi kendi anlatmaz mıydı? Öte yandan...

“Kötü mü?” diye sordu Jasper’a.

“*Kötü* anlayışının ne olduğuna bağlı,” diye yanıt verdi şeytan. “Sana şeytan olduğumu sürekli hatırlatmam mı gerekiyor,

tatlım? İyilik ve kötülük kıstaslarımızın aynı olduğunu sanmıyorum.”

Ophelia derin bir nefes aldı. “Tamam, ne buldun anlat.”

“O zaman bu konuşma için başka bir yere gidelim mi? Çiçek ve seks kokmayan bir yere,” dedi şeytan. Ardından Blackwell’e döndü. “İçki salonu nasıl?”

Blackwell onu başıyla onayladı ve Jasper, Poe’yla birlikte ortadan kayboldu. Blackwell, Ophelia’ya dönüp nazikçe çenesinden tutarak bakışlarını buluşturdu.

“Bulduklarını öğrenmek istediğinden emin misin? Fikrini değiştirebilirsin.”

“Eminim,” dedi Ophelia.

Blackwell başını yukarı aşağı sallayarak yanıtını kabul etti ve Ophelia’nın burnunu sevgiyle öptükten sonra Jasper’ın yanına ısınlanmak için onu yanına çekti.

“O piç yüzünden ara verdiğimiz işi sonra tamamlayacağımızdan emin olabilirsin,” diye söz verdi.

“Bu sözü hatırlatacağım,” dedi Ophelia tam ısınlanmadan önce.

. . .

Jasper bir yandan kendine ve Blackwell’e içki hazırlarken Ophelia koltukta Poe’yla rahatına bakıyordu. Jasper’ın uzattığı kahverengi içkiyi Ophelia yüzünü ekşitip kibarca reddedince Blackwell bilmiş bilmiş sırıttı.

“Peki, nereden başlayalım?” diye sordu Jasper bardağındaki içkiyi döndürürken.

“Baştan başlasak?” dedi Ophelia.

“Ama bu hiç eğlenceli değil,” dedi Jasper başını iki yana sallayarak. “Şuna ne dersin: İlk önce iyi haberi mi kötü haberi mi duymak istersin?”

“Kötüyü,” diye yanıt verdi Ophelia bir an bile düşünmeden.

“Annenle baban Phantasma sırasında birbirine âşık olmuş,” dedi şeytan neşeyle.

Ophelia yüzünü ekşitti. “O zaman iyi haber ne?”

“Annen Phantasma’dayken sana gebe kalmış,” diyerek kadehini kaldırdı. “Müthiş değil mi? Bu bir ilk sanırım.”

“İyi ve kötü anlayışımız *kesinlikle* aynı değil,” dedi Ophelia şok olmuş halde. “İnsanların burada âşık olmasıyla ilgili meseleyi açıklayın bana. Anlamıyorum.”

Blackwell ve Jasper birbirine anlam yüklü bakışlar attı. Ardından Blackwell açıkladı. “Bunu anlatmamıza izin yok. Bu durum yaratıcıyla ve...”

“Şu Salemaestrus denen şeytan, değil mi?” dedi Ophelia onun sözünü kesip. “Sinclair bana ondan bahsetti.”

Blackwell şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi ve Jasper’ın bakışları bile karanlıklaştı.

“Sana... o kişi hakkında tam olarak ne dedi?” diye sordu Jasper temkinle.

“Şeytanların Prensi olduğunu ve babası yerine sevdiği kişiyi seçtiği için ceza olarak burayı yönettiğini,” dedi Ophelia. “Âşık olmanın burada bu kadar tabu olmasının nedeni de bu diye tahmin ediyorum. Yaratıcının başının derde girmesinin nedeni olduğu için, değil mi?”

“Tam olarak öyle,” diye doğruladı Jasper. “Ve Sinclair bu kadarını anlattığına göre, bunun yalnızca *tabu* olmadığını da söyleyebilirim. Çok... korkunç sonuçları oluyor. Annen ve baban

Phantasma'nın duvarları arasında birbirine âşık oldular ve sonuç olarak lanetlendiler.”

“Lanetlendiler mi? *Nasıl?*” diye sordu Ophelia, artık merak-tan koltuğunun ucunda oturuyordu.

“Söylentilere göre annen –adı Tessie’ydi değil mi?– lanetten dolayı babana karşı her geçen gün daha umursamaz davranmaya başlamış, babansa ona tehlikeli bir takıntı geliştirmiş. O zaman burada bulunan şeytanlar ikisinin de yarışmadan çekildiğini söylüyorlar. Annen seni dünyaya getirdikten yaklaşık iki yıl sonra ikinci çocuğuna hamile kalmış ve New Orleans’ta Andrea adında bir şeytanla anlaşma yapmış. Andrea’ya düşen kısım, annenin onu terk edebilmesi için babanın üçünüzü unutmasını sağlamamış. Fakat ne yazık ki Phantasma’nın ebeveynlerinin üzerine saldığı lanet, annenin Andrea’yla yaptığı anlaşmayı da etkilemiş ve zamanla Andrea’nın büyüsünü aşındırarak babanın hatırlamasını sağlamış. Lanetler işte böyle dokundukları her şeyi çürüten küçük şerefsizlerdir.”

Ophelia ayağa kalkıp volta almaya başlayınca Blackwell, “Acaba zemindeki o üstü çizili kelime annenin ismi miydi? Belki baban buraya ikinci kez geldiğinde yapmıştır. Sinirli olduğu için belki?” diye yorumda bulundu.

“Onda gözüne çarpan bir gariplik var mıydı?” diye sordu Ophelia. “Sana nasıl biri olduğunu öğrenmek istemediğimi söylemiştim ama o... benim gibi miydi? Mesela onun da...”

Ophelia’nın Gölge Ses’i kastettiğini ve Jasper’ın önünde bundan bahsetmek istemediğini hemen anlayan Blackwell başını iki yana sallayarak “Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi. “En azından seninki gibi kendine has davranışları veya tikleri yoktu. Ancak beni bağlayan nesneyi bulmak için köşkü araştırmak ve seviyelerde yarışmak dışında odasından çıkmazdı. Beni yalnızca başı

aşırı derde düştüğünde çağırırdı ve odasında ona dadanan hayaletleri temizlememi bile pek istemezdi.”

“Peki annemden hiç bahsetti mi?” diye sorgulamaya devam etti Ophelia.

Blackwell yüzünü buruşturdu. “Karısı olduğundan ve onu Şeytan Hibesi’yle geri kazanmak için buraya geldiğinden bahsetmişti ama ben karısının öldüğünü sanmıştım, meğer...”

“Büyülü bir uzaklaştırma kararı almış.” Ophelia gergin bir kahkaha attı. “Buna... inanamıyorum. Üstüne üstlük onlar yüzünden sonsuza kadar buraya bağlıymışım. Buna katlanamıyorum.”

Hayır, bundan nefret ediyorum, diye düşündü kendi kendine.

Deli gibi volta atmaya başlamıştı. Biri doğrudan damarlarına adrenalin enjekte etmiş gibi hissediyordu. Blackwell gitgide daha da endişeleniyor, Jasper ise sıkılıyordu.

“Hepsi annemin suçu,” diye fısıldadı Ophelia. “Hepsi onun suçu. Bize en baştan doğruyu söyleseydi buraya gelmem gerek-meyecekti. Artık nasıl becerdiyse bu kadar borçlanıp sorumluluğunu bizim omuzlarımıza bırakmasaydı Genevieve asla buraya gelmeyecekti ve biz hâlâ Grimm Köşkü’nde olacaktık.”

“Ophelia.” Blackwell, Ophelia sanki ürkmüş bir hayvanmış da onu daha çok korkutmak istemiyormuş gibi bir elini kaldırarak ona doğru bir adım attı. “Her şey iyi olacak.”

“*Nasıl?*” diye bağırdı Ophelia öfkeyle. “Demin duyduklarının hangi kısmı kulağa iyi geliyor? Özellikle ikimiz görünüşe göre geçmişte tekrar ediyorken!”

Ophelia şokla çenesini kapadı. Son kısmı söylemek istememişti. Bunu ima etmek istememişti...

Jasper bir anda tekrar konuyla ilgilenmeye başladı. “Aa, konu eğlenceli hale geliverdi.”

Blackwell şeytana dönüp, “Git. *Hemen*,” diye emretti.

Paniklemeye başlamış olan Ophelia geri adım attı. Bakışları iki adam arasında gidip gelirken, “Hayır, sen kal,” dedi. “Ben giderim.”

Blackwell ona karşı çıkamadan çıkışa doğru koştu ve Ophelia fantomun istese onu durdurabileceğini bilse de Blackwell bunu yapmadı. Kapıyı sertçe açtı ve nereye adım attığının farkına bile varmadan düşmeye başladı.

Yine Fısıldayan Kapı’yı çağırmıştı.

Fısıldayan Kapı

Ophelia serbest düşüş hissine bir gün alışabilecek miydi hiç emin değildi. Fısıltılara da öyle. Çaresizce o umutsuz boşluğa düşerken konuşmaları dinlemeye çalışsa da fısıltılar çok hızlı geçip gidiyordu.

Ardından o sesi duydu.

Bu hiç bitmeyen karanlıkta ilk düşmeye başladığında duyduğu yüksek sesteki bu. Havada yüzer gibi o sese yönelmeye çalıştı.

Ophelia.

Ophelia kalbi küt küt atarken bu sese doğru ilerledi. En azından ilerisi olduğunu düşündüğü yöne doğru gidiyordu.

Ophelia.

“Anne?” diye fısıldadı karanlığa doğru.

Ophelia!

“Anneciğim!” diye bağırp daha da hızlı yüzdü. Önündeki hiçbir şey göremiyordu, ardından...

...karşısında bir ışık belirdi. Uzaklardaki bir parıltı onu çağırıyordu. Işık yaklaşıp kadar kendini zorlayarak ilerledi. Yaklaştıkça karşısında bir insan silueti beliriyordu.

Annesinin silueti.

Ophelia, canım.

Tessie Grimm parlak ışıklardan oluşan bir görüntüydü. Annesini tabutta gördüğünden beri onun yüzünü, *annesinin* yüzünü ilk kez gören Ophelia şiddetle hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ophelia burada uzun süre durmamalısın. Burası sana uygun değil.

“Buraya bilerek gelmedim,” dedi Ophelia. “Sürekli yanlışlıkla çağırıp duruyorum.”

Nasıl bir belaya bulaştın, evladım?

Ophelia yutkundu. Burada ne kadar kalabileceğini bilmiyordu. Kötü haberi hemen verip yarabandını hızla çekmek daha iyi olurdu.

“Genevieve ve ben... Phantasma'ya girdik.”

Tessie Grimm zaten ölmemiş olsaydı Ophelia annesinin şu an çat diye yere yığılacağından emindi.

Ne? Ben gideli topluca kafayı mı yediniz siz?

“Evet. Yedik diyebiliriz. Bizi bırakıp gittin.”

İsteyerek değil.

“Biliyorum,” dedi Ophelia yutkunarak. “Ama isteyerek yalan söyledin. Bana niye hiç Phantasma'dan bahsetmedin? Ya da babamızdan?”

Annesinin cesedini evin salonunda bulduğundan beri Ophelia'nın içini yakıp kavuran öfke şimdi onunla tekrar yüz yüze gelince bir anda yok olmuştu. Uzun süredir ilk kez kendini çocuk gibi hissetti; kızgın değildi, ebeveynlerin de hata yapabileceğini fark etmenin hayal kırıklığını hissediyordu. Annesinden hesap sorup, ona bağırıp çağırarak her şey için onu suçlama

isteği de cesareti de onu tekrar görmesinin büyük bir hediye olduğunu fark ettiği an buhar olup uçtu. Bu hediye böyle çarçur etmemeliydi.

Çünkü o, hayatımdaki en büyük pişmanlığımı ve bu hatanın neden olabileceği tüm acılardan sizi uzak tutmak istedim. Babanla ilişkimiz... çok kötü bitti. Ve bu tamamen bizim suçumuzdu. Hata yaptığımızı bile bile birbirimize âşık olduk. Sonrasında ilişkiyi sürdürmeye çalıştım. Sen dünyaya geldin ve sonrasında onu mutlu eder umuduyla Genevieve'i doğurdum ama Gabriel... tehlikeli biri haline geldi. Ben de hiçbir şey hissetmemeye başladım. Annesi şu an pişman görünüyordu. Sana ne yapacağını söyleyemem, Ophelia. Emin olduğum tek şey varsa o da şu: Sen tam benim kızımsım.

Ophelia'nın göğsü bir hıçkırıkla daha sarsıldı. "Evet. Öyleyim."
Ama lütfen benim için dikkatli ol.

"Ben..." diye başladı Ophelia ama söyleyeceği şeyin yalan olacağını fark edip sustu. Doğrusu, pek de dikkatli davranmamıştı. Hata olduğunu bile bile Phantasma'ya gelmişti. Blackwell'le ilişkisi de cabasıydı...

Ophelia uzun süre sessiz kalınca annesi konuşmaya başladı. *Büyü yeteneğini kazanmışsın. Bunu yapabileceğini biliyordum.*

Bu bir, *Seninle gurur duyuyorum*, değildi ama annesinden en fazla bu kadarını duyacağını biliyordu. Hem Ophelia kendisiyle gurur duyuyordu. Ve kendisiyle gurur duymanın, hayattaki her şeyden daha önemli olduğunu gitgide daha iyi öğreniyordu.

"Evet, büyümü aldım," dedi Ophelia yutkunarak. "Ama onunla yaptıklarımın nefret ederdin."

Ne yaptın?

Ophelia anlattı. Annesine Grimm Köşkü üzerindeki borcu nasıl öğrendiklerini, Genevieve'le kavgalarını ve kardeşinin

Phantasma'ya kaçışını anlattı. Onunla babasının adını gizli odadaki zemine kazınmış halde buluşunu ve her etapta başına neler geldiğini anlattı. Eric'i öldürdüğünü itiraf etti. Sonra Blackwell meselesine geçti.

Kadın anlattığı her şeyi ifadesiz bir yüzle dinledi. Annesinin en ufak hatasını bol kepçeden eleştireceğini düşünen Ophelia çok şaşırmıştı.

Öncelikle, hayatta kendi yolunu kendin çizmen gerektiğini bilmeni istiyorum, Ophie. Aile mirasımız benim için çok önemliydi ama şimdi kendi mirasını oluşturma sırası sende. Hayatını beni nasıl mutlu edeceğini düşünerek yaşama. Sana çok sert davrandım sanırım. Seni güçlendirdiğimi sanıyordum ama şu an sana fazla yüklendiğimi anlıyorum. Ölüm pek çok şeyi netleştiriyor.

Ophelia kendini yirmi üç yıldır annesinden bunları duymayı bekliyormuş gibi hissediyordu ve bu sözlerin annesinin dudaklarından dökülmesiyle içinde kırık olan bir şey iyileşmeye başladı.

Diyeceğim ikinci şey şu ve çok önemli: O fantomdan uzak dur.

Ophelia başını iki yana salladı. "Bana zarar vermedi. Yemin ederim. Hatta onun sayesinde hayattayım. Ben asıl Genevieve için endişeleniyorum."

Neyle karşı karşıya olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok, Ophelia. Onu sevmek seni mahvetmekten başka bir işe yaramayacak. Beni anlıyor musun?

Ophelia'nın kafası karışmıştı. Sevmek mi? Hayır... Blackwell'i seviyor olması mümkün değildi. Bir hayaletti o. Hem birbirlerini yalnızca bir haftadır tanıyorlardı. Partner oldukları doğrudu, belki sevgili oldukları bile söylenebilirdi. Ancak Ophelia âşık falan değildi.

Ah, canım. Yalvarırım ondan uzak dur.

Ophelia yutkundu. Annesine bu tür bir söz veremeyeceğini önceki deneyimlerinden biliyordu. Blackwell'le yakın mesafede oldukları sürece birbirlerinden uzak duramıyorlardı. Boynundaki madalyon nabız gibi atmaya başladı. Ophelia aşağı baktı.

“Anne? Bu madalyon ailemize nasıl geçti?

Emin değilim. Tek bildiğim şey şu: Ben annemden aldım, o da kendi annesinden almış ve madalyon nesillerdir Grimm ailesindeki kadınlara ait. Onu asla çıkarmamalısın.

“Neden?”

Annesi yanıt veremedi. Etrafındaki ışıklar yanıp sönmeye başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Ophelia.

Gitme vaktim geldi. İyi şanslar, Ophelia. Genevieve'e onu sevdiğimi söyle.

“Söyleyeceğim. Seninle bir gün tekrar buluşacağız,” diye söz verdi Ophelia.

Annesi gülümsedi.

Yakın zamanda olmasın, canım. Yaşamaya devam et.

Kâbus

Bu sefer zemin altından çöküp yere çakılınca çok şaşırmadı. Ancak doğrudan Blackwell'in kollarına düşmesi şaşırtıcıydı. Ophelia tam olarak daha önce düştüğü yere inmişti ve yemek salonunun tavanından yağan moloz onu öksürtüp hapşırtıyordu.

Blackwell, "Tutun," diyerek onu kollarına aldı ve ardından ikisini de Ophelia'nın odasına ışınladı.

"Aynı yere düşeceğimi biliyor muydun?" diye sordu Ophelia sersem sersem.

"Sadece sağlam bir tahminde bulundum," dedi Blackwell onu yere indirirken. "İyi misin?"

"Şey... İyiyim?" diye fısıldadı Ophelia. "Galiba?"

"Yine Fısıldayan Kapı'yı çağırdın," diye belirtti Blackwell.

"Evet."

"İçeride ne buldun?"

"İçeride... annemi buldum. Ophelia olanları yeni idrak etmiş gibi şaşkınlıkla elini ağzına götürdü.

Blackwell'in ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Herhalde seni bekliyormuş."

Ophelia'nın nefesi kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

“Diğer Taraf’taki ruhlar ve şeytanlar farklı doğrusal düzlemlerde birbirleriyle iletişim kurabilmek için Fısıldayan Kapı’yı çağırır. Sen ölüm büyücüsü –ve bir tayf– olduğun için ruhun hep yaşamla ölüm arasındaydı ve sanırım orada seninle konuşmayı isteyen birinin çekimi yeterince güçlüyse sen de kapıya erişim sağlayabiliyorsun.”

“Yani annemi tekrar görebilecek miyim?” diye sordu Ophelia umutla “Tekrar yolumu bulabilirsem eğer?”

Blackwell başını iki yana salladı. “Bunu bilmiyorum işte.”

Bir sonraki söyleyeceklerini nasıl dile getirmesi gerektiğinden emin olmayan Ophelia ellerine baktı. “Ona her şeyi anlattım. Phantasma’yı, Genevieve’le tartışmamı ve... bizi.” Bakışlarını yukarı çevirip Blackwell’e baktı. “Birbirimizden uzak durmamız gerektiği konusunda epey ısrarcıydı. Babamla başına gelenlerin bizim de başımıza gelmesinden korkuyor sanırım.”

Blackwell şaşırmadı. Bunu duymayı bekliyor gibiydi. “Annen haklı.”

Ophelia’nın kalbi sıkıştı ve yavaşça yanaşıp Blackwell’in paltosunun yakasını yumuşakça tuttu. “İçki salonunda dediklerimden sonra paniklediğimin farkındayım. Geçmişî tekrarlamayla ilgili sözlerimden sonra. Ama ben ayrı bir bireyim. Kaderimiz aynı olmayacak...”

“Haklısın, aynı olmayacak,” diye ciddi bir tonla yanıt veren Blackwell onun bileklerinden tutup ellerini nazikçe paltosundan ayırdı. “Jasper anne babanın başına neler geldiğini açıklayınca ve sen geçmişî tekrarladığınızı söyleyince, benden alan istediğinde haklı olduğunu fark ettim. ‘Biz’ diye bir şey olamaz. Tehlikeyle biraz fazla flörtleştik. Bu sefer sorumluluk alma sırası bende.”

Ophelia gözlerini kıstı. “Jasper geldiğinde *sen* başladığımız işi sonra bitireceğimizi söylemiştin.”

Blackwell gözlerini kapadı. “Fikrimi değiştirdim. Fazla tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Devam edemeyiz.”

Fikrimi değiştirdim.

Bu sözler Ophelia’nın kalbine bir bıçak gibi saplandı.

Ölüler bile seni istemiyor, diye güldü Gölge Ses.

“Bence birbirimizi...” diye söze giren Blackwell sanki cümlesinin devamı ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “...iş arkadaşı olarak görmeliyiz. Bu kadar bencil biri olmasaydım sana Phantasma’dan ayrılmanı söyledim ama hâlâ beni serbest bırakman gerekiyor.”

“İş arkadaşı...” diye tekrarladı Ophelia ruhsuz bir tonla.

“Evet,” diyerek yutkundu Blackwell. “Seni daha önce Phantasma’daki varlıkların iyi niyetleri veya amaçları olmayacağı konusunda uyarmıştım... Biz önce kendi çıkarlarımızı gözetiriz. Süre sona erip de arayışında yine başarısız olmadan önce kendimi düşünmek zorundayım.”

“Yatağında, *vücudumda* ne kadar vakit geçirdiğini düşününce, önceki uyarılarına rağmen bana farklı yaklaşacağını sandığım için kusura bakma. Birbirimize alan vermeyi denedik. İşe yaramadı. Çünkü biz birbirimizi hep buluyoruz, unuttun mu? Böyle demiştin.”

Gözlerinde artık o eski muzip parıltı olmayan Blackwell, “Bunu yapamam, meleğim,” dedi. “Senin de bunu anlamam lazım çünkü bu görevde başarısız olursan hayatının on yılını almak zorunda kalacağım. Bunu yapmak zorunda olmayı gerçekten hiç *istemiyorum* ama yine de *yapacağım*. Bunu unutma.”

Gururu incinen Ophelia tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Sen de en az Sinclair kadar piçin tekisin. İkiniz birbirinizden

nefret ediyorsunuz ama bir farkınız yok. Bencilsiniz, egoistsiniz. Sana bir kez bile beni önemsemem gerektiğini söylemedim veya sana bir arkadaştan öte değer verdiğimi ima etmedim. Ama sanki karşında saf bir çocuk varmış gibi, bana hayatımın on yılını kaybedeceğimi hatırlatmaktan kaçınacağın kadar saygını kazandığımı sanıyordum. Aramızdaki anlaşmanın şartlarını çok iyi anladığımdan emin olabilirsin.”

“Arkadaş mı?” Blackwell tek kaşını kaldırdı. “Tüm arkadaşlarını da beni siktiğin gibi sikiyor musun? Ama haklısın, çocuk değilsin. Ancak konu saflığa geldiğinde...”

“Canın cehenneme,” diye bağırdı Ophelia.

Blackwell’in yüzünde gergin bir gülümseme vardı. “Zaten Cehennem’de değil miyiz, meleğim?”

“Bana bir daha *asla* öyle seslenme,” diye emretti Ophelia. “İş arkadaşı mı olmak istiyorsun? Öyle olsun. Ama tamamen profesyonel davranacağız. Bundan sonra bana Bayan Grimm diyebilirsin.”

“Pekâlâ, Bayan Grimm, siz de beni yalnızca başka çareniz kalmadığında çağırabilirsiniz,” diye karşılık verdi Blackwell.

“O zaman bile çağırmam herhalde,” dedi Ophelia pis pis bakarak. “Gidebilirsin artık.”

Blackwell başka tek bir kelime etmeden veya herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermeden ortadan kayboldu.

Ophelia yorganın altına geçip kıvrıldı. Bilincini kaybetmenin o tatlı huzuru erken gelir diye umuyordu.

Ancak sonunda uykuya dalmayı başarınca huzur bulamadı.

. . .

Hep aynı kâbusu görürdü.

Ophelia, Grimm Köşkü'nün geniş ve açık plan oturma odasında duruyordu. Karşısında yüzü olmayan üç talip vardı, annesiyle Genevieve de kenarda duruyordu. Gölge Ses ise arkasındaydı. Bu ses artık yalnızca hayal gücünün bir ürünü değildi, kıvrılan siyah ipliklerden yapılmış, dumanımsı bir varlıktı. Gölge filizler onu bileklerinden ve boğazından tutuyordu. Sanki o korkunç bir kuklaydı, Gölge Ses ise onun oynatıcısı.

"Onu neden isteyeyim ki?" dedi ilk talip. "Kendini kontrol bile edemiyor. Ayrıca evimde o şeyle yaşamak istemiyorum."

"Böyle bir ucubeyle yatağını paylaştığını düşünsene," diye kıkırdadı bir sonraki. "Eğlenceli bir ucube bile değil."

"İlgilenmesi çok zahmetli," diye katıldı üçüncüsü. "Normal olsaydı tipi çok fena değil sanırım. O yaratıktan kurtulursa kızı değerlendirebilirim..."

Annesi hayal kırıklığıyla iç çekti ve Genevieve'le birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. "Sanırım bize yük olmaya devam edecek."

Ophelia yük olmak istemiyorum diye bağırmaya çalıştı ama Gölge Ses boğazını daha sıkı tuttu.

Sus, kızım, dedi. Sana böyle davranmalarına izin veremeyeceğiz.

Ophelia'nın elinde aniden bir bıçak belirdi.

İkimizle yaşayamıyorlarsa yok olmalılar.

"Ne? Hayır!"

Öldür onları.

"Hayır! Öldürmeyeceğim."

Senin seçim hakkın yok, sen bana aitsin, diyen Gölge Ses'in siyah filizleri Ophelia'nın bileklerini daha sıkı tutup onu öne itti, İntikamını al.

Ophelia ilk talibe yaklaştı ve Gölge Ses'in onun kollarını oynatarak bıçağı talibin kalbine saplamasını korku içinde izledi. Yüzüne kan fışkırdı ve yüzü olmayan talip dizlerinin üzerine yığıldı.

*Gölge Ses kıkırdadı. **Sonraki. Boğazını kes.***

Ophelia uzanıp bıçağın keskin ucunu ikinci talibin boğazından geçirdi ve bu talip de kanlar içinde yığılıp yerdeki ilk adamın yanına düştü. Üçüncü talibe döndüğünde adam dizlerinin üzerine çökmüş yalvarıyordu. Gölge Ses bu manzara karşısında yalnızca daha da neşelendi.

***Bunun kalbini kesip çıkar,** diye emretti.*

Ophelia denileni yaptı. Hâlâ atmaya devam eden organ iğrenç bir şap sesi çıkararak yere düştü.

***Şimdi onlarla ilgilenelim,** dedi Gölge Ses ve onu annesiyle kız kardeşine doğru çevirdi.*

İşte o zaman Ophelia yerinde durmaya çalıştı. "Hayır."

Evet,** diye tısladı Gölge Ses. **Senin yük olduğunu düşünüyorlar. Seni etraflarında istemiyorlar. Onlardan kurtul.

Ophelia, "Hayır!" diye bağırırken ayakları o istemeden öne doğru ilerledi. Korkuyla birbirine sarılıp yere çöken annesiyle kız kardeşi ona sanki onu tanımıyorlarmış gibi bakıyordu. Bir canavarmış gibi.

Ellerini kaldırıp silahı çeken gölge bağlara karşı koymaya çalışıp ağladı. Bıçağı aşağı indirirken dudaklarından bir çığlık dö-küldü ve...

Aniden uyandı. Kalbi küt küt atıyordu, boynundaki madalyon fazla sıcaktı ve devamlı olarak atıyordu. Onu kâbustan neyin uyandırdığını görmek için etrafına baktı ama havada asılı kalan statik hissinden başka hiçbir şey yoktu.

Yasaklı Bir Şey

PHANTASMA'NIN YEDİNCİ GECESİ

Umutsuzluk Ophelia'nın içine iyice işlemişti. Uykusuz geçen bir geceden sonra sabahını, köşkün erişebildiği bölümündeki her odayı didik didik arayarak geçirmişti. Ama Blackwell'in anahtarı olabilecek tek bir şey bile bulamamıştı.

Aradıkları nesnenin ya Phantasma'da onun erişemediği bir yerde bulunduğundan ya da tamamen kaybolduğundan şüpheleniyordu.

Aksi takdirde şimdiye kadar biri bulmaz mıydı? diye mantık yürüttü. Aksi takdirde o şimdiye kadar bulmaz mıydı?

İkisi de başından beri bunun farkındaydı ama zamanı yavaş yavaş tükenirken Ophelia durumu iyice kavramaya başlamıştı: Riskli bir kumar oynamıştı ve kaybedecekti. Elindeki tek seçenek yarışmayı kazanıp borcunun silinmesini dilemekti. Bu durumda onca uğraş boşa gidecekti. O ve Genevieve Grimm Köşkü'nü yine de kaybedecekti. Yine başladıkları yere döneceklerdi ve sadece travmalarına travma ekledikleriyle kalacaklardı.

Odasına dönmek için koridorda ilerlerken kendini o kadar uyuşmuş hissediyordu ki yanında Sinclair belirdiğinde doğru düzgün tepki vermedi.

“Durumunun vahametini yeni yeni anlamaya başladın bakıyorum,” diye alay etti Sinclair. “Teklifimi tekrar değerlendirmeyi düşündün mü?”

“Hayır.”

“O zaman seni birkaç saat daha beklemem gerekecek galiba? Benimle ufacık bir anlaşma yapmaktansa gerçekten on yılını o adama vermeyi mi tercih ediyorsun?” diye bastırdı Sinclair. “Siz faniler ömrünüzden yılları bu adama verip güçlenmesine yardımcı olmayı bıraksaydınız belki yok olurdu ve başka mağdurlar olmazdı.”

Ophelia ifadesiz bir yüzle şeytana baktı. “Gelecekte başkalarıyla anlaşma yapıp yapmamasının sorumluluğunu üstlenmiyorum. Kimseyi anlaşma yapmaya zorlamıyor ve herkesin başarısız olup durmasını *istemiyor*.”

Neden Blackwell’i bu kadar savunmak istediğinden emin değildi, sonuçta adama hâlâ aşırı kızgındı ama Sinclair’in bozuk ahlakıyla onun fantomuna tek bir kötü laf etme cesaretinde bulunması tepesini attırıyordu.

Sinclair ona küçümseyici gözlerle baktı. “Onu cidden *önemsiyorsun*. Jasper demişti.”

Ophelia bunun hakkında bir yorumda bulunmayıp, “Şeytanlar utanmaz dedikoducular,” diye mırıldandı.

“Faniler de acınası romantikler,” diye karşılık verdi şeytan. “Sonuç ne olursa olsun âşık olup duruyorlar.”

“Âşık falan olmadım,” dedi Ophelia dişlerini sıkarak, artık kan beynine sıçramıştı. “Herkes hiçbir fikrinin olmadığı konularda varsayımlarda bulunmayı bıraksa keşke.”

“Öylesine bir eğlence miydi o zaman? Ya da *dikkat dağıtıcı* mı demeli?” Sinclair’ın yüzünde kışkırtıcı bir sırıtış belirdi.

Ophelia iğrenerek dudak büktü. “Bizi ne kadar izledin?”

Sinclair, “Yeterince,” deyip önüne geçerek onu durdurdu. “O kaçınılmaz acıdan kendini kurtarmak için son çare olarak hislerin konusunda kendine yalan söylediğini bilmeye yetecek kadar.”

“Söylemiyorum,” diye ısrar etti Ophelia ama sesindeki titremeyi kendisi bile duyabiliyordu. “Blackwell’le sadece *yedi gündür* tanışıyoruz” –yutkundu– “ve o günlerin çoğunda da tam bir baş belasıydı.”

Sinclair güldü. “Sana adını haykırtmadığı zamanlar dışında.”

Evet, diye düşündü Ophelia dişlerini birbirine bastırarak. *Bende hayran olduğu her küçük ayrıntı üzerine büyük konuşmalar yaptığı, kafamın içindeki sesi susturduğu ya da gözümden yıldızlar çaktıran o olağanüstü zevki tattırdığı anlar hariç.*

Sinclair uzanıp işaretparmağını Ophelia’nın sıktağı çenesinden aşağı kaydırıp ve doğrudan gözlerinin içine bakması için yüzünü yukarı kaldırdı. “Aranızdaki senin için yalnızca bir dikkat dağıtma yöntemiye bunu kanıtla. Bırak, *ben* senin dikkatini dağıtayım. Ondan daha iyi bir iş çıkaracağımın garantisini verebilirim.”

“Asla,” diye fısıldadı Ophelia.

Sinclair güldü. “Neden? Ben şeytanım diye mi?”

“Tek nedeni bu değil.”

“Az da olsa merak etmiyor musun?” Şeytanın gözünün ortasındaki çizgi genişledi ve yakut renkli irislerin yerini kapkara bir boşluk aldı. “Sana *onun* veremeyeceği neler sunabilirim merak etmiyor musun?”

Ophelia yutkundu. Doğruyu söylemek gerekirse merak ediyordu ama Sinclair'ın sandığı sebeplerden ötürü değildi. Şeytan bunu onun gözlerinden anlamış gibi gülmeye başladı.

“Doğru,” diye mırladı şeytan. “İstemen yeter, tatlım. Sana dokunmamı istemiyorsan dokunmam.”

Ophelia birazdan yapacağı şey için kalbini çelik gibi güçlendirdi. “Öp beni. Dokun bana.”

Sinclair onun dediğini yaparken göğsü sinsi kahkahasıyla sarsıldı. Dudaklarını Ophelia'nın kılere bastırıp dilini o kadar büyük bir özgüvenle ağzına soktu ki Ophelia bunu kendi istemesine rağmen neye uğradığını şaşırđı. Şeytan hiç yumuşak veya nazik değildi. Keskin hareketlerle ve kaskatı vücuduyla Ophelia'yı duvara dayadı ve bir elini yan tarafından kaydırarak beline, kalçasına, oradan da dizinin arkasına götürüp bacağını kaldırdı ve kendi beline doladı.

Öpücüklerinde şehvet olsa da en ufak bir hararet yoktu. Ophelia'nın karnında kelebekler uçuşmadı, teni heyecanla kızarmadı. Bacaklarının arasının ıslandığını hissetse de bu tamamen yaptıkları hareketlerden kaynaklanan biyolojik bir tepkiydi. Tutkudan değildi.

Şeytan elini bacaklarının arasında hareket ettirmeye başlar-ken biraz geri çekilip, “Devam edeyim mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Ophelia. Kısa. Net.

“Bana istediğin zaman durmamı emredebilirsin,” dedi içtenlikle şeytan. “Şeytan olmanın ve anlaşmalarımızın doğası gereği bana kişinin kendi iradesiyle vermediği hiçbir şeyi almam. Anlıyor musun?”

Ophelia sadece başıyla onayladı.

“Hayır,” dedi şeytan ona. “Sesli söylediğini duymak istiyorum. Bana durmamı söyleyebileceğini ve benim de o zaman duracağımı anlıyor musun?”

“Evet,” diyerek onayladı Ophelia.

Sinclair başka tek kelime etmeden onu tekrar öptü ve eteğinin kenarını kaldırıp elini altına soktu. Kadınlığına ulaşınca iki parmağını içine soktu. Ophelia’nın derinlerindeki hassas noktaya değmek için parmaklarını çağırma hareketiyle bükerken bir yandan da başparmağıyla klitorisini okşuyordu. Ophelia’nın vücudu çok az tepki verdi, Blackwell’le olduğundan çok daha az haz alıyordu.

Blackwell onu zevkten inletip kıvrandırıyor, kanını arzuyla yakıp tutuşturuyordu ve Ophelia asla yalvarmayacağına yemin etmesine rağmen kendini sık sık yalvarırken buluyordu.

Sinclair’le ise duyularının üstüne kar yağmış gibi hissizdi.

Öpüşmeyi bırakıp yüzünü buruşturdu, avuçlarını şeytanın göğsüne dayayıp onu geri itti. Şeytan hemen parmaklarını içinden çıkarıp bacağına indirdi ve birkaç adım öteye ışınlandı.

“Hayır. Yapamıyorum, doğru gelmiyor,” dedi Ophelia başını iki yana sallayarak. “*Sen* doğru gelmiyorsun.”

Sağından ihtiraslı, feminen bir ses, “Buradan hiç de fena durmuyordu aslında,” dedi.

Ophelia hızla başını çevirdiğinde Rayea’nın bir kalçasını duvara dayayıp onları izlediğini gördü. Sinclair diğer şeytana hafifçe gülümseyerek selam verdi.

“O zaman *senin* olsun,” dedi Ophelia sertçe ve eteklerini düzelterek gitmeye hazırlandı.

“Ben daha önce yapmıştım,” dedi Rayea. “Eğlence fırsatını kaçıırıyorsun. Ama seni anlıyorum. Blackwell’in ayrı bir havası var, değil mi? O gözler, o dudaklar, o *dil*...”

“Beni sinirlendirmene izin vermeyeceğim,” dedi Ophelia ona.

“Ah, tatlım, senin iznine ihtiyacım yok,” diyerek güldü Rayea. “Bence seni zaten sinirlendirdim. Blackwell’i bir daha gördüğümde onu unutup başka sulara yelken açtığını haber veririm. Merak etme... ben onu rahatlatırım.”

Rayea göz kırpıp ortadan kaybolunca Ophelia ve Sinclair odada yine baş başa kaldı.

“Sana iyi geceler canım,” dedi Sinclair aheste aheste.

Ophelia odasına koştu. Kapıyı serçe kapayıp sırtını çerçevesine verdi ve yavaş yavaş aşağı çöktü. Korku onu derinden sarsmıştı. O farkına varmadan yüreğinde yasaklı bir şey kök salmıştı. Artık tamamen varlığıyla birleşmiş olan bu şeyi kesip atması mümkün değildi. Yüreğinin artık dişleri vardı ve doğru zaman gelince kendini paramparça etmeye hazırды.

Altıncı Seviye

HİLE

Ophelia bu gece düzgün bir yemek yedi. Bunun sebebi kısmen yarışmanın geçen haftası boyunca aşırı gergin olduğu için yeterince yiyememiş olmasıydı, kısmen de yemek salonunda Charlotte dışında kimsenin bulunmaması ve onun da her zamanki gibi Ophelia'yı görmezden gelmesiydi. Charlotte'ın hayatta kalmasını gerçekten istiyordu, bu dünyada başkalarının işlerine karışmayan ve gerektiğinde lafını esirgemeyen insanlara ihtiyaç vardı.

Yeni bir şeytan seviyeyi başlamak için geldiğinde herkes çoktan birer ikişer gelip masadaki yerini almıştı. Salondaki tek yarışmacı bile gözüne bir damla uyku girmiş gibi durmuyordu. Herkesin bitkin olduğu açıktı, gözlerinin altlarındaki mor halkalar hayaletlerin dadandığı uykusuz gecelerin bir kanıtıydı. Cade bile mücadeleci ruhunun bir kısmını kaybetmiş gibi duruyordu. Yine de herkes ondan uzak duruyordu.

Şeytan yedi yarışmacıya neşeye sıırıttı. Bu tanıştıkları en kısa şeytandı, boyu Ophelia'nın omzuna zar zor geliyordu. Hacimli, doğal bukleleri ve koyu esmer teni vardı; teninin her santimini

tırmanıp kıvrıla kıvrıla sarmalayan ince çizgili, altın rengi bir desen olan Şeytan İşareti dikkat çekiyordu. Sanki som altından mürekkeple dövme yapılmış gibi duruyordu.

Şeytan gruba seslendi. “Altıncı seviyeye hoş geldiniz. Yarışmanın yarısına ulaştığınız için tebrik ederim. Benim adım Phoebe.”

Phoebe portalı çağırdı ve artık herkesin aşına olduğu bir ko-reografiyle hareket ederek ipuçlarının belirmesini beklediler.

SIRLARIN SINAVI BU, BEDELİ KANIN BELİRLEDİĞİ.

DOĞRU MU YALAN MI, AKILLICA OLSUN TERCİHİN.

EZİCİ BİR GERÇEK, BELİRSİZ KADERLERLE MÜHÜRLÜ.

SAHTE MASALLAR FAYDA ETMEZ, KANIN BİLİR DOĞRUYU
HER TÜRLÜ.

Kapının öbür ucunda bilinmeyen tehlikeler olmasa bu işlem monoton bir rutin haline gelebilirdi. Cade, Leon ve *Baker*–*Ophelia*’nın adını unutup durduğu son yarışmacı– içeri girdi. Luci beklentiyle *Ophelia*’ya bir bakış attı.

“Şu işi halledelim,” diye mırıldandı sıra kendisine gelen *Ophelia*.

Her zamanki gibi etrafın görünmeye başlaması biraz vakit aldı ve *Ophelia* bir süre sonra kendini yuvarlak bir masanın etrafında otururken buldu. Herkes bileklerinden masanın üstüne kelepçelenmişti. *Ophelia* bir an bile beklemeden tayf özelliklerini kullanarak kelepçelerden kurtulunca masanın etrafındaki birkaç kişi onun böyle bir avantajı olmasına bozulup mırıldanarak küfretti.

Hepsinin önlerinde farklı düğmeler vardı. *Ophelia*’nın iki düğmesi vardı: Soldakinin üzerinde *doğru*, sağdakinin üzerinde ise *yanlış* yazıyordu. Leon, Baker ve Cade’in önündeki

düğmeler de aynıydı. Luci, Charlotte ve Beau'nun ise üç düğmesi vardı. Kızların önündeki düğmelerde *doğru*, *yanlış* ve *pas* yazıyordu. Ama Beau'nun üçüncü düğmesinde *rasgele* yazıyordu.

Ophelia bunun dördüncü seviyedeki kaldıraç kollarından kaynaklandığını fark etti. Önceki etaptan gelen tüm avantajlar ve dezavantajlar bu seviyeye taşınmıştı ve Ophelia o kan banyosundan çıkmadan önce kendi kaldıraç kollarını nötrlemeyi başardığı için sonsuz bir minnet duyuyordu. Anlaşılan Cade de Ophelia yarışmadan çıktıktan sonra kendi kollarını bir şekilde nötrlemeyi başarmıştı.

Önlerindeki diğer detaylar net değildi. Masanın içe göçük olan merkezinde uğursuz görünümlü siyah bir sıvı vardı ve bu birikintinin etrafından yedi oluk çıkıp her birinin sağ eline kadar uzanıyordu. Ophelia öne eğilince bu oluğun ucunda küçük iğne gibi bir diken olduğunu gördü. Bu diken parmaklarına batacaktı.

SIRLARIN SINAVI BU, BEDELİ KANIN BELİRLEDİĞİ...

“Lav denizinden daha korkutucu görünüyor,” diye fısıldadı Ophelia'nın hemen solunda oturan Leon. Sağındaysa Baker vardı ve daha da ilerisinde Charlotte, Cade, Luci ve son olarak da Beau yer alıyordu.

Tavandan bir sürtünme sesi yankılanır yankılanmaz hepsi başını yukarı çevirince kare biçimli yedi sütunun aşağı düştüğünü ve her yarışmacının kafasının yaklaşık üç metre üzerinde durduğunu gördüler. Ardından Ophelia'nın sütunu diğerlerinden otuz santim daha aşağı indi.

Bu etapta neyle karşılaşacağını bilmeyen Ophelia'nın damarlarına adrenalin hücum etti ve bir anlığına Blackwell'i çağırırsa mı diye düşündü. Ancak bu isteği olabildiğince hızlı bastırdı. Fan-

tomun onu Diğer Taraf'tan izlediğinden emin olsa da bu etabı kendi başına tamamlayabileceğini düşünüyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Luci odadaki sessizlik artık rahatsız edecek kadar uzun sürünce.

Ophelia üzerindeki sütuna tekrar baktı. Diğerlerinden aşağıdaydı. Bunun anlamı acaba...

“Ben başlayacağım galiba,” dedi. Sağ elinin yanındaki dikene bir bakış attı.

Hadi bakalım.

Ophelia başparmağını dikene bastırdı ve kanı çekilirken hissettiği acıyı bastırmaya çalışarak sertçe yutkundu. Kan damlaları oluktan ilerleyip ortadaki siyah birikintiye düştü. Kırmızı bir girdap birikintide yılan gibi kıvrılarak ilerledikten sonra siyah yüzeyin üzerinde harflere dönüştü.

Ophelia gözlerini kısıp kelimeleri sesli olarak okudu. “Ophelia Grimm... bir şeytanı öptü.”

Ona dehşete düşmüş gözlerle bakan herkes gibi Ophelia'nın da beti benzi attı. Cümleyi normal karşılayan tek kişi Cade'di ve o da çok eğlenmiş görünüyordu.

“Kızın yüzüne bakın,” diye alay etti. “O şeytan kaltağın yatağından şeytanların eksik olduğunu sanmıyorum.”

Hiç çekinmeden önündeki *doğru* düğmesine bastı. Düğme içeri göçük kaldı. Beau onu takip ederek *doğru* düğmesine bassa da düğme olduğu yerde kaldı.

“Ne oluyor be?” diye homurdandı Beau sinirle.

“Yalnızca *rasgele* düğmesine basabiliyorsun,” diye açıkladı Luci.

“Bu ne amına koyayım?” diye hırladı Beau.

Charlotte durumu eğlenceli bulduğunu gizlemeye tenezzül etmeden, “Biri seni sabote etmiş,” dedi.

Beau dişlerini sıkıp istemeye istemeye *rasgele* düğmesine yumruğunu indirdi. Herkes beklentiyle izlerken sonunda *doğru* düğmesi aşağı indi. İçi rahatlayan adam oh çekti.

Diğerleri yanıt vermekten çekinip Ophelia'nın yüzüne bakarak gerçeği anlamaya çalıştı. Luci dudağını ısırıp elini *yanlış* düğmesine uzattı.

Luci düğmeye basamadan Ophelia, "*Yapma,*" diye atıldı. "Bu doğru."

Luci bir an duraksadı. Charlotte, Baker ve Leon hemen *doğru* düğmelerine bastı. En son yanıt veren kişi Luci oldu.

"Size demiştim," diyerek böbürlendi Cade.

Ophelia, Cade'e hareket çekti ama o yanıt vermeye fırsat bulamadan Ophelia'nın kafasının üzerindeki sütun gürültüyle gıcırdayarak yukarı çıkıp diğerlerinininkiyle aynı hizaya geldi. Ardından, Baker'ın sütunu aşağı inerek sıranın ona geldiğini gösterdi ve tüm düğmeler sıfırlanarak tekrar yukarı çıktı.

"Tamamdır, çözüm belli," dedi Leon. "Hepimiz birbirimize yardımcı olursak bu etabı sağ salim atlatabiliriz. Anlaştık mı?"

Cade dahil herkes başıyla onaylasa da Ophelia o adama bir anlığına bile güvenmiyordu. Baker kendi kanını verirken Cade, Ophelia'ya vahşi hayvan gibi sııttı.

Baker yazıyı sesli okudu. "Baker Broussard renk körü."

Ophelia, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanırken Cade de aynı zamanda, "Amma sıkıcı," diye yorum yaptı.

Baker kaşlarını çatı. "Renk körü değilim."

Herkes yanlış düğmelerine uzanırken Leon, "*Bekleyin,*" diye bağırdı. "Baker, Ophelia'nın elbisesi ne renk?"

Ophelia başını indirip elbisesine baktı. Elbisesinin kırmızı olduğu aşikârdı.

“Kırmızı,” diye yanıtladı Baker.

“Peki ya Luci’ninki? diye sordu Leon.

Herkes bakışlarını güneş sarısı bir elbise giyen Luci’ye çevirdi. Baker bu sefer duraksadı.

“Açık mercan rengi,” diye yanıt verdi sonunda.

Cade, “Geri zekâlı mısınız?” diyerek Baker’a pis pis baktı.

“Geri zekâlı değil ama *belli ki* renk körü,” dedi Leon. “Bir seferinde akşam yemeğinde buradaki elmaların pembe olması ne garip gibi bir şey demiştin ama o elmalar çok açık sarıydı. Sarı-mavi renk körlüğün var.”

“Yaşamın boyunca bunu nasıl fark edemedin yahu?” diye sordu Beau.

Yüzünden farklı duygular yaşadığı anlaşılan Baker konuşmaya başladı. “Buraya gelmeden yaklaşık iki ay önce kötü bir kaza geçirdim. Merdivenden iki kat aşağı düşüp başımı çarptım. Doktor ölmediğim için çok şanslı olduğumu ancak bazı kalıcı yan etkiler olabileceğini söyledi. Bazı renkleri görememek gibi bir sonucu olacağını düşünmemiştim.”

Herkes *doğru* düğmelerine bastı, Beau bile. Düğmesi bu sefer çalışmıştı.

İlginç, diye aklına not etti Ophelia.

Başlarının üstündeki sütunlar sıfırlandı ve sıra Charlotte’a geldi. Kız parmağına iğneyi batırıp cümlenin oluşmasını bekledi.

“Charlotte Williams’ın bir...” diye cümlesine başladı ama devamını getirmedi.

“Ne?” diye sordu Beau sabırsızlanıp.

Charlotte biraz kekeledi. “Bir *ikizim* mi var?”

“Bilmiyor musun yani?” diye sordu Leon.

“Hiç kardeşim yok benim,” diye açıkladı Charlotte.

“Bildığın kadarıyla yok. Varsa böyle öğrenmek ilginç olur, değil mi?” dedi Baker. “Ben de şimdiye kadar renk körü olduğumu fark etmemiştim.”

Luci uzanıp pas tuşuna bastı. Charlotte da aynısını yapınca diğerleri bunu iyi karşılamadı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?” diye hırladı Cade. “Siktir ya, sen bile emin değilken biz nereden bilelim?”

Ophelia derin bir nefes aldı ve elini *doğru* düğmesine uzattı. Madalyonu ısınınca Ophelia duraksadı.

Acaba...

Avucunu *yanlış* düğmesinin üzerine götürdü. Madalyon soğudu. Ophelia gülümseyerek *doğru* düğmesine bastı.

Leon ve Baker, Ophelia'nın yanıtına ve yüzündeki gülümsemeye bakıp onun yolundan gitti. Bir süre sonra Cade de istemeye istemeye aynı yanıtı verdi ama Beau yine yalnızca *rasgele* düğmesine basabiliyordu.

“Dezavantaj iki tur sürüyor herhalde,” diye fikir yürüttü Leon.

Neyse ki, ya da Ophelia yanlış yanıt seçtiyse ne yazık ki, rasgele seçeneği ile yine *doğru* düğmesi seçildi. Luci ve Charlotte'ın *pas* düğmeleri dışındaki tüm düğmeler sıfırlandı. Belli ki avantajları tek kullanımlıktı.

Sıra Cade'e geldiğinde adam aşırı mutlu görünüyordu. Ophelia onun hakkında neyin ifşa edileceğini beklerken yerinde zor duruyordu.

“Cade Arceneaux kız kardeşinin kocasını öldürdü,” diye okudu Cade sanki çok korkunç bir şeyle itham edilmemiş gibi duygusuz bir sesle.

Luci yüzünü ekşitince Leon hemen dikkatini ona verdi.

Leon, “İlk önce kardeşinin kocasının ölü olup olmadığını sorarak başlayabiliriz sanırım,” dedi Luci’ye. “Çünkü bence hepimiz Cade’in cinayet işleyebileceğini biliyoruz.”

“Kocasını geçen sene araba kazasında öldü,” dedi Luci. “Arabada Cade ve Lainie’le birlikteydi ama arabayı sürenin Lainie olduğundan yüzde yüz eminim.”

“Doğru,” diyerek onayladı Cade. “Kocasını yolcu tarafındaydı ve ağaca o taraf çarptı. Ben arkadaydım. Benim hiç suçum yok.” Cade gülümsedi.

Ophelia gözlerini kıstı.

Baker, “Ona inanmıyorum,” diyerek *doğru* düğmesine bastı.

Luci bu hızlı karar karşısında yüzünü ekşitti ve Ophelia yanlış yanıtı vermenin sonucunu yakında öğreneceklerini düşünmeye başladı.

“Ben de inanmıyorum,” diye mırıldandı Charlotte.

“Ben Luci’ye inanıyorum,” diye ısrar etti Leon. “Luci eminim diyorsa doğruyu söylüyordur.”

“O pislik muhtemelen hiçbirimiz ona inanmayalım da hatalı yanıtı seçelim istiyordur,” diye ekledi Ophelia.

Herkesin *yanlış* seçeneğine bastığını gören Baker’ın beti benzi attı. Yanıtını değiştirmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Herkes ne olacağını merak ederek birbirine baktı. Cade’in yüzündeki sırtış bir an bile bozulmadı ve gergin geçen uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı.

Ardından Baker’ın tepesindeki sütun şiddetle düşüp adamı ezerek parçalarını etrafa saçtı ve odanın her yerine kanlar fışkırdı.

Yıkım

Odayı hemen kan ve kusmuk kokusu doldurdu. Gözlerinin önünde gerçekleşen bu mide bulandırıcı trajedi Leon, Charlotte, Luci ve Beau'nun aynı anda kusmasına sebep olmuştu. Baker'ın yüzüne sıçrayan kanını hisseden Ophelia'nın da midesi bulanıyordu. Odadaki herkes kendini toplamak için elinden geleni yaparken elbisesinin eteğini kullanarak yüzünü sildi.

“Hayır, olamaz,” diye inleyerek ağladı Luci tiz bir sesle. “Kâbus bu.”

Herkes gibi buradan ayrılmak için yanıp tutuşan Charlotte zincirlerini çekmeye başladı. “Hasiktir.”

Cade bile gergin görünüyor, hâlâ Baker'ın mahvolmuş durumdaki cesedini ezen, üstü bağırsak parçalarıyla kaplı sütuna ağzı açık halde bakarken acı verecek kadar dimdik duruyordu. Ophelia o ağır taşın geri yukarı kalkmamasını ve altındaki korkunç görüntüyü gözler önüne sermemesini umuyordu.

Burada gerekenden bir saniye daha fazla kalmamak için işleri hızlandırmak adına, “Luci, sıra sende,” dedi.

Luci kanını birikintiye gönderirken hâlâ öğürüyordu.

“Luci Veil, Leon Summers’a âşık.” Luci dehşetten bembeyaz kesildi.

Ophelia zavallı kıza acıdı. Bu seviye herkesi perişan etmişti.

Leon boğazını temizledi. “Bu yanlış.”

Luci yine sessiz kalınca Ophelia doğru yanıtın ne olduğunu hemen anladı.

“Bu... yanlış, değil mi?” diye üsteledi Leon.

Ophelia diğer kız adına, “Doğru,” dedi. “Yanıt verin de devam edelim.”

Leon’un yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Luci, *hayır*. Burada âşık olmak kurallara aykırı. Bu...”

“Şu siktiğimin düğmesine bas,” diye emretti Cade.

Leon *doğru* düğmesine bastı. Luci ağlamaya başladı.

Gölge Ses, *Amma eğleneliymiş bu*, dedi gülerek ama Ophelia onu hemen zihninin arkalarına sürdü.

Bu sırada herkes yine *rasgele* düğmesini seçmek zorunda kalan Beau’yu nefesini tutarak izledi. Oğlanın *yanlış* düğmesi aşağı iner inmez çığlıklar patlak verdi. İsteriye kapılmış Beau’nun çaresiz çığlıkları işkenceden farksızdı ve Ophelia kulaklarını olabildiğince kapadı.

Beau çıkmak için yalvarıp inerken altına yaptı. Anlaşma yapmak için şeytan çağırmaya çalıştı ama bir türlü düzgün cümle kuramadı ve ardından da çok geçti. Taş aşağı inip onu ezerken Ophelia gözlerini kapadı. Ve gözlerini geri açtığı anda *Cade* bile korkudan ağlıyordu. Oyunda hemen Leon’un sırası geldi.

Ophelia, “Başla,” dedi Leon’u dürterek. “Lütfen bu boktan oyunu bitir.”

Başparmağını önündeki iğneye batıran Leon’un elleri titriyordu. Cümlesi belirttiğinde o da ağlamaya başladı.

“Leon Summers, Luci Veil’e âşık değil,” diye okudu hıçkırıklarının arasından.

Herkes aynı anda *doğru* düğmesine bastı.

Çıkış belirdiğinde Ophelia dünya rekoru kırabilecek bir hızla dışarı fırladı ve diğerleri de kelepçeleri çözüldüğü anda aynısını yaptı.

Beşi de yemek salonuna dönmüştü.

Beş, diye düşündü Ophelia. *Siktir*.

Ardından birkaç şey aynı anda gerçekleşti. Bunlardan biri Cade’in bayılıp patates çuvalı gibi yere devrilmesiydi. Ama kimse ona aldırış etmedi. Bunun nedeni, hepsinin Luci’nin haline fazla odaklanmış olmasıydı. Luci’nin bedeni şiddetle kasılmaya başlamıştı. Teni kıpkırmızı olurken hâlâ toplanmamış masaya devrilince yemek dolu tabaklar ve kristal bardaklar yere düşüp kırıldı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Leon panikle.

Ne yapacağını bilemeyen Ophelia başını iki yana salladı. “Phantasma’nın laneti bu. Onu etkileyen büyü her ne ise... çok güçlü.”

Bir süre sonra Luci’nin geçirdiği nöbet sona erdi. Kız doğrulmaya ve hızlı nefeslerini sakınleştirmeye çalışırken kimse hareket etmedi. Ardından Leon çekinerek öne bir adım attı.

“Luci?” diye fısıldadı.

Luci oğlana perişan olmuş gözlerle baktı. Leon yaklaşıp kızın elini tutmak için uzanınca...

...tenleri temas ettiği anda oğlan acıyla çığlık attı.

“Hayır,” diye bağırdı Luci. “*Hayır. Hayır. Hayır.* Bu olamaz.”

Ophelia donakaldı ve Charlotte yavaş yavaş bu sahneden uzaklaşmaya başladı.

“Ne yaptın, Luci?” dedi Leon şok olmuş bir ifadeyle.

İşte *bu*, Ophelia’yı öfkeden kudurttu.

“*Ona* ne yaptığını mı soruyorsun?” dedi sertçe. “Sen de en az onun kadar suçlusun! Taştan bir duvara âşık olmadığına göre, senin de bu ilişkiyi en az onun kadar körüklediğine eminim!”

“Ama anlaşıştık,” diye başladı Leon. “Daha yoğun hisler beslemeye başladığımız anda görüşmeyi bırakacaktık.”

Ophelia irkilip gözlerini kaçırdı. “Planınız işe yaramamış.” Ophelia bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. “Artık yapacak bir şey yok.”

“Eve gitmek istiyorum,” diye ağladı Luci. “Yeter. *Yeter.*”

“Luci, *yapma*,” diye yalvardı Leon. “Çok yakınız. Biz...”

“Beni sevmiyorsun,” diye fısıldadı Luci ve kızın yüzündeki yıkımı gören Ophelia’nın yüreği sızladı. “Burada bir an bile kalmaya katlanamayacağım. Ben, Lucinda Veil, Phantasma’dan çekiliyorum.”

Saniyeler içinde Phoebe adlı şeytan ortaya çıktı.

“Gitme vakti,” dedi Luci’yi omzundan tutup.

Leon, Luci’yi götürülmeden önce tutmaya çalışsa da eli ikinci kez yanınca kızı bırakması gerekti. Leon ellerini saçına daldırıp büyük bir buhran içinde saçlarını çekmeye başladı. Luci ve şeytan odadan ısınlanınca oğlan dizleri boşalarak yere düştü.

Ophelia, Charlotte orada mı diye etrafına bakınınca onu görmedi. Cade ise hâlâ yerde baygın yatıyordu.

Bu benim sorunum mu ki? diye düşünerek elini oğlanın omzuna koydu.

“Bak...” diye konuşmaya başladı ama Leon onun elini itti.

“Beni rahat bırak,” dedi uyuşmuş bir ses tonuyla.

Ophelia bir an duraksasa da oğlan titreyerek sessiz sessiz ağlamaya başlayınca tek kelime etmeden odadan çıktı.

. . .

Ophelia gecenin geç saatlerine kadar köşkte amaçsız amaçsız gezindi. Bu gece kâbus görmeden uyumasının mümkün olmadığını bildiğinden araştırma yaparak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Bir noktada Poe karşısına çıkıp onu takip etmeye karar verdi ve Ophelia bu sıkıcı görev üzerinde tek başına çalışmak zorunda kalmadığı için mutlu oldu.

Köşkü iki kez köşe bucak araştırdıktan sonra vazgeçti ve Poe'yu da kucağına alıp odasına döndü. Geri döndüğünde onadan hayaleti veya onun kalıntılarını görmeyi bekliyordu. Sonuçta artık Blackwell bu sorunla ilgilenmeyecekti. Karşısında, öfkesini zar zor gizleyerek berjer koltukta dimdik oturan Blackwell'i bulmayı beklemiyordu.

Ophelia şaşkınlıkla, "Aa," derken Poe'yu aşağı düşürdü. Kedi zarafetle dört ayak üzerine inip Ophelia kapıyı kapayamadan odadan çıkıverdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ophelia temkinle.

Blackwell ayağa kalktığı anda Ophelia adamın normalden daha çok yer kapladığını düşündü. Fantom elini havada sallayınca Ophelia'nın odanın farklı uçlarına serpiştirdiği mumlar yandı.

"Seni öpmesine izin verdin." Adam perişan görünüyordu.

Ophelia ilk anda onun ne dediğini anlamadı. Son birkaç saatte o kadar çok olay yaşanmıştı ki bir anlığına hatalı bir karar verip koridorda Sinclair'le öpüştüğü tamamen aklından çıkmıştı.

"Bunun üzerine konuşmamız şart mı gerçekten?" diye sordu Ophelia. "Kim söyledi sana?"

“Beni ilk Rayea buldu,” dedi. “Ama merak etme, Sinclair de her şeyi en açık saçık detayına kadar anlatma fırsatını tepmedi.” Yeşil gözleri karardı. “Sana *dokunmasına* izin verdin.”

Ophelia şimdi sinirlenmişti. “*Yani?* Biz sadece *iş arkadaşıyız*, unuttun mu? Bana kimin dokunmasına izin verdiğimden sana ne?”

Blackwell iki büyük adımla aralarında mesafeyi kapadı ve elini Ophelia’nın arkasındaki kapıya dayadı. “Yeminimiz devam ettiği sürece *seninle* ilgilenmem gerekiyor ve kendini tehlikeye atarsan müdahale etmek zorundayım.”

“Kendimi tehlikeye atmadım,” diye ofladı Ophelia. “İstediğim anda duracağını söyledi ve durdu da.”

“Onu Cehennem’in dibine yollamamamın tek nedeni de bu,” diye hırladı Blackwell.

Ophelia kuru kuru güldü. “Çok komikmiş. Bir soğuk bir sıcak davranıp durmandan iyice bıkmaya başladım. Tehlikeyle flört etmeyi bırakma kararı veren *sendin*. Ben değil. Ne istersem onu yaparım.”

“Ama onunla değil. O sana bir daha asla dokunmayacak.”

“Neden peki?” diye sordu Ophelia, kalp atışları öfkeden iyice hızlanmıştı. “*Sen* bana bir daha dokunmayacaksan başkaları niye dokunamasın?”

Blackwell çenesini o kadar sert sıktı ki ölümlü olsaydı dişleri paramparça olurdu diye düşündü Ophelia. Bir süre birbirlerine öfkeyle bakarak ayakta dikildiler, aralarındaki gerginlik bıçakla kesilebilir cinstendi.

“Çünkü buna katlanamıyorum,” dedi Blackwell. Duygularını kontrol etmek için verdiği mücadele yüzünden sesi boğuk

çıkmıştı. “Onun –benim dışımda herhangi birinin– sana zevk verdiği düşüncesine *katlanamıyorum*. Başkası sana dokunurken ona da bana baktığın gibi baktığını bilmektense yok olurum daha iyi.”

Blackwell’in onun karşısında kendini bu kadar çıplak bırakmasıyla Ophelia’nın kavgâ etme isteği bir anda yok oldu.

“Neden?” diye fısıldadı Ophelia. “Bunu bana *neden* yapıyorsun? Bu kadarı artık *işkence*, Blackwell. Phantasma’nın bana yaşattığı her şeyden bin kat kötü!”

“Aklımı sikeyim, ben de *bilmiyorum*.” Blackwell cümlesini toparlamaya çalışırken gözlerini yumdu. “Tehlikeli bir yolda ilerlediğimi biliyorum. Kendime hâkim olup senden uzak durmam gerektiğini biliyorum ama bu cehennemde geçirdiğim sonsuz yaşamımda umut dolu hissetmemi sağlayan tek şey sensin. Bunca zamandır peşine düştüğüm, beni uyandıracak olan hayal sensin. Sadece üç gün içinde seni sonsuza kadar kaybedecekken tek bir saniyeyi bile boşa harcama düşüncesi beni *mahvediyor*. Cennet’e yakın hissetmemi sağlayan tek şey sensin ve bundan vazgeçmeye hazır değilim.”

“Blackwell,” diye yalvardı Ophelia. “Az önce Luci’nin sırf bu kahrolası köşkte birine âşık oldu diye lanetlendiğini gördüm. Biz bunu *yapamayız*. Bir sıcak bir soğuk tavırlar... bir son bulmalı. Ben artık yapamıyorum. Bu beni mahvediyor.”

“Biliyorum.” Blackwell gözlerini açınca bakışlarındaki perişanlığı gören Ophelia az kalsın hıçkırâ hıçkırâ ağlayacaktı. “Biliyorum. Gideceğim.”

Blackwell uzaklaşmaya yeltenince Ophelia, adam ortadan kaybolmadan önce öne atılıp gömleğinin önünü tuttu.

“Şunu bilmeni istiyorum, ömrümde bana her şeyi yapabilirmişim gibi hissettiren tek kişi sensin,” dedi üzüntüyle. “Daha önce beni kimsenin gerçekten *gördüğünü* düşünmemiştim.” Ophelia yutkundu. “Sinclair’in dokunuşu *hiçbir şey* ifade etmedi. Ona bu yüzden izin verdim.”

Blackwell’in ona bakışları neredeyse Ophelia’nın dizlerinin bağının çözülmesine neden olacaktı. Şeytanlara, meleklerle ve evrene fantomunu biraz daha yanında tutmasına izin vermeleri için neredeyse yalvaracaktı.

“Ama *senin* dokunuşun?” Sesi çatladı. “Senin dokunuşun *dünyalara* bedel. Bu yüzden bu sınırı tekrar aşamayız.”

Blackwell onun yüzünü elleri arasına aldı.

“Dünya daha adil olsaydı, ölümsüz ruhum yok olana kadar seni yanımdan ayırmazdım,” diye yemin etti Ophelia’ya.

Ardından gözden kayboldu.

Hüzün

PHANTASMA'NIN SEKİZİNCİ GECESİ

Ophelia, ruhundaki hüznün biraz olsun azalana ve duvardaki saat çalana dek yataktan çıkmadı.

Yedinci Seviye

ŞİDDET

Ophelia kendini yorganın altından çıkmaya zorlayıp gelecek etaba hazırlandı. Bunu geçmesi çok önemliydi çünkü etabın sonunda Phantasma'nın kendi gruplarına ayrılmış kanadından çıkmasına resmî olarak izin verilecekti ve Genevieve'i arayabilecekti.

Doğruyu söylemek gerekirse onu yataktan çıkmaya motive eden tek şey buydu.

Yemek salonuna vardığında Charlotte ve Cade'in çoktan orada olduklarını ve çıt çıkarmadan beklediklerini gördü. Leon ise ortalıkta yoktu.

Charlotte, "Yarışmadan çekildi," diyerek Ophelia'nın dile getirmediği soruyu yanıtladı.

Ophelia kaşlarını kaldırdı. "Kendin mi gördün?"

Charlotte başını yukarı aşağı salladı. "Dün gece odalarımızın dışındaki koridordan bir çığlık duydum, onun odası benimkinin iki oda ötesinde. Ne olduğuna bakmak için çıktığımda binlerce karganın başına üşüştüğünü gördüm. O esnada bir gözünü

kaybettiğine eminim. Kuşların bu kadar vahşi olabileceğini bilmezdim.” Charlotte omuz silkti. “Birkaç dakika içinde yarışmadan çekildi. Bence yarışmaya katılmak için ödediği en büyük korkusu kuşlardı.”

“Kuş mu? Onu siktiğimin *kuşları* mı kovaladı?” diye lafa karıştı Cade. “Luci o hıyar yüzünden *lanetlenmişken* kendisi birkaç kargayla baş edememiş mi?”

“Neyden korkacağını seçemiyorsun,” diye yorum yaptı Charlotte. “En büyük korkumla buradaki dördüncü günde karşılaştım. O an ben de az kalsın yarışmadan çekilecektim.”

“Ama çekilmedin,” diye karşılık verdi Cade. “Buradan çıktığım anda o piçi doğduğuna pişman edeceğim. Onu nehirde boğup cesedini timsahlara yedirmeyeyim diye dua etse iyi olur.”

Charlotte ve Ophelia yanıt vermedi. Charlotte ya Cade’in konuşmaya devam etmesine neden olmak istemiyordu ya da adamın kendisi dışında birini önemseydiğini ilk kez gördüğü için şoka girmişti. Onun Luci’yle konuşma şekline bakıldığında kimse Cade’in kızın onurunu koruyacağını tahmin etmezdi. Ophelia ise Phantasma’nın ona henüz en büyük korkusunu göstermemiş olmasına fazla takılmıştı. İçinde kötü şeyler olacağına dair bir his vardı.

Gruplarından kalan son üç kişi olarak akşam yemeği bitene kadar sessizce beklediler. Ophelia, şeytanın gelmesini bekleyerek saati izlediği sırada yanında hayalet biçimindeki Blackwell belirdi.

Madalyonu fantomun beklenmedik gelişiyile nabız gibi atmaya başladı ve Ophelia, “Hey,” diye fısıldadı.

Charlotte kafası karışmış gibi ona bakarken Cade ise gözlerini kıstı.

Cade'in onu nasıl izlediğini gören Blackwell, "Yanıt verme," dedi. "Bu seviyeye girince beni kesinlikle çağır, olur mu?"

Ophelia başını hafifçe aşağı eğerek yanıt verdi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Blackwell. "Bu etabın işleyişinde sana en başta içeriden bilgi aktarmam çok önemli."

Ophelia'nın tekrar onayladığını gören Blackwell ortadan kayboldu.

İki dakika sonra şeytan geldi. İnce uzun olan bu şeytan esmer tenliydi ve kahverengi düz saçları vardı. Göz çukurlarının olması gereken yerde pürüzsüz bir deri vardı. Gözleri, ellerinin arkasının tam ortasına gömülüydü. Bu, Ophelia'nın şimdiye kadar gördüğü en acayip Şeytan İşareti'ydi.

Şeytan portalı çağırıp ipucunu gözler önüne sererken kendini tanıtmaya zahmetine girmedi.

İki JETON, BİR KARAR ANI.

HERKES BİRER TANE ALIRSA DÖKÜLMEZ KİMSENİN KANI.

EĞER İKİSİ BİR TANE SEÇERSE AMA ÜÇÜNCÜ ALIRSA HEPSİNİ,
ÜÇÜNCÜ YÜRÜR GİDER, DİĞERLERİ BİRBİRİNİ YER.

EĞER İKİSİ HEPSİNİ, ÜÇÜNCÜ İSE SEÇERSE BİRİNİ,
ÜÇÜNCÜ KAVUŞUR ÖZGÜRLÜĞÜNE, DİĞERLERİ DE KÖTÜ
KADERLERİNE.

İlk Cade çağrıldı. Ardından Charlotte. En son da Ophelia.

Söz verdiği üzere Ophelia bir saniye bile kaybetmeden Blackwell'i çağırdı.

Blackwell, "Tamam," diye hemen lafa girdi, "ne seçtiklerini görmek için Diğer Taraf'a gideceğim. Ben dönene kadar hiçbir jetona dokunma."

“Seni tekrar çağırmam gerekecek mi?” diye sordu Ophelia.

Fantom başını iki yana salladı. “Buraya zaten geldiğim için istediğim gibi gidip gelebilmem lazım ama on dakika içinde gelmezsem yine de beni çağır.”

Ophelia onu başıyla onaylayıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

Şu an tutulduğu oda beşinci seviyeye başladığı odayla birebir aynı gibi duruyordu. Ancak duvardaki küçük oyukta iki kol yerine obsidiyenden yapılma iki yuvarlak jeton vardı. Her iki yüzeyinde güle benzeyen kabartmalar vardı ve Ophelia her ne kadar dokulu yüzeyinde parmaklarını gezdirmek istese de Blackwell’in dokunmama uyarısına uyarak kendine hâkim oldu.

Blackwell’in geri dönmesini beklerken zihninden geçen süreyi sayıyordu ve yedi dakika kırk iki saniye sonra Blackwell geri geldi.

“Bir ikilemle karşı karşıyayız,” dedi Blackwell ona. “Charlotte tek jeton aldı, Cade ikisini birden aldı.”

Ophelia zihninde ipucunun üzerinden büyük bir titizlikle geçti. Diğer etaplardaki muğlaklığın aksine bu seferki her şeyi bütün netliğiyle ortaya koyuyordu. Kasti bir uyarıydı bu, hatta bir tehdit sayılırdı.

Yutkundu. “Yani...”

“Seçim senin,” diye mırıldandı Blackwell.

“Cade,” diye yanıt verdi Ophelia hiç beklemeden. “Charlotte serbest kalabilir. Ama Cade buradan sağ salım çıkmayacak.”

Blackwell sırtıttı. “Elini kana bulamaktan korkmayan kadınlara bayıldığımı sana hiç söylemiş miydim?”

Ophelia bu sözleri duyunca karnında kelebeklerin uçuşmasına aldırış etmeden derin bir nefes alarak jetonların ikisine birden

uzandı. Hem jetonların hem de verdiği kararın ağırlığını avuçlarında hissediyordu.

Blackwell, "Büyünü nasıl kullanacağını biliyorsun," dedi Ophelia'ya. "Sana dokunacak kadar yaklaşmasına izin verme."

Ophelia'nın etrafındaki duvarlar titreyip tek tek yıkılınca ortaya etrafı iki metreden biraz kısa taş duvarlarla çevrili yuvarlak bir arena çıktı. Arenanın karşı uçlarında Charlotte ve Cade duruyordu. Charlotte arkasında aniden kapı belirince şaşkın gözlerle Ophelia'ya baktı.

"Cade'in ikisini birden alacağını biliyordum," dedi Ophelia iki jetonunu kaldırarak.

"İyi şanslar," dedi Charlotte saygıyla başını eğip.

Böylece, Charlotte ayrılınca Cade ve Ophelia baş başa kaldı.

Ellerindeki jetonlar arkalarında siyah bir sis bırakarak yok oldu. Cade kararlılıkla Ophelia'ya doğru yürümeye başladı. Parmaklarını birbirine geçirip ellerini vücudundan iterek parmaklarını çıtlattı.

"Bu anı bekliyordum," dedi adam büyük bir özgüvenle pis pis sırıtarak.

"Hangi anı?" diye karşılık verdi Ophelia alaycı bir tonla. "Ölümünü mü? Eminim New Orleans'taki herkes bu anı bekliyordur."

Cade dişlerini göstererek arenada ilerlemeye devam etti. "Daha ilk günden belanın teki olduğunu anlamıştım. Kanın kırmızı aksa da kemiklerinde kara büyü var. Bana işkence etsin diye başıma şeytan saldın. Etrafta kendi kendine konuşarak dolaşıp şeytanlarla öpüşüyorsun. Hepimiz gibi insanmış rolü yapıyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki değilsin. Görünenin altında sen canavarın tekisin. Luci'nin kız kardeşiyle takılmasından hiçbir

zaman hoşlanmadım. Şehrin senin gibileri bu kadar hevesle bağrına basmasından ve annen gibi cadıları teşvik etmesinden nefret ediyorum. Bu şeytani bir şey. Doğaya aykırı. Bütün ailenin kanı lekeli.”

Cade’in sarf ettiği her kelimeyle birlikte Blackwell’in gözünü daha da kan bürüyordu, öyle bir noktaya ulaşmıştı ki öfkeden titriyordu. Ophelia fantomun gücü yetse adamı paramparça edeceğini ve Cade’in çoktan ölmüş olacağını biliyordu.

“Sana vurduktan sonra onu öldürmeliydim,” dedi Blackwell büyük bir pişmanlıkla. Öfkeden köpürüyordu. “Gözlerindeki hayat ışığının sönmesini izlemek senin benden nefret etme riskini almaya değerdı.”

“O yüzden mi canını bağışladın?” diye sordu Ophelia şaşkınlıkla.

Blackwell’in bakışlarındaki yoğunluk artsa da onu ne onayladı ne de reddetti.

Cade öfkeden iyice kudurdu. “Kiminle konuşuyorsun amına koyayım? Ne tür büyüler fısıldıyorsun, şeytan?”

Ophelia yılgınlıkla inledi. “Sana son kez söylüyorum, ben şeytan *değilim!* Belli ki doğaüstü varlıklar konusunda kara cahilsin, o yüzden bilmediğin şeylerin isimlerini kullanmayı bırak! Şeytanlar Cehennem’de yaşar! Yılda bir gün dışında da Cehennem’den çıkamazlar! Ben *ölüm büyücüsüyüm!*” Ophelia dişlerini göstererek Cade’e sıırttı. “Ve büyü fısıldamıyordum ama o kadar büyü görmek istiyorsan seni daha fazla bekletmeyeyim.”

Cade fazla yakınına sokulmuştu ve Ophelia’nın adama kiminle karşı karşıya olduğunu gösterme vakti gelmişti. Ophelia büyüsünü parmak uçlarına çağırdı ve elleriyle nişan alırken havada mavi kıvılcımlar çakmaya başladı. Cade duraksadı ve

kendini nasıl bir duruma soktuğunu yavaş yavaş idrak ederken inanamaz gözlerle Ophelia'ya bakakaldı.

“Bir jeton almalıydın, tüh,” dedi Ophelia sırıtarak. Ardından saldırdı.

Blackwell'in öğrettiği gibi düz nişan alarak büyüsunü Cade'in göğsünün tam ortasına gönderdi. Yoğunlaştırılmış enerji vücuduna çarpınca Cade çığlık çığlığa geriye doğru yalpaladı. Büyü giysisinin kumaşını aşp derisini yakmıştı. Ama bu, adamı devirmeye yetmemiş, aksine daha da kızdırmıştı.

Ophelia nişan alıp iki kez ateş etti. İlk büyü sağ omzuna çarpınca Cade daha büyük bir hızla öne atıldı, ikinci darbesini ise adam yana sıçrayacakmış gibi yaptığı için ıskaladı. Ophelia aralarındaki mesafeyi artırmak için geriye yürümeye başladı, Cade ise kararlı adımlarla yaklaşıyordu. Ophelia arkasında gitgide daha da endişelenen Blackwell'in yoğun enerjisini hissedebiliyordu.

“Git buradan,” dedi Blackwell'e. “Odaklanmam lazım.”

“Hayır,” diye yanıt verdi Blackwell kesin bir dille.

Ophelia adama sertçe bakmak için bir saniyeliğine arkasına döndü ve “Ayak bağı olma,” dedikten sonra gözlerini tekrar Cade'e kilitledi. “Dikkatimi dağıtıyorsun. Ben hallederim.”

Ophelia bir an fantomun onu dinleyeceğinden emin olamasa da etraftaki statik enerjinin azaldığını hissedince Blackwell'in etabı Diğer Taraf'tan izlemeye gittiğini anladı. Dikkati artık dağıtılmayan Ophelia, bir sonraki saldırısını bekleyerek üzerine koşturan Cade'e odaklandı. Büyülerini hızla art arda fırlattı. Adam ilk ikisinden kaçmayı başarsa da üçüncüsü isabet etti ve Ophelia onun yavaşlamaya başladığını fark etti. Giysilerinde açtığı deliklerden adamın derisinin büyüyle yaktığı yerlerde kırmızı kırmızı su topladığını gördü.

“Ne oldu?” diye sordu Cade’e masum masum. “Eğleneceğini söylediğini sanmıştım.”

“Siktir. Git. *Orospu*,” diye bağırarak Cade göğsü hızla inip kalkarken kendini ilerlemeye zorluyordu.

Ophelia, “Yorulmadım bile,” diyerek onu kışkırttı. “Bu şimdiye kadarki en kolay etaptı.”

İşte bunu duymak Cade’in tepesini attırmıştı. Cade üzerine doğru atılınca Ophelia onu durdurmak için hiçbir şey yapmayıp kol mesafesine girene kadar bekledi ve adam tam üzerine çullanaacağı sırada görünmez oldu. Cade kızın içinden geçip acı dolu bir çat sesiyle yere düştü ve Ophelia etrafında döndü. Adam kalkmaya fırsat bulamadan Ophelia üstüne atladı ve kalçalarının üzerine binerek iki eliyle boğazını sıktı. Daha önce başka hiçbir insana duymadığı öfkeyi bu adama duyuyordu. Gerçi Cade’in yarışma boyunca insan gibi davrandığını söylemek hiç doğru olmazdı. Ophelia’nın hissettiği suçluluk ona bu olayı kendisinin de hasarsız atlatmayacağını, birini öldürmenin ruhunda iz bırakacağını söylüyordu. Ancak diğer seçenek Cade’in kazanmasına izin vermektir ve bunu yapması mümkün değildir.

Adamın oksijenini kesene kadar boğazını sıktı ve altındaki Cade onu üzerinden atmak için debelenip kıvrandı. Ophelia tutuşunu gevşetmedi, bu şekilde zorlanmaya alışık olmayan el kasları ve pazıları acımaya başlamıştı. Ancak bu mücadeleyi bitirmek için büyüsünü çağırmaya fırsat bulamadan Cade bacaklarından yeterince güç almayı başarıp onu altına aldı.

Omurgası ve kafasının arkası soğuk sert zemine çarpan Ophelia acıyla inledi. Bir anlığına görüşü kararınca panikledi ve yeniden görmeye başladığında gözünün önünde parlak noktalar belirdi.

“Bu pozisyon tanıdık gelmiştir sana, değil mi?” dedi Cade öfkeyle yüzüne tükürükler saçarak.

İğrenç.

Ophelia hiç vakit kaybetmeden görünmez olmaya başlayıp adamın elinden kurtuldu. Saldırılarından kaçmasına sinirlenen Cade öfkeyle kükreyip neresini olursa tutmaya çalıştı. Ophelia tamamen görünmez olamadan önce Cade madalyonu tutmayı başarıp boynundan söküp attı. Ophelia görünmez formunda yana yuvarlandı ve tek hamlede ayağa kalktı. Katı haline dönüp madalyonuna atılmaya hazırlanırken garip bir şey oldu.

Kalp atışı yavaşlıyordu. Odanın sıcaklığı otuz derece düşmüş gibiydi ve başı dönmeye başlamıştı. Cade başarıya ulaşmanın neşesiyle sırtarak madalyonu önünde tutuyordu.

Kalbini dinle. Görünüşe göre Ophelia başından beri tam olarak da bunu yapıyordu. Göğsündeki organın tamamen durmak üzere olması bu gerçeği daha da vurguluyordu.

Bunun artık sona ermesi gerekiyordu. Mücadele ne kadar erken biterse kız kardeşini o kadar erken bulabilirdi. Buradan o kadar erken ayrılıp sonsuza dek kurtulabilirdi.

Şu an saldıramayacak kadar güçsüzdü ama neyse ki Cade yumruklarını esirgeyecek türden bir adam değildi. Ona yem atsa adamın hemen atlayacağını biliyordu. Bu nedenle gerçekten bayılmadan önce bayılmış numarası yaparak kendini yere attı. Saniyeler içinde, Cade bu fırsatı değerlendirmek için üzerine atladı. Adamın bu kadar tahmin edilebilir olmasına gözlemini deviresi geldi. Madalyonu hâlâ elinde tutan Cade yeterince yaklaşıncı Ophelia saldırdı. Altın rengi kolyeyi almak için atıldı ve başarılı olunca kısa süreliğine görünmezliğe bürünüp madalyonu boynuna geri geçirdi.

Göğsünün içindeki kalbi tekrar atmaya başladı.

Gücü yerine gelirken görünür olup Cade'in tam şakağına bir yumruk attı. Yumruk parmak boğumlarını zonklatacak kadar sertti ama biraz amatörceydi. Yine de yeterince etkili olmuştu. Cade inleyerek iki büklüm oldu ve ardından Ophelia emekleyerek adamın altından kurtulup doğrudan kafasına diz atmak için ayağa kalktı. Bu saldırıyla burnu kırılan Cade acı içinde çığlık atarken zemine kanlar sıçradı. Ophelia bir an bile duraksamadan adamın üzerine atlayıp onu yere devirdi. Elleri, adamın yüzünden fışkıran kanlar bulaşıyordu.

Evet. Evet. Öldür onu, yavaş yavaş gebersin, gözlerini oy, etlerini parçala, diyordu her zaman açgözlülükle şiddeti destekleyen Gölge Ses.

Ophelia, "İşini hızlı bitireceğim," diyerek Cade'e içtenlikle söz verdi. "Aslında Edna'ya yapmaya çalıştıklarından sonra böyle bir merhameti hak etmiyorsun. Yarışma boyunca gösterdiğin bencillikten sonra."

Hayır, hızlı değil, yavaş yavaş canını yak, diye hırladı Gölge Ses.

Cade boğulur bir sesle bir şeyler demeye çalıştı ama Ophelia başparmaklarını boğazındaki o hassas girintiye bastırdığı için yalnızca zar zor nefes alıp vermesi duyulabiliyordu. Elini azıcık açıp Cade'in son sözlerini söylemesine izin verdi. İyi ki de vermişti.

"Bir gün Cehennem'de yanacaksın," dedi Cade.

"Sen de tarihe karışacaksın," diye karşılık verdi Ophelia. "Yakında kimse adını hatırlamayacak. Bu dünyada en ufak bir kalıcı iz bırakmadın. Senin durumuna düşmektense Cehennem'de yanmayı tercih ederim."

Cade'in donuk kahverengi gözlerinde perişanlığa benzer bir his parıltıya da Ophelia daha fazla zaman kaybetmeden ellerini adamın yüzüne kaydırды ve kalan bütün büyü enerjisini toplayıp adama fırlattı. Büyüsü kafatasını delince etleri eriyen Cade'in görüntüsü ve kokusu yüzünden Ophelia az kalsın kusacaktı.

Ophelia, Cade'in cansız bedeninin üzerinden hızla kalkıp titreyen bacakları üzerinde doğrulurken Gölge Ses neşeyle kıkırdıyordu. Elleri bakınca kıpkırmızı olduklarını gördü. Ancak Eric'i öldürdüğü seferin aksine hemen suçluluk ve pişmanlık hissetmemişti.

Ophelia elini kana bulamış olmanın onu biraz fazla mutlu ettiğini fark etti.

Evet, ölüm büyücüsü, diye teşvik etti onu Gölge Ses. ***Kaderini kabullen, sen ölüm habercisisin. Karanlığını bütün dünyanın üzerine sal.***

İç İçe Geçmiş

Derisi benek benek olmuştu ve titreşimli garip enerji dalgaları içinden geçerken kanı güçle uğulduyordu.

Cade'in yaşam gücü, diye düşündü Ophelia. Bu gücü çalıp kendine katmıştı.

Odanın ortasında altın bir kapı belirince Ophelia kirli ellerini elbisesine silip eteklerini toplayarak kapıya doğru yürüdü. Cade'i ve onun unutulmaya layık mirasını geride bırakırken arkasına bakmaya tenezzül etmedi.

Köşke dönmek için portala doğru ilerlerken zorlukları aşıp buraya kadar gelmenin zaferiyle büyük bir gurur duyuyordu. Ancak yemek salonu etrafında belirmeye başlayınca neşesi aniden kaçtı.

Büyük bir sıkıntı vardı.

Ambiyanstaki değişimi o kadar derinden hissediyordu ki havadaki elektriklenme omurgasının bile karıncalanmasına neden olmuştu. Her şey gölgelerin içine hapsedilmişti, normalde hâlâ yemek masasında duracak olan yemeklerin yerinde artık sadece kurumuş meyveler ve fırınlanmış kuşların çürümüş

karkasları vardı. Köşkün Ophelia'nın hayran olduğu o gotik şatafatı gitmişti ve artık her şey daha keskin, daha karanlık, daha sert olduğu için bu hain duvarlar arasında rahat hissetmek mümkün değildi.

Yemek salonunun kemerli yolundan geçip koridora çıkarken kaşlarını çatı. Duvar boyunca uzanan şamdanların biri bile yakılmadığından etraf zifiri karanlıktı. Etrafındaki gölgeler hayat bulmuş gibiydi.

“Şeytani bir şey geliyor bu yana,” diye mırıldandı koridorun ucundan bir ses.

İçine korku saplanan Ophelia donup kaldı. Bu ses zihninden gelmemiştir.

Karşısına çıkan Gölge Ses, “Merhaba Ophelia,” diye tısladı. Sadece gölgelerden bir gövdesi ve sisten kolları olmasına rağmen gülümseyerek konuşuyor gibi duruyordu.

“Sen nasıl çıktın?” diye sordu Ophelia sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Beni sen çıkardın. Şeytani arzularıma yenik düştüğünde.”

Tam da rüyalarında gördüğü gibiydi: karanlığın vücut bulmuş hali, aklındaki her günahın yansıması. Biçimi neredeyse insan gibiydi ama yüz hatları belirsizdi. Gözlerinin yerinde dipsiz kara delikler ve ağzının yerinde yalnızca jilet gibi keskin bir dizi diş vardı.

“Yani...”

“Bile bile birini öldürerek beni dünyaya saldın,” diye kıkırdadı. Ophelia'nın tüyleri o kulak tırmalayıcı sesle diken diken oldu. “Ah, yıllardır özlemini çektiğin tüm o günahkâr fantezilerimi gerçekleştirmek için sabırsızlanıyorum.”

Ophelia varlıktan bir adım uzaklaşınca o da aynısını yaptı. Ophelia durunca o da durdu.

Yüzündeki dehşeti gören Gölge Ses gülmeye başladı. “Evet, anlamaya başlıyorsun. Ben senim, sen de sensin. Karanlıklarımız iç içe geçmiş.”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Aynı değiliz biz.”

“Ah, ama öyleyiz,” diye ısrar etti Ses. “O kadar hayal kırıklığına uğramış gibi bakma. Hep istediğin bu değil miydi? Zihninden çıkmam?”

Ophelia ellerini yanlarında yumruk yaptı. “Bu, başkalarına da bana ettiğin gibi işkence edeceğin anlamına geliyorsa istemiyorum.”

“Kafana geri dönmemi mi tercih edersin?” dedi Ses mırılayarak. Soruyu duymasıyla Ophelia’nın nefesi kesildi.

Yaşamı boyunca tek istediği huzura ermek olmuştu. Düzeltmek. En sevdiklerine yük olmamak. Ancak kafasındaki sestten kurtulmak başka bir sebepten ötürü huzur bulamayacağı anlamına geliyormuş... Buna değer miydi?

Kendini düzeltmene gerek yok. Bozuk değilsin. Ama ses fazla yükselirse başkasından yardım almanda bir sakınca yok.

Birden Blackwell’in sözleri afallatıcı bir şiddetle aklına gelince onun ne kadar haklı olduğunu anladı. Gölge Ses’in ondan sinsi veya şeytani bir şiddet eyleminde bulunmasını istediği her seferde Ophelia direnmiş ve kim olacağını kendi seçmişti. Ama elinde sadece bu iki seçenek varsa, böylesi bir gücü Ses’in davranışlarının sonuçlarını artık dizginleyemeyeceği bir dünyaya salmak Ophelia’nın kalan yılları boyunca taşıyamayacağı kadar ağır bir yükü.

“Tik tak,” diyerek onu acele ettirdi Gölge Ses.

Ophelia çenesini bir meydan okumayla kaldırdı ve “Serbest kalmana izin vermeyeceğim,” dedi.

“Öyleyse gel de beni yakala,” diye hırladı Ses.

Koridora atılıp karanlığa karıştı ve Ophelia da peşinden koştu. Koridorda depar atıp merdivenlerden köşkün birinci katına, Phantasma'ya girdiğinden beri adımını atmasına izin verilmeyen o yere inerken etekleri arkasında dalgalanıyordu. Gölge yaratık basamakların sonuna ulaştığı anda keskin bir dönüş yaptı, Ophelia onu takip ederken saçları yüzüne çarpıyordu. Çift taraflı, yarım ay şeklindeki merdivenlerin antreye indiği geniş sahanlığa fırladı. Devasa gotik pencerelerden vuran süt beyazı ayışığı, hem sahanlığı hem de antreyi yıkıyor, gecenin içinde süzülüp merdivenlerin sol tarafına yönelen Gölge Ses'in silüetini belirginleştiriyordu. Ophelia peşinden hızla gidiyordu ama yaratık, ayışığının artık ulaşmadığı asma sahanlığın altındaki karanlığa daldığında Ophelia duraksayıp korkuluğun sonundaki pirinç şamdanı kaptı ve loş ışığın köşkün keşfedilmemiş kısımlarında ona yol göstermesine izin verdi.

Antrenin sonunda üç adet çift kanatlı kapının bulunduğu, U şeklinde bir girinti vardı. Mumları sırayla bu kapıların önüne getirip içlerinden birinin aralık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Şamdanı sağdaki kapıya yaklaştırdı, madalyonun kalbi deli gibi atmaya başladı ve Ophelia hiç duraksamadan kapının kanatlarını açıp içeriye adım attı.

Odanın zengin, kırmızı kadife perdelerle çevrelenmiş aynalarla kaplı olduğunu gördü. Her aynadaki yansıması birbirinden farklıydı: Bir tanesinde çığlık atıyordu, bir tanesinde ağlıyordu, bir tanesinde yüzündeki gülümseme doğal olamayacak kadar genişti. Korkunç bir görüntüydü bu.

Cade'le kavgasından dolayı elbisesi kanla kaplı ve yırtıktı, Ophelia yavaşça dönerek farklı biçimlerine bakarken elindeki mumların alevleri onu hipnotize eder bir hızla dans ediyordu.

"Her neredeyse dışarı çık," diye fısıldadı.

Arkasındaki bir şey hızla hareket edip bir perdenin arkasından fırladı ve Ophelia'yı yere devirdi. Şamdan elinden düşüp yerde gürültüyle zıpladı ve bir süre yerde kaydıktan sonra kabarık bir perdenin dibinde durdu. Şamdanın temas ettiği perde bir anda alev aldı ve oda dumanla dolmaya, alevler tavana doğru yükselmeye başladı. Ancak Ophelia'nın odağı onu omuzlarından yere bastıran Gölge Ses'teydi.

Ophelia kurtulmaya çalışırken gölgenin sise benzeyen elleri kıvrılıp uzayarak pençeye benzer bir biçim aldı.

Odadaki alev yayılır, odanın boğucu sıcaklığı tehlikeli bir hal almaya başlarken Ses keskin pençelerinden birini Ophelia'nın yanağına sürterek aşağı indirip, "Ophelia Grimm," diye hırladı. "En kötü düşmanını hep içinde saklıyordun."

Ophelia, Cade'in ölümünden elde ettiği gücü kullanarak büyüsunü çağırdı ve sesin dumansı kollarından birine fırlattı. Büyüsü içinden dalgalanarak geçerken karanlık figür de tırnaklarını Ophelia'nın göğsüne sapladı. Derisi açılıp parçalanan Ophelia çığlık çığlığa bağırdı. Kanı lime lime olmuş iç gömleği ve korsesini kırmızıya boyarken Ophelia ters dönüp yaratıktan sürüne sürüne kaçmaya çalıştı ama Ses ağırlığını üzerine daha da verip onu sırtüstü yere mıhladı. Ophelia kendini görünmez yapmaya çalışsa da beceremedi. Büyüyen alevler gitgide daha bol miktarda oksijen tüketiyordu ve akciğerleri yavaş yavaş dumanla dolan Ophelia öksürmeye başladı.

Siluetin merkezine bir büyü dalgası daha yollayınca o da bu sefer Ophelia'nın karnının hassas derisini kesip açtı. Az kalsın bağırsaklarını dökecekti.

"Blackwell," diye bağırdı Ophelia çaresizlikle. "*Blackwell.*"

"Seni kurtarmaya gelmeyecek tatlım," diyerek güldü Gölge Ses. "Kendi başınasın."

“*Blackwell*,” diye ıgık attı Ophelia sesi kısılana kadar.

Defalarca durmadan adını bağırdı. Ama Blackwell gelmedi.

“Bu dünyada kendinden başka kimseye güvenemeyeceğini aklın ne zaman alacak?” diye çıkıştı Ses. “Onun seni kurtaracağı düşüncesine tutunmaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

Ophelia başka hiçbir şey düşünemez hale gelene kadar Blackwell’in adını bağırdı ve fantomun adı dudaklarından her döküldüğünde Gölge Ses daha da sinirlendi.

“*Kapa çeneni*,” diye hırladı. “*Kapa çeneni!*”

Doğrusu, Blackwell’in onun kurtarıcısı olmasına ihtiyacı yoktu ama adamın güvenli limanı haline geldiğini fark etmeye başlamıştı. O yanındayken Gölge Ses’i hiç duymuyordu. Ve tüm yaralarına ve birazdan alevler içinde kalacak olmasına rağmen Blackwell’in gelip *onu* kurtarmasını istemiyordu. Gelmesini ve Gölge Ses’in amacına ulaşmasına engel olmasını istiyordu.

...başkasından yardım almanda bir sakınca yok...

Evet. Sakınca yoktu. Uzun süredir bir başınaydı. Kendi zihninin içinde kapana kısılmıştı. Sırf kendi kendine yetebildiğini kanıtlamak için şu an yalnız kalmasının bir mantığı yoktu. Çünkü bu doğru değildi.

Gölge Ses, “*O seni kurtarmaya gelmeyecek, kaltak*,” diye tiz bir ıgık atınca Ophelia onun yalnızca kızgın olmadığını, aynı zamanda korktuğunu anladı.

“O ne zaman çağırırsam gelecek,” diye fısıldadı Ophelia. “Bir-birimizi hep bulacağız. Sadece artık seninle baş başa kalmayacak olmama katlanamıyorsun.”

Gölge Ses büyük bir öfkeyle son saldırısını yapmaya hazırlanırken Ophelia ciğerlerine alabildiği kadar çok hava çekip Blackwell’in adını son bir kez daha fısıldadı.

Ardından her şey karardı.

Tamamen Tükenmiş

Ophelia'nın yanağına soğuk bir şey bastırılıyordu. Gözlerini açtığında aynalı odada uzandığını ama alevlerin ve dumanın yok olduğunu gördü. Gölge Ses de yoktu.

Tepesinde ona, sanki demin bütün dünyasının yıkılmasını izlemiş gibi bakan Blackwell duruyordu. Fantom, Ophelia'nın yanağını avucuna almış, başparmağıyla tenini nazikçe, yatıştırırcasına okşuyordu.

“Meleğim,” dedi onun uyandığını görünce rahatlayarak. Ophelia'nın vücudunu kollarına alıp sıkıca göğsüne bastırdı ve yüzünü boynuna gömdü. “Beni bıraktın sandım. Senin...”

Ophelia etrafına bakınırken aynalardaki yansımalarının artık aynı olduğunu fark edip, “Ne oldu?” diye sordu.

“Sen...” Blackwell yutkundu. “Kendine zarar verdin. Göğsünü ve karnını tırmalayarak paramparça ettin. Seni zamanında iyileştiremediğimden endişelendim.” Fantomun gözleri karardı. “Bu kadar kan görmekten daha önce hiç korkmamıştım.”

“Ne? Hayır... Ben yapmadım... Gölge Ses...”

Gölge Ses ona saldırmıştı. Pençeleriyle onu parçalamıştı. Alevler...

“*Buradaydı* derken ne demek istiyorsun? Bekle bir saniye. Phantasma’ya katılmak için ödeme olarak hangi korkunu verdin?” diye sordu Blackwell. “O sesle alakası var mıydı?”

“Ah,” dedi Ophelia adamın ne demeye çalıştığı kafasına dank edince ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “*Ah.*”

Yanaklarından gözyaşları dökülmeye başlayınca Blackwell onları silip Ophelia’nın sessizce düşünmesine izin verdi.

“En büyük korkum *onun* yüzünden yanlışlıkla kendime zarar vermektir,” diye fısıldadı. “İsteyerek yapmadım. Yemin ederim. Çok gerçekçiydi...”

“Hey,” diye mırıldandı Blackwell bir eliyle saçlarını şefkatle tarayarak Ophelia’yı rahatlatmaya çalışırken. “Biliyorum. Bir illüzyondur. Neredeyse sona ulaştığın için Phantasma karşına her tür zorluğu çıkaracak. Ama merak etme, ben buradayım. Yanındayım.”

Ophelia daha da şiddetli ağlamaya başladı. “Beni bulup bulamayacağından emin değildim.”

“Yaralarından dolayı seni duymak en başta zor oldu, kan pazarlığımızın bağlantısı kötüleşiyor,” diye itiraf etti Blackwell. “Ama beni çağırdığını *hissettim*. Daha önce başka bir yarışmacıyla böyle bir bağım hiç olmamıştı. Bana ihtiyacın olursa sana gelmeme hiçbir şeyin engel olamayacağını söylemiştim ve bu sözümünden sonsuza dek dönmeyeceğim. Gerekirse uğruna evreni bile parçalarım.”

Ophelia bu abartılı cümleye gözünü devirerek yanıt vermek istedi ama ne yalan söylesin, kalbi göğsünde kabarmıştı. Blackwell’in doğruyu söylediğini bütün benliğiyle biliyordu.

Blackwell onun çenesini yukarı kaldırarak bakışlarını buluşturdu. “Bu gece seninle kalmama izin ver. *Lütfen.*”

Ophelia burnunu çekti. “İlk yalvaranın sen olacağını hep biliyordum.”

“İstersen bütün geceyi dizlerimin üzerinde geçirebilirim,” diye söz verdi Blackwell ve gözlerinde bir alev kıvılcımlandı. “Sadece kalmama izin ver. Sana sarılayım.”

Ophelia’nın aklında en ufak bir şüphe yoktu. “Beni odama götür ve az önce başıma gelen her şeyi unuttur.”

Bu isteği duyan Blackwell inleyip tek bir saniyeyi bile boşa harcamadan Ophelia’yı odasına ışınladı. Odaya döndüklerinde Ophelia’yı yere indirdi.

Ophelia elbisesini işaret etti. “Bundan kurtul.”

Blackwell parmaklarını şıklatarak onu soydu. Karşısındaki manzarayı görünce inledi, Ophelia’nın çıplak vücudunun her santimini gözleriyle süzerken yüzünden ona yapmak istediği milyonlarca farklı şey olduğu anlaşıyordu ama öncesinde verdiği sözü tutması gerekiyordu.

“Şimdi, yalvardığını duyayım,” dedi Ophelia ona.

Blackwell bir anlığına şaşırsa da bu duygu yerini çok geçmeden yoğun ihtirasa bıraktı. Yavaş yavaş, göstere göstere önünde dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırıp Ophelia’nın yüzüne bakarken parmaklarını sağ ayak bileğine koydu ve dizine kadar yukarı çıkardı. Ardından dizini büküp omzuna attı. Göz temasını bir an bile kesmeden başını çevirip bacağına iç kısmına bir öpücük kondurdu.

“Lütfen,” diye mırıldandı dudaklarını teninde ayırmadan.

Ophelia aşağıdaki Blackwell’e bakıp sırtarak, “Affedersin,” dedi. “Seni iyi duyamadım.”

“Şeytani meleğim,” dedi gözleri arzuyla yanıp tutuşan Blackwell. “*Lütfen.*”

Ophelia ellerini fantomun saçına daldırıp sabırsızlıkla çekip-tirerek, "Lütfen, ne?" diye sordu.

"Tadına bakmama izin ver," diye yalvardı.

Ophelia başını yana eğdi. "Bana yapmak istediğin tek şey bu mu?"

"Hiç de bile," diye hırladı Blackwell. "Sen boşalana kadar amını yalayıp yutacağım. Bana verdiğin her leziz damlayı kana kana içeceğim. Sonra seni, benim ismim dışında hiçbir şey düşünemez ve söyleyemez hale getirene kadar sikeceğim. Aletimi o kadar derinlerine gömeceğim ki ikimiz de vücutlarımızın nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt edemeyeceğiz."

Ophelia bütün vücuduna sıcaklık basarken arzudan sırılsıklam olduğunu hissetti. Gözlerini aşağı çevirse Blackwell'in de bunu fark edeceğinden emindi. Adam keskin bir nefes aldı, aralarında tamamen çıplak ve savunmasız duran Ophelia olsa da şu an bütün kontrol ondaydı ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Benim için her seferinde sırılsıklam oluyorsun," dedi Blackwell arzuyla kalınlaşmış bir sesle. "Bedeninin benim için bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum." Ophelia'nın bacaklarının arkasını daha sertçe sıkmaya başladı. "Sikimi içinde istediğini biliyorum, meleğim. İyi bir kız ol ve doğru kelimeyi söyle."

Blackwell haklıydı. Ophelia ona işkence etmeyi sürdürmek için iradesinin daha güçlü olmasını isterdi ama değildi işte.

"Peki," dedi Blackwell'e.

Blackwell rahatlamayla inleyerek başını öne eğdi ve verdiği sözü tutmak için çalışmaya başladı. Sözüünü tuttu da. Ophelia'nın vücudundan aldığı tek bir damlayı bile ziyan etmeden şişmiş klitorisini ve girişini yaladı. İlk orgazm dalgası vücuduna şaşırtıcı derecede çabuk çarptı ve Blackwell onun soluklanmasına bile

fırsat vermeden ikinci orgazm için çalışmaya başladı. Büyük bir dikkatle dişlerini kabarık sinir yumağına hafifçe sürtünce Ophelia istemsizce kalçasını öne verdi ve bacakları titremeye başladı. Blackwell onu tutarken tatminle mırıldandı.

“Blackwell,” diye tiz bir sesle inleyerek dengesini sağlamak için adamın başının arkasını daha sıkı tutmaya başladı. “Daha fazla dayanamayacağım. Çok fazla.”

Blackwell tenine doğru sırtarak ikisini de farklı bir pozisyona ışınladı. Ophelia yatakta sırtüstü yatıyor, poposuysa yatağın tam kenarında duruyordu. Bu sayede Blackwell onun bacaklarını genişçe açıp ağzıyla zirveye bir kez daha ulaşmasını sağladı. Ophelia bu sefer boşalırken Blackwell’in adını haykırarak inledi.

Blackwell, “Aferin kızıma,” diye överken bir yandan da Ophelia’nın vücuduna öpücükler kondura kondura memelerine doğru çıkıyordu.

Dikleşmiş, pembe meme uçlarından birini hafifçe ısırıp emmeye başlayınca Ophelia kendini zevkten bayılacak gibi hissetti. Blackwell elini uzatıp diğer meme ucunu parmakları arasında sıkırmaya ve Ophelia acıdan büyük bir zevk almaya başlayana kadar gitgide daha da sert çekmeye başladı.

Blackwell meme uçlarını bırakınca Ophelia fantomu dudaklarına çekti ve baş döndürücü bir öpüşmeyle birbirlerine kenetlendiler. Ardından ellerini aşağı indirip gömleğinin önünü yırtarak açtı. Kumaşın iplikleri fırladı ve etrafa düğmeler saçılırken Blackwell onun giysisini ne kadar büyük bir arzuyla parçaladığını görünce güldü. Fantom ağzını çenesinin altına, oradan da boğazının o hassas noktasına götürünce Ophelia mutlulukla inledi.

“Pantolonunu çıkarmanı istiyorum,” dedi Blackwell’e. “Hemen.”

Bir saniye içinde pantolon yok oldu. Hayalet bir sevgilisi olmasına bayılıyordu.

“Sik beni,” diye emretti Ophelia.

“Emredersiniz, Bayan Grimm,” dedi Blackwell aheste aheste. “İsteğiniz benim için bir emirdir.”

Ophelia elinin tersiyle hafifçe adamın omzuna vurarak uyuz olmuş gibi bir ses çıkardı. “Başlama şimdi.”

Blackwell ona sinsice gülümsedi. “Seni *sikmeye* mi?”

Ophelia ters ters bakıp Blackwell’in altında kıvrandı ve sağ elini adamın sert uzunluğuna götürüp kendi eliyle girişine hizaladı. “Seni yalvartmaya dönmemi mi istiyorsun yoksa? Ne demiştin az önce? İstersem bütün geceyi dizlerinin üstünde geçirebilirsin. Belki fikrimi değiştiririm de bunu deneriz, ne dersin?”

Blackwell onun altdudağını sevgiyle ısırdı. “Tam bir baş belasısın.”

“Yalnızca sana karşı,” diye karşılık verdi Ophelia kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıtarak.

Blackwell, “Öyle kalsa iyi olur,” diyerek kalçasını öne verip tamamen Ophelia’nın içine girdi. Ardından tekrar aletinin başına kadar geri çıktı. “Sana başka hiç kimsenin bir daha böyle dokunmasını istemiyorum. Sen yalnızca benimsin.” Tekrar içine girdi. “Başka hiçbir sevgilinin adını hatırlayamaz hale gelene kadar sikeceğim seni.” Geri çekildi. “Kendi adını bile hatırlayamaz hale gelene kadar sikeceğim.” Tekrar içine girdi. “Dünyada *bu-nun* dışında hiçbir şey kalmayana kadar.” Geri çekildi. “Yalnızca *biz* kalana kadar.” Tekrar içine girdi.

“Senden başkası yok,” diye yemin etti Ophelia adamın altında kıvranırken. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. Ve Blackwell ona istediğini verdi. “Blackwell. Blackwell. *Blackwell.*”

Blackwell, “Bütün bu karanlıkta, bütün bu yalnızlığında tek ışık kaynağım sensin,” derken Ophelia çözülmeye başladı. “Ruhum mezara girerken zihnimde yalnızca senin ismin yankılanacak.”

Söyledikleri Ophelia’nın zirveden yuvarlanmasına neden oldu ve Blackwell de kısa süre içinde onu takip etti. İkisi de biraz soluklanıp kendilerine gelince fantom pozisyonlarını değiştirdi. Kendisi sırtını yatak başlığına dayamıştı, Ophelia ise kucağında oturuyordu. Ophelia adamın hâlâ dimdik olan aletinin üzerine yavaş yavaş oturdu. Neyse ki Blackwell’in onu tekrar doldurmak için dinlenmesi gerekmiyordu.

Blackwell onu öperken ellerini aşağı indirip belinden kavradı ve düzenli bir ritim tutturarak Ophelia’nın içine girmeye başladı, Ophelia ise meme uçlarını biraz daha sürtünme için onun göğsüne yapıştırmıştı. Fantom onun ne istediğini fark edip öpüşmelerine ara verdi ve o pembe tomurcuklardan birini ağzına aldı. Ophelia ise belini kıvrarak hareket etmeye başladı.

“Siktir,” diye inledi Ophelia hızını artırırken nefes nefese. “Fazla *iyi*.”

“Haklısın, meleğim,” diye mırıldandı Blackwell. “Beni çok iyi alıyorsun.”

“*Mmm*,” diye inledi Ophelia. “Daha sert.”

Blackwell kızın kalçasını sıkıca kavrayıp daha hızlı hareket etmesi için onu yönlendirdi ve kendini Ophelia’nın en sevdiği, derinlerdeki o hassas noktaya çarptı.

“*Daha sert*,” diye emretti Ophelia, adamın üzerinde öyle hızlı zıplıyordu ki memeleri hafifçe sallanmaya başlamıştı.

Blackwell kalçasının açısını ayarlarken gırtlğından zevk dolu bir hırıltı kaçtı. Büküğü dizleri Ophelia’nın sırtına çarpıyor,

Ophelia'nın gözleri zevkten yuvalarında kaybolana kadar kendini ona bütün gücüyle veriyordu. Ophelia tamamen tükenmişti. Sonsuza kadar burada, Blackwell'e dolanmış halde durmak istiyordu. Dünyada, onu şu an durdurabilecek bir güç yoktu.

Tam o sırada kapı çaldı.

"Ophelia?" diye seslendi biri. Tanıdık biri.

Genevieve Grimm.

Annesinin Kızı

Genevieve kapıdan içeri girerken Blackwell hem kendini hem de Ophelia'yı giydirdi.

Genevieve bu yakın hallerini görünce ofladı. "Beni buraya kadar takip ettin ve benden daha çok mu eğleniyorsun?"

Ophelia, Blackwell'in kucağından olabildiğince hızlı kalktı. Kız kardeşi evden getirdiği pembe, kıvrımlarını saran şifon elbisesini giyyordu. Ophelia bunca süre sonra Genevieve'i gerçekten karşısında görünce beyni durmuştu.

"Ophie? Bizi tanıştırmak ister misin?" diye tatlı bir dille onu teşvik etti.

"Vivi, bu Blackwell," dedi Ophelia onları merakla izleyen hayaleti eliyle göstererek. "Blackwell, bu da benim kardeşim. Genevieve Grimm."

Genevieve elini uzattı ve Blackwell resmî bir tavrıla belinden eğilerek kızın parmak eklemlerine masum bir öpücük kondurdu.

Ophelia gözlerini devirdi. "Yalaka."

Blackwell, Ophelia'ya sırtarak doğruldu.

Genevieve aşırı tatlı bir tonla, “Söyle bakalım, Blackwell,” diye lafa girince Ophelia’nın zihninde anında tehlike çanları çalmaya başladı. “Ablama karşı ne tür niyetlerin var? Onu beyni yanana kadar becermek dışında yani.”

Genevieve’in lafını esirgememesi karşısında Blackwell bir anlığına donakalsa da gülerек kendini hızlıca toparladı. “Bence ben gideyim de siz konuşun.”

Ophelia’nın yüzü bir anda asıldı ve hayal kırıklığının Genevieve’in gözünden kaçmayacağını biliyordu.

Blackwell güvence vermek için eğilip Ophelia’nın şakağına bir öpücük kondurdu. “Beni çağırırsan hemen geleceğim. Konuşacağınız çok mesele var, sizi rahatsız etmeyeyim.”

Bunu dedikten sonra ortadan kayboldu.

Ophelia ve Genevieve bir saat gibi gelen bir süre boyunca bir şey demeden birbirlerine baktı. Sonunda Genevieve iç çekip konuşmaya başladı.

“Sana sorunu çözeceğim dememe rağmen beni buraya kadar takip etmişsin,” diye ona kızdı.

Ophelia kulaklarına inanamıyordu. “*Tabii ki* seni takip edeceğim! Küçük kardeşimsin sen benim. Böyle bir cehenneme girerken ne *düşünüyordun* ki? Doğaüstüyle uzaktan yakından alakası olan her şeyden nefret edersin sen, tutup da *buraya* mı geldin?”

“Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabileceğimi. Ve sen anemiz yokken hayatımıza nasıl devam edeceğimiz konusunda kendini yiyip bitirirken oturup seni izlemeyeceğimi.” Genevieve derin bir nefes aldı. “Ayrıca ben doğaüstü şeylerden *nefret etmiyorum*, Ophie. Sadece büyürken hayatımızın her alanına zorla dayatılmasından nefret ediyordum.”

“Bu cehennemde başına bir şey geldi mi diye kendimi yiyip bitirmem daha iyi yani?” dedi Ophelia oflayarak. Genevieve’in son söylediğini duymazdan gelmişti, şu an için bu kadar derin mevzulara girmeye vakitleri yoktu.

Genevieve, “Nereye gittiğimi anlamazsın diye düşünmüştüm,” diye mırıldandıktan sonra aklına o an gelmiş gibi, “Buraya geldiğimi *nasıl* anladın ki?” diye sordu.

“Senin... günlüğünü bulmuş olabilirim,” dedi Ophelia suçlulukla ellerine bakarak.

“*Günlüğümü mü okudun?*” Genevieve tiz bir çığlık attı. “Seni *geberteceğim*, Ophelia Grimm!”

Ophelia yanlarında duran ellerini yumruk yaptı. “Benden gerçekleri gizlemeseydin böyle bir şey yapmama gerek kalmazdı! Babamız hakkında bir şeyler biliyordun ve bana hiçbir şey demedin, Genevieve. Böyle bir şeyi benden nasıl gizlersin? Yakın olduğumuzu sanıyordum ama bunca zamandır bambaşka bir hayatın varmış.”

Bunun üzerine Genevieve yumuşadı ve gözleri pişmanlıkla doldu. “Seni boşuna umutlandırmak istemedim. Babamızı... bulmak çok zor oldu. Kim olduğunu ve nerede tanıştıklarını öğrenmek için annemizin belgelerini ve gizlenmiş defterlerini gizli gizli araştırmam gerekti. Sonra burası olduğunu öğrenince...”

Ophelia yutkunup başını yukarı aşağı salladı. “Annem bize o kadar kural koyduktan ve bizi o kadar uyardıktan sonra aile mirasımızın burayla bağlantılı olacağını hiç düşünmemiştim. Sonra bir de lanetleri öğrendim...”

Genevieve gözlerini kocaman açtı. “O kısmı biliyor musun?”

“Düşündüğünden çok şey biliyorum,” diye doğruladı Ophelia.

Genevieve iç çekti. “Peki. Neden en başından başlamıyoruz?” Böylece başladılar.

. . .

Ophelia’nın yorganının üzerinde karşı karşıya bağdaş kurarak oturdular. Sanki hâlâ çocuklarmış da uyku vakitleri geçmesine rağmen Genevieve gizlice Ophelia’nın odasına gelmiş, yine gece geç saatlere kadar sızana dek konuşuyorlarmış gibiydi.

Ama şimdi, Genevieve’in Fransız Mahallesi’nde hangi oğlanı öptüğü veya annesinin hangi müşterilerinin bu dünyaya çağır-maya çalıştıkları yakınlarını öldürdükleri konusunda dedikodu yapmak yerine Şeytanın Köşkü’ndeki maceralarını en ince ayrıntısına kadar anlatıyorlardı.

Genevieve, anne babasının burada tanıştığını ve üzerlerindeki laneti keşfettiğinden beri Phantasma’nın izini sürdüğünü anlattı. Birkaç yıl önce Gabriel White adındaki bir adamdan gelen birkaç mektup eline geçmişti ve o zamandan beri de bu adamın her hareketini takip ediyordu. En son aldığı bilgi adamın New York’a, yani Phantasma’nın New Orleans’ta ortaya çıkmadan önce bulunduğu şehre gitmiş olduğuydu.

Ayrıca borç batağında olduklarını şans eseri, annesi New Orleans Şehir Bankası’nda çalışan uzak bir arkadaşından öğrendiğini, ardından da annelerinden hesap sorduğunda ona bunu gizli tutması için yemin ettirdiğini anlattı.

“Annem zaten fazla baskı altında olduğunu düşünüyordu,” dedi Genevieve. “Birkaç ay içinde borçları kapamayı umuyordu ve ikiniz annemle şehre hep birlikte gittiğiniz için sen fark etmeyesin diye birkaç çeki benim göndermemi istedi ama sonra işler... kötüleşti.”

“Hangi işler?” diye sordu Ophelia.

“Anneme neden borcumuz olduğunu bana söylemesi için defalarca yalvarsam da tek kelime etmedi. Sadece evden daha önemli öncelikleri olduğunu söyledi. Bütün hikâyeyi bilmediğim için kafayı yemek üzereydim. Her şeye burnumu soktuğumu bilirsin...”

Ophelia güldü. Kardeşi az bile söylemişti.

“Ben de onu takip ettim.”

“Ne demek onu takip ettin?”

“Birkaç ay önceydi. Nezleydin, hatırlıyor musun? O da Magazine Caddesi’ndeki o çok sevdiği eczacıdan birkaç şifalı ot almak için şehre gideceğini söylemişti.”

Ophelia nezle olduğunu hatırlıyordu. New Orleans’ın havası kışın sıcak mı olsa soğuk mu olsa karar veremeyip saat başı değiştiği için neredeyse her yıl nezle olurdu.

“Eh, alacağını söylediği otların ilaç dolabımızın arka çekmesinde olduğunu görünce bir şeyler döndüğünü anladım,” diye devam etti Genevieve. “Ayrıca, o gün postacı çocuk geldi mi diye en az elli kez bakmıştır. Çok büyük ihtimalle yine babamızdan mektup almaya başlamıştı ve mektupların yanlışlıkla bizim elimize geçmesini istemiyordu. Bu nedenle eczacıya gittiğini söylediğinde onu takip ettim.”

“Peki aslında nereye gitti?”

Genevieve daha büyük bir ciddiyetle konuşmaya başladı. “Bir şeytanla buluşmaya.”

“Ne?”

Genevieve başını yukarı aşağı salladı. “Babamıza bizimle ilgili anılarını unutturan şeytana anlaşmalarının karşılığı olarak istediği birkaç nadir eşyayı götürüyormuş. Ancak Phantasma’nın

lanetinden dolayı şeytan annemizi Gabriel'in zihninden tamamen silinememiş. Gabriel en son mektubunda Phantasma'ya tekrar gidip kazanmaya çalışacağını ve ödül olarak da annemizin ona dönmesini isteyeceğini yazmış. Annem aile mirasının çoğunu ortadan kaybolmamız gerekirse diye ikinci bir ev almak için kullandığından borcumuz var. O evi babamızın bulması çok daha zor olur diye."

"Yani Grimm Köşkü dışında bir evimiz daha mı var?" diye sordu Ophelia.

Genevieve onu başıyla onayladı. "Babamızın bir cadıya veya kâhine para verip bizi bulmaması için aşırı güçlü büyülerle korunan bir ev. Tek sıkıntı şu ki annem bize bunun haberini vermeden öldü ve... ben de yerini bulamadım."

Ophelia derin bir iç çekti. Yine zorlu bir arayış başlayacaktı.

"Peki *sen* anne babamız hakkında nasıl bilgi edindin?" diye sorguladı Genevieve.

"Blackwell," dedi Ophelia ve derin bir nefes aldı. Phantasma'da geçirdiği bir hafta boyunca neler yaptığını ona saat saat, neredeyse tüm ayrıntılarıyla –yalnızca bir iki skandalı atlayarak– anlatınca rahatladığını hissetti.

Lafını bitirince Genevieve ıslık çaldı. "Annem kan pazarlığı yaptığını öğrenseydi yine kalp krizi geçirirdi."

Ophelia acı dolu bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

Genevieve şaşkınlıkla irkildi. "Onunla konuştun mu?"

"O meseleye gelecektim... Diğer Taraf'ta benimle konuşmayı bekleyen biri varsa Fısıldayan Kapı diye bir yeri çağırabiliyormuşum meğerse. Annem de beni bekliyormuş."

Genevieve'in gözleri yaşlarla doldu. "Nasılmış? İyi miymiş?"

Ophelia onu başıyla onayladı ve kardeşinin elini tutup şefkatle sıktı. “Seni çok sevdiğini iletmemi istedi benden.”

Genevieve başını yukarı aşağı sallayıp gözlerinin önündeki birkaç kumral saç telini kulağının arkasına aldı. “Bunu sonra daha ayrıntılı anlatırsın, ilk önce o fantomdan bahsetmeni ve ikinizi bulduğumda ne yaptığınızı açıklamayı istiyorum.”

“Beni nasıl buldun ki?” diye sordu Ophelia kızarak.

“Aa!” diye bağırdı Genevieve. “Bir şeytan burada yüzü benimkine aşırı benzeyen bir ölüm büyücüsü olduğunu söyledi. Bu çok garip değil mi?”

“Çok garip. Bir şeytan neden sırf bunu demek için seni arayıp bulsun ki?”

“Onu demiyorum,” diye düzeltti Genevieve. “Benzediğimizi fark etmesi garip değil mi? Yan yana durmadığımız sürece kimse anlamaz normalde.”

“Vivi,” dedi Ophelia bezgince iç çekip. Elbette kardeşi buna odaklanmıştı. “Şeytan konusuna dön. Nasıl bir tipi vardı?”

“Seksi,” dedi Genevieve gülümseyerek. “Koyu saçları, yakışıklı bir yüzü, anca rüyanda göreceğin bir kıcı...”

“Genevieve Grimm.”

“Gözleri korkunçtu gerçi,” diye devam etti Genevieve. “Kırmızıydı ve kedilerinki gibiydi...”

Ophelia donakaldı. Sinclair.

“Onunla tam olarak ne konuştun?” diye sordu Ophelia.

Genevieve, Ophelia’ya garip garip baktı. “Son seviyeden çıkınca beni koridorda buldu. Ne kadar benzediğimizi söyleyince burada olduğunu hemen anladım. Hangi odada olduğunu söyledi, ben de seni bulmaya geldim. Sorun ne? O şeytanı tanıyor musun yoksa?”

“Tanıyorum denebilir,” diye mırıldandı Ophelia ve kardeşini sorgulamaya devam etti. “Sen o kadar seviyeyi geçmeyi nasıl başardın? Blackwell olmasa ben...”

Genevieve derin bir nefes aldı. “Seninle hiç paylaşmadığım başka bir sırrım daha var, Ophie.”

Ophelia nefesini tutup kız kardeşinin açıklamasını bekledi ama Genevieve konuşmadı. Bunun yerine ortadan kayboldu. Tamamen.

Ophelia keskin bir nefes aldı. “Sen de tayfsın.”

Genevieve tekrar ortaya çıktığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Derken?..”

Ophelia da kendi yeteneğini sergileyip, “Blackwell’in dediğine göre bu özelliği babamızdan almışız,” diye açıkladı.

“Becerdiğin fantomun babamızla tanışmış olmasına inanmıyorum.”

“Kabalık etme,” dedi Ophelia kızarak.

“Eyvah, o yüzü biliyorum ben,” dedi Genevieve gözlerinde korkuyla onu işaret ederek. “Onu becerdiğinle kalmamışsın. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?”

“Onun hakkında çeşitli şeyler hissediyorum,” diye mırıldandı Ophelia. “Çok zorlayıcı olabiliyor, emin ol.”

Genevieve pis pis sırıttı. “Ah, eminim zorluyordur...”

“*Vivi!*” Ophelia onu azarlayıp kardeşinin omzuna şakayla karışık vurdu.

Genevieve başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. “Kusura bakma, Ophie ama sataşmamam mümkün değil. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim! Şimdiye kadar yaptığın en şehvetli denebilecek şey Elliot Trahan denen şu çocuklaydı ve emin ol benim ekmek tatlısıyla aramda daha güçlü bir kimya var.”

Ophelia kardeşine bozulmadan homurdandı, ardından konuyu ilk sorusuna geri getirdi. “Yani seviyeleri sürekli görünmez olarak mı geçtin?”

Genevieve ciddileşti. “Aşağı yukarı. Doğru mu yanlış mı etabında beni görmeliydin. Kelepçelerden kurtulamasaydım kesinlikle püre olacaktım. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlamakta pek iyi değilmişim.”

“Peki ya sana dadanan hayaletler?” diye sordu Ophelia.

Genevieve omuz silkti. “Duvarların içinden geçebiliyorken kaçması kolay.”

“Yani güçlerini o kadar iyi mi kontrol edebiliyorsun?” diye sordu Ophelia biraz şaşırıp.

Genevieve dudağını ısırıldı. “Evet. Çocukluğumdan beri bunu yapıyorum. Artık çok doğal geliyor. Evde bu sayede her şeyden paçayı kurtarıyordum.”

“Yıllar önce Mardi Gras sırasında içki dolabından o pahalı içkiyi senin çaldığını *biliyordum!* Annemin kafasının o kadar karışmasına şaşmamalı, çalmak için anahtarını alman gerekmemiş.”

“Eh, o seferinde az kalsın anneme yakalanıyordum,” diye mırıldandı Genevieve. “Aslında fark ettiğinden eminim ama benimle yüzleşmeye uğraşmadı. Sanırım annemin beni fark etmesi için doğru büyü değildi.”

“Vivi...” diye fısıldadı Ophelia. “Bu tür şeyler yapabildiğini bana neden hiç söylemedin?”

“Çünkü...” Genevieve kederli duruyordu. “Sana gerçekten güveniyorum, Ophie ama biz küçükken yanlışlıkla anneme söyleme riskini göze alamazdım. Seni dış dünyadan soyutladığı gibi soyutlanmak istemedim. Büyüm olduğunu öğrenir de sana

yaptığı gibi özgürlüğümü elimden alır diye ödüm kopuyordu. Keşke annemin muhtemelen umursamayacağını bilseydim.”

“Annem özgürlüğümü elimden almadı...”

“Aldı,” diyerek sözünü kesti Genevieve. “Kahretsin ki aldı.”

“Çocukluğum iyi geçti, Vivi. Sadece... omuzlarıma seninkilerden farklı sorumluluklar ve beklentiler yüklenmişti.”

“Benim ablam olduğun için ne kadar minnettar hissettiğimi asla tam olarak anlayamayacaksın,” dedi Genevieve. “Senin kadar özverili olmayan bir ablam olsaydı bu kadar yakın olamazdık bence. Ama aile mirasımıza duyduğun sorumluluktan ötürü hayallerini, ilgi alanlarını ve... hayatının tümünü arka plana atmanı izlemek benim için hep çok üzücüydü. Kim olmak istiyorsan o olmanı istiyorum, Ophie.”

“Yakın mıyız biz?” diye fısıldadı Ophelia. “Grubumda bir kız vardı... Luci diye.”

Genevieve şaşırdı. “Luci Veil mi?”

Ophelia başıyla onayladı. “Bana arkadaş olduğunuzu söyledi. Bir arkadaş grubunuz varmış. Daha önce adlarını bile duymamıştım hiç. Bensiz apayrı bir hayatın varmış gibi hissettim. Beni geride bırakıyormuşsun gibi.”

Genevieve yutkundu. “Sosyal yaşamımı dinlemek seni bu kadar üzüyorken yüzüne vurmak istemedim. Sana arkadaşlarımdan bahsetmek istedim yoksa. Sana onlardan bahsedeceğim de. Sana her şeyi anlatacağım, Ophie. Şu dünyada en çok değer verdiğim kişi sensin. Bunu biliyorsun değil mi?”

Ophelia’nın gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. “Lütfen asla benden kopma. Sana ihtiyacım var. Sonsuza dek beraber olacağız. Değil mi?”

“Söz veriyorum,” dedi Genevieve fısıldayarak ve öne eğilip Ophelia’ya sarıldı.

Uzun bir süre sarıldılar. Bu anın gerçek olduğundan, birbirlerinin gerçek olduğundan, birlikte olduklarından ve sorunlarının geçtiğinden emin olmak istercesine birbirlerini sıkı sıkı tuttular.

“Luci’ye ne oldu?” dedi sonunda Genevieve geri çekilip.

Ophelia irkildi. “Hayatta.”

Genevieve rahat bir nefes aldı.

Ophelia hikâyeyi tüm detaylarıyla anlatmadan önce, “Aynı zamanda artık... lanetli,” dedi.

“Luci şimdiye kadar tanıştığım en iyi insanlardan biri,” dedi Genevieve. “Bu çok korkunç.”

“Bana da hep iyi davrandı. Ama o kuzeni yok mu...”

“Cade’i mi diyorsun?” Genevieve’in gözleri öfkeyle parladı. “*Cade* burada mıydı? Şimdiye kadar tanışma talihsizliğine yakalandığım en iğrenç insanlardan biri. O da ayak üstü.”

“Kötü bir ününün olmasına sevindim,” diyerek başını aşağı yukarı salladı Ophelia. “Özellikle de onu öldürdüğümü düşünürsek.”

“*Ne?*” diye tiz bir çığlık attı Genevieve.

“Son seviyeden ya o sağ çıkacaktı ya da ben. Ben de kendimi seçtim.”

Genevieve, Ophelia’ya başka bir gözle baktı. “Kısacık sürede çok değişmişsin.”

“Daha önce kim olduğum hakkında hiç bu kadar emin hissetmemiştim,” diye itiraf etti Ophelia. “Biliyorum bu çok garip. Kendimi bulmayı bekleyeceğim son yerdi burası. Ama olan bu.”

“Eh, tohumların *burada* atılmış,” diye şaka yaptı Genevieve. “Çok şairane aslında. Belki de buranın suyunda bir şey vardır.”

Ophelia yumuşak bir kahkaha attı. “Belki de sadece annemin kızıyım.”

“Seninle gurur duyuyorum, Ophie,” dedi Genevieve.

Ophelia’nın ağlayası geldi. “Sana o gün sokakta söylediklerim için özür dilerim. Annemize daha yeni veda etmiştik, ben de üzgün ve stresliydim ve buraya gelmene neden olduğum için çok ama çok özür dilerim.”

“Ah, Ophelia.” Genevieve başını iki yana salladı. “Bir anlığına bile senin yüzünden buraya geldiğimi düşündüysen ben özür dilerim. Her halükârda buraya gelecektim. Başından beri planım buydu. O gün dediğin şeyler konusunda ise... haksız değildin. Hep arkamı topladın ve bir kez olsun ben *senin* için bir şey yapmak istedim.”

Kız kardeşinin bunları demesiyle Ophelia’nın omuzlarından büyük bir yük kalktı.

Genevieve, “Peki o halde,” diyerek ellerini çırpıttıktan sonra yataktan atladı. “Sonraki konumuza geçelim: Yaşamının on yılını seksi bir hayalete vermemeni sağlamak için kırk sekiz saatimiz var. Nereden başlayalım?”

Ophelia gülümsedi. Umudunu yeniden bulmuştu.

Çarpışma

PHANTASMA'NIN DOKUZUNCU GECESİ

Köşkün altıncı katına ulaştıkları sırada Genevieve, “Ekibimize bir isim bulmalıyız,” diye öneride bulundu. Ekipleri Ophelia, Genevieve ve durumu fazlasıyla eğlenceli bulan Blackwell'den oluşuyordu.

Son üç saat içinde olabildiğince çok katı ve odayı araştırmalarına rağmen başka bir yarışmacı grubuyla karşılaşmadılar ve bu, Ophelia'yı germeye başlamıştı. Bir sonraki etaptan önce rakipleriyle tanışıp onları tartmak istiyordu.

Genevieve'in ise, aklına gelen her konuda Blackwell'i sorguya çekmek dışında dünyada derdi tasası yokmuş gibiydi.

Hayalet olmak nasıl bir şey?

Kıyafetlerinin modasının geçeceğinden hiç endişelenmiyor musun?

Ya da teknolojik gelişmelerin feci derecede gerisinde kaldığından?

Hiç araba gördün mü?

Burada kaç kişinin ölmesini izledin?

Boyu kaç?..

Ophelia bu son sorunun nereye varacağını kestirememişti ama Genevieve daha cümlesini bitirmeden lafını ağzına tıkadı. Hakkını vermesi gerekirse, Blackwell her soruyu büyük bir olgunlukla karşıladı. Hatta köşkte dolaşırlarken Genevieve'in bu maskaralıklarından keyif alıyor gibi bile görünüyordu. Bu durum, Ophelia'nın derinlerinde bir yerin sızlamasına neden oldu. Bu hissi görmezden gelerek bütün dikkatini avlanmaya verdi.

Köşkün diğer kanatlarındaki koridorlarla holler, Ophelia'nın hapsolduğu kanattakiyle neredeyse aynıydı. Hepsinin şık yemek salonları, kütüphaneleri ve rasgele yerleştirilmiş temizlik odaları vardı. Odaların *gerçekten de* aynı odalar olduğunu, nasıl olduyorsa yalnızca farklı doğrusal düzlemlerde bulunduklarını ve evrenin farklı katmanlarında üst üste dizili olduklarını anlamaları çok uzun sürmedi. Bunu fark etmek açıkçası Ophelia'nın başını döndürmüştü ama babasının adının yazılı olduğu taşa nasıl kendi kanadında denk geldiği sorusu cevaplanmıştı. Yarışmacılar bunu çözseydi, teknik olarak diğer gruplardaki yarışmacılara mesaj bırakabilirlerdi. Ophelia bu detayı Genevieve'in nerede olduğundan endişelendiği onca zaman boyunca fark edemediğine sinir oldu.

Blackwell, Ophelia'nın düşünce akışını keserek, "Ekip ismi önerilerine açığım," dedi Genevieve'e.

"Bakalım, ortak yönlerimiz neler..." dedi Genevieve odanın karşı tarafına geçip yeni bir odaya girerken. "Hepimiz çok çekiciyiz,"

"Bak bu doğru," dedi Blackwell sırtarak.

Ophelia kız kardeşine yargılayıcı gözlerle baktı. "Adamın zaten tavan olan egosunu daha da şişirme, yalvarırım."

"Yalvarmayı da pek sevmez," diye hazırcevap bir karşılık verdi Blackwell. "O işi benim yapmamı beni tercih ediyor."

Ophelia yanakları alev alev yanarken fantomun kaburgasına dirsek attı. Blackwell başını geriye atıp güldü ve Ophelia bu manzara karşısında yüreğine çöken acıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Çünkü sonunda Genevieve'le kavuşmuşlardı, Blackwell kaygısızca kahkaha atıyordu ve Ophelia'nın tek düşünebildiği iki gün sonra bir daha asla buna benzer bir an yaşayamayacağıydı.

Genevieve sanki ikisi hiçbir şey dememiş gibi, "Şeye ne dersiniz?.." diye başlamıştı ki aniden ayağının dibinde küçük bir hayalet belirince devamını getirmedi. "Ah! Yumak! Geri dönmüştün."

"Yumak mı?" diye sordu Ophelia ve Blackwell aynı anda.

Genevieve onlara baktı. "Başka ne diyecektim kediye?"

Blackwell, "Adı Poe," dedi gülümseyerek ve kedinin yanına gidip kucağına aldı.

"Adil değil, sen kediye sevebiliyorsun," dedi Genevieve somurtarak.

"Endişelenme, fazla bir şey kaçırmıyorsun," diye ona güvence verdi Blackwell. "Çoğu zaman berbat bir alçaktır kendisi."

Poe sanki hakarete uğramış gibi o anda Blackwell'in kucağından fırladı.

Ophelia boğazını temizledi. "Bence bu gecelik ara vermemiz lazım. En az on kat merdiven çıkıp indik ve gördüğümüz her odayı aradık. *Bittim* ben."

Genevieve alayla güldü. "Harcadığınız enerji düşünülünce tabii."

Ophelia'nın yüzü son bir saat içinde milyonuncu kez kıpkırmızı kesilse de Blackwell'in yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. Ophelia'nın yanına sokulup yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Kardeşinden çok keyif alıyorum," dedi.

Ophelia oyuncu bir tavırla Blackwell'in eline vurdu. "Ben uyumaya gidiyorum," dedi ayaklarını vura vura odadan çıkarırken. "Bir araya geldiğinizde katlanılmaz olacağınızı tahmin etmeliydim."

"Bekle!" Genevieve ablasına yetişmek için Blackwell'in yanından geçti. "Bundan sonra aynı odada uyuyacağız, değil mi?"

Ophelia omzunun üzerinden Blackwell'e kısa ve anlamlı bir bakış attı.

"Bu iyi bir fikir," dedi Blackwell.

Ophelia, Genevieve'den ayrılmak istemiyordu ama bencil bir tarafı Blackwell'le birlikte olduğu son sefer gerçekten de *son* sefer olduğu için yıkılmıştı.

"Gidip eşyalarımı alacağım. Sonra odanda buluşuruz, Ophie," dedi Genevieve.

Kardeşinin gruptan ayrılmasını isteyip istemediğinden emin olamayan Ophelia, "Seninle gelmemizi ister misin?" diye sordu ama Genevieve elini sallayarak onun endişelerini geçiştirdi.

"Bana bir şey olmaz!" diye güvence verdi aceleyle giderken.

Birkaç saniye sonra Blackwell onu odasına ışınladı.

"Çok garip," dedi Ophelia fantoma. "İki dünya çarpışmış gibi."

"Onu bulduğuna sevindim. Daha doğrusu, onun bizi bulduğuna," diye gülümsedi Blackwell ve kollarını Ophelia'nın beline dolayıp onu kendine çekti. "Gerçi bizi en azından beş dakika sonra bulsaydı keşke..."

Ophelia mırıldanarak ona katıldığını gösterdi ve Blackwell onun başını yukarı kaldırıp dudaklarına tatlı ve uzun bir öpücük kondurdu.

"Keşke kalabilseydin," diye fısıldadı Ophelia.

“Keşke.” Blackwell iç çekti. “Belki böylesi daha kolay olur.”

Ophelia adamın haklı olduğunu biliyordu ama hayal kırıklığına da engel olamıyordu. Blackwell iyi geceler deyip ortadan kaybolmadan önce onu son bir kez daha öptü. Yalnız kalan Ophelia pijamalarını giyip yorganın altına girerek kız kardeşini beklemeye koyuldu.

. . .

Ophelia ertesi gün uyandığında sırtında Genevieve’in dirseği vardı ve bütün yorganı çalınıp yatağın diğer tarafına götürülmüştü.

“*Bunu* hiç özlememişim,” diye söylenerek kalktı ve vücudunu esnetti.

Genevieve’in dün gece gelişini hatırlamıyordu, muhtemelen uyuyakalmıştı ama şimdi zemin çeşitli *ıvır zıvırla* doluydu. Genevieve’in odasını toplu tutabildiği hiç olmamıştı. İki bavuldan çeşitli giysiler, ayakkabılar ve parfüm şişeleri taşıyordu ve Ophelia, kardeşinin yalnızca iki çantaya bu kadar eşya sığdırabildiğine inanamadı.

Genevieve gerinip esnedi ve yatakta kıpırdandı.

“Bir çift ayakkabı neyine yetmedi, Vivi?” diye azarladı Ophelia. “Buraya *parfüm* mü getirdin?”

“Kiminle tanışacağını bilemezsin,” diye söylendi sabahın köründe yargılandığı için sinirlenen Genevieve. “Zaten pahalı olanları getirmedi.”

“İnanılmazsın,” dedi Ophelia başını iki yana sallayarak. “Ben Blackwell’i çağırmadan önce giyin. Bu gecedan önce olabildiğince çok yeri aramak istiyorum.”

Genevieve yataktan zar zor kalktı. Phantasma’nın onlara dayattığı ters uyku düzeninden dolayı saat öğleden sonra olmasına

rağmen Genevieve sabah insanı olamayacağını bir kez daha kanıtlıyordu. İkisi de sonunda giyindiğinde Ophelia fantomu çağırdı. Blackwell'in onu duyması için birkaç kez denemesi gerekti. Ophelia durumu hızlıca Genevieve'e açıkladı.

İki kardeş odadan ayrılıp koridordan aşağı ilerlerken Genevieve, "İşte bu yüzden büyüden nefret ediyorum," dedi. "Çok fazla kahrolasica kural var."

Bir saniye sonra Blackwell karşılarında belirdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Ophelia.

"Diğer gruplardan kalan yarışmacıların birkaçı sonraki seviyeden önce öldürecek insan arıyor," diye haber verdi Blackwell. "Dokuzuncu seviyeyi yalnızca bir kişi deneyebildiği için yarışmada bu noktada genelde böyle şeyler olmaya başlar."

Ophelia, Genevieve'le baktı ve ne demesi gerektiğini anladı.

"Vivi..."

"Hayır," diyerek başını sertçe iki yana salladı Genevieve. "Tüm olanlardan sonra buradan ayrılmayacağım,"

"Ama dokuzuncu seviyeye yalnızca birimiz katılabileceksek neden daha fazla etaba girme riskini alalım ki?"

"Tamam, dokuzuncu seviye başlamadan önce Phantasma'dan çekileceğim," diye karşı çıktı Genevieve. "Ama seviyeden önce seni *bırakmayacağım*."

"Şey, yarışmadan çekilme niyetin varsa bunu sekizinci seviyeden önce yapmak mantıklı olur," diye lafa karıştı Blackwell. "En çok şeyin kaybedildiği seviye çünkü..."

"Ah, eminim bir şey olmaz," diye güldü kalın, şeytani bir ses ve Ophelia anında gerildi.

Bu iyiye işaret olamazdı.

Sinclair kendini beğenmiş bir ifadeyle belirdi ve öfkesini zar zor gizleyen Blackwell kaskatı kesildi. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

“Aa, *sen* gelmişsin!” diye haykırdı şeytani tanıyan Genevieve, ardından bakışlarını Ophelia’ya çevirdi. “Seni nerede bulacağımı söyleyen adam buydu, Ophie.”

“Ah, biz *Ophie*’yle yakından tanışıyoruz,” dedi Sinclair. “Hatırla görüştüğümüz son sefer parmaklarım onun...”

“O cümleyi bitirirsen seni gebertirim,” diye tehdit etti Blackwell.

Ophelia böyle bir anda sadece Blackwell’in haklı olduğunu düşünebildiği için kendinden utanıyordu ama kıskançlık gerçekten de seksiydi.

Üçü arasında çok daha derin meselelerin döndüğünü fark eden Genevieve şok içinde etrafına baktı.

Gururlu bir sırıtışla Ophelia’ya eğilip, “Ay, lütfen bana senin için kavga ettiklerini söyle,” diye fısıldadı.

Ophelia kız kardeşine sert bir bakış atınca Genevieve’in sırıtışı genişledi.

Sinclair başını yana yatırdı. “Dikkatli ol, Blackwell. Bazıları kıskançlığının çok yasaklı bir şeyden kaynaklandığını düşünebilir.”

“Üçünüz arasında ne geçti, Ophie?” diye fısıldadı Genevieve merakla.

“Biricik ablan sana söylemedi mi?” diye sordu Sinclair masum masum. “Buradayken öptüğü tek kişi Blackwell değil.”

Ophelia, “Öpmekten *zevk aldığım* tek kişi o ama,” diye karşılık verince Blackwell’in sırıtışı şeytani bir hal aldı.

“Koca yarışma boyunca kimse bir kez bile beni öpmeyi teklif etmedi,” diye somurttu Genevieve.

“Bunu değiştirebilirim,” diye teklif etti Sinclair.

“*Hayır*,” diye bağırdı Blackwell ve Ophelia aynı anda.

“Buraya yalnızca sevgili Grimm kardeşler birbirlerini bulmuş mu diye öğrenmeye geldim,” diye devam etti Sinclair. “Daha yeni bir araya gelmişlerken tekrar ayrılmaları çok üzücü olur değil mi, Blackwell?”

Ophelia şeytana gözlerini kısarak baktı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Sinclair güldü. “Bunu kendi kendine öğrenmen lazım sanırım.”

Bunu dedikten sonra ortadan kayboldu.

“Adam korkutucu kabul ediyorum ama aşırı seksi bir korkutuculuk bu, değil mi?” dedi Genevieve.

“Katıldığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Blackwell kuru kuru.

“O şeytan ve Blackwell ezeli düşmanlar,” diye açıkladı Ophelia.

“Ve sen *ikisini birden* öptün mü?” Genevieve kahkaha attı. “Bu kadar dramatik biri olduğunu asla tahmin etmezdim, Ophie. Tabii seni anlıyorum, kıskançlık meselesi o iki adamdan bile seksi. Dürüst olmam gerekirse seninle çok gurur duyuyorum.”

“Sinclair ikinizin bir arada kalmasını istiyorsa bu çok da iyi bir fikir olamaz,” dedi Blackwell lafa karışıp.

“Off ya. Sırf gizemli konuşan bir şeytan bir şeyler dedi diye yarışmadan çekilmem gerekmiyor,”

“Blackwell haklı bence,” diye katıldı Ophelia. “Sinclair seni bana iyi niyetlerle yönlendirmemiştir, bundan emin olabilirsin.

Her şeyden önce aşırı bencil biri. Ayrıca Blackwell'den intikam almak istiyor.”

Genevieve başını iki yana salladı. “Ophelia, seni nasıl bırakabilirim? Bu *benim* görevim olacaktı, senin değil.”

Ophelia, “Beni buraya kadar getirdin,” diyerek kız kardeşinin elini tutup sıktı. “Sana ulaşmam gerekmeseydi bunca engeli asla aşamazdım. Zaten en başında buraya benim için geldin, ben Grimm Köşkü'nden ve annemin işini devralma fikrinden vazgeçemiyorum diye. Ama...”

Genevieve'in yüzündeki ifade umutla doldu. “Ama ne, Ophie?”

Ophelia derin bir nefes aldı. “Bir şeyler değişti. Ben değiştim. Artık aynı şeyleri istemiyorum.”

Genevieve cesaret vermek istercesine uzanıp Ophelia'nın elini sıktı. “Peki ne istiyorsun?”

Blackwell'in bakışlarının ağırlığını ve yakıcılığını üzerinde hissetmesine rağmen Ophelia gözlerini kız kardeşinden ayırmamak için bütün iradesini kullandı.

“Buna hâlâ karar vermeye çalışıyorum,” diye cevap verdi en sonunda. “Fakat kesin olarak bildiğim bir şey var ki senin buradaki görevin tamamlandı, Genevieve. Beni buraya sen getirdin. Ve bu, beni içinde boğulup gideceğim bir gelecekte kurtardı. Üstelik sona ulaşana dek Blackwell beni koruyacak. Neden buna lüzum yokken bir etaba daha girme riskini alasın ki?”

Genevieve uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri Ophelia'nın bakışlarında bir şeyler arıyordu. Aradığı her neyse, bulmuş olmalıydı.

“Peki,” diye fısıldadı Genevieve. “En azından o vakte kadar seninle kalabilir miyim?”

Ophelia'nın omuzları gevşedi. Başarmıştı. Genevieve'i bulup onu bu cehennemden ayrılmaya ikna etmişti. Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Tamam, akşam yemeğine kadar kal,” dedi Ophelia başıyla onaylayarak. “Ama sonrasında vedalaşacağız.”

Sekizinci Seviye

DÜZENBAZLIK

Kardeşlerin vedalaşma vakti gelince Ophelia'nın konuşacak hali kalmamıştı çünkü ağzını açarsa dağılmaktan korkuyordu. Bütün günü Blackwell'le birlikte köşkü arayarak geçirmişlerdi ve Genevieve fantomla Ophelia'nın ölse tahmin edemeyeceği kadar iyi anlaşıyordu. Muhtemelen bunun nedeni ikisinin de sinir bozucu bir espri anlayışı olması ve Ophelia'ya takılmaya bayılmalarıydı. Ancak zaman ilerledikçe kimsenin şaka yapası kalmadı ve akşam yemeği zili çalarken herkes ciddileşmişti.

“Kendine iyi bak, olur mu?” dedi Genevieve.

Ophelia onu başıyla onayladı. “Bu yarışmayı kazanacağım.”

“Sana inanıyorum,” dedi Genevieve ve bakışlarını Blackwell'e çevirdi. “Ona iyi bak, yoksa senden intikam almak isteyen ezeli düşmanlarının sayısı ikiye çıkar. Anlaşıldı mı?”

Blackwell başını aşağı indirerek onayladı. “Seninle tanışmak güzeldi, Genevieve Grimm.”

Genevieve gülümsedi. “Umarım bir gün tekrar karşılaşırız.”

Blackwell bakışlarını kaçırdı. Kardeşini sarılmak için kendine çeken Ophelia'nın ise midesi çalkalanıyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Genevieve'in kulağına.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldayarak yanıt verdi Genevieve. “Ne istediğine karar verirsen ver... kalbini koru. Olur mu?”

Ophelia, Blackwell'e doğru bakıp adamın bunu duyup duymadığını anlamaya çalıştı ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Kardeşini başıyla onaylayıp geriye bir adım attı.

“Genevieve, unutmadan şunu da diyeyim.”

“Efendim?”

“Eve dönünce lanet odanı topla.”

Genevieve gözlerini devirip ablasına hareket çekti ve iki bavulunu eline aldı. “Bu kahrolasica köşke de elveda. Ben, Genevieve Grimm, Phantasma'dan çekiliyorum.”

Zel adlı şeytan hiç vakit kaybetmeden geldi ve Genevieve'i kolundan tutup götürdü.

Blackwell, “Az kaldı,” diyerek bir kolunu Ophelia'nın beline dolayıp onu kendine doğru çekti. “İki seviyeyi tamamlayınca serbest kalacaksın.”

Ophelia başını yukarı aşağı sallayıp alnını adamın göğsüne koydu. O, iki seviyeyi tamamlayınca serbest kalacaktı. Ama Blackwell'in böyle bir şansı yoktu.

. . .

Sekizinci seviyede artık ayrı ayrı gruplar olmadığı için Blackwell onu, geriye kalan yarışmacıların toplanmaya başladığı fuayeye götürdü. Kendisi ve Charlotte dahil toplamda altı kişiydiler. Otuzlarının ortasındaki iki erkek vardı. Biri buraya kılıpayı gelmiş gibi aşırı bitkin duruyordu. Diğeriyse dikkatli bakışları

olan asık suratlı bir adamdı ve diğer yarışmacıları büyük bir özgüvenle inceliyordu.

Şeytanın ortaya çıkmasını beklerlerken Charlotte başıyla Ophelia'ya selam verdi. Sinclair, Ophelia'nın görmeyi beklediği son kişiydi.

Şeytan yavaş yavaş grubu inceledi ve Ophelia'nın yanında Genevieve'i göremeyince sırtmaya başladı. Ophelia'nın midesine bir ağırlık oturdu.

"Aranızda beni tanımayanlar varsa," diyerek güldü. "Adım Sinclair. Buyurun, ipucunuz."

Seviyenin kapısı belirlediğinde bu sefer üzerinde yalnızca iki kelime belirdi.

TERCİHİNİZİ AKILLICA YAPIN.

Her nasılsa bu iki kelime alev denizleri ve sallanan testereleler hakkındaki diğer ipuçlarından daha tekinsiz gelmişti.

"Adınızı söylediğimde öne çıkın," dedi şeytan neşeyle.

Elbette Ophelia'yı sona bırakmıştı.

Ophelia kapıya yaklaşırken şeytan yırtıcı bir hayvan gibi sırtıyordu. "Bakıyorum kardeşin yarışmadan çekilmiş."

"Şu neşene bakılırsa içimden bir ses beni tekrar kandırdığını söylüyor," dedi Ophelia öfkeyle.

"Seni kandırmak çok zor değil," diyerek Ophelia'ya hak verdi şeytan. "Ama merak etme, içimden bir his kardeşini çok yakında yeniden göreceksin diyor."

Ophelia şeytanın yanında daha fazla beklemedi. Portaldan geçince kendini beyaz duvarlı bir odada buldu ve yalnızdı.

“Kimse var mı?” diye mırıldanınca boş mekânda sesi yankılandı. Blackwell’i çağırma fırsatı bulamadan arkasından tanıdık bir ses geldi.

“*Ophie?*”

Ophelia arkasını dönünce karşısında sersemlemiş ve kafası karışmış gibi duran kardeşini gördü. “*Genevieve*. Neler oluyor bura—”

Ophelia cümlesini bitiremeden başkasının adını söylediğini duydu.

Ophelia tekrar dönünce karşısında... Genevieve’i buldu.

“O ben değilim,” dedi ilk Genevieve korkulu gözlerle.

“Bu da neyin nesi?” dedi ikinci Genevieve de etrafına panikle bakınarak.

Ophelia küfretti. Tabii ya. Sinclair’in açıklamaları şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Blackwell’i çağırdı ve fantom epey gecikmeli olsa da sonunda gelince Ophelia eliyle kız kardeşinin kopyalarını gösterdi. On dakikadır kimin kim olduğuna dair bir ağız dalaşına girişmişlerdi.

“Bunun hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Ophelia.

“Bu, düzenbazlık seviyesi,” diye açıkladı fantom. “Kazanmak için gerçek Genevieve’i bulman lazım. Ama... sana söylemem gereken bir şey var.”

Ophelia kaşlarını kaldırdı. “*Ne* söyleyeceksin?”

“Phantasma’yı bu seviyede kaybetmenin riski çok daha büyük.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Ophelia.

Blackwell derin bir nefes aldı. “Yanlış Genevieve’i seçersen büyü, Phantasma’nın dışındaki gerçek Genevieve’i öldürecek. Bu, Phantasma’nın en güçlü numarası.”

“Ne?” diye bağırdı Ophelia.

“Bu yüzden yarışmadan çekilmesi için ısrar ettim,” dedi Blackwell iç çekerek. “Kalsaydı, ikinizin buraya birlikte kısılacığını biliyordum ve bu durumda ikiniz birden ölebilirdiniz.”

“Ama burada risk altındaki kişi o, Blackwell! Ben hata yapacak olursam ölecek olan... Bekle bir saniye.”

Ophelia'nın aklını bir şey kurcalıyordu. Blackwell'in ona daha önce söylediği bir şey... Babasının Phantasma'da ikinci denemesini yarışma New Orleans'a gelmeden üç gün önce kaybetmesiyle ilgili bir şey... O gün annesinin de...

“Blackwell?” dedi Ophelia boğulurcasına.

“Efendim?” Blackwell bir anda tavrı değişen Ophelia'ya yaklaştı, gözlerinde yakıcı bir endişe vardı.

“Phantasma'nın şehirden şehre gitmesi ne kadar vakit alıyor? Her yarışma arasında kaç gün var?” diye sordu Ophelia.

“Kırk sekiz saatten az, neden?”

Demek ki babası yarışmayı aşağı yukarı sekizinci seviyenin... yani Ophelia'nın *tam* şu an bulunduğu seviyenin olduğu gün kaybetmişti. Ve babasının en çok sevdiği kişi, onun etabında kullanılan kişi...

“Sanırım bayılacağım,” diye fısıldadı Blackwell'e.

Ophelia kontrolsüzce hızlı nefesler almaya başlayınca Blackwell anında yanında bitip onun yere oturmasına yardımcı oldu. İki Genevieve de tartışmalarına ara verip onun yanma koşular.

“Nesi var?” diye aynı anda sorup ardından birbirlerine pis pis baktılar.

“Biraz geri çekilin,” diye bağırdı Blackwell. “Ona alan bırakın.”

Blackwell ona dönüp saçlarını okşayarak yatıştırmaya çalıştı. Ophelia bu etabın zorluğunu idrak edince ciğeri sıkıştı ve büyük büyük nefesler almaya başladı.

“Ophelia. Nefes al, meleğim. Yanındayım, tamam mı?”

Ophelia onu başıyla onaylayınca Blackwell onun için nefeslerini saymaya başladı.

Ophelia kontrolü yeniden kazanınca Blackwell’e bakıp konuşmaya başladı. “Annemin ölmesine babam yol açmış. Sebep kalp krizi değildi. Bu seviyeydi. Herhalde... yanlış tahmin etmiş.”

Blackwell donakaldı. Ophelia fantomun gözlerinden ayrıntıları zihninden geçirdiğini, süreyi hesapladığını ve tamamen aynı sonuca ulaştığını anladı. Adamın gözlerindeki sessiz onayı görünce göğsünden bir feryat koptu. Onun da yapbozun parçalarını bir araya getirip bu gerçeği pekiştirmesini kaldıramamıştı.

“Çok üzgünüm, meleğim,” diye mırıldandı Blackwell onun gözyaşlarını silerken. “Gerçekten çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu, Ophelia. *Yemin ederim*. Bundan önceki seviyelerde beni çağırmayı çoktan bırakmıştı. Hatta bazen neden en başta pazarlığı kabul ettiğini merak ederdim. Yapabileceğim bir şey olsaydı...”

“Ne oluyor anlamıyorum,” diyerek ağlamaya başladı Genevieve’lerden biri.

Ophelia derin bir nefes alıp ayağa kalkınca Blackwell ona alan açmak için geri çekildi. Ona endişeyle bakan iki Genevieve’i süzdü. İkisi de küçük kız kardeşinin kusursuz birer kopyasıydı. Kızıl kahverengi saçlar, Ophelia’nınki gibi sık kirpiklerin altında parlayan deniz mavisi gözler. Gür kaşlar ve dolgun dudaklar.

Pembe fırfırlı elbiselerinden, al al yanaklarına ve burunlarının üzerine serpilmiş her bir çil tanesine kadar tüm detaylar doğruyd.

“Ebelemece oynarken beni kovaladığın sırada Grimm Köşkü’nün merdivenlerinden düşüp iki kaburgamı kırmıştım,” dedi Ophelia sesi titreyerek. “Kaç yaşındaydık?”

“Sadece bir kaburgaydı,” dedi iki Genevieve de aynı anda. Ardından ilk kopya kollarını göğsünde kavuşturarak, “Sen on ikiydin. Ben de dokuz. Ve bir *kazaydı*.”

Siktir. Bu zor olacaktı.

Blackwell, “Kendi anılarına dayanmayan sorular sormalısın,” dedi. “Köşkün büyüğü senin zihnindekileri alıp sahtekârın zihnine yerleştirebilir.”

“Bu da ne demek şimdi? Cevabını zaten bilmediğim ne sorabilirim ki... Dur bir dakika.” Aklına aniden bir fikir geldi ve Blackwell çenesini hafifçe eğerek onu teşvik etti. “Peki şuna cevap verin... Bugüne kadar kaç kişiyi öptünüz?”

Bu, Ophelia’nın da net olarak bilmediği bir soruydu ama Genevieve kopyalarının vereceği cevaplar son derece belirleyici olacaktı.

Kopyalar bir an sessiz kaldı.

Sonra ilki nihayet konuştu. “Dürüst olmam gerekirse *tam* sayıyı bilmiyorum. Partilerde çaldığım sarhoş öpücüklerin hepsi hatırlayamayacağım kadar çok... ama sanırım otuz civarındır?”

“*Otuz mu?*” İkinci Genevieve homurdandı. “Bu bana hakaret resmen. Sadece on bir kişiyi öptüm.”

Hepsi Ophelia’ya döndü, Blackwell onu dikkatle izliyordu. Ophelia iki cevabı da zihninde tarttı. İlk Genevieve’in sahte olduğundan hiç şüphesi yoktu. Verdiği sayıdan dolayı değil,

Phantasma'ya gelmeden önce Genevieve'in günlüğüne kısaca göz attığı içindi. Genevieve hayatının en önemsiz ayrıntılarını bile günlüğüne yazardı. Hangi renk giydiğini, şehre yürürken hangi kuşları gördüğünü, Ophelia'nın bir sabah içinde kaç kez gözlerini devirdiğini... Genevieve'in kaç kez öpüştüğü gibi bir şeyi tahmin etmesine gerek kalmamalıydı.

Ancak ikinci Genevieve'in cevabı onu bir açmaza sürüklemişti.

Net bir sayı vermişti. Ophelia kardeşinin ona yıllar içinde anlattığı sadece birkaç kısa ilişkiyi hatırlasa da bu sayı ona pek inandırıcı gelmemişti. Hele ki Genevieve sosyal hayatını ablasının gözüne sokmamak için ondan bir şeyler sakladığını itiraf etmişken. Eğer Ophelia kendi kafasından bile on bir kişi sayabiliyorsa bu demekti ki...

Ophelia bir eliyle madalyonunu kavrayıp ilk Genevieve'e doğru yürüdü. Hiçbir şey olmadı. İkincisine döndü. Yine hiçbir şey olmadı.

Derin bir nefes alıp riskli bir tahminde bulundu.

"İkisi de Genevieve değil," dedi.

Önce hiçbir şey olmadı ve Blackwell'le ikisi nefeslerini tutup beklediler. İki Genevieve, kaderlerinin mühürlenmesini beklerken birbirlerine endişeyle baktılar.

Ardından ikisi de duman bulutuna dönüşerek yok oldu.

"Başardın," dedi Blackwell gururla.

O anda odanın ortasında bir portal belirdi.

Ophelia kararlı adımlarla portala doğru yürüdü. "Şimdi, izinle. Şeytanların Prensi'yle görülecek bir hesabım var."

Yürekler

Blackwell'in haklı olduğu tek bir mesele varsa o da yumuşak yürekli olmanın kimseye bir faydası olmadığıydı. Onların kalbi kırılıp duruyordu sadece. Hak etmeyen insanlar için üzülyörlardı. Bu nedenle Phantasma'nın yaratıcısının huzuruna çıktığında yumuşak yürekli davranmayacaktı. Son iki haftada yüreği dağlana dağlana sertleşmişti. Blackwell'le ayrılma vakti gelince yüreğinin tekrar alacağı yaradan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Tabii bu konu hakkında bir şey yapmazsa.

Peki Şeytanların Prensi ona istediğini vermezse ne yapacaktı?

Ne kadar dişli bir yüreği olduğunu ona gösterecekti.

Dokuzuncu Seviye

İHANET

Ophelia portaldan çıkıp tekrar fuayede belirdi. Blackwell'in tekrar ortaya çıkmasını beklerken boş bir duvar bulmak için kararlı adımlarla alanı boydan boya geçti.

Portalın yanındaki görev yerinden ayrılmamış olan Sinclair, "Nereye gidiyorsun?" diye hesap sordu.

Ophelia durup arkasını döndü ve şeytana dişlerini göstererek, "Şu işi bitirmeye," dedi.

"O da ne demek?" dedi adam öfkeyle.

"Birazdan göreceksin, merak etme," dedi Ophelia sırtarak.

Bir süre sonra Blackwell ortaya çıktı. "Kapıyı yine çağıracağsın." Bu bir beyandı.

"Evet," diyerek onu onayladı Ophelia. "Çağıracağım."

Sinclair kulaklarına inanamıyordu. "Bu mümkün değil. Portalı yalnızca Salemaestrus geriye bir yarışmacı kaldığında açabilir."

Blackwell gerçeği bilerek sırttı. "Daha önce de açtı."

Sinclair kekeledi. "*Hayır.*"

Ophelia gözlerini kapayıp zihninde kapıyı canlandırdı. Blackwell'le tanışmadan hemen önce, daha doğrusu *resmen* tanışmadan önce gerçekleşmişti bu olay. Kendi grubunun kanadındaki koridorun sonunda belirmişti ama Ophelia yerin çok da önemli olmadığını hissediyordu. Kapının nasıl yoktan var olduğunu, devasa dövme demir çerçevesini, kırmızı mozaiklerini ve altın kulpunu hayal etti.

Boynundaki madalyon ısınmaya başladı ve gözlerini açtığında kapı karşısındaydı. Sinclair bir süre kıza huşu içinde baktı ama sonra ifadesi öfkeye dönüştü.

“Neyin içine yürüdüğünün farkında değilsin, kızım,” dedi sinirle. “Beni dinle...”

Ophelia gülerek onun lafını kesti. “Neyse ki bu senin değil benim sorunum, haksız mıyım?”

Ophelia kapıya doğru yürürken Blackwell hemen arkasındaydı, ona saldırmayacağından emin olmak için gözlerini Sinclair'den ayırmıyordu. Ophelia kulpu tutup çekti ama kapı kılmıdamadı. Soru sorar gözlerle başını çevirip Blackwell'e baktı.

“Kilidin açılması için yaratıcının adını söylemen lazım. Bu nedenle öncesinde açmana yardımcı olamadım. Adını sen zaten bilmiyorsan söyleme iznim yok,” dedi Blackwell. “Genellikle yaratıcının adı son yarışmacıya onuncu günde veriliyor ama... yine de işe yaraması lazım.”

“Seni uyarıyorum kızım bak,” dedi Sinclair. “Bunu yaparsan pişman olacaksın.”

Ophelia şeytanı dinlemedi. Derin bir nefes alıp Blackwell'e döndü ve “Birbirimizi her zaman bulacağımıza gerçekten inanıyor musun? Daha önce, sana ihtiyacım olduğu takdirde hiçbir şeyin bana gelmene engel olamayacağını söylemiştin. Bu yemini

tutmak uğruna evreni parçalayacağını... Hâlâ aynı fikirde misin?” diye fısıldadı.

Blackwell ellerini uzatıp yüzünü avuçlarının içine aldı. “Ruhumun her zerresiyle, evet. O kapıdan geçtiğinde bu seni son görüşüm olmayacak.”

“Söz veriyor musun?” diye fısıldadı Ophelia.

“*Yemin ederim, meleşim,*” dedi Blackwell.

Ophelia başını yukarı aşağı salladı ve “*Salemaestrus,*” diye seslendi.

Önündeki kulptan ağır ve metalik bir *klik* sesi geldi ve tekrar çektiğinde kapı bu sefer açılıverdi. Kapı çerçevesinin ötesinde karanlık ve güç aurası dışında hiçbir şey hissedilmiyordu. Blackwell onu bıraktı ve eşikten geçmesini acı dolu bir ifadeyle izledi. Sert bir rüzgâr onu içeri çekti ve arkasındaki kapı çat diye kapanarak Blackwell ve köşkle arasındaki bağlantıyı kesti.

Rüzgâr vücudunu uzun süre çekti de çekti ve Ophelia bir süre sonra tek bir ışık kaynağına yaklaştığını fark etti. Ayakları yere basınca Ophelia etrafında bir daire çizdi ve gözlerini kısıp bu gölgelerle kaplı hiçlikte *bir şey* bulmaya çalıştı.

“Kimse var mı?” diye bağırdı. “Salemaestrus! Ödülümü almaya geldim.”

Yanıt gelmedi. Yalnızca sessizlik vardı. Karanlıkta beklerken dakikalar, belki de saatler geçti. Sabrı gitgide tükeniyordu. Bunu tek başına başarmak istiyordu. Kendisi için. Ama Blackwell’i çağırırsa ne olacağını merak etmekten de geri duramıyordu. Bu etap için hiçbir ipucu alamadığından acaba gözden kaçırdığı bir detay mı vardı?

Çağır onu, dedi kendi kendine. *Yardım istemek seni zayıf kılmaz. Kazanan yine sen olacaksın.*

Blackwell'e seslendi ve neredeyse on dakika boyunca bekledi ama hiçbir cevap gelmedi.

Belki de bu seviyede çağrılmıyordur, diye düşündü içinden.

Ama aniden çevresindeki enerji değişti ve Ophelia'nın daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir güç havayı doldurdu. Durduğu küçük ışık halkasının hemen ilerisinden yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

"Merhaba meleğim," diye selam verdi kalın ve kadife sesli biri.

Blackwell ışık halkasına adım attı.

"Oh, beni duymuşsun," dedi Ophelia rahatlayarak. "Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Adamın sessizliği rahatsız ediciydi. Ophelia gözlerini kıstı. Bir şeyler aynı değildi.

"Blackwell?" diye fısıldadı Ophelia.

"Öncelikle kendimi yeniden tanıtayım." Başını eğerek Ophelia'yı resmî bir tavırla selamladı. "Adım Salemaestrus Erasmus Blackwell, Şeytanların Prensi'yim. Ama meleğim, sen bana Salem diyebilirsin."

Bağlı

PHANTASMA'DAN BEŞ ASIR ÖNCE

Salemaestrus, Şeytanların Prensi olarak Cehennem'in sunabileceği en karanlık şeyleri çoktan deneyimlediğini sanıyordu. O korkunç araf çukurlarına sayısız kez şahitlik etmişti. Daha iyi bir ahirete tırmanabilme umuduyla, o çukurların içindeki ruhların yüzyıllar boyunca birbirlerini uzuv uzuv parçalamalarını izlemişti. Son beş yüzyıldır hem ölümlü hem de ölümsüz pek çok ruh için bizzat acının ve ölümün habercisi olmuştu.

Ancak kızın götürüldüğünü anladığı an... Böylesi bir ıstırapı daha önce hiç tatmamıştı.

Cehennem'in kalbine asla dönmeyeceğine dair kıza yemin edeli ve Nocturnia'nın süsen kaplı o inişli çıkışlı cehennem tepelerini görelî neredeyse bir yıl olmuştu. Şimdiyse bozduğu yeminin ağırlığı omuzlarına çökmüş bir halde babasının sarayının devasa kapılarının önünde duruyordu. Ama kıza gitmesine engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Ona verdiği söz bile.

Fırtınalı gökyüzüne kadar uzanan oniks alevlerden yapılmış kapılar onu tanıyarak anında iki yana açıldı. Dönüşünü kutlarcasına daha parlak yanmaya başladılar.

Kan kokusunun peşine düşmüş bir cehennem tazısı gibi parıltılı, obsidiyen koridorlarda ilerledi. Ama onu bir duman bulutu gibi saran vahşi öfkesinin altında, korku kemiklerine kadar işlemişti. Kızın burada olduğunu hissedebiliyordu. Ait olmadığı bu sinsî duvarların arasındaydı. Kızın kalbi burası için fazla yumuşaktı.

Geliyorum, diye yemin etti. Senin için geliyorum.

Babasının taht odasının önünde bir dizi muhafız onu bekliyordu. Bu tabii ki bir gösteriden ibaretti. Bir ordu bile onun gücünü durduramazdı. Bu sadece bir noktayı kanıtlamak içindi: Salemaestrus hâlâ babasının yetiştirdiği o zalim ve gaddar Şeytanların Prensi'ydi. Asla evcilleştirilemezdi.

Muhafız birliğinin üzerine bir kara büyü dalgası salıp kanlarını tertemiz elmas zeminlere saçarken boğazından vahşi bir hırıltı koptu. Belki de doğrudu. Belki de o evcilleştirilemezdi. Buna izin vermezdi de. Tabii kız hariç.

Kız güvende olduğunda, Salemaestrus onun kendisinde görmeyi çaresizce istediği o iyi adam olacaktı. Ama şimdi... şimdi dünyayı paramparça edecekti.

Büyüsüyle patlatarak açtığı çift kanatlı kapılardan hâlâ kan damlıyordu. Kapıların ardındaki devasa, siyah taht odası duvarları kaplayan ametist ve mürekkep rengi alevlerin sıcaklığıyla kavruluyordu.

Şeytanların Kralı başında siyah alevlerden bir taçla elmas tahtında oturmuş gülümsüyordu. Salem babasına yaklaşıırken, Kral'ın kucığında en sevdiği küçük casusu mırılıyordu. Salem babasına doğru ilerlerken kedi odada yükselen gerilime karşı tembelce esnedi.

Tahtın basamaklarının sol alt kısmında Salem iki şeytan muhafızın arasında esir tutulan Sinclair'i gördü. O an o şerefsizin üzerine atılıp onu paramparça etmemek için bütün iradesini kullandı.

Her şey Sinclair'in suçuydu ve o şeytanı bir zamanlar dostu saydığı gerçeğinden nefret ediyordu.

Sinclair'in kırmızı gözlerindeki ölüm saçan bakışlardan bu hissin karşılıklı olduğu anlaşılıyordu.

Salem, tahtın basamaklarına yaklaştığında Kral'a dişlerini gösterdi. "O nerede?"

Babası güldü. "Bunca zamandan sonra babanı böyle mi selamlıyorsun?"

Salem öfkeden köpürüyordu. "Benimle sakın oyun oynama. Eğer onu bırakmazsan bütün Nocturnia'yı yerle bir ederim. Ve onunla birlikte Cehennem'i de."

Babasının yüzündeki gülümseme hiç bozulmadı. "Maalesef, böyle bir şeye kalkışacağına inanıyorum. Ama gözden kaçırdığın küçük bir detay var, Prensım."

Babası ayağa kalkıp tahtından aşağıya ışınlanırken Salem gözlerini kıstı. Kral tam önünde durdu ve Salem'in şu ana kadar ondan duyduğu en kan dondurucu sözleri fısıldadı.

"Senin Gerçek İsmi biliyorum."

Salem'in kanı dondu.

Hayır.

Olamazdı.

Gerçek İsmi sadece bir kişiye vermişti...

"Ah, işte sorun da tam burada," dedi Kral geri çekilirken. Hâlâ gülümsese de gözleri saf kötülükle doluydu. "İstedığın kadar güçlü rolü yapabilirsin, Salemaestrus ama günün sonunda, aptal bir ölümlüye âşık olduğun an bütün gücünden vazgeçtin."

Babası ölümlü kelimesini bir lanet gibi söylemişti.

"Ama ona çok da kızma," diye devam etti babası. "Ne de olsa ölümlüler çok kırılgan varlıklar. Seni bu konuda hep uyarmamış

mıydım? İşkenceye yenik düşmesi sadece zaman meselesiydi. Yine de şunu söylemeliyim, Gerçek İsmi herkesin duyabileceği şekilde haykırmadan önce işkenceye neredeyse üç gün dayanabilmiş olması beni biraz etkiledi. Onu kurtarmaya gelmeni umuyordu.”

Kızın işkence gördüğü, çaresizce ismini haykırdığı ama onun çağrılarına cevap veremediği düşüncesi Salem’in içini parçaladı. Babasının boğazına yapışmak için öne atıldığında gözünü kan бү-rümüştü.

“Neden bunu yapıyorsun?” diye hırladı. “O bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı.”

“O seni ağır bir yüke dönüştürdü!” diye tısladı babası Salem’in tutuşundan sıyrılarak. “Seni bu krallığın zayıf noktası haline getirdi. Onu Nocturnia’ya karşı olan görevine tercih edersen pişman olacağın konusunda seni uyarmıştım.”

“O zaman beni cezalandır,” diye talep etti Salem. “Sana itaatsizlik eden benim. O değil. Beni cezalandır.”

Babasının yüzünde o sinsî gülümsemesi belirlediği an Salem bu sözlerinden pişman oldu.

“Merak etme. Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.” Kral parmaklarını şıklattı. “Onu dışarı çıkarın.”

Birkaç metre ötede aniden beliren iki yeni muhafızın arasında gevşekçe sarkan bedeni gördüğünde Salem’in ciğerlerindeki hava boşaldı. Yüzyıllar boyunca düşmanlarının iç organlarını deşmiş, kalplerini sökmüş ve gözünü bile kırpmadan kanlarını akıtmıştı. Ama bu... Onun bu halini gördüğünde neredeyse kusacaktı.

Onu tutan şeytanları iterek yerde dizlerinin üzerine çöktü ve kızın bedenini kollarının arasına aldı. Babasının bu manzarayı bir başka zayıflık göstergesi olarak değerlendirecek olmasını zerre umursamıyordu. Ona dokunmalı, onu iyileştirmeliydi. Vücudu o kadar çok morluk ve kesikle kaplıydı ki teninde zarar

görmemiş bir santim bile yoktu. Koyu kahverengi saçları kanla ke-
çeleşip birbirine yapışmıştı. Kristal mavisi gözleri acıyla donuklaş-
mıştı. Altdudağında çirkin bir yarık vardı ve –hasiktir– köpekdiş-
leri eksikti.

“Angel,” diye fısıldadı sesindeki dehşeti gizlemeye çalışarak ve
parmak uçlarını kızın yüzünde yatıştırıcı hareketlerle gezdirdi.
Onu paniğe sürüklememeliydi. “Buradayım, Angel. İyi olacaksın.
Her şeyi düzelteceğim.”

Kız yutkundu, ıslak gözlerini ona bakmak için kıstı. “Salem...
gerçekten burada mısın?” Boğazından bir hıçkırık koptu. “Geldin.
Benim için geldin. Onlara geleceğini söylemiştim.”

Kızın gözleri ona duyduğu hayranlıkla aydınlandığında Salem
kendisinden nefret etti. Bunu hak etmiyordu. Onu koruyamamıştı.

Yüzünü kızın boynuna gömdü ve başının arkasını okşadı.
“Sana geleceğimi söylemiştim. Her zaman geleceğim. Daha erken
olamadığı için özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Kız onun gerçek olduğuna hâlâ tam inanamıyormuş gibi kalan
bütün gücüyle ona tutundu. Kahrediciydi.

Çok geçmeden kız kollarından sökülüp alındı. Bir büyü darbesi
Salem’in vücuduna çarparak onu geriye fırlattı. Salem anında to-
parlanıp ayağa fırladı ama babası çoktan kıza ulaşmıştı.

Kızın sırtı Kral’ın göğsüne yaslanmıştı, babası bir kolunu kızın
gövdesine dolamış, eliyle de boğazını sımsıkı kavramıştı.

“Dur,” diye inledi Salem. “Benden ne istiyorsun? Yalvarmamı
mı istiyorsun? Yalvaracağım.”

“Bunun için artık çok geç,” dedi babası.

“Nocturnia’ya döneceğim,” diye yemin etti Salem onlara doğru
bir adım sendeleyerek. “Eğer istediğin buysa, ebedi hayatımın geri

* (İng.) Melek ya da söyleniş şekline göre “meleğim” (ç.n.)

kalanını Nocturnia'da geçireceğim. Yeter ki ona zarar verme. Hayatına dönmesine izin ver."

Babası, "Kımıldama, Blackwell," diye bağırdığında sesi odanın içinde gürledi.

Salem olduğu yerde donup kaldı. Gerçek İsminin zikredilmesiyle birlikte bütün benliğine bir büyü hükmetti.

Kral gülümsedi ve dudaklarını Angel'in kulağına yaklaştırdı. "Sevgiline söyleyecek son bir sözün var mı, kızım?"

Salem, Angel'in başını kaldırıp onunla göz göze gelmek için çabalamasını izlemek zorunda kalırken omuzları çaresizliğin ağırlığıyla çöktü. Kızın mavi gözlerindeki o kabulleniş, Salem'in kükremek istemesine neden oldu. Onu tutan büyüye karşı savaştı, vücudundaki her kas çabayla titreyene kadar mücadele etti ama nafileydi.

"Seni seviyorum, Salem," diye fısıldadı kız.

Babasının buyruğu cevap vermesine izin vermeyince Kral güldü ve "Konuş, Blackwell," diye emretti.

"Seni seviyorum," dedi Salem boğuluyormuş gibi. "Benimle tanıştığın için özür dilerim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Lütfen..." Kız güçlkle yutkundu, "...lütfen beni unutma."

"Asla."

"Söz mü?" diye yalvardı kız.

"Yemin ederim, Angel," dedi Salem.

Ardından Şeytanların Kralı kızın göğsüne elini soktu ve kalbini söküp çıkardı.

Salem kükredi ve odayı çevreleyen alevler daha parlak yanarak duvarlardan yukarı tırmanıp tavana kadar uzandı. Haykırışı o kadar şiddetliydi ki Cennet'teki varlıklar bile duymuş olmalıydı.

Kral, Angel'ın kanayan kalbini tutmayan elinin parmaklarını sıklatır sıklatmaz bir hizmetkâr belirdi. Kral kızın cesedini ve kalbini hizmetkârın ayaklarının dibine bıraktı. Salem bu dehşet verici kayıtsızlık karşısında ona lanetler okudu. "Onu konuştuğumuz gibi yok et."

İblis bir kez başıyla onayladı ve kızın cansız, kanlar içindeki bedenini alarak ortadan kayboldu.

"Bana yaklaş, Blackwell," diye emretti Kral.

"Seni mahvedeceğim," diye yemin etti Salem ayakları istemsizce babasına doğru giderken. "Vücudundaki her bir et parçasını kemiklerinden eritene ve o lanetli kalbini göğsünden sökene kadar durmayacağım. Kalbini cehennem tazılarına yedirdikten sonra ruhunu da onlara vereceğim ki paramparça olana dek onunla oynasınlar."

Babasının gözlerinde zalim bir parıltı çıktı. "Peki seni buradan sürgün edip başka bir yere bağladığımda bunu nasıl yapacaksın, oğlum?"

Salem patladı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kızı elinden almamın tek cezan olacağını mı sandın? O kısım eğlenceli olamayacak kadar kolaydı," dedi babası küçümseyerek. "Madem bana ihanet edip o kıymetli küçük ölümlünle evcilik oynamak istedin, madem ona Gerçek İsmi'nin gücünü vermek istedin... Öyle bir yer yarattım ki, her iki isteğini de uygun gördüğüm süre boyunca deneyimleyebileceksin."

Salem aniden kendini çok yorgun hissetti. Babası onun Gerçek İsmi'ni biliyordu. Ona savurmak istediği her tehdidin içi artık boştu. Ve şimdi Angel da elinden alındığına göre... savaştacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Hemen umudunu kaybetme," diye azarladı babası. "Sana bir kaçış imkânı bıraktım."

Salem bu imkânın ne olduğunu soramayacak kadar bitkindi. Hayır, bitkin değildi. Uyuşmuştu. Buz kesmişti.

Kral elini uzattı ve oğlunun yüzünü nefretle kavradı. "Salemaestrus Erasmus Blackwell, seni en yeni eserime, Phantasma'ya mahkûm ediyorum. O kâbuslar mekânında, benim gözümde dönüştüğün o hain küçük piçe dair hiçbir anın olmadan hüküm süreceksin. Belki zamanla Şeytanların Prensi unvanını nasıl hak edeceğini öğrenirsin. Eğer kendini özgür kılacak kalbi ve anahtarı bulamazsan sonsuza dek Phantasma'ya ve bana ait olacaksın."

"Peki ya kendimi özgür bırakırsam?" diye sordu Salem.

"Adil bir ödül alacaksın. Bedelin nedir?" Kral gülümsedi.

"Gerçek İsmimi bilen her ruhun onu unutmasını istiyorum," diye tısladı Salem öfkeyle.

Kral güldü. "Bu onu geri getirmeyecek. Ama anlaştık. Eğer kendini Phantasma'dan kurtarmayı başarırsan Gerçek İsmimi unutaçağıma yemin ederim."

Babasının bozulamaz yemininin büyüü üzerlerine çökerken Kral parmaklarını şıklattı ve odadaki muhafızlar Sinclair'i öne ittiler.

"Sinclair. Lütfen oğluma yeni evine kadar eşlik et. Oyun başlamadan önce konuştuğumuz her detayı ona anlattığından emin ol, tamam mı?"

Sinclair, Kral'ın isteği karşısında başını öne eğdi. Ardından Salem'e dönerek çenesiyle işaret etti.

"Gidelim, Blackwell," dedi Sinclair her hecesinden nefret damlayarak.

Salemaestrus tek bir kelime bile etmeden eski dostunu taht odasından dışarı takip etti. Zihninde yankılanan tek düşünce kızın ismiydi. Kendisinden geriye tozdan başka bir şey kalmayana kadar da orada kalacaktı.

Angel.

. . .

Şeytanların Kralı, oğlunun saraydan ayrılmasını izledi ve Prens'in özünü saray duvarları içinde artık hissedemeyene dek bekledi.

"Poe," diye seslendi boş odaya.

Saniyeler sonra kedi belirdi, emir beklediğini belli eden bir tonla miyavladı.

"Onları takip et. Her oyunun sonunda bana rapor ver," diye talimat verdi Kral.

Kral kendini tekrar tahtına ışınlarken kedi de odadan göz açıp kapayıncaya dek kayboldu. Kral tahtın kadife minderlerine iyice yerleşip parmaklarını şıklattı. Dört hizmetkârı önünde omuz omuza dizildi, hazır olda bekliyorlardı.

Kral başını yana yatırıp hizmetkârlardan birine düşünceli gözlerle bakarken ayağını yere vuruyordu. "Dahlia. Ölümlüyle istediğim gibi ilgilendin mi?"

Ruh-şarkıcılığı yeteneği olan genç şeytan sırada öne çıktı. Özel dikim pantolonunun cebine elini sokup bir şey çıkardı. Kalp şeklinde altın bir madalyon.

"Evet, Majesteleri," diyerek madalyonu Kral'ın eline bıraktı. "Geriye sadece ölümlünün ruhunu kimin alacağına ve ne zaman serbest bırakılacağına karar vermek kaldı."

"Ruhun, Phantasma gibi bir yerden ürkmeyecek ama oraya karşı makul bir endişe besleyecek birinde yeniden doğması gerekiyor. Ne de olsa oyunu Salemaestrus için fazla kolaylaştıramayız."

"Belki de doğaüstü güçleri olan bir ölümlü?" diye önerdi Dahlia. Bu fikir Kral'ı heyecanlandırdı.

“Kesinlikle,” diye onayladı Kral. “Ama bir kâhin olmasın. Öylesi fazla avantajlı olur. Büyünün sonuçlarını bilen ve her şeye rağmen oğlumu seçmeye karar vermeden önce Phantasma’ya yerleştirdiğim o tatlı, küçük lanet üzerine enine boyuna düşünecek biri olsun.”

Dahlia anladığını belirterek başını eğdi. “Peki, ruh serbest bırakılıp yeniden doğmadan önce kolyenin ne kadar süre takılmasını sağlamalıyım?”

Kral biraz düşündü. “Salem’e beş yüzyıl verelim. Büyümün, o kızı gerçekten unutmasını sağlamak için zamana ihtiyacı var. Daha erken olursa kızın ruhunu tanıyabilir. Kolyeyi takması için zorlayacağın her kimse, kolye bir sonraki taşıyıcıya geçene dek onu asla boynundan çıkarmadığından emin ol.”

Diğer hizmetkârlardan biri araya girdi. “Şu an zindanda tutulan bir ölüm büyücüsü var, Majesteleri. Hestia Grimm. Ölüm-süzlerden ordu kurmaya çalışan kadın. Şeytanlara ve Cehennem’e duyduğu nefret onu uygun bir aday yapabilir.”

Kral madalyonu Dahlia’ya geri fırlatırken gülümsedi.

“Mükemmel.”

Bağlarını Koparmış

“Ama... anlamıyorum,” dedi Ophelia. Sesinin titremesine çok kızmıştı.

Adım Salemaestrus Erasmus Blackwell, Şeytanların Prensi'yim.

“Biliyorum,” dedi kederli kederli gülümseyen Blackwell. “Yine de çok iyi oynadın, meleğim. Şimdi sana borcumu ödeyebilirim.” Yavaş yavaş Ophelia'nın etrafında bir daire çizmeye başladı. “Son seviyeye ulaştığına göre, kan pazarlığımızın ödemesini on yıldan beş yıla indirebilirim ve herhangi bir zarar görmeden buradan ayrılabilirsin.”

Ophelia kaşlarını çattı. “Hayır, Şeytan Hibesi'ni ne için kullanacağımı ben seçeceğim.”

Adam başını iki yana salladı. “Maalesef teknik olarak kazanan ilan edilmen için bu seviyeye fazla erken girdin. Şeytan Hibesi'ni kazanmak için kurallara göre Phantasma'da hayatta kalan son kişi olman gerekiyordu ama sen buraya geldiğinde diğer yarışmacılar hâlâ oyunu oynuyordu. Yani ya cezanın hafifletilmesini seçeceksin ya da yarışmadan diskalifiye edileceksin.”

Ophelia duyduklarına inanamıyordu. Phantasma'daki yolculuğunun nasıl biteceğine dair aklından binbir türlü düşünce geçmişti ama bu, hayal gücünün ürettiği en çılgın senaryolarında bile mümkün değildi.

Salemaestrus Erasmus Blackwell. Şeytanların Prensi.

“Peki, neyi seçeceksin?” Blackwell kızın tam karşısına geçti.

Şeytanın sözleri kötü, sesiye burbon kadar yumuşaktı.

“Kararın nedir?” diye sordu işaretparmağının ucunu Ophelia'nın boynunun bir kenarında gezdirerek. Dudaklarıysa boynunun diğer tarafında, Ophelia'nın deli gibi atan nabzının sadece birkaç santim uzağındaydı.

“Beni kandırdın,” diye fısıldadı Ophelia.

Şeytan gülünce nefesi Ophelia'nın sıcak tenini okşadı.

O kadar yakındı ki Ophelia neredeyse düşünemiyordu.

Damarlarını bir anda dolduran adrenalin yüzünden soruya verebileceği mantıklı herhangi bir yanıt varsa da unutuverdi. Ancak bu ana kadar yaşadıkları keskin bir berraklıkla belleğine kazınmıştı. Ophelia başına bu belayı kendi açmıştı. Çok *aptalca* davranmıştı.

“Ama senin Şeytan İşaretin yok,” diye fısıldadı. “Hem sen *fantomdun*.”

Şeytan, gümüşü beyaz saçlarına işaret etti. “Şeytan İşaretim sayesinde hayalet rolü yapmam çok kolay oluyor doğrusu.”

“Benimle *dalga* mı geçiyorsun?” diye hırladı Ophelia.

“Üzülme, meleşim, kandırdığım ilk kişi sen değilsin. Bunu epey uzun süredir yapıyorum.”

“*Neden?*” diye hesap sordu Ophelia.

“Sinclair sana geçmişimi anlattı, değil mi?”

“Evet.”

“Peki ne anlattı?”

Ophelia yutkundu. “Âşık olduğunu ve baban, yani Şeytanların Kralı yerine sevgilini seçtiğini söyledi. Ceza olarak sevgilin öldürülmüş ve var olduğun sürece Phantasma’yı yönetmen gerekiyormuş.”

“Hepsi doğru,” diyerek onu onayladı. “Ancak babam bana acıyıp bir kaçış imkânı sundu. Tek ihtiyacım olan bir kalp ve gizli bir anahtarı bulmaktı ve bunu başarırsam burayla olan bağım kopacaktı. Tek sıkıntı şu ki, yeni bir oyun başladığında gerçek kimliğime ait tüm anılarım tamamen siliniyor. Tamamen kendim olabildiğim yegâne zaman, bir yarışmacının bu seviyeye ulaştığı andan yeni oyunun başlangıcına kadar olan süre. Ceza- ma ufak bir mola. Ve bu versiyonumun anıları bile, geçen her yüzyılla birlikte iyice bulanıklaştı.”

“O zaman seninle ilk tanıştığımda...” dedi Ophelia keskin bir nefes alarak.

“Gerçek benle, *bu* halimle tanıştın,” dedi şeytan başıyla onaylayarak ve ardından gülümsedi. “En azından benden geriye ne kaldıysa. Asırlardır yarışma ve köşk dışında konuşabildiğim ilk kişi sendin. Kalp ve anahtar meselesini söyleyebildiğim ilk kişiydin. Ama yine de fayda etmedi. Hafızam bana ihanet ederken nasıl edebilirdi zaten? Bu yere bağlanmadan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Sadece babama duyduğum öfke var. O, zamana meydan okudu.”

Sözlerinde derin bir keder vardı, Ophelia şaşkınlığına ve adamın gerçek kimliğinin ona ihanet etmesine rağmen kalbi onun için sızlıyordu. Kendini hatırlayamamak ne korkunç bir kaderdi.

“Yani, her yarışmada bu gizemli anahtarı bulmana yardımcı olacak birini seçiyorsun,” dedi Ophelia. “Peki seçmediğin yarışmacılara ne oluyor? Gerçekten kazanmak için mi yarışıyorlar?”

Adam omuz silkti. “Elbette. Kazanırlarsa ödülleri de alıyorlar. Ama genelde benim seçtiğim kişiler sona kadar gelemiyor. Görebildiğin üzere. Burada ölenlerse yaşam güçleriyle köşkü besliyor.”

“Sin’in neden senden farklı kişilermişsin gibi bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Ophelia. “Ya da bu yeri baban yaratmışken neden sana yaratıcı dendiğini.”

“Ah,” diyerek güldü. “Cezanın bir parçası olarak benim *hak-kımda* insanlara bilgi verebiliyor ama yarışmada benim kim olduğumu söyleyemiyor. Şeytan ve fantomdan ayrı varlıklarmış gibi bahsedilmesi lazım. Babam onu ve küçük casus Poe’yu buraya sürerken onlara da kendi kaçış imkânlarını sundu.”

“Bekle, *kedi* bile mi bu işin içinde?”

Blackwell alayla homurdanıp devam etti. “Yaratıcı unvanı, oyunun içindeyken gerçek kimliğimden habersiz olduğum için diğer benliğimin yararına kullanılıyor. Bir bakıma yaratıcı *benim* sanırım. Ne de olsa Phantasma benim için tasarlanmış bir ceza olmasaydı var olmazdı. Sinclair’in görevi belirli bir süre boyunca özgür kalmadığımdan emin olmak. Bu görevi yeterince uzun sürdürürse affedilebilir ve onun yerini babamı kızdırma hatasında bulunan başka bir zavallı alır. Burada olabildiğince uzun süre kalmam için bir garanti gibi. Babam kindar biridir.”

“Eminim öyledir,” dedi Ophelia duygusuz bir sesle.

Blackwell başını düşünceli bir tavırla yana yatırdı. “Ama Sin’in *seni* durdurmak için bu kadar uğraşmasını garip buluyorum. Hiç bu kadar uğraştığını görmemiştim.”

Ophelia ellerine baktı. “Ben gerçekten... seni kurtarabileceğimi düşünmüştüm Yaklaştığımı düşünmüştüm.”

“Ben de, meleğim.”

Blackwell’in bu kelimeleri söyleme şekli, ona hâlâ *meleğim* demesi Ophelia’nın içindeki bir şeyleri çözdü.

“Yaşadıklarımız... gerçek miydi?” diye fısıldadı.

“Anılarımın yalnızca yarısına sahipken olabileceği kadar gerçekti,” dedi ve gözlerini, içlerinde sakladığı duyguyu Ophelia göremeden kapadı.

“Sana kızmalıyım, hatta seni öldürmek istemeliyim ama ben...” diye başladı Ophelia ama devamını getiremedi.

“Yapma,” diye emretti şeytan. “Duygularını bana harcayıp yazık etme. Burada yollarımızı ayırmanız gerekiyor ve bana bir şeyler hissetmene değmez. Beni tamamen unutsan en iyisi olur.”

“Phantasma’da âşık olan herkesin lanetlenmesinin nedeni... seni buraya hapseden şeyin aşk olması,” dedi bu hikâyeyi Sinclair’den ilk duyduğunda kurduğu bağlantıyı anımsayarak.

“Babamın espri anlayışını sevdin mi?” Adam başını iki yana salladı. “Sonra neden onun yerine başkasını seçtiğimi merak ediyor.”

“Sevdiğini kaybetmene üzüldüm,” dedi Ophelia, bunu söylemek canını yaksa da samimiydi. “İçten söylüyorum.”

“Çok uzun süre önceydi,” diye yanıt verdi adam. “Bunu söylemekten çok utanıyorum ama artık... artık onu hatırlayamıyorum bile. Bazen zihnimde bazı detaylar belirliyor –geçmişten gelen küçük dadanmalar gibi– ama geldikleri hızla kayboluyorlar. Şimdi o da zamanın benden koparıp aldığı şeyler kervanına katıldı. Babamı bunun için asla affetmeyeceğim.”

“Blackwe– *Salem*,” diye düzeltti Ophelia kendini. Tanıdığı fantom ile hakkında ne düşüneceğinden henüz emin olamadığı

bu şeytan arasına bir çizgi çekmesi gerekiyordu. “Yaşadıklarımızın hepsi benim için gerçektir. Hâlâ öyle. Şeytan Hibesi’ni seni bağlayan eşyayı bulmak için kullanacaktım.”

Şeytan şaşkınlıktan donakaldı. “Ophelia.”

“Anlaşmamız eşyayı Phantasma’dan ayrılmadan önce bulmamdı. Yani işe yarardı, değil mi?”

Şeytan yutkundu. “Bunu benim için yapar mıydın?”

“*Elbette*,” dedi Ophelia. “Anlamıyorsun. Ben...”

“*Hayır*,” diyerek öne atıldı adam ve eliyle Ophelia’nın dudaklarını örttü. “*Yapma*,” diye emrederken yeşil gözleri yeni, güçlü bir duyguyla alevlendi.

Ophelia onun elini itip, “Ama bu doğru,” dedi. Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. “Bunun aptalca olduğunu da, burada beraber geçirdiğimiz zaman boyunca bundan kaçınmak için uğraştığımızı da biliyorum. Şimdi bunu sesli söylemem ne fark eder? Sen beni değiştirdin.” Ophelia derin bir nefes alıp kendini yatıştırmak için boynunda deli gibi atan madalyonunu tuttu. “Kolyem bile bunu biliyor gibi. Seni bütün varlığımla, bütün kalbimle...”

Ophelia şok olmuş halde adama ağzı açık bakakaldı.

“*Ne?*”

“Buldum,” dedi gerçeği anlayan Ophelia.

“Neyi buldun?”

“Bunca süredir aradığın... benmişim. *Bu*.” Kolyeyi zinciri kopana kadar çekti ve kalp şeklindeki eşyayı aralarında salladı. Göğsündeki kalbinin atışları hafifçe yavaşlamaya başladı.

Adam ona kafayı yemiş gibi bakıyordu ama bir yandan gözlerinde ufak bir umut ışığı da vardı ve Ophelia bu umuda tutunacaktı.

“Baban seni âşık olmanın yasak olduğu, âşık olmanın cezasının büyük olduğu bir yere hapsetti. Bana bir kalbe ve bir anahtara ihtiyacın olduğunu söylemiştin... Peki ya bunlar ayrı ipuçları değilse? Bu büyülü bir kolye ve benim kalbimle birlikte atıyor. Cade’le dövüşürken kolyeyi boynumdan koparıp aldı ve kalbim...”

“Kalbine ne oldu?” diye sordu Blackwell.

“Neredeyse duracaktı.”

Blackwell nefesini tuttu ve avucunu kızın göğsüne dayayıp yavaşlayan kalp atışlarını hissetti. “Peki ya anahtar?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Ondan emin değilim. Belki içindedir? Kimse bu kahrolasica madalyonu açmayı daha önce başaramadı. Ama teorim doğru olmalı, değil mi? Sinclair’in benimle bu kadar ilgilenmesi... Seni kıskandırması... İkimizin arasını bozmak için elinden gelen her şeyi yapması... Annemin beni senden uzak durmam konusunda uyarması... Bana kolyeyi asla çıkarmamamı söylemesi... Beni hep şeytanlardan uzak durmam konusunda uyarması...”

Blackwell yaşadığı şokla geriye doğru sendeleyince Ophelia dediklerinin doğru olduğunu anladı.

“Al,” diyerek Blackwell’in elini tuttu ve madalyonu avucuna koyup parmaklarını üzerine kapadı. “Kalbim senindir.”

“Bunu alırsam öleceksin,” dedi Salem. “Bunu anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı Ophelia. “Bu köşkte zaten pek çok defa ölebilirdim. Ama seni...”

“*Hayır. Beni dinle,*” dedi Blackwell kendini toparlayıp Ophelia’nın yüzünü avuçlarının arasına alarak. Kolyenin sıcak metal yüzeyi yanağına bastırıyordu. “Kalbin başka bir mesele.

Kalp dediğin düzeltilebilir. Ama sen yine de lanetleneceksin. Ben serbest kalırsam babamı yenmenin ödülü olarak lanetten etkilenmeyeceğim ama *sen* Phantasma'nın en önemli kuralını çiğnemenin cezasını çekeceksin. Geriye Phantasma'dan eser kalmasa bile."

Ophelia kederli bir gülümsemeyle ona baktı. "Sorun değil."

"Ophelia, *yapma...*"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ophelia. "Seni çok seviyorum. Beni kurtardın. Beni defalarca, sayısız farklı şekilde kurtardın ve yalnızca bir hafta içinde beni çok değiştirdin. İçimdeki şeytanlardan asla kurtulamayacak olsam da birlikte olduğumuz kısacık zaman diliminde sen onları *susturdun*. Hayatım boyunca ilk kez *kendimi* duyabildim. Bunca süredir hapsoldüğün bu cehennemden sonunda kurtulacağını bildiğim için bu yerin bana vereceği tüm lanetleri seve seve kabul edeceğimi bilmeni isterim."

Ophelia'nın gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Blackwell bu itiraf karşısında başını iki yana salladı, yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

"*Hayır,*" diye yalvardı Blackwell.

Ophelia'nın vücuduna ani bir acı saplandı. Phantasma'nın lanetli büyüsü vücudunda gezinmeye başladığı için dizleri boşaldı.

Onu sevmek seni mahvetmekten başka bir işe yaramayacak, diye uyarmıştı onu annesi ama Ophelia kadının tam olarak ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Blackwell'i sevmenin bedelini yalnızca *Ophelia*'nın ödeyeceğini söylemek istemişti. Blackwell bunu kazasız belasız atlatacaktı. Annesi bunu en başından beri biliyor muydu diye merak etti. Yoksa Tessie Grimm Phantasma'nın kurallarını ancak ölümden sonra mı öğrenebilmişti?

Yeni bir acı dalgasıyla iki büklüm oldu ve düşünemez hale geldi. Ardından Blackwell de değişmeye başladı.

Ophelia'nın madalyonu adamın elinde parlak, buz mavisi bir ışıkla ışıldıyordu. Grimm Mavisi. Madalyon göğe yükselip açıldı ve etraflarındaki karanlığı tamamen saran bir ışık saçtı. Kolyeden çıkan güç ve büyü etraflarında bir girdap oluşturup Blackwell'in vücuduna akarken adam kükredi. Eski gücüne yeniden kavuşmuştu. Phantasma'yla bağı resmî olarak kopmuştu. Özgürdü.

Işık söner sönmez Blackwell öfkeyle, “Hayır,” diye bağırdı ve madalyon acınası bir çın sesiyle yere düştü. Ophelia'nın kalbi yavaş yavaş atmayı bırakıyordu. “Seni de benden çalamayacak. Bunu tekrar yaşayamam. Bir daha asla.”

Lanet, vücudunu içeriden parçalamaya devam ederken Ophelia acı içinde ağlıyordu, tırnakları kan dolaşımı yavaşladığı için mora dönmeye başlamıştı.

“Ophelia,” dedi Blackwell yalvararak ve kolyeyi yerden alıp avucunun içinde güvende tuttu. “Beni serbest bırakmanın ödülü olarak sana düzgün çalışan bir kalp verebilirim... ama bunu ödeme olarak aldığını sesli bir şekilde kabul etmen lazım. Tabii lanet... o tamamen apayrı bir dert.”

Acıyla dişlerini gıcırdatan Ophelia kendini ona bakmaya zorladı ve kesik kesik konuşmaya başladı. “Kalp... evet... ödemem olarak... kalp almayı kabul ediyorum.”

“Bu biraz canını yakabilir,” dedi elleri mavi mavi parlamaya başlayan Blackwell. Ardından iki elini birden göğsüne koyunca Ophelia adamın büyüünün sıcaklığının anında vücudunda gezinmeye başladığını hemen hissetti. Bir süre, içinde yoğun bir basınç hissetti ve etinin altında bir şey doğarken acı çekti. Ardından bir şey hissetti.

Kalp atışı. Ophelia derin bir nefes aldı ve Blackwell kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp büyük bir rahatlamayla alnını Ophelia'ninkine dayadı.

"Cehennem'e şükür," diye fısıldadı.

Ophelia boğazını temizledi ve "Phantasma'nın laneti..." diye başladı zayıf bir sesle.

Phantasma'nın adını andığı anda artçı bir acı dalgası vücuduna çarptı.

Blackwell biraz geri çekilip doğrudan Ophelia'nın gözlerinin içine baktı ve yüzünü okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Babamın bu lanetini durdurabilmemin tek yolu seninle anlaşma yapmak."

"Eğer sen..." diye başladı Blackwell ama sonra tereddüt etti. "Ruhunu bana vermeyi kabul edersen ruhundaki laneti yok edebilirim. Sonrasında kusursuz halde sana geri vereceğime yemin ederim."

Ophelia'nın göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı. Ruhunu bir şeytana, hatta herhangi bir şeytana da değil, Şeytanların Prensi'ne vermek birinin yapabileceği en aptalca şeydi. Blackwell'in ruhunu ona geri vereceği sözüne ne kadar güvenmek istese de... böyle bir risk alamazdı. Ruhunu olmadan ölürse ölümden sonra yok olurdu.

Bu bir hile, diye kızdı Gölge Ses. Ruhunu almak için bir hile bunların hepsi.

"Yapamam," diye ağladı Ophelia onu gömleğinin yakalarından tutup. "Lütfen, başka bir şey iste. *Herhangi bir şey.* Sana yalvarıyorum, tamam mı? *Lütfen.*"

Blackwell ona vicdan azabıyla bakıyordu. "Böyle bir laneti bozabilmem için yok ettiğim şeyi dengeleyecek kadar yüklü miktarda enerjim olması gerekiyor. Kalıcı bir bağı ihtiyacım var."

Acısı yavaş yavaş azalan Ophelia'nın nefesi boğazına takıldı. Lanet iliklerine kadar işlemeye başlamıştı.

Blackwell yeşil gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. "Önceden kalıcı bağım Phantasma'ydı. Buraya gelen ruhlar bana enerji veriyordu, ben de bu enerjiyi köşke geri veriyordum. Bütün gücüm bana dönmüş olmasına rağmen benimle köşk arasındaki bağlar koptuğu için Phantasma yok oluyor. Yani beni burada tutacak anlaşmalar olmadığı için Diğer Taraf'a dönmem gerekiyor."

Ophelia şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Phantasma yok mu oluyor?"

Blackwell onu başıyla onayladı. "Hissedebiliyorum. Parçalanıyor. Şeytanların gidip başka yerde iş bulması gerekecek. Tezahürler serbest bırakılacak. Sinclair beni burada tutmayı başaramadığı için cezasının kalanını çekmek üzere babamın yanına dönecek."

"Senin yeni bağın olmayı kabul edersem," diye başladı görüşü gitgide daha da bulanıklaşmaya başlayan Ophelia, "bunun şartları ne?"

"Sonsuza dek. Yanımda olacaksın."

"Ve?"

Blackwell sırtıttı. "Bu yeterince çekici değil mi?"

"Şimdi alay etmenin sırası değil," diye homurdandı Ophelia. "Başka ne olacak?"

"Ruhun senin kalacak ama enerjin ve ömrün bana ait olacak."

"Ömrüm mü? Yani?.."

"Ben sonsuza kadar yaşarsam sen de yaşayacaksın," diye Ophelia'nın aklındakini onayladı Blackwell. "Yeni ölümsüzlüğünün yaşam enerjisini büyümüyü beslemek için kullanacağım ve

diğer şeytanlar gibi sürekli anlaşıma yapmama gerek kalmadan bu doğrusal düzlemde istediğim kadar kalabileceğim.”

Ophelia derin bir nefes aldı. “Peki.”

“Sonsuzluk epey uzun bir süre,” diye uyardı Blackwell. “Neyi kabul ettiğinin farkında mısın?”

“Farkındayım,” diye söz verdi Ophelia. “Özellikle sonsuza dek senin dilini çekeceğimi düşünürsek. Düşünmeden vereceğim bir karar değil.”

“Lütfen ama,” dedi Blackwell aheste aheste. “İkimiz de dilimi ne kadar sevdiğini biliyoruz.”

Ophelia öfkeyle baktı. “Açıkkçası şimdiden pişman oldum bile.”

Blackwell’in ifadesi tekrar ciddileşti. “Ophelia ben... sana ne kadar âşığım anlatamam. Sanırım ilk tanıştığımız gece bana nasıl yardımcı olabileceğini sorduğun anda sana âşık oldum. Şeytanların Prensi olmama rağmen beni kurtarmak istedin. Belki de her nasılsa daha o an beni kurtaracak kişinin sen olduğunu anlamıştım. O gece benimle bir daha karşılaşmamayı ummalısın derken samimiydim ve işlerin bu noktaya varmış olmasından nefret ediyorum. Yine de... seninle geçirdiğim her saniye bana *yaşamının* nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Ve sonsuza dek benim olacaksan dünyadaki tüm ruhlardan vazgeçerim.”

Ophelia’nın yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. Blackwell yutkunup gözyaşını sildi.

“Ama...” diye devam etti. “Lanetin üzerinde tam nasıl bir etkisi olduysa bu etkiyi yalnızca *benim* yakınımıdayken hissedeceksin. Hâlâ arkanı dönüp gidebilirsin, Ophelia. Hep planladığın gibi kardeşinle yaşamaya dön. Beni Phantasma’dan serbest bıraktığın için yaşamının on yılını da borçlu değilsin. Hiçbir şey olmamış gibi olacak.”

“Ama bir şeyler *oldu*,” diye yanıt verdi Ophelia. “Ve şimdi ayrılırsam lanet birbirimizi sonsuza dek kaybetmemizi sağlayacak.”

Blackwell alnını Ophelia’nın alnına dayadı. “Sonsuzluğun yükünü tam olarak kavrayamadığından endişe ediyorum. Birbirimizi kaybederiz korkusuyla kendini bana bağlamak zorunda değilsin. Artık özgür olduğuma göre, seninle geçirdiğim bu zamanın anılarını sonsuza dek taşıyacağım. Ruhumun özünde her zaman senin adın kazılı olacak. Köşkün içindeyken gerçek kimliğimi hatırlayamamış olabilirim ama yine de *bendim*. Sana karşı ne hissettiğimi o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ve benim bağım olmayı *seçersen*, bunun benimle kalmak zorunda olduğun anlamına gelmediğini bilmeni istiyorum. Ebedi hayatını nasıl istersen öyle yaşamakta özgür olursun. Bu, beni bir daha asla görmek istemediğine karar vermen anlamına gelse bile.”

Ophelia titrek bir nefes aldı.

“Şimdi ya da hiç, meleşim,” dedi Salem.

İşte buydu. Annesinin ölümünden beri gerçekleşen her şey onu bu ana getirmişti. Ne tür bir geleceği olacağını seçecekti. Ve ne tür bir miras bırakacağını...

“Kararın nedir?”

Sonsöz

MİRAS

Ophelia, New Orleans sokaklarında yürürken havada daha önce hissetmediği bir huzur vardı. Eve varmasına yaklaşık yirmi dakika kalmıştı ve yenilenmiş katedralin önünde durunca bu huzurun sebebini hatırladı.

Phantasma parçalanmış ve geride hiç iz bırakmadan yok olmuştu. Katedral, kısa süre önce Şeytan Köşkü'nün bulunduğu arazisine dönmüştü ve orada bir zamanlar Phantasma'nın yükseldiğini anlamak mümkün değildi. Son birkaç hafta içinde New Orleans geceleri artık daha güvenli hale gelmişti. Şeytanların artık sokaklarda gezinmediği hakkında dedikodular yayılıyordu... ve şehrin atmosferi değişmişti. İnsanlar güneş batınca riskli anlaşmalar yapacak kadar çaresiz değildi artık.

Ophelia güneş battıktan çok sonra bile şehirde tek başına gezinirken kendini daha güvende hissetmeye başlamıştı. Karanlığa bakacak ve karanlıktan ona geri bakan her şeyle başa çıkabilecek kadar güçlü olmaya alışmıştı.

Ophelia, onu çok daha heyecanlı bir gelecek beklerken geçmişe takılıp kalmak istemeyerek adımlarını hızlandırdı. Grimm Köşkü'nün gül kaplı kapılarını gördüğünde kalbi heyecanla küt

küt atmaya başladı. Genevieve'le ilişkilerini iyileştirmek için daha çok çalışmaları gerekiyordu ve çocukluklarından kalan hassas gerginlikleri çözmek için uğraşmaya başlamışlardı. Yine de Ophelia kardeşiyle ilişkisi konusunda hiç olmadığı kadar özgüvenli hissediyordu.

Sürprizinden nefret edecek, diye söylendi Gölge Ses.

Ophelia onu duymazdan geldi, bunu yapmak her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Yaklaşık iki aydır bu sürpriz üzerinde çalışıyordu ve bu dünyadaki hiçbir şey moralini bozamazdı.

Uzun giriş yolunu hızla aşp verandaya zıpladı ve dış kapıyı iterek açtı. Antreye adım atarken Genevieve'e seslendi.

"Sana bir sürprizim var!" diye seslendi.

Ceketini çıkarıp antredeki masanın üzerine attı ve Genevieve'e getirdiği hediyeyi ceketinin ön cebinden çıkarıp ana oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. Grimm Köşkü'nün havası eskisinden daha hafifti ve bunun nedeni biraz da dip bucak toz alınmış olması ve kızların annelerinin eşyalarını kaldırmaya başlayarak sonunda Tessie Grimm'e veda etmeye hazırlanmalarıydı. Elbette manevi eşyaları paketleyip tavan arasına kaldırmışlardı ama bu boş ve temiz evi artık gerçekten de kendi evleri haline getirebileceklerdi. Ve Ophelia, annesinin zanaatının hangi kısımlarını devam ettirmek istediğine ezici bir suçluluk duygusuyla değil, tamamen kendi hür iradesiyle karar verebilecekti.

Phantasma yıkıldığından beri Ophelia büyüyle ne yapmak istediğini kafasında dikkatlice tartıyordu. Zor zamanlar kapıyı çaldığında kendilerini tehlikenin içine atmaktan başka seçenekleri yokmuş gibi hisseden diğer doğaüstü varlıklara –Genevieve, Luci ve kendisi gibi– karşı bir sempati beslemeye başladığını fark etti. Gün boyu cesetlerle ve ölümle uğraşmak yerine, bu alanda

keşfedilmemiş yeni bir iş kolu olup olamayacağını merak ediyordu. Kötü niyetli varlıklarla tedbirsiz anlaşmalar yapmadan önce yardım seçeneklerini değerlendirebilecekleri bir tür güvenli liman olmak gibi.

Yeni Grimm aile mirası buydu işte.

Ophelia içki salonuna ve çalışma odasına bakarken tekrar, “Genevieve?” diye seslendi.

Oturma odasına geri döndüğünde ayakkabılarını çıkarıp ana duvarı süsleyen büyük pencerelerden birine doğru yürüdü. İçeri olabildiğince çok güneş ışığı girsin diye perdeleri bağlamaya başlamışlardı. Bir süre sonra arkasından gelen ayak sesleri duydu.

Gülümseyip arkasını döndüğünde Salem’i buldu. Yüzünde bezmiş bir sırıtişla ve kolunda mırılayan Poe’yla kapı çerçevesine yaslanmıştı. Görünüşe göre kedi, Phantasma’da birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca ona öylesine bağlanmıştı ki, küçük hain Cehennem’e dönmek yerine burada kalmaya karar vermişti.

“Kız kardeşinin dikkatini dağıtmak yumuşak yürekliilere göre bir iş değil,” dedi Salem kediye yere bırakarak.

Ophelia güldü. “İşte tam da bu yüzden *senden* istedim.”

Salem yaslandığı yerden ayrılıp Ophelia’nın yanına geldi ve kollarını beline dolayıp boynunun kenarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. “Evine hoş geldin.”

Ophelia memnuniyetle mırıldandı. “Madalyon konusunda bir gelişme var mı?”

Kolyeden bahsettiği anda eli otomatik olarak boynundaki takıya gitmişti. Kolye, Salem’i Phantasma’dan kurtarmak için onu kullandığından beri soğuktu ve artık kalp atışları hissedilmiyordu. Ailesinin bu eşyayı ilk başta nasıl aldığını hepsi çok merak ediyordu ama onca insan arasından neden Grimm kadınlarının

Şeytanların Kralı'ndan bu kadar kıymetli bir eşya aldığını şimdiye kadar bulamamışlardı. Ophelia'nın eline geçmesi bir nimetti. Artık eskisi gibi büyülü olmasa da yine de Ophelia'nın sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi.

Parmaklarını şefkatle madalyona vurdu. *Bir, iki, üç.*

“Daha fazla açmaz dışında bir şey yok,” diye cevap verdi. “Sen biletleri almada herhangi bir sorun yaşadın mı?”

Ophelia zarfı göstermek için havaya kaldırırken başını iki yana salladı. “Tıpkı söylediğin gibi beni bekliyorlardı. Her şeyi ayarladığın için teşekkür ederim bu arada.”

Adam bir parmağını onun çenesinin altına koyup yukarı kaldırarak dudaklarını yaklaştırdı.

“Seni şımartmayacaksam bütün gücümü geri kazanmamın ne anlamı var? Bankayı evin parasını aldıklarına ikna etmek... Seni abartılı tatillere çıkarmak... Beğendiğin güzel şeyleri almak... İşte yeter.” Ophelia gözlerini devirirken Salem dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Beni şımartmaktan kastın biz burada baş başa vakit geçirelim diye kardeşimi tek başına yollamak mı?” dedi Ophelia alayla.

Göz devirme sırası Salem'deydi. “Bir iki hafta içinde biz de ona katılacağız, meleğim. Ve sana yapmak istediğim her şeyi yapabilmek için bu vaktin her saniyesine ihtiyacım olacak. Evdeki her yüzeye de öyle.”

Kalbi heyecandan hızlı hızlı atmaya başlayan Ophelia somurtur gibi yaparak, “Planladığın şeyler için yalnızca bir iki hafta yeterli mi?” diye sordu.

Salem tam da Şeytanların Prensi gibi sırtıp eğildi ve çenesi boyunca öpücükler kondurmaya başladı. Sonraki sözleri Ophelia'nın tüylerini diken diken etti.

“Aslında sana yapmak istediğim şeylerin hepsini gerçekleştirmek için bana söz verdiğin sonsuz ömrün her saniyesine ihtiyacım olacak.”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Ophelia’yı geriye yatırarak şehvetle, baş döndürücü bir tutkuyla öpmeye başladı.

Odanın karşısındaki biri boğazını temizledi.

“Bu evde kapısında kilit olan on oda var, gün ortasında yiyecekseniz gidin bunu onlardan birinde yapın,” dedi Genevieve.

“Gelmişsin!” dedi Ophelia ve Salem’in kollarından ayrılıp elinde zarfla Genevieve’e doğru koştu. “Sana bir sürprizimiz var!”

Genevieve tek kaşını kaldırıp zarfı açtı ve içindekileri çıkardı. Odada şaşkın bir ciyıklama yükseldi ve Ophelia, Salem’e baktığında adamın aldıkları tepkiden oldukça mutlu olduğunu gördü.

“Gerçekten mi?” diye sordu Genevieve.

Ophelia başını hevesle yukarı aşağı salladı.

Genevieve odadan dışarı fırladı. “Bavulumu neler koyacağımı planlamaya başlamam lazım!”

Ophelia güldü ve Salem onun arkasına gelip kollarını doladı.

“Peki, nerede kalmıştık?” diye mırıldandı.

“Ruhumu mahvedip vücudumu zevkten tüketmeyi deneyecektin diye hatırlıyorum.”

“Zevkten tüketmek, evet. Ama aklıma ruhun dışında mahvetmek isteyeceğim birkaç şey geliyor...” Ophelia’yı birkaç adım ötedeki kadife kanepeye doğru götürüp oturdu ve onu da kucağına oturttu. “Mesela bu koltuğu mahvederek başlayabiliriz.”

Salem boğazından başlayarak göğsüne, tam korse çizgisinin üzerine kadar öpücükler kondurarak indi. Ardından dudaklarını

Ophelia'nın çıplak omuzlarında ve kollarında gezdirip onun Phantasma'da kazandığı altın yıldızların her birini öptü. Beraber yaptıkları her şeyin kalıcı bir kanıtı olan dokuz yıldız.

Ophelia avuçlarını Salem'in göğsüne dayayıp, "Sen iflah olmazsın," diye mırıldandı.

"Buna bayılıyorsun."

Ophelia başını çevirip adamın altdudağını hafifçe ısırdı. "Şeytan."

"Meleğim," dedi Salem.

Ophelia onu yavaş yavaş, uzun uzun öptü. Cehennem'in derinliklerinden kurtardığı bu cennet parçasının tadını çıkarmaya kararlıydı.

YAZARDAN OKB ÜZERİNE BİR NOT

Phantasma fikrinin, Kasım 2021’de bulutlu bir öğleden sonrasında bir anda kafama balyoz gibi indiğini söylemek isterdim ama aslında obsesif kompulsif bozuklukla ilgili deneyimlerim uzun zamandır bu hikâyeye zemin hazırlıyordu.

Çıkış yapmak istediğim yetişkin romantizm üzerine beyin fırtınası yaparken, obsesif-kompulsif eğilimlerimin normalden daha fazla şiddetlendiği ve kafamdaki seslerin biraz fazla cesurlaştığı bir dönemden geçiyordum. Arkadaşlarım için bu kompulsiyonlar öğle yemeğinde anlatılan endişe verici küçük hikâyelerden ibaretti. Hatta içlerinden biri (şefkatle) *Bu, kulağa korku filmi gibi geliyor*, dediğinde bunu aslında komik bulmuştum. Çünkü hayatı boyunca OKB’den mustarip biri olarak benim için zihnimin gitgide artan bir yaratıcılık düzeyinde senaryolar üretip durması hiç de şaşırtıcı olmayan sıradan bir olaydı.

OKB’nin çok çeşitli semptomları olduğu için herkesin bu bozuklukla ilgili farklı deneyimleri oluyor. Ne yazık ki bu terim sıklıkla aşırı titiz ve temiz olmakla karıştırılarak yanlış kullanılıyor. Aslında OKB’li birçok birey çok daha karanlık

semptomlarla yüzleşiyor. Bu yanlış anlama da OKB'nin gerçek etkilerini anlatmayı ve insanların bu durumu ciddiyle ele almasını sağlamayı çok zor kılıyordu. İnsanların bu davranışları kötülük olsun diye yapmadığını bildiğimi bütün içtenliğimle belirtmek istiyorum! Ancak bu yanlış terim kullanımı nedeniyle bozukluğun bu kitaptaki tasvirleri kulağa yer yer abartılı veya dramatik gelebilir ama Ophelia'nın OKB'siyle ilgili detaylar tamamen kendi yaşadığım veya benimle aynı bozukluktan mustarip olan tanıdıklarımın bireysel olarak yaşadığı deneyimlerden yola çıkarak yazıldı.

Ophelia'nın hikâyesi kendi zihnimle barışma yolculuğuma adadığım bir aşk mektubu (tabii gotik havası ve seksi hayaletleri de unutmamak lazım). Ophelia'nın OKB deneyimi *benim* OKB deneyimimle örtüşse de başkalarının deneyimi tamamen farklı olabilir. Her ne olursa olsun net anlaşılmasını istediğim tek bir mesaj var: Ruh sağlığınızla ilgili zorluklar yaşamanız sevilmeyi hak etmediğiniz anlamına gelmiyor. Umarım çevrenizdeki insanlar da bunu bilen kişilerdir.

KAYLIE'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okur,

Phantasma'yı seçtiğin ve bu romantik-gotik macerada bana, Ophelia'ya ve Blackwell'e katıldığın için tamamen büyülenmiş durumdayım. *Phantasma*'dan keyif aldıysan ve yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istersen aşağıdaki adresi ziyaret edebilirsin! E-posta adresin asla başlarıyla paylaşılmayacak ve istediğin zaman abonelikten çıkabilirsin.

www.secondskybooks.com/kaylie-smith

Yazma zevkine eriştiğim tüm kitaplar arasında, *Phantasma* şimdiye kadar kalbimde en büyük yeri kaplayan olabilir. İçinde en sevdiğim her şey var: yakışıklı hayaletler, gotik balolar, kan, memleketimin gür bitki örtüsüne ve yemeklerine yapılan göndermeler, aileleri hakkında karmaşık duygular besleyen kızlar ve hepsinden önemlisi, akıldan çıkmayacak bir aşk hikâyesi. OKB ile deneyimim Ophelia'nın karakterine o kadar derinlemesine işlemiş durumda ki, onu yazmak beni daha önce hiçbir karakterin

yapmadığı kadar iyileştirdi. Önceki tüm romanlarımda karakterlerimi açık yaralarımından değil, kabuk bağlamış yaralarımından yola çıkarak yazmıştım ancak Ophelia'nın masalı ve Blackwell'in ona duyduğu o hayranlık dolu sevgi, benim için heyecan verici olduğu kadar arındırıcıydı da. Ophelia'yla Blackwell'in birbirlerine âşık olmasını izlerken benim onları yazarken aldığım kadar keyif almış olmanı ve bu dünyadaki diğer nefis, tekinsiz maceralarda bana tekrar katılmanı umuyorum.

Phantasma'yı beğendiysen, bu kitaba bir yorum bırakman sana sonsuz bir minnet duymama neden olur. Okurlar, kitap dünyasının gerçek ruhudur ve diğerlerinin de hikâyelerimi keşfedebilmesi için kitaplarım hakkındaki düşüncelerini paylaşmaya vakit ayıran her birinize ayrı ayrı minnettarım. Sizin desteğiniz, bu rüyamı sürdürebilmemin yegâne sebebi ve bu yüzden her zaman kalbimde olacaksınız.

Yıldızlı dileklerle,

Kaylie Smith

TEŞEKKÜRLER

Merhaba eski ve yeni dostlar, yetişkin romantizm dünyasına attığım bu ilk adıma hoş geldiniz. Burada olduğunuz için çok minnettarım. *Phantasma*'yı yazmaya 2021 yılında başladım ve bu kitabın ellerinize ulaşma sürecinde yaşanacakları asla hayal edemezdim. Bu kitabı sattıktan kısa bir süre sonra, çok ama çok ağır bir hastalığa yakalandım. *Phantasma*'yı, günde üç saatten fazla uyanık kalmanın bile işkence dolu bir mücadele olduğu bir dönemde yazdım ve bir ara bunu asla başaramayacağımdan gerçekten endişe ettim. Fakat Ophelia ve Blackwell hikâyeleriyle beni karanlıktan çekip çıkardılar ve bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir amaç verdiler.

Partnerim İz'e. Siktir, hayatının her günü bir melek olduğun için teşekkürler (Bu bir yetişkin kitabı, o yüzden artık teşekkürler kısmında küfredebilirim, değil mi?). Eğer sen olmasaydın, işlevini yerine getirebilen bir insan olamazdım ve bunu bizi tanıyan herkes adına söylüyorum. 2023'ü atlatmamı sağladığın için minnetimi göstermek adına, altı yıl önce yaptırmam gereken o seninkiyle eşleşen dövmeği nihayet yaptıracığıma yemin ederim.

Melek gibi temsilcim Emily Forney'ye. Sunduğum ilk andan itibaren bu hikâyeye inandığın için teşekkürler. Ve büyümüş Danny Phantom, Gotik New Orleans ile buluşuyor dediğimde tam olarak neyi kastettiğimi anladığın için. Benim için çok zor geçen bir dönemde bütün yükü sırtlandığın, sadece yaratıcı bir makineyken değerli hissettiğim anlarda bile bana kendimi bir insan gibi hissettirdiğin için teşekkürler. İsteyebileceğim en iyi iş ortağısın. Tam bir ikonsun.

Editörüm Jack Renninson'a. Bu kitabın ruhunu *gerçekten* kavradığın ve harika vizyonunu ve rehberliğini bu tekinsiz maceraya sunduğun için teşekkürler. Bu ürkütücü, kanlı aşk hikâyesine bir şans verdiğin için minnettarım. Karakterlere gösterdiğin özen ve bu hikâyenin havalı bir şeye dönüşebileceğine inandığın için sonsuz teşekkürler.

Second Sky ve Bookouture'daki ekibimin geri kalanına, her adımda inanılmaz oldukları için teşekkürler. Beni hemen aranıza aldınız ve sizinle çalışmaktan büyük keyif aldım. Grand Central ve Forever'daki ekibime, özellikle editörüm Sam'e, bu kitaba böylesine harika fırsatlar sunduğu için teşekkürler.

Bu kitabın ilk versiyonlarını okuyan veya en tekinsiz fikirlerimi tekrar tekrar anlatmama izin veren tüm arkadaşlarıma: Darcy, Em, Andrea, Dee, Gabi, Raye, Elba, Becca, Night ve Cath. Çok fazla konuşmama izin verdiğiniz için sağ olun.

Dee'ye tekrar teşekkürler, çünkü dünyadaki tüm teşekkürleri hak ediyorsun. Sadece kitabı çok erken bir aşamada okumakla kalmadın, Ophelia'nın hikâyesinin hakkını verdiğimden emin olmak için taslağımın üzerinden *madde madde* geçtiğim beş saatlik FaceTime görüşmelerine katıldın. Sen benim romantasy kraliçemsin, bu kitabı okumasını en çok beklediğim kişinin ve *sana* kelimenin tam anlamıyla bayılıyorum.

Görümçem Lily'ye. Bu kitabın çok erken ve dağınık bir taslağını okuduğun ve onun için heyecanlandığın için teşekkürler. Kitaplarımı her zaman ilk göndermek istediğim kişi sensin. Isaac bu hayatta bana pek çok şey verdi ama gelmiş geçmiş en havalı abla bunlardan favorim.

Dev ve Loretta'ya. Beta okurlarım olarak geri bildirim verdiğiniz ve heyecanınızı paylaştığınız için teşekkürler. Sizinle arkadaş olduğum ve yaptığımız inekçe kitap sohbetleri için çok şanslıyım.

Aileme... Gerçi hiçbiriniz aslında bu teşekkür kısmını görüyor olamazsınız, çünkü size bu kitabı okumamanızı söylediğimde beni dinlediniz değil mi? *Değil mi?* Çünkü artık erotizm sahnelerimin en uysal hali bu kitap olacak. Herkese uyarımdır.

Kitaplarımı veya kariyerimi destekleyen her kitapçıya, kütüphaneciye ve okura... Yorumlarınız, fotoğraflarınız ve önerilerinizle hayallerimi sürdürmemi sağlıyorsunuz. Endüstri ve dünya bazen çok soğuk olsa da bu topluluğu sıcak tutan herkese hayranım. Ayrıca tüm yazar arkadaşlarıma. O kadar kalabalıksınız ki isimlerinizi tek tek sayamam ama hepinizle yan yana çalışmak ve birbirimizi alkışlamak harika. Hepinizin harika şeyler başardığını görmek beni çok mutlu ediyor.

Böylesine bir büyüye ilham verdikleri için Lafayette ve New Orleans şehirlerine... Bana eşlik eden çocukluğumun hayaletlerine...

Gerçek Ophelia'ya... Dünyanın en iyi, en tüylü, en güzel kızısn. Ve tüm o sarılmalar için tabii ki Delphine, Kai ve Gemini'a. Yeni anlayanlar için söyleyeyim: Evet, kitap karakterlerime köpeklerimin isimlerini veriyorum çünkü onlar beni asla hayal kırıklığına uğratmazlar ve bunu yapmayı asla bırakmayacağım!

Ve son olarak, OKB ile yaşayanlara... Bazen kafamızın içi yaşamak için korkutucu bir yer olabiliyor. Eğer Ophelia'nın bu kitaptaki OKB deneyimlerinde kendinizden bir şeyler bulduysanız umarım biraz daha az yalnız hissedersiniz. Bütün sevgimle.

Kaylie Smith

